Dr. Aurel Popescu-Bălcești

ENIGMA VIEȚII ȘI A MORȚII

Ediția a-II-a
Revizuită și Reintregită
cu capitole noi:

SCOPUL VIEȚII
ESENȚA VIEȚII
SOMNUL ȘI VISUL
SUFLET ȘI SPIRIT
IERARHIA CEREASCĂ
DUMNEZEIREA CA TRINITATE
SPIRITUL ÎN VIAȚA SEXUALĂ

EDITURA LARRY-CART

Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

ENIGMA VIEŢII ŞI A MORŢII. EVOLUŢIA SPIRITULUI DUPĂ MOARTE

VIAŢĂ * MOARTE * SPIRIT * REÎNCARNARE * MEDIUMNITATE * SPIRITISM * HIPNOZĂ * TELEPATIE * MAGIE * MAGNETISM * YOGA * SOMNUL ŞI VISUL * ESENŢA VIEŢII * IERARHIA SPIRITELOR ÎN SPAŢIU *

EDITURA "LARRY-CART" S.R.L.

CUPRINS

PREFAŢĂ LA PRIMA EDIŢIE 5
CUVÎNT DE INTRODUCERE 7
PREFAŢĂ LA EDIŢIA A DOUA 11
ORIGINEA VIEŢII PE PĂMÎNT 15
INSTINCTUL–MIRACOL ÎN LUMEA PĂSĂRILOR . . 39
MIRACOLUL NUMIT OM 45
ESTE BIBLIA INSPIRATĂ DE DUMNEZEU? 49
UNIVERSUL – CEVA HAOTIC SAU BINE ORGANIZAT? 57
ŞTIINŢA SPIRITUALĂ DESPRE EXISTENŢA LUMII INVIZIBILE 63
CORPUL FIZIC 69
CORPUL VITAL SAU CORPUL ETERIC 79
CORPUL ASTRAL 99
ESENŢA VIEŢII 107
ACŢIUNEA SPIRITULUI PRIN INTERMEDIUL SUBCONŞTIENTULUI ASUPRA INSTINCTULUI SEXUAL 121
TELEPATIA 133
MAGIA 141
MAGNETISMUL 159

FENOMENUL DE DESPRINDERE 182
SUBCONŞTIENTUL 189
SPIRITISMUL 205
MATERIALIZARE PRIN SPIRIT 237
SUFLET ŞI SPIRIT 255
SOMNUL ŞI VISUL 265
MOARTEA 281
REÎNCARNAREA 313
SPIRITUL ÎN GÎNDIREA DIFERITELOR CONCEPŢII RELIGIOASE 341
CULTUL MORŢILOR LA POPOARELE DIN ANTICHITATE 363
MANIFESTĂRI ALE SPIRITULUI ÎN FENOMENUL NUMIT PARANORMAL 377
TIMPUL, O NOUĂ DIMENSIUNE A SPIRITULUI . . 391
VIZIUNEA EXTRARETINIANĂ SAU VIZIUNEA SPIRITUALĂ 395
RADIESTEZIE 397
CUVÎNT DE ÎNCHEIERE 401
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ 411

Tiparul executat sub comanda 30 628
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

PREFAŢĂ LA PRIMA EDIŢIE

DACĂ DIN MÎINILE unui om instruit să verifice şi să corecteze defectul material, produs al existenţei umane, izvorăşte o scriere despre spiritul care însoţeşte corpul nostru atît de vulnerabil şi trecător, gestul nu poate fi decît interesant, neobişnuit şi curajos.

Dacă unui chirurg, şi acesta nu lipsit de cunoştinţe tehnice şi de interes adevărat pentru rezolvări profesionale ale situaţiei limită viaţă-moarte, îi este dat să încerce să desluşească sensurile în afara existenţei noastre materiale, faptul nu poate decît să-i aducă un plus de cunoaştere şi responsabilitate pentru ceea ce face, şi, mai mult, un plus de încredere şi simpatie din partea celor pe care-i îngrijeşte.

Citind ceea ce a scris dr. Aurel Popescu, cu multă trudă şi efort documentar, realizezi complexitatea acestei personalităţi, neliniştea sa interioară, rezultat al unei nemulţumiri de sine lăudabile, care încearcă să treacă deasupra cotidianului adesea pesimist al vieţii de chirurg.

Omul, pe care l-am crezut, în decursul unei vieţi aş putea spune, interesat de acţiunile lui chirurgicale, în zile şi seri în care se apleca asupra hîrtiei, zîmbind enigmatic cernelei, mi s-a deschis dinur-o dată prinur-o carte pe care am parcurs-o cu sufletul la gură, nevenindu-mi a crede că aparţine valorosului meu coleg, chirurgul din clinica pe care o conduc, tămăduitor cu şi

mine de afecţiuni, care, în filozofia lui, nu sînt decît episoade ale efemerei noastre treceri.

Omul care încearcă să ne comunice prin această carte sensuri ale existenţei noastre ilustrate adesea de întîmplări ocupînd rubricile faptului divers "de senzaţie", a avut migala, chirurgicală de altfel, de a le culege şi ordona într-un şir interesant şi coerent care te face să le parcurgi pînă la capăt, într-o lectură pasionantă asemănătoare căutării unui subiect pe care-l simţi aparţinîndu-ţi dar nu-l poţi lesne pricepe.

Devine cu atît mai interesantă dizertaţia spirituală a chirurgului dr. Aurel Popescu, cu cît, cunoscîndu-l, ştiu că în faptul zilei este un profesionist corect, instruit şi eficace, bun cunoscător al trupului şi existenţei noastre adesea încărcată de nelinişte şi ambiguitate, pe care a urmărit-o cu ochiul unui fin analist, încărcat şi el la rîndu-i de situaţii controversate în care a fost pus atît în plan fizic şi mai ales spiritual.

Recomand, în fapt, ilustraţia extraprofesională a unui profesionist, convins că reuşita nuncii unui chirurg este cu atît mai deplină cu cît inducţia sa spirituală, forţa sa, sînt implicate în mod direct şi efectiv în procesul extrem de dificil a ceea ce numeşte vulgar o intervenţie chirurgicală.

Recomand în ultimul rînd, lectura unei naraţiuni coerente şi documentate, aparţinînd unei personalităţi viguroase profesional şi moral, al cărei merit nu mi se pare a fi numai documentar, ci de trăire adevărată, de crez, de spiritualitate.

Dr. POPA FLORIAN
Şeful Clinicii Chirurgicale "Sf. Pantelimon"
Bucureşti

Bucureşti, Ianuarie 1992

CUVÎNT DE INTRODUCERE

DRAGI CITITORI,

De cînd eram student în medicină şi apoi în practica mea de medic chirurg, de peste 30 de ani, am fost mereu impresionat cînd am asistat la decesul multor oameni, fie bolnavi, ca sfîrşit al unei boli incurabile, fie în cazul unor traumatisme grave cranio-cerebrale sau viscerale cu hemoragii interne, cu rupturi de viscere, sau pur şi simplu la morţi subite prin infarct miocardic, hemoragii cerebrale sau embolii pulmonare prin care, în cîteva secunde, se stinge viaţa unor oameni ce păreau sănătoşi; mereu m-am întrebat care este misterul vieţii, ce anume se întîmplă în corpul nostru atunci cînd survine moartea? Ce forţă misterioasă întreţine viaţa? De ce niciodată nu s-a reuşit să fie readus la viaţă un mort?

Dar cel mai mult m-a impresionat actul necropsiei, în cadrul căruia corpul omului lipsit de viaţă este tăiat în bucăţi ca al oricărui animal. Pe cine nu a marcat pierderea unei fiinţe dragi atunci cînd a asistat la despărţirea definitivă de trupul său lipsit de viaţă?

Ce strîngere de inimă simţim atunci cînd peste sicriul în care se află depus cel drag se aruncă pămîntul care îl va acoperi pentru totdeauna! Unii dintre noi se mai consolează cu gîndul că există un Dumnezeu, cel care ne-a dat viaţă, că există un spirit

al nostru care poate va mai dăinui şi că, poate, ne vom mai reîntîlni cu cei plecaţi.

Atunci ne vine în minte întrebarea firească: dacă într-adevăr există un Dumnezeu, de ce este atît de nedrept şi ia din mijlocul nostru fiinţe dragi aflate în plină tinereţe, uneori copii nevinovaţi?

Pe de altă parte, de ce unii duc o viaţă grea, plină de neajunsuri şi suferinţe iar alţii, o viaţă fericită, dăruită numai cu bucurii şi satisfacţii?

La aceste întrebări am căutat mai întîi să văd dacă pot găsi un răspuns în diverse credinţe religioase. M-am oprit, ca fiind cele mai demne de luat în seamă, dintre credinţele religioase ale lumii, la religiile monoteiste.

Toate acestea, fie că este vorba de o credinţă mozaică, creştină sau islamică, admit existenţa unei forţe divine supreme care ne-a creat (Iehova, Dumnezeu sau Alah). Ele admit existenţa în noi a unui spirit care nu dispare după moarte, dar toate susţin că acesta, despărţindu-se de corpul fizic, perisabil, întors în pămînt, se înalţă la cer unde aşteaptă judecata de apoi, care ar putea să vină după sute sau mii de ani. În urma acestei judecăţi, unii oameni ar fi trimişi în rai, iar alţii în iadul cel veşnic, după faptele fiecăruia în viaţa pămîntească.

Dar ce va face sufletul nostru acolo, mii sau zeci de mii de ani, pînă la "Judecata de apoi", nu ne spune nici o religie.

O explicaţie care mi s-a părut mai demnă de încredere şi care ne-ar da şansa unei îndreptări a greşelilor umane am găsit-o în concepţia teozofică asupra vieţii – aceea care crede în nemurirea spiritului, dar prin reîncarnări succesive, cu reveniri pe pămînt sub noi forme ale existenţei, fie ca bărbat, fie ca femeie.

Această carte vine să vă convingă, în măsura în care va reuşi să aducă argumente. În acest sens trebuie citite capitolele de-

spre desprinderea sufletului de corp, despre spiritism, despre hipnoză, telepatie, materializare şi dematerializare prin spirit, despre magie, sugestie şi sugestibilitate şi, bineînţeles, despre reîncarnare.

Considerînd că veţi fi curioşi să citiţi despre toate aceste aspecte ale vieţii noastre, iată o invitaţie la reflecţie, pentru a vă face singuri o părere.

Aduc mulţumirile mele pline de afecţiune Colectivului Clinicii Chirurgicale "Sf. Pantelimon" Bucureşti, în sînul căruia îmi desfăşor activitatea şi care m-a încurajat să scriu această carte.

AUTORUL

P.S. În ceea ce priveşte conţinutul acestei lucrări, idei, concluzii, afirmaţii, autorul stă la dispoziţia cititorilor.

Primeşte şi răspunde la scrisori.

PREFAŢĂ LA EDIŢIA A DOUA

RĂSPUNZÎND la numeroase scrisori din ţară prin care eram solicitat să scot o nouă ediţie, care să aducă o mai mare claritate şi să dezvolte diverse capitole din prima ediţie, am căutat să vin cît mai repede în întîmpinarea dorinţelor cititorilor mei.

Am revăzut cu atenţie conţinutul cărţii, nu am găsit nimic de modificat în tot ceea ce am scris în ediţia anterioară. Aceeaşi idee fundamentală călăuzeşte şi acest volum. Lumea este creată prin forţa spiritului de Creatorul Divin. Omul nu a evoluat plecînd de la prima celulă vie, aşa cum susţine teoria materialist-dialectică asupra originii vieţii. Toate cîte există pe pămînt şi în univers sînt create de spiritele de materializare existente în sfera laborator, a Creaţiei Divine. Tot ceea ce este viu pe pămînt a fost creat din aceeaşi energie primordială, din eterul primordial primitiv, cel ce dă corpul eteric al tuturor lucrurilor şi fiinţelor, cel ce întreţine mişcarea continuă a atomilor şi structurilor subatomice, cel ce întreţine metabolismul celular. Tot ceea ce este viu, creat numai de Divinitate şi care nu s-a putut realiza prin nici un fel de experienţe de oameni de ştiinţă, are o forţă spirituală, un spirit, singurul ce are o evoluţie de la inferior spre superior prin numeroasele reîncarnări. Aşa cum există un cod genetic universal, care explică ereditatea în corpul fizic, există şi un cod spiritual universal la tot ceea ce este viu, care are la bază

o formă de energie specială dată de elementele subatomice, numite neutrino şi care rezultă din dezintegrarea spontană a neutronilor. Neutrino este un element stabil, fără masă, fără sarcină electrică şi fără sarcină magnetică. Acest spirit este nemuritor, el rămîne după moartea noastră fizică în lumea spiritelor pînă cînd se reîncarnează, iar în acest timp cît el este liber în spaţiu, putem comunica cu el în şedinţele de spiritism sau putem să-l folosim în acţiunile noastre de magie cu efecte bune sau rele.

Prin puterea spiritului, putem face materializări şi dematerializări, aceste fapte fiind elementul determinant care trebuie să ne convingă, că mai întîi a fost spiritul ca formă specială de energie şi apoi materia.

Spiritul este localizat în subconştientul nostru şi în el se înmagazinează, la fel ca într-un calculator electronic, toate amintirile existenţelor noastre, toate cunoştinţele noastre. Pentru acest motiv am dezvoltat mai mult capitolul dedicat subconştientului şi rolul lui determinant în viaţa noastră.

Pe această idee se bazează toată cartea şi corelat cu ea, toate capitolele le-am revizuit şi le-am completat, căutînd să răspund şi la numeroasele întrebări primite de la cititori.

Mai multe întrebări mi-au fost adresate ca să răspund ce părere am în legătură cu existenţa altor civilizaţii, extraterestre. Corelat cu această întrebare am găsit necesar să adaug şi alte capitole în noua ediţie, cum ar fi Dumnezeirea ca Trinitate. Astfel, răspunzînd la întrebarea amintită, răspunsul este că spiritele de materializare situate în a treia sferă, denumită Laborator a Creaţiei Divine, pot materializa forme de inteligenţă şi pe alte planete folosindu-se de condiţiile locale respective. Dacă pe pămînt pentru a se forma materia vie s-a folosit carbonul şi posibilităţile lui de combinări, pe alte planete se poate folosi tot carbonul, dacă condiţiile sînt asemănătoare cu cele de pe pămînt,

sau alt element. În afara acestui capitol am introdus noi capitole cum ar fi: "Suflet şi Spirit", două noţiuni care adeseori se confundă, deşi sufletul este o parte a corpului eteric, el fiind muritor ca şi acesta, iar spiritul este o parte a scînteii Divine, a Eului nostru care este nemuritor. De asemeni am dezvoltat mai mult ierarhia spiritelor în spaţiu, somnul şi visul, ca manifestări ale desprinderii spiritului; a corpului nostru astral, complet sau incomplet şi am introdus şi capitole noi, referitoare la scopul vieţii şi la esenţa vieţii, prin care să înţelegem că perpetuarea speciei este scopul vieţii pentru a da posibilitatea unor noi reîncarnări, iar esenţa vieţii este autoreglarea şi autoreproducerea celulară, componente ale metabolismului celular, întreţinut de curentul continuu de energie ce formează corpul nostru eteric şi care prin aceasta se opune entropiei, legii termodinamice care în natura moartă duce la distrugerea materiei. Cred de asemeni că în multe locuri ale acestei ediţii noi, am putut face completări importante.

Chiar dacă atît planul cît şi însăşi redactarea acestei ediţii concordă în punctele esenţiale cu cea dintîi, totuşi se va putea vedea că această ediţie a fost pentru mine un prilej pentru sedimentarea unor idei, şi pentru ca această carte să fie o nouă ediţie şi nu carte nouă, a trebuit să nu modific din planul primei ediţii.

Răspunzînd prin aceasta la întrebările şi sugestiile cititorilor mei, aştept în continuare să primesc concursul lor.

AUTORUL

ORIGINEA VIEŢII PE PĂMÎNT

VIAŢA NE ÎNCONJOARĂ pretutindeni. Este prezentă în regiunile polare îngheţate ca şi în deşerturile pîrjolite de soare, de la suprafaţa mării pînă în adîncurile ei. Miliarde de microorganisme vieţuiesc în sol şi creaturi minuscule plutesc foarte sus în atmosferă. Pămîntul cuprinde peste tot viaţă. Cum a apărut ea? Cum a început? Şi, mai ales, care este originea omului? Am evoluat noi din maimuţe sau am fost creaţi? Cum anume am apărut şi ce legătură are răspunsul la aceste întrebări cu viitorul fiinţei umane? Sînt dileme care i-au preocupat încă din antichitate pe gînditori şi au rămas fără răspuns, pentru mulţi, pînă astăzi.

Desigur, sînt şi oameni pe care nu i-a preocupat această problemă. Pentru ei nu are importanţă cum au ajuns să existe. Este suficient că pot trăi 60 sau 80 de ani, dar nu-i interesează nici de ce s-au născut, nici de ce trebuie să moară şi cu atît mai puţin ce se va întîmpla cu ei după moarte.

Ei ştiu că existenţa pe Pămînt este totul, că aici trebuie să aibă o viaţă cît mai abundentă, fie şi în detrimentul altora; că am fost creaţi sau că am evoluat, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile din punctul lor de vedere. Cînd moartea întrerupe firul vieţii, omul devine inexistent pentru totdeauna. După concepţia materialistă, soarele va cunoaşte o fază de dilatare devenind o gigantă planetă roşie, fenomen ce va face ca oceanele

să fiarbă, atmosfera să se volatilizeze în spaţiu şi o catastrofă de proporţii inimaginabile să distrugă planeta noastră.

O altă concepţie despre lume este aceea a creaţionismului ştiinţific. Interpretînd creaţia din Geneza descrisă în Biblie, unii consideră că pămîntul nostru nu are o vechime mai mare de 6000 de ani şi că cele 6 zile de la facerea lumii nu ar fi avut decît 24 de ore fiecare.

Dar pot fi interpretate aceste date din Bilbie în sensul strict al cuvîntului? Pentru a răspunde la aceste întrebări este nevoie de o renunţare la unele prejudecăţi. Chiar Charles Darwin, cel care a susţinut teoria evoluţionistă a speciilor, în concluzia cărţii sale a vorbit despre grandoarea modului în care a fost concepută viaţa cu puterile ei diverse dăruite iniţial de către Creator cîtorva forme sau uneia singure, afirmaţie care face ca subiectul originii vieţii să rămînă deschis pentru examinări ulterioare.

Cercetările ştiinţifice au lărgit mult cunoştinţele noastre despre univers, despre planeta noastră şi despre vieţuitoarele ei, dar au lăsat încă multe lucruri neexplicate. Teoria evoluţiei susţine că transformările evolutive s-au realizat fără nici o direcţionare inteligentă şi fără nici o intervenţie supranaturală – totul fiind datorat hazardului, anumitor mutaţii genetice care ulterior au format noi specii.

Concepţia idealistă asupra apariţiei vieţii pe pămînt afirmă că toate vieţuitoarele au fost create de către Dumnezeu.

Cei care susţin teoria evoluţionistă spun că ideea creaţiei este neştiinţifică, dar oare ideea evoluţiei este cu adevărat demonstrată ştiinţific?

Chiar de la apariţia cărţii lui Darwin privind originea speciilor, diverse aspecte ale teoriei sale au făcut obiectul unor contestări şi opinii contradictorii chiar şi pentru cei mai de seamă savanţi evoluţionişti. Opiniile paleontologilor care studiază

fosilele se află în totală neconcordanţă cu concepţia evoluţionistă.

Chimiştii, cu toate străduinţile lor, nu au reuşit să reproducă experimentul, materie vie din materie nevie, şi nu se poate nici astăzi demonstra cum s-a realizat aceasta.

Dificultăţile apar şi cînd examinăm organele foarte complexe ale organismului, cum sînt ochiul, urechea şi creierul. Ele au o complexitate care depăşeşte orice aparatură, oricît ar fi ea de sofisticată. Toate părţile componente ale acestor organe funcţionează împreună şi simultan în procesul vederii, al auzului şi al gîndirii. Să fie oare hazardul factorul determinant al evoluţiei? Poate acesta să producă asemenea mecanisme complicate? Ochiul pare a fi proiectat aşa cum nici un constructor de telescoape nu ar fi putut să o facă. Însuşi Darwin afirma "a presupune că ochiul s-ar fi putut forma prin evoluţie pare a fi cît se poate de absurd".

Dacă aşa stau lucrurile în ceea ce priveşte alcătuirea ochiului, ce vom putea spune atunci despre alcătuirea creierului uman, care este infinit mai complexă?

Oamenii de ştiinţă au dezgropat din pămînt milioane de oase şi de urme de viaţă din trecutul planetei, adică fosile. Dacă evoluţia ar fi un fapt incontestabil, ar trebui să existe dovezi ale transformărilor evolutive ale unor specii din altele, dar tocmai aceste dovezi nu vin în favoarea interpretărilor darwiniste ale istoriei vieţii. Nu se poate găsi în fosile un lanţ continuu care să ateste o evoluţie lentă şi progresivă. Unii oameni de ştiinţă au ajuns la concluzia că viaţa nu ar fi putut să apară spontan pe pămînt şi că ea ar fi provenit din spaţiul cosmic şi a parvenit apoi pe pămînt. Dar aceasta nu face decît să transfere problema originii vieţii într-un alt loc, într-un mediu şi mai ostil.

Este posibil ca viaţa să fi apărut în mod spontan în univers, să fi supravieţuit unor condiţii vitrege, să ajungă apoi pe pământ şi apoi să sufere transformările şi evoluţia aşa cum o presupunem noi? Lipsa formelor intermediare care să confirme o evoluţie lentă a făcut pe unii evoluţionişti să susţină teoria speculativă că procesul trebuie să se fi făcut în salturi şi nu în ritm continuu. Ei au numit acest proces "echilibru punctat". Speciile ar fi rămas multă vreme aceleaşi, dar la intervale s-ar fi produs o "punctare", un mare salt prin care se transformă în altceva. Indiferent de teorie, este logic să căutăm cel puţin unele dovezi care să ateste că o formă de viaţă s-a transformat în alta. Conform teoriei lui Darwin, a selecţiei naturale, cel mai bine dotat supravieţuieşte. Natura ar fi selectat în vederea supravieţuirii exemplarele cele mai bine dotate, întrucît acestea au dobîndit trăsături noi care s-au devedit avantajoase pentru ele. Dar dovezile acumulate în mai mult de 130 de ani de la apariţia cărţii lui Darwin arată că, deşi exemplare mai bine adaptate pot supravieţui mai bine, aceasta nu explică felul în care au apărut ele. Un leu poate fi mai bine adaptat decît alt leu, dar faptul acesta nu explică felul în care a devenit leu, iar toţi descendenţii lui vor fi lei şi nu altceva. Astfel teoria evoluţionistă a eşuat în trei domenii de importanţă covîrşitoare în care poate fi verificată:

— Documentele fosile dezvăluie mai degrabă un model de salturi evolutive decît o evoluţie lentă, treptată.

— Genele sînt mecanisme de puternică stabilizare a căror principală funcţie este aceea de a împiedica apariţia de noi forme.

— Mutaţiile genetice întîmplătoare produse pas cu pas la nivel molecular nu pot explica complexitatea apariţiei organelor şi a vieţii în general.

Dacă Darwin este marele unificator al biologiei, el nu poate răspunde la problema fundamentală – cum au devenit vii elementele chimice lipsite de viaţă, ce reguli se află îndărătul codului genetic, cum dau genele formă lucrurilor noi? Dacă teoria evoluţionistă nu poate rezolva aceste probleme, să vedem ce spune teoria creaţionistă?

CE SPUNE GENEZA?

Ca şi în cazul altor lucruri care sînt reprezentate greşit sau înţelese greşit, primul capitol al Bibliei merită cel puţin o examinare obiectivă. Nu este vorba de o denaturare a relatării biblice pentru a o adapta vreunei teorii oarecare, ci de a cerceta şi a stabili dacă este în armonie cu faptele cunoscute. Să nu uităm, de asemenea, că relatarea Genezei n-a fost scrisă pentru a arăta "cum a avut loc" creaţia. În schimb, ea prezintă evenimente majore în mod progresiv, descriind ce lucruri au fost formate şi intervalul de timp sau "ziua" în care a apărut prima dată fiecare.

Cînd examinăm relatarea Genezei, este util să reţinem că ea abordează lucrurile din punctul de vedere al omului de pe pămînt. Astfel, ea descrie evenimentele de parcă ar fi fost văzute de către observatori umani, care ar fi fost prezenţi. Faptul acesta se poate observa din felul în care Geneza tratează evenimentele din cea de-a patra "zi" a ei. Soarele şi Luna sînt descrise, în comparaţie cu stelele, ca nişte mari luminatori. Totuşi multe stele sînt mult mai mari decît soarele nostru, iar luna este neînsemnată în comparaţie cu ele, dar nu şi pentru un observator terestru. Astfel, aşa cum este el văzut de pe pămînt, soarele ne apare ca un luminator mai mare, care stă-

pineşte ziua, iar luna ca un luminator mai mic, ce domină noaptea – Geneza 1: 14-18.

Prima parte a Genezei arată că pământul putea să fi existat cu miliarde de ani înainte de prima "zi" a Genezei, deşi ea nu spune cu cît timp anume. Ea descrie însă care era starea pământului înainte de a fi început acea primă "zi": "Iar pământul era înform şi pustiu şi pe suprafaţa talazurilor adîncului era întuneric; şi forţa activă a lui Dumnezeu se mişca încoace şi încolo pe suprafaţa apelor" – Geneza 1 : 2.

Durata unei "zile" din Geneza?

Cuvîntul "zi" utilizat în capitolul întîi al Genezei este considerat de către mulţi drept un interval de 24 de ore. Dar în Geneza 1 : 5 se spune că însuşi Dumnezeu a făcut o separare în cadrul zilei delimitînd două perioade mai scurte, iar pe cea luminată a numit-o "zi".

În Geneza 2 : 4 toate zilele de creare sînt numite o singură "zi". "Aceasta este istoria cerurilor şi a pămîntului în timpul creării lor, în ziua (toate cele şase perioade de creare) în care IEHOVA Dumnezeu a făcut pămîntul şi cerul".

Cuvîntul ebraic yohm, tradus "zi", poate desemna perioade de timp de lungimi diferite. Printre sensurile lui posibile, lucrarea Old Testament Word Studies (studii de lexic al Vechiului Testament), de William Wilson, îl include pe următorul : "Zi; exprimă în mod frecvent ideea de timp în general sau de timp îndelungat: o întreagă perioadă luată în considerare... Cuvîntul mai exprimă şi ideea unor anumite evenimente extraordinare". Această explicaţie din urmă pare să fie aplicabilă "zilelor" de creare, deoarece, evident, ele au fost perioade în care se arată că s-au petrecut evenimente extraordinare. Este vorba,

de asemenea, de perioade mult mai lungi decît un interval de 24 de ore.

Capitolul 1 din Geneza utilizează în legătură cu perioadele de creare termenii "seara" şi "dimineaţa".

Nu indică, oare, faptul acesta că ele erau zile de 24 ore?

Nu neapărat. În unele părţi oamenii se referă adesea la durata de viaţă a unui om cu expresia "zilele sale".

Ce spune Geneza?

Se poate vorbi despre zilele părinţilor noştri sau despre zilele lui Shakespeare. Această durată de viaţă sau "zile" ale cuiva se poate spune că are subîmpărţiri ca şi ziua obişnuită, putîndu-se vorbi despre "zorii" sau dimineaţa vieţii cuiva, ca şi despre "apusul" sau sfîrşitul vieţii lui. Astfel, dimineaţa şi seara din capitolul 1 al Genezei nu limitează nici ele sensul cuvîntului "zi" la 24 de ore...

Aşa cum este folosită în Biblie "ziua" poate include iarna şi vara, trecerea anotimpurilor (Zaharia 14 : 8) "Ziua secerişului" include mai multe zile (Vezi Proverbe 24 : 13 şi Geneza 30 : 14) O mie de ani sînt asemănaţi cu o singură zi (Psalm 90 : 4 ; Petru 3 : 8 ;10). "Ziua judecăţii" cuprinde mulţi ani (Matei 10 : 49 ; 11 : 22-24). Ar părea raţional să credem că "zilele" Genezei ar fi putut cuprinde, tot la fel, lungi perioade de timp, chiar milenii. Dar ce-a avut loc în decursul acelor ore de creare? Este oare ştiinţifică relatarea biblică privitoare la ele? Urmăriţi în cele ce urmează o trecere în revistă a acestor "zile", aşa cum sînt ele prezentate în Geneza.

Prima "zi"

"Să se facă lumină. Atunci, s-a făcut lumină. Şi Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Şi a ajuns să fie seară şi a ajuns să fie dimineaţă, o primă zi" – Geneza 1: 3, 5.

Firește că soarele şi luna se aflau în spaţiul cosmic, cu mult înainte de această primă "zi", dar lumina lor nu ajungea pe suprafaţa pământului, astfel încît să poată fi văzută de un observator terestru. Acum, în această primă "zi", evident că lumina a devenit vizibilă pe pământ şi, datorită mişcării de rotaţie a pământului în jurul axei sale, zilele şi nopţile au început să se succeadă, alternativ, pe pământ.

În mod evident, lumina a apărut printr-un proces progresiv, care a durat o perioadă mai lungă de timp, şi nu s-a produs instantaneu, ca aprinderea unui bec prin acţionarea întrerupătorului. Lucrul acesta este bine relatat în traducerea Genezei efectuată de J.W. Watts. Acesta spune: "Şi lumina a venit treptat în existenţă" (A Distinctive Translation of Genesis). Aceasta era lumina care provenea de la soare, dar soarele însuşi nu putea fi văzut prin norii care acopereau cerul. Aşadar, lumina care ajungea pe pământ era o "lumină difuză", după cum arată un comentariu din Emphasised Bible a lui Rotherham asupra versetului 3 din primul capitol al Genezei.

"Ziua" a doua

"Să fie o întindere între ape şi să se producă o separare între ape şi ape. Atunci Dumnezeu a făcut întinderea şi a făcut o separare între apele care trebuia să fie dedesubtul întinderii şi apele care trebuia să fie deasupra întinderii. Şi

aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit întinderea Cer" – Geneza 1 : 6-8.

În loc de "întindere", unele traduceri utilizează cuvîntul "firmament". Pe această bază s-a acreditat părerea că relatarea Genezei a fost împrumutată din miturile despre creaţie care prezintă acest "firmament" drept o boltă metalică. Dar însăşi King James Version Bible (Biblia engleză versiunea Regele Iacob), care utilizează cuvîntul "firmament", îl explica într-o notă marginală, prin "întindere".

Aceasta, deoarece cuvîntul ebraic raqi'a, tradus prin întindere, înseamnă a întinde, a răspîndi sau a extinde.

Raportul Genezei afirmă că Dumnezeu a făcut întinderea dar nu ne spune şi cum anume a făcut-o. Dar oricum, separarea prezentată în Geneză a avut loc şi era ca şi cum apele de sus ar fi fost împinse de la suprafaţa pămîntului. Iar mai tîrziu, s-a putut spune "păsările să coboare pe întinderea cerurilor" după cum se declară în Geneza 1 : 20.

"Ziua" a treia

"Apele de sub ceruri să se adune într-un singur loc şi să apară uscatul. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit uscatul Pămînt, iar reunirea de ape a numit-o Mări" (Geneza 1 : 9, 10). Nici de această dată relatarea nu arată cum s-a petrecut lucrul acesta. Fără îndoială că formarea zonei uscatului trebuie să fi implicat colosale mişcări tectonice. Geologii explică asemenea uriaşe transformări drept rezultat al unor catastrofe. Dar Geneza indică existenţa unei dirijări şi a unui control exercitat de către un Creator.

În relatarea biblică în care Dumnezeu este prezentat chestionîndu-l pe Iov cu privire la cunoştinţele sale despre pămînt,

sînt descrise o serie de evenimente din istoria geologică a planetei, referitoare la dimensiunile ei, la masele de nori, la mări şi la modul în care uscatul a fost drept hotar în calea valurilor lor şi multe alte lucruri privitoare în general la creaţie, evenimente care s-au desfăşurat pe parcursul a lungi perioade de timp. Printre altele, asemănînd pămîntul cu o construcţie, Biblia spune că Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: "În ce au fost înfipte soclurile lui ca încastru, sau cine i-a pus piatra unghiulară?" – Iov 38 : 6.

Este interesant faptul că, asemenea unor "socluri cu încastru", scoarţa terestră este mult mai groasă sub continente şi chiar şi mai groasă sub lanţurile muntoase, intrînd adînc în mantaua inferioară, cum intră rădăcinile copacilor în sol. "Ideea că munţii şi continentele au rădăcini a fost cercetată de repetate ori şi dovedită valabilă", afirmă Putnam's Geology. Crusta suboceanică nu are decît 8 km grosime, dar rădăcinile continentale pătrund pînă la circa 32 de km, iar rădăcinile munţilor pătrund de circa două ori mai mult. Iar toate învelişurile pămîntului presează spre interior, din toate direcţiile, asupra nucleului pămîntului, aceasta constituind, astfel, o mare "piatră unghiulară" de sprijin.

Dar indiferent ce mijloace au fost utilizate pentru a se realiza apariţia uscatului, fapt important este că atît Biblia cît şi ştiinţa o recunosc drept una dintre etapele formării pămîntului.

Plantele de uscat în "ziua" a treia

Relatarea biblică adăugă: "Să facă pămîntul să crească iarba, vegetaţia purtînd sămînţa, pomii fructiferi producînd rod conform speciilor lor, a cărui sămînţă este în el, pe pămînt. Şi aşa să fie" – Geneza 1 : 11.

Astfel, spre încheierea acestei perioade de creare, a treia la număr, au fost create trei mari categorii de plante de uscat. În acest moment lumina difuză trebuie să fi devenit suficient de intensă pentru a se putea produce procesul fotosintezei, indispensabil plantelor verzi. În paranteză spus, în acest loc relatarea nu menţionează toate "speciile" care au venit în existenţă. Organismele microscopice, plantele acvatice şi altele nu sînt specificate cu nume, dar probabil că ele au fost create în această "zi".

"Ziua" a patra

"Să fie luminători în întinderea cerurilor, ca să facă o separare între zi şi noapte: şi ei trebuie să servească drept semne şi pentru anotimpuri şi pentru zile şi pentru ani. Şi ei trebuie să servească drept luminatori în întinderea cerurilor, pentru a străluci pe pământ. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a făcut cei doi luminatori, luminatorul mai mare, ca să domine ziua şi luminatorul mai mic, ca să domine noaptea, precum şi stelele" – Geneza 1 : 14-16, Psalm 136 : 7-9.

Anterior, în legătură cu "ziua" întîi a fost utilizată expresia "Să se facă lumină". Cuvîntul ebraic folosit aici pentru "lumină" este "Ohr", care înseamnă lumina în sens general. Dar în legătură cu "ziua" a patra cuvîntul ebraic se schimbă în ma'ohr', care înseamnă sursa de lumină. Într-o notă de subsol în legătură cu "Luminatorii", Rotherham spune în a sa Emphasised Bible: "în vers, 3 'or ('ohr), lumina difuză". El arată apoi în continuare că cuvîntul ebraic ma'ohr' din versetul 14 înseamna "sursa de lumină". În "ziua" întîi lumina difuză străbătea în mod evident, straturi succesive de "scutece" care înfăşurau pămîntul, dar sursele acestei lumini nu puteau fi văzute de către

un observator terestru, din cauza straturilor de nori care acopereau pământul. Acum, în aceasta a patra "zi", lucrurile, evident, s-au schimbat.

O atmosferă iniţial bogată în bioxid de carbon se poate să fi creat condiţiile unui climat foarte cald pe întreaga suprafaţă a planetei. Dar creşterea luxuriantă a vegetaţiei în decursul celei de-a treia zi şi de-a patra perioade de creare a absorbit o parte din această pătură de bioxid de carbon care păstra căldura. La rîndul ei, vegetaţia elibera oxigenul care era indispensabil vieţii animale.

Dacă ar fi existat acum un observator terestru, el ar fi fost în măsură să distingă soarele, luna şi stelele care aveau să servească "drept semne şi pentru anotimpuri şi pentru zile şi pentru ani" (Geneza 1 : 14). Luna avea să indice scurgerea lunilor lunare, iar soarele trecerea anilor solari. Anotimpurile, care au avut în existenţă acum, în această a patra "zi" aveau să fie, fără îndoială, mult mai temperate decît au devenit ele mai tîrziu – Geneza 1 : 15; 8 : 20-22.

"Ziua" a cincea

"Să mişune apele de o mişunare de suflete vii şi creaturi zburătoare să zboare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor. Şi Dumnezeu a început să creeze marii monştri şi conform speciei lor, orice suflet viu care se mişcă, de care mişună apele şi orice creatură zburătoare înaripată" – Geneza 1 : 20, 21.

Este interesant de remarcat faptul că creaturile animale de care aveau să mişune apele sînt numite: "suflete vii". Acelaşi termen este folosit şi pentru creaturile zburătoare care urmau să zboare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor. Şi

în acelaşi termen sînt cuprinse şi formele de viaţă marină şi aeriană, de pildă monştrii mărilor, ale căror fosile au fost descoperite în ultima vreme de către savanţi.

"Ziua" a şasea

"Să producă pămîntul suflete vii, potrivit speciilor lor: animal domestic şi animal care se mişcă şi fiara sălbatică a pămîntului, potrivit speciei sale! Şi aşa a ajuns să fie" – Geneza 1 : 24.

Aşadar, în "ziua" a şasea au apărut animalele terestre prezentate drept sălbatice şi domestice. Dar această ultimă "zi" încă nu se sfîrşise. Urma încă să apară ultima şi cea mai remarcabilă "specie".

Apoi Dumnezeu a spus: "Să facem omul după imaginea noastră potrivit cu asemănarea noastră şi să ţină în supunere peştii mării şi creaturile zburătoare ale cerurilor şi animalele domestice şi tot pămîntul şi orice animal care se mişcă pe pămînt. Şi Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa, l-a creat potrivit imaginii lui Dumnezeu; i-a creat sex bărbătesc şi sex femeiesc" Geneza 1 : 26, 27.

Capitolul 2 al Genezei adaugă, evident, unele detalii. El nu este însă, aşa cum au dedus unii, o altă relatare despre creaţie, în contradicţie cu cea din capitolul 1. El revine asupra unui moment precis din cadrul "zilei" a treia, după apariţia uscatului, dar înainte de a fi fost create plantele de uscat, adăugînd cîteva detalii interesante cu privire la apariţia creaturilor umane: sufletul viu Adam, locuinţa sa edenică şi soţia sa Eva – Geneza 2 : 5-9, 15-18, 21, 22.

Cele de mai sus ne sînt prezentate pentru a ne ajuta să înţelegem ce spune Geneza. Şi această relatare foarte realistă

arată că procesul creator nu s-a desfăşurat doar pe parcursul a 144 ore (6 ori 24), ci pe parcursul a multe milenii.

De unde ştia scriitorul Genezei aceste lucruri?

Mulţi oameni găsesc că este greu de acceptat această relatare despre creaţie. Ei susţin că ea îşi are originea în miturile despre creaţie ale popoarelor antichităţii, în primul rînd în acelea ale Babilonului antic. Însă, potrivit observaţiei unui dicţionar biblic de dată recentă: "Încă nu a fost descoperit nici un mit care să se refere în mod explicit la crearea universului", iar miturile "se caracterizează prin politeism şi lupte pentru supremaţie între zeităţi în contrast evident cu monoteismul ebraic al Genezei 1 şi 2". Cu privire la legendele babiloniene despre creaţie, membrii consiliului de administraţie de la British Museum au declarat "Conceptiile fundamentale ale relatărilor babiloniene şi ebraice sînt radical diferite".

Din cele examinate pînă acum, relatarea despre creaţie, a Genezei apare ca un temeinic document ştiinţific. Ea dezvăluie apariţia principalelor grupe de plante şi animale, cu numeroasele lor varietăţi, care se reproduc numai "conform speciei lor".

Documentele fosile confirmă faptul acesta. Ele arată că, în realitate fiecare "specie" a apărut brusc, fără nici o formă de tranziţie înrudită cu vreo "specie" anterioară, aşa cum pretinde teoria evoluţiei.

Toată ştiinţa înţelepţilor Egiptului nu i-ar fi putut oferi lui Moise nici o cheie a cunoaşterii procesului de creaţie.

Miturile despre creaţie ale popoarelor antichităţii nu au nimic asemănător cu ceea ce a scris Moise în Geneza.

De unde a aflat atunci Moise toate aceste lucruri? Evident că de la cineva care a fost de faţă la acele evenimente ale creării.

Calculul probabilităţii matematice ne oferă o puternică dovadă că relatarea despre creaţie din Geneza trebuie să fi pro-

venit dintr-o sursă care dispunea de cunoaşterea deplină a evenimentelor.

Relatarea consemnează 10 etape principale care se succed în următoarea ordine: 1 – începutul; 2 – un pământ în stare primară, scufundat în întuneric şi înfăşurat în gaze grele şi apă; 3 – lumina; 4 – întinderea, atmosfera; 5 – marile zone ale uscatului; 6 – plantele terestre; 7 – luna, soarele şi stelele observabile în întindere şi anotimpurile; 8 – monştrii marini şi creaturile zburătoare; 9 – animalele sălbatice şi domestice, mamiferele; 10 – omul. Ştiinţa confirmă că aceste etape au avut loc în această ordine generală. Ce şanse există ca acela care a redactat Geneza să fi nimerit din întîmplare această ordine? Tot atîtea cîte ar exista de a scoate la întîmplare numerele de la 1 la 10, dintr-o cutie şi de a le aşeza în ordinea consecutivă, cu ochii legaţi. Şansele de a face lucrul acesta de la prima încercare sînt de 1 la 3.628.800! Aşadar ar fi total nerealist să afirmăm că redactorul Genezei ar fi consemnat evenimentele, menţionate mai sus în ordinea corectă, fără să fi cunoscut de undeva faptele.

PUTEA SĂ APARĂ VIAŢA DIN ÎNTÎMPLARE?

Cînd şi-a formulat teoria evoluţionistă, Darwin a admis că viaţa a fost creată de Dumnezeu, dar numai în cîteva forme sau chiar una singură. Cu privire la apariţia spontană a organismelor vii, se emite ipoteza că la început pămîntul a avut o atmosferă compusă din bioxid de carbon, metan, amoniac şi apă. Datorită energiei solare, descărcărilor electrice şi erupţiilor vulcanice, aceşti compuşi simpli s-au descompus, pentru ca apoi să se recombine formînd primii aminoacizi. Dintre a-

ceşti aminoacizi care s-au acumulat în mare, şi prin combinaţiile dintre ei, au apărut compuşi organici, oceanul devenind o "supă organică", dar încă fără viaţă. Apoi, în mod accidental a apărut o moleculă cu proprietăţi remarcabile, o moleculă care avea capacitatea de a se reproduce. Asemenea molecule noi s-au adunat şi apoi, tot în mod accidental, ele şi-au produs un înveliş protector format din alte molecule proteice cu care s-au înconjurat, acestea servind drept membrană. Astfel se consideră că ar fi apărut prima celulă vie. Dar prăpastia dintre lumea vie şi lumea nevie nu a putut fi înlăturată. Chiar şi primele organisme unicelulare, care au o mare complexitate, este greu de explicat că s-ar fi format în mod spontan. Astfel teoria evoluţionistă susţine următoarele etape în evoluţia vieţii:

1. atmosferă primitivă propice;

2. o concentrare în oceane de supe organice de molecule simple necesare vieţii;

3. din această supă provin proteinele şi nucleotidele, compuşi chimici complecşi;

4. apariţia membranei celulare;

5. dezvoltarea unui cod genetic prin care primele fiinţe vii încep să se copieze.

Dar aceste etape sînt oare confirmate de fapte incontestabile?

1. Atmosfera primitivă

În 1953, Stanley Miller a reuşit, printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac şi vapori de apă, să producă cîţiva dintre aminoacizi, dar el nu a putut obţine decît 4 aminoacizi din cei 100 ce intră în alcătuirea substanţei vii şi din care 20 sînt absolut indispensa-

bili vieţii. Sinteza compuşilor organici are loc numai în condiţii de reducere fără oxigen liber şi atmosferă iar în absenţa oxigenului orice formă de proteină care s-ar fi putut produce ar fi fost distrusă de razele cosmice (ultraviolete).

2. S-ar fi putut crea o supă organică?

Aceeaşi energie care ar fi descompus în atmosferă compuşii simpli, ar fi descompus şi mai repede orice aminoacid complex care s-ar fi format. S. Miller a reuşit sinteza celor patru aminoacizi de care am amintit numai datorită faptului că i-a îndepărtat din raza descărcării electrice; dacă i-ar fi lăsat în raza de acţiune, scînteia electrică i-ar fi descompus. Dacă totuşi ar fi scăpat de acţiunea distrugătoare a razelor ultraviolete, şi ar fi ajuns în oceane, în apă nu ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacţiile fizice, căci apa inhibă dezvoltarea moleculelor mai complexe. Atunci aminoacizii, pentru a forma molecule mai mari, ar fi trebuit să iasă din apă, dar imediat ar fi fost distruşi de radiaţiile ultraviolete; descompunerea spontană este mult mai probabilă decît sinteza spontană. În afară de aceasta, există peste 100 de aminoacizi ce intră în alcătuirea substanţei organice, 20 fiind absolut indispensabili vieţii. Ei sînt de două forme: D (dextrogiri) iar alţii de forma L (levogiri). Dacă s-ar fi constituit din întîmplare într-o teoretică supă organică, este mai mult decît probabil că jumătate ar fi fost dextrogiri şi jumătate levogiri, şi nu există nici un argument care să ne arate de ce viaţa preferă una sau alta din aceste forme. Şi totuşi cei 20 aminoacizi numiţi esenţiali pentru producerea vieţii sînt cu toţii levogiri. Cum se poate ca supa organică să fi unit accidental numai aminoacizii levogiri?

3. Probabilitatea de proteine spontane

Ce şanse ar fi avut aminoacizii să se unească şi să formeze o moleculă proteică? Evoluţioniştii admit că este o singură şansă la 10^{113} – adică un unu urmat de 113 zerouri; dar orice eveniment ce s-ar putea produce cu o şansă de numai 1 la 10^{50} nu se poate produce niciodată. Dar în afară de proteine de construcţie mai sînt necesare şi proteine care accelerează reacţiile chimice din celulă, numite enzime. Pentru buna funcţionare a celulei sînt necesare aproximativ 2000 de astfel de proteine. Ce şanse ar fi putut avea aceste proteine ca să se formeze din întîmplare? Aceasta este de 1 la $10^{40.000}$. Celula trebuia să fie învelită într-o membrană extrem de complexă formată din proteine, glucide şi lipide. Membrana conţine canale şi pori care controlează strict circulaţia între mediul extern şi intracelular, a substanţelor nutritive şi produşilor de uzură, a ionilor metalici ş.a.m.d.

5. Codul genetic

Mult mai greu de obţinut sînt nucleotidele ARN (acidul ribonucleic) şi ADN (acidul dezoxiribonucleic) care formează codul genetic. ADN-ul este constituit din 5 histone care se crede că sînt implicate în dirijarea activităţii genelor. Şansa de a se forma în mod spontan numai o singură histonă este de 1 la 20^{100} – număr mai mare decît atomii din toate stelele şi galaxiile vizibile. Şi mai greu de explicat este originea codului genetic, care este absolut necesar reproducerii celulei. În formarea lor, proteinele depind de ADN, dar ADN-ul nu se poate

forma fără proteine preexistente. Cine a fost întîi – proteinele sau ADN-ul? Răspunsul este unul singur: ele s-au dezvoltat paralel – au fost create!

Nu dispunem de nici un laborator care să ne permită simularea evoluţiei mecanismului genetic. În ciuda universalităţii codului genetic, mecanismul necesar pentru a-l face operant este mult prea complex pentru a fi putut apare dintr-o dată.

FOTOSINTEZA

Celula primitivă trebuia să inventeze un fenomen fără de care nu ar fi putut exista viaţa – acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces plantele, cu ajutorul luminii solare, absorb bioxidul de carbon şi elimină oxigenul necesar animalelor şi omului. Fenomenul fotosintezei nu a putut fi reprodus în nici un laborator. Oxigenul format prin fotosinteză a putut crea şi o pătură de ozon care să protejeze viaţa împotriva radiaţiilor nefaste ale razelor ultraviolete. Aceasta se datoreşte oare tot întîmplării?

Admiţînd prin absurd că evoluţia vieţii putea fi întîmplătoare, atunci evoluţia ar fi trebuit să lase în fosile forme de trecere treptată a unei forme de viaţă în alta. O altă formă de viaţă, mai evoluată, are nevoie de forme intermediare. Fosilele ar trebui să arate începuturi de noi membre sau de noi organe. La primele organisme vii, ar fi trebuit să se găsească cel puţin unele fosile care să prezinte aceste organe noi în curs de apariţie, în curs de evoluţie. Dacă numeroasele specii au apărut brusc, aceasta contrazice teoria evoluţionistă, or tocmai apariţia bruscă de noi specii este confirmată de fosile.

Teoria evoluţionistă afirmă că păsările au evoluat trecînd prin forme de tranziţie din reptilă, dar nu s-a găsit nici măcar o singură urmă de această formă de tranziţie. Pe de altă parte, linia evolutivă a calului nu a fost niciodată rectilinie. Peştii apar brusc în documentele fosile, părînd că vin de nicăieri. Nici un peşte fosilă nu arată cum s-au dezvoltat oasele pelviene ale amfibienelor. Există o prăpastie între amfibieni şi reptile; precum şi între reptile şi păsări. Pe de altă parte, reptilele au sînge rece iar păsările au sînge cald şi capacitatea de a-şi menţine temperatura constantă; atît păsările cît şi reptilele depun ouă, dar numai păsările clocesc ouăle, numai păsările au o zonă incubatoare în regiunea pectorală, o zonă lipsită de pene dar cu o reţea de vase sanguine foarte dezvoltată, fapt care le permite să menţină ouăle la căldură. Veriga lipseşte de asemenea între om şi maimuţele mari. În ceea ce priveşte mutaţiile genetice care ar explica evoluţia vieţii în concepţia evoluţioniştilor, mutaţiile sînt considerate ca accidente în maşinăria genetică, or consecinţele unui accident nu sînt benefice, ci nefaste. Mutaţiile par a fi mai degrabă un proces distructiv decît unul constructiv. Dacă 1000 de mutaţii s-ar fi combinat la un singur individ încă tot nu ar fi apărut o specie nouă. Mutaţiile confirmă următoarea regulă: formele de viaţă se reproduc numai conform speciei lor, oricît de importante ar fi mutaţiile genetice accidentale, ele nu provoacă transformarea unei specii în altă specie.

EVOLUŢIE SAU CREAŢIE

Vestigiile fosile de organisme vechi descoperite în roci nu dezvăluie un început simplu de evoluţie. Documentele fosile nu

prezintă nici o urmă a acestor etape preliminare în dezvoltarea organismelor pluricelulare, dimpotrivă, rocile nu conţin mare lucru afară de bacterii şi cîteva plante unicelulare, pînă cînd după circa trei miliarde de ani de progres imperceptibil, a avut loc un decisiv salt calitativ prin apariţia primelor creaturi pluricelulare pe pămînt, în urmă cu un miliard de ani.

Astfel, la începutul perioadei numite cambrian, documentele fosile fac o spectaculoasă şi inexplicabilă schimbare. O mare varietate de creaturi marine perfect dezvoltate şi complexe, dintre care multe cu cochilie dură apar atît de brusc încît se poate vorbi cu privire la această epocă de o explozie a organismelor vii. Pornind de la începutul cambrianului şi în decurs de o perioadă de circa zece milioane de ani, toate grupurile principale de nevertebrate ce prezintă un schelet exterior îşi fac apariţia în modul cel mai spectaculos şi cel mai diversificat care a fost înregistrat vreodată pe planeta noastră. Au venit în existenţă moluştele, spongierii, stelele de mare, animale asemănătoare homarilor numite trilobiţi şi o mulţime de alte animale marine tot atît de complexe.

Da fapt unii trilobiţi în prezent dispăruţi şi-au dezvoltat ochii mai complex şi mai eficient decît aceia pe care îi posedă oricare dintre antropodele de astăzi.

Chiar Darwin a afirmat că nu poate da un răspuns la întrebarea de ce nu există forme de tranziţie fosilizate, care să permită stabilirea unei filiaţii între această explozie de viaţă şi organismele care existau mai înainte.

Remarcînd declaraţia lui Darwin despre modul abrupt în care grupe întregi de specii apar brusc, paleontologul Alfred S. Romer scrie: mai jos de cambrian există straturi sedimentare groase în care ar fi de aşteptat în mod normal să se găsească strămoşii formelor cambriene, noi însă nu le găsim. Aceste

straturi mai vechi sînt lipsite de viață în așa fel încît în mod rațional s-ar putea spune că tabloul general este conform concepției unei creații speciale la începutul cambrianului.

În legătură cu întrebarea de ce nu găsim depozite bogate în fosile aparținînd acestor perioade primitive anterioare epocii cambriene, Darwin a afirmat: "Aceasta este o întrebare la care nu pot da un răspuns satisfăcător" și nici noi astăzi nu putem da un răpuns satisfăcător, a spus Romer.

Aceste fapte l-au determinat pe biochimistul D.B. Gower să facă următorul comentariu relatat de revista Times din Kent (Anglia): relatarea despre creație consemnată în Geneză și teoria evoluției nu pot fi împăcate, una dintre aceste două teze trebuie să fie exactă, iar cealaltă falsă. Istoria povestită de fosile confirmă relatarea Genezei, noi nu am găsit în cele mai vechi roci o serie de fosile care să confirme că au existat transformări treptate de la cele mai primitive creaturi pînă la formele de viață cele mai dezvoltate. Dimpotrivă, în aceste roci vechi au apărut brusc specii complexe și s-a constatat absența totală a fosilelor de tranziție între specii.

Zoologul Harold Coffin trage concluzia că teza potrivit căreia marile forme de viață sînt rezultatul unui act de creație brusc concordă cel mai bine cu faptele.

Documetele dezvăluie că speciile supraviețuiesc în mod obișnuit pînă la o sută de mii de generații, sau un milion, sau chiar mai mult, fără însă să evolueze prea mult. După nașterea lor, cele mai multe specii nu suferă decît o neinsemnată evoluție înainte de a se stinge. Comentînd descoperirea unei muște fosilizate de aproximativ 40 miliarde de ani, dr. George Poinar jr. declară că anatomia internă a acestor creaturi este uimitor de asemănătoare cu aceea a muștelor care trăiesc astăzi. Același lucru este constatat și în cazul plantelor: în straturile

geologice fosilizate a numeroşi arbori şi arbuşti se găsesc foarte puţine deosebiri faţă de frunzele aceloraşi plante existente în zilele noastre: stejar, nuc, viţă de vie, magnolie, palmier şi altele. Lipsesc documentele fosile în care să găsim vreun organism care să prezinte oase sau organe parţial formate care să poată fi considerate drept începuturi ale unui nou caracter. Există oare vreo fosilă de pasăre care să prezinte un cioc doar pe jumătate dezvoltat dintr-un maxilar de reptilă? Ne arată fosilele unui peşte în curs de a dezvolta oase pelviene proprii nmfibienilor sau schimbîndu-şi înotătoarele în picioare, labe şi degete proprii aceloraşi amfibieni? Ele nu s-au găsit.

Teoria evoluţionistă a lui Darwin nu poate explica cum păsările au descins din reptile, mamiferele din primele patrupede, patrupedele din peşti, vertebratele din nevertebrate. În ceea ce priveşte marile maimuţe actuale, ele par a veni de nicăieri, nu au nici un trecut şi nici arhive fosile.

Omul modern apare brusc în documentele fosile. Gould în cartea sa The Mismeasure of Men scrie: nu avem nici o dovadă a unei transformări biologice în capacitatea sau structura creierului de la apariţia lui Homo Sapiens în arhivele fosile în urmă cu circa cincizeci de mii de ani. Cartea The Univers Within ridică întrebarea: ce anume a determinat evoluţia să producă întocmai, ca peste noapte, un om modern cu creierul său excepţional? Teoria evoluţiei nu dă nici un răspuns. Concluzia este unică: viaţa nu este rezultatul unei evoluţii, ea a fost creată. Viaţa a fost creată în numeroase forme ca tipuri de familii distincte, fiecare formă de viaţă s-a putut multiplica într-o mare varietate în interiorul speciei, fără să poată trece vreodată frontiera care separă diferite specii. Distincţia dintre diferite specii este asigurată printr-un echipament genetic unic, propriu fiecărei specii. Dar în afară de faptele care confirmă teza creaţiei

există multe dovezi ale existenţei unui creator: gîndiţi-vă la toate lucrurile extraordinare ca formă şi complexitate care se pot observa pe pămint şi în univers. Toate acestea dovedesc existenţa unei inteligenţe supreme.

INSTINCTUL – MIRACOL ÎN LUMEA PĂSĂRILOR

ÎNSUŞI CH. DARWIN a afirmat: "*Nu aş intenţiona să cercetez originea facultăţilor mintale*". Noi nu putem să găsim nici un răspuns cînd ne întrebăm cum s-ar fi putut dezvolta un comportament instinctiv şi cum a putut să devină ereditar.

"Instinctul este o înţelepciune programată înainte de naştere. Multe instincte sînt atît de uimitoare încît dezvoltarea lor ar părea cititorului o dificultate suficientă pentru a răsturna toată teoria mea."

Nici savanţii de astăzi nu pot da un răspuns la această întrebare. Materialul genetic nu furnizează nici un element care să fie capabil să permită originea şi transmiterea facultăţilor mintale. Pe de altă parte atunci cînd se cercetează misteriosul instinct al migraţiei la păsări, nu încape nici o îndoială că fenomenul este evolutiv, că se transmite de la părinţi la descendenţi. Acest instinct nefiind înscris în codul genetic, cum se poate transmite? Conform părerii generale, migraţia este o conduită instinctivă dependentă de experienţe anterioare, este ceea ce a învăţat într-o altă trăire anterioară înmagazinată în spiritul lor. Rîndunica arctică parcurge 35.000 km de la Cercul Polar Artic, la Polul Sud în anotimpuri cînd ambele poluri îi oferă hrană din abundenţă. Fapt ce l-a făcut pe omul de ştiinţă să

pună următoarea întrebare: cum de au putut aceste păsări descoperi surse alimentare la o aşa distanţă una de alta?

Pasărea numită Dendroica striata, care cîntăreşte aproximativ 20 g, cînd vine toamna părăseşte Alaska, poposeşte pe coasta de est a Canadei, unde în aşteptarea unui curent rece mănîncă acumulînd un strat de grăsime; la sosirea curentului de aer, ea îşi ia zborul, dar cu toate că locul ei de destinaţie este America de Sud, ea se îndreaptă mai întîi spre Africa şi numai după aceea, deasupra Atlanticului, la aproximativ 6.000 de metri altitudine întîlneşte un curent dominant care o transportă în America de Sud. De unde avea ea cunoştinţă că trebuie să aştepte un front de aer rece – semn că va avea vreme bună şi vînt din spate? De ce se înalţă ea atît de sus, unde aerul este rarefiat şi rece aşa încît conţinutul de oxigen scade cu 50% şi de unde ştie că tocmai la această altitudine întîlneşte un curent favorabil care vine din direcţie opusă ca să o transporte în America de Sud? În acest zbor de peste 4.000 km deasupra mării ea se ghidează numai după instinct.

Misterioasa pasăre numită Colibri, care cîntăreşte numai 3 g, traversează Golful Mexic şi parcurge aproape 1.000 km bătînd aerul cu micile sale aripioare cu o frecvenţă de 75 de bătăi pe secundă, adică mai bine de 6.000.000 de bătăi în 25 de ore şi aceasta fără pauză.

În alte cazuri, migrarea păsărilor tinere pentru prima dată în viaţa lor se face fără a fi însoţite de adulţi. Astfel, cucul cu coadă lungă parcurge o distanţă de 6.500 km spre insulele din Pacific spre a-şi întîlni acolo părinţii plecaţi mai înainte.

Pasărea numită Furtunar migrează din Ţara Galilor pînă în Brazilia părăsindu-şi puii, care la rîndul lor pornesc după părinţi, dar numai atunci cînd pot zbura, deci mult mai tîrziu;

călătoria lor durează 16 zile, timp în care ei parcurg 700 km pe zi.

Pinguinii Adelie, care nu pot zbura şi se deplasează mergînd pe jos sau înotînd, au fost duşi la o distanţă de aproximativ 1.900 km de colonia lor; cînd li s-a dat drumul ei s-au orientat mai întîi spre mare unde s-au hrănit şi apoi s-au îndreptat spre colonia care le aparţinea. Cum se pot ei orienta pe durata nopţii polare? Singurul răspuns care se poate da este că toate aceste păsări păstrează amintirea unei alte vieţi a lor care a rămas înmagazinată în spiritul lor. Păsările au de fapt un fel de "hartă" în capul lor, care le permite să ştie punctul de plecare şi punctul de sosire.

Înţelepciunea instinctivă nu o găsim numai la păsări. Milioane de termite oarbe îşi sincronizează munca pentru a-şi construi locuinţele complexe şi pentru a le dota cu aer condiţionat. Din ce cunoştinţe?

Un păianjen care trăieşte într-un clopot de imersiune sub apă ştie că atunci cînd i s-a terminat oxigenul trebuie să facă o gaură în clopoţelul subacvatic pentru a evacua aerul viciat, astupînd-o imediat şi introducînd o rezervă de aer proaspăt.

O anumită varietate de gîndac, după ce îşi depune ouăle sub scoarţa unei ramuri de mimoză, se îndreaptă pe ramură spre trunchi pînă la o distanţă de 30 cm şi acolo face o incizie în scoarţa ramurii, de jur împrejurul acesteia, pentru ca ramura să se usuce, deoarece ouăle ei nu eclozionează decît în lemn uscat.

Puiul de cangur care se naşte orb şi aproape în stare larvară, pentru a supravieţui trebuie să se caţere cu propriile sale forţe pe pielea abdomenului mamei sale, să găsească singur marsupiul, să intre în acesta şi să se instaleze la sînul unei mamele. Cine îl face să procedeze astfel? Instinctul.

Şi astfel de exemple se pot da nenumărate. Toate aceste viţuitoare au o înţelepciune instinctivă. Cum s-a putut elabora şi transmite din generaţie în generaţie această complicată cunoştinţă instinctiv? Oamenii nu o pot explica. Evoluţia ei, nici atît. Şi totuşi, această inteligenţă şi o astfel de înţelepciune presupun o minte înţeleaptă, un creier inteligent şi priceput.

Instinctul de construire a cuiburilor la păsări

Scriitorul C.R. Taylor afirmă: Nu există nici cel mai mic indiciu că mecanismul genetic ar putea transmite vreun program comportamental specific, cum ar fi operaţiile necesare construirii unui cuib. Cu toate acestea, înţelepciunea instinctivă necesară constuirii unui cuib este trasmisă, nu învăţată. Iată cîteva exemple: pasărea rinocer din Africa şi Asia – femela zideşte cu argilă intrarea scorburii unui arbore, lăsînd doar un orificiu prin care intră apoi înăuntru; acum masculul este acela care îi cară noroiul cu care femela închide restul orificiului, lăsînd doar o mică deschizătură prin care masculul o va hrăni pe ea şi puii ce vor ieşi din ou; cînd masculul nu mai reuşeşte să procure hrană suficientă, femela sparge peretele şi iese afară. De data aceasta spărtura este reparată de pui, în timp ce ambii părinţi le aduc hrana. După cîteva săptămîni puii sparg peretele şi părăsesc cuibul. Nu este aceasta dovada unui proiect special?

Pinguinul imperial este dotat cu un cuib încorporat. În timpul iernii arctice femela depune un ou, pentru ca apoi să se ducă la pescuit timp de două sau trei luni. Masculul pune oul deasupra labelor bogat vascularizate, acoperindu-l cu o cută a pielii abdomenului. La scurt timp după ieşirea puiului din ou, mama se întoarce cu stomacul plin de hrană pe care o regur-

găteză pentru ei. Acum este rîndul masculului să se ducă la pescuit pentru a-şi recăpăta puterile, iar mama îşi pune puiul pe labe, acoperindu-l cu cuta propriului ei cuib încorporat.

Pasărea ţesător din Africa se foloseşte de iarbă şi de tot felul de fire pentru a-şi construi un cuib suspendat. Ea execută din instinct diverse feluri de împletituri şi noduri. Unii ţesători construiesc adevărate aglomerări de cuiburi, o construcţie colectivă prinsă de ramurile groase ale arborilor, prevăzînd-o cu un acoperiş comun din paie, cu un diametru de 3 m, sub care cuplurile de păsări adaugă cuib lîngă cuib, fără a depăşi însă suma de 100 de cuiburi. Aceste exemple de construire de cuiburi de către păsări ar putea continua la nesfîrşit. Acest instinct este înscris şi transmis în memoria spiritului acestor păsări, transmitere ce se face prin reîncarnările lor succesive.

MIRACOLUL NUMIT OM

CEA MAI EVOLUATĂ FORMĂ a materiei din cîte se cunosc o formează creierul uman. În fiecare secundă el primeşte circa 100.000.000 de biţi – sau unităţi informaţionale transmise prin diferite organe de simţ. Ştiind că în mod conştient noi nu putem medita la două lucruri în acelaşi timp, cum poate creierul să trieze aceste milioane de mesaje pe care le primeşte în acelaşi timp? Aceasta este numai una din uimitoarele facultăţi ale creierului uman.

În interiorul trunchiului cerebral există o reţea nervoasă de cca 5-6 cm lungime şi avînd grosimea degetului mic, care se numeşte substanţă reticulară. Aceasta controlează milioane de mesaje care sosesc la creier, blocîndu-le pe cele lipsite de importanţă şi selectîndu-le pe cele ce merită a fi trimise scoarţei cerebrale. Din cele 100.000.000 de unităţi informaţionale pe secundă doar aproximativ cîteva sute ajung pe scoarţă. Creierul este parcurs de unde care îl traversează de 8 pînă la 12 ori pe secundă. Aceste unde produc perioade de înaltă sensibilitate în care creierul înregistrează semnalele cele mai puternice şi acţionează în consecinţă. Prin aceste unde creierul se autoanalizează oprindu-se doar asupra informaţiilor esenţiale. Incontestabil, felul cum funcţionează creierul rămîne un mister, el însuşi fiind componentul cel mai misterios al miracolului care este omul însăşi.

Dar miracolul începe în viaţa intrauterină. La 3 săptămîni după concepere, cînd încep să se formeze primele celule cerebrale, ele se înmulţesc în salturi, producînd uneori pînă la 200.000 de celule pe minut. Creierul uman îşi triplează volumul în primul an de viaţă. Neuronii (celulele nervoase) nu sînt uniţi între ei, conexiunile se fac prin substanţe chimice ce acţionează asupra prelungirilor celulei numite axoni şi asupra unor ramificaţii numite dendride. În neuroni aceste semnale sînt electrice, iar în spaţiile dintre neuroni sînt chimice, aşadar transmiterea semnalelor este de natură electro-chimică. Nu se cunosc schimbările fiziologice produse în creier în timpul fazei de învăţare. Pe măsură ce învăţăm, conexiunile nervoase se măresc, iar substanţele chimice, care umplu spaţiile dintre neuroni, se eliberează în cantităţi mai mari. Creierul, ca şi muşchii, se fortifică prin exersare, facultăţile mintale, dacă nu sînt folosite, se atrofiază. Afirmaţia biblică (Evrei 5 : 14), potrivit căreia lucrurile profunde sînt mai uşor înţelese de către persoanele mature, care prin întrebuinţare şi-au exercitat facultatea de percepţie, este adevărată.

Pe de altă parte, este cunoscută metoda de deprivare senzorială sau de spălare a creierului, pe care regimurile totalitare o folosesc ca un fel de tortură psihică, cînd omul fiind izolat într-o celulă, neprimind nici un fel de informaţii, după un timp îşi pierde toate facultăţile psihice reacţionînd numai după instincte animalice, pierzîndu-şi în totalitate personalitatea.

Este foarte importantă repartiţia conexiunilor dintre neuroni. Majoritatea acestora sînt stabilite cu precizie în stadiul primar al dezvoltării. Sînt zone cu circuit precis plasate în tot sistemul nervos. Modul cum aceste circuite au fost plasate constituie o problemă nerezolvată, numărul lor fiind de ordin astronomic.

Creierul uman poate forma un milion de miliarde de conexiuni. Carl Sagan afirmă că informaţiile pe care creierul le-ar putea acumula ar umple 20.000.000 de volume, ceea ce ar reprezenta totalul celor care se află în cele mai mari biblioteci din lume.

Cea mai evoluată parte a creierului este scoarţa cerebrală. Un strat de 4,5 mm grosime care ia forma cutiei craniene şi care prezintă nişte adinciturl numite circumvoluţiuni cerebrale. Depliat, cortexul formează o suprafaţă de 20 decimetri pătraţi, cu aproximativ 1.000 de km de fire de conexiuni pe cm pătrat.

Creierul uman este dotat cu aptitudini înnăscute necesare formării intelectului. Omul poate să-şi programeze singur capacităţile intelectuale în funcţie de cunoştinţele dobîndite, de valorile noastre morale, de împrejurări şi de obiectivele urmărite. Creierul uman este programat de mic pentru dezvoltarea limbajului; el nu este cablat pentru o anumită limbă, un om putînd învăţa mai multe limbi. Ar putea oare această uimitoare facultate a omului să fie consecinţa unei evoluţii pornind de la grohăitul animalelor? Nu există un limbaj primitiv. Originea limbajului rămîne unul dintre cele mai deconcertante mistere ale creierului. Cu cît căutăm să înţelegem mai mult procesul limbajului, cu atît acesta devine mai misterios. Lucrul acesta nu este un mister pentru cei ce văd mîna unui creator care "a cablat" anumite circuite din creierul uman pentru ca aceştia să poată vorbi.

Biblia ne relatează faptul că Apostolii lui Isus nu cunoşteau decît limba ebraică, dar în ziua cincizecimii, deasupra lor spiritul lui Isus a apărut sub forma unor limbi de foc, spunîndu-le că din acel moment pot vorbi în limba tuturor popoarelor lucru care s-a şi întîmplat, Apostolii mergînd apoi în di-

verse ţări şi propovăduind Evanghelia. Este aşa-zisa "vorbire în limbi" descrisă în Biblie. Această evocare o întîlnim la Penticostali în şedinţele lor.

Creierul uman este dotat cu un potenţial mult mai mare decît acela folosit pe parcursul vieţii umane. El ar putea prinde şi memoriza toate cunoştinţele ce i se transmit actualmente şi chiar de un miliard de ori mai mult. Pentru ce a produs evoluţia acest surplus? Este unicul exemplu existent, cînd o specie este dotată cu un organ pe care nu a învăţat încă cum să-l folosească. Cum se poate împăca faptul acesta, cu cea mai elementară teză evoluţionistă, conform căreia selecţia naturală înaintează lent, cu paşi mici? Iar dacă omul a fost dotat cu facultatea de a învăţa la infinit înseamnă că el a fost conceput să trăiască pentru totdeauna? Toate capacităţile intelectuale ale omului reflectă o inteligenţă superioară; lucrul acesta este în armonie cu Geneza din Biblie (1 : 22) unde citim că Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa.

Altruismul specific speciei umane este un alt aspect care dă de gîndit evoluţioniştilor; ei spun că tot ceea ce a evoluat prin selecţie naturală este neapărat egoist.

Ovulul fecundat în uterul viitoarei mame poartă înscris în el toate părţile corpului uman: inimă, plămîni, rinichi, braţe, picioare, ochi, urechi, uimitorul creier; toate organele sînt înscrise în codul genetic al oului fecundat, dar acest cod mai cuprinde şi un program intern, un ceas biologic care măsoară exact timpul, ordinea în care vor apare diferite organe, fiecare apărînd la momentul potrivit. Acest fapt a fost cunoscut de Biblie aproape cu 3.000 de ani înainte ca savanţii să fi descoperit codul genetic.

ESTE BIBLIA INSPIRATĂ DE DUMNEZEU?

BIBLIA AFIRMĂ EA ÎNSĂŞI că este o carte inspirată de Dumnezeu (2 Timotei 3 : 16), ea a fost scrisă şi redactată în cursul unei perioade de circa 1.500 de ani de mai mulţi profeţi fiind încheiată cu circa 2.000 de ani în urmă.

Biblia spune că Dumnezeu întinde nordul deasupra locului vid suspendînd pămîntul pe nimic (Iov 26 : 7) fapt care este în deplină armonie cu cele mai recente cunoştinţe privind pămîntul, legile gravitaţiei şi ale mişcării. Cum a ştiut Iov lucrul acesta cînd în acea perioadă a scrierii Bibliei existau idei fantastice despre configuraţia pămîntului în spaţiu? Ideea că pămîntul ar fi de formă sferică nu a fost acceptată decît în timpurile noastre, însă Biblia afirmă aceasta cu mii de ani în urmă.

După cum arată Biblia, un diluviu universal a acoperit în zilele lui Noe cei mai înalţi munţi şi a nimicit pe toţi oamenii care nu se aflau în arca lui (Geneza 7 : 1-24). Mulţi au făcut haz de această relatare, şi totuşi, pe cei mai înalţi munţi se găsesc scoici marine; s-au găsit un număr mare de fosile şi schelete în îngrămădiri de sedimente noroiase îngheţate, multe dintre aceste animale conservate perfect, unele stînd încă în picioare sau în genunchi. Din satelit se pare că a fost văzută

imaginea unei încrustaţii de mărimea corabiei lui Noe în ghe-ţurile de pe muntele Ararat. Isaac Newton afirmă că nici o ştiinţă nu este mai bine demonstrată decît religia Bibliei.

Ca un semn al convenţiei pe care a încheiat-o Dumnezeu (Iehova) cu Avraam, acesta i-a spus că orice copil de sex bărbătesc la vîrsta de opt zile trebuie circumcis. Biblia nu explică de ce trebuie ca circumcizia să fie făcută în a 8-a zi, dar azi se ştie că abia în a 8-a zi copilul dispune de cantitatea de vitamina K, corespunzătoare pentru coagularea sîngelui şi tot la această dată apare şi cea mai mare cantitate de protrombină, o altă substanţă care intervine în procesul de coagulare. Este aceasta o simplă coincidenţă? Fireşte că nu! Este vorba de o cunoştinţă pe care o deţine un spirit înţelept.

Avraam avea 99 de ani cînd s-a circumcis iar fiul său Ismail, 13. Avraam a conceput pe Ismail cu o servitoare egipteană numită Hagar, de acord cu soţia lui, Sara, care era sterilă; dar la 99 de ani, Sara rămîne însărcinată şi îl naşte pe Isac. Naşterea lui Isac a dus la repudierea lui Ismail şi a mamei sale Hagar, ceea ce determină pentru totdeauna separarea semiţilor circumcişi, în arabi – fiii lui Ismail şi evrei – fiii lui Isac.

BIBLIA ŞI ISTORIA

Criticii spuneau că Biblia nu putea fi scrisă în epoca respectivă pentru că nu era cunoscut scrisul. Dar sînt dovezi care atestă că scrierea era un lucru obişnuit cu mult înainte de epoca lui Moise. Istoricitatea Bibliei a fost de repetate ori confirmată prin descoperiri ulterioare. De exemplu, regele Sargon nu a fost cunoscut decît din descrierea biblică (Isaiia 20 : 1). Această relatare nu era cunoscută în istorie şi se considera

că nu era reală. Săpăturile arheologice au scos la iveală ruinele măreţului palat al lui Sargon la Khosvabad, inclusiv inscripţii care vorbesc despre regalitatea acestui monarh. Una dintre inscripţiile privitoare la Sargon era cunoscută numai din Biblie: "Am asediat şi am cucerit Samaria şi am dus în captivitate 27.290 de locuitori ai acesteia". Relatarea biblică a acestui eveniment este consemnată la 2 Regi (17 : 6), unde se spune: "În al noulea an al lui Oseea, Regele Asiriei a capturat Samaria şi l-a dus pe Israel în exil".

Biblia spune că Senacherib a fost ucis de către doi fii ai săi, Adramelec şi Sareţer (2 Regi 19 : 36, 37), în schimb potrivit relatării regelui babilonian Nabonid şi celei a preotului babilonean Berosus din secolul al III-lea î.e.n. nu ar fi fost răspunzător decît un singur fiu al lui Senacherib. Care dintre acestea este corectă?

Comentînd descoperirea recentă a prismei fragmentare a lui Esar – Hadon care l-a succedat la tron pe tatăl său Senacherib, istoricul Phipil Biberfeld scrie că numai relatarea biblică s-a dovedit a fi exactă. Într-adevăr, regele Senacherib fusese ucis de către cei doi fii ai săi.

Timp de aproape 1.900 de ani Pilat nu a existat decît în paginile Evangheliei şi în vagi amintiri ale istoricilor romani şi iudei. Dar în 1961, o expediţie arheologică italiană a procedat la excavarea ruinelor teatrului antic din Cezareea şi pe unul din pereţi a fost găsită inscripţia: "Caesariensibus Tiberium Pontius Pilatus Praefectus Iudaeae" (Locuitorilor Cezareei Tiberiu Pontius Pilat – prefect al Iudeei). Pentru prima oară exista o dovadă epigrafică contemporană lui Pilat care afirma existenţa omului ce ordonase crucificarea lui Cristos (Ioan 10 : 13; Fapte 4 : 23). Multe alte descoperiri au confirmat faptele relatate de Biblie, exactitatea istorică a Bibliei.

Armonia internă a Bibliei atestă că ea are un autor divin, una şi aceeaşi temă foarte precisă se află înscrisă în cele 66 de cărţi care constituie Biblia; deşi această Biblie a fost scrisă de 44 scriitori diverşi, acelaşi mesaj fundamental este pus în evidenţă de la început şi pînă la sfîrşit. Nu dă faptul acesta greutate afirmaţiei Bibliei, că oamenii au vorbit cu Dumnezeu în timp ce erau purtaţi de Spiritul Sfînt? (2 Petru 1 : 20-25)

Confirmarea faptului că Biblia a fost inspirată de Dumnezeu o avem şi atunci cînd ne referim la prezicerile cu exactitate pe care le relatează profeţii din Biblie. Cînd voi descrie capitolul despre medium şi mediumnitate, voi arăta că aceste premoniţii sînt expresii ale puterii spirituale.

Printre profeţiile arătate în Biblie este şi căderea Tirului – oraş important al fenicienilor, ostil faţă de Israel. Prin profetul Ezechiel, Iehova (Dumnezeu la evrei) a prezis distrugerea completă a acestui oraş cu 250 de ani înainte de producerea evenimentului. Mai mult decît atît, el a prezis şi numele regelui şi numele naţiunii care avea să asedieze Tirul şi anume: Nabucodonosor – regele Babilonului (Ezechiel 26 : 3-5, 7).

La rîndul său, profetul Zaharia (9 : 4) a prevăzut distrugerea completă a acestui oraş de către Alexandru cel Mare, cu 150 de ani mai înainte de acest eveniment – se ştie că distrugerea Tirului de către Alexandru Macedon a avut loc în anul 332 î.e.n.

Ducerea evreilor captivi în Babilon a fost prevăzută de profetul Eremia cu 40 de ani mai înainte, iar de către profetul Isaia cu 150 de ani mai înainte. Eremia a prezis întoarcerea evreilor după 70 de ani de deportare, prevăzînd chiar şi înfrîngerea Babilonului de către regele persan Cirus, care i-a restabilit pe iudei în patria lor. Cînd Babilonul era încă foarte puternic, Biblia a prevăzut că va fi învins de un berbec cu două coarne

care îi reprezenta pe regii Mediei şi Persiei (Daniel 8 : 20). Aceasta s-a confirmat mai tîrziu, cînd Grecia a înfrînt Persia în anul 332 î.e.n. prin Alexandru Macedon. Moartea lui Alexandru Macedon are loc în oraşul Babilon iar vastul său imperiu întins pe o distanţă de 10.000 de kilometri a fost împărţit între patru generali ai săi: Seleucos Nicador, Casandu, Ptolomeu şi Lysimachos – exact cum prevăzuse Biblia.

Numeroase profeţii biblice au prezis naşterea lui Isus Cristos.

Isus – ca fiu al lui Dumnezeu, nu şi-a putut decide propria-i naştere în tribul lui Iuda, sau ca descendent al lui David, nu a putut să dirijeze cursul evenimentelor care au dus la naşterea sa în oraşul Betleheem. Nu a aranjat să fie trădat în schimbul a 30 de piese de argint, cum bine ştim că a făcut Iuda, să fie scuipat de duşmanii săi, să fie batjocorit în timp ce atîrna de stîlpul de execuţie, să fie străpuns dar fără să-i fie zdrobit nici un os.

Din viaţa lui Isus se ştie că după arestarea lui de către sanhedrinul evreiesc a fost condamnat la moarte prin răstignire; el a fost răstignit la ora 12 iar la ora 3 a murit; de altfel momentul morţii lui este însoţit de o eclipsă de soare şi de un mare cutremur de pămînt – deşi în mod normal supliciul dura la cei răstigniţi 2–3 zile; soldaţii romani l-au străpuns cu suliţa să vadă dacă a murit iar oasele lui nu au mai fost zdrobite aşa cum se întîmpla cu alţi crucificaţi.

Toată viaţa lui Isus – de la naştere pînă la înviere, a fost prevăzută de mai mulţi profeţi: Mica (5 : 2), Luca (2 : 1-7), Zaharia (11 : 12), Matei (26 : 15), Isaia (50 : 6), Zaharia (12 : 10). După moartea sa, cămaşa lui a fost trasă la sorţi de către soldaţii romani; acest lucru a fost prevăzut de profetul Matei (2: 35) şi Psalm (22 : 18). Giulgiul lui Christos se află la Torino,

pe ea făcîndu-se nenumărate cercetări care atestă exact vêchimea ei de 2000 de ani, fiind expusă în ultimii ani chiar cercetării cu carbon radioactiv. S-au făcut cercetări chiar asupra petelor de sînge de pe cămaşă constatîndu-se că el aparţinea grupului de sînge AB din sistemul AB0. Cercetînd cămaşa lui Christos prin fotografii combinate de calculatorul electronic care permit să se obţină fotografii în trei dimensiuni s-au obţinut imagini imprimate în negativ a unui supliciat avînd stigmatele răstignirii pe cruce imprimate pe pînză.

Chiar Isus a prezis distrugerea Ierusalimului, dar nu numai atît, ci şi felul în care vor proceda legiunile romane la distrugerea lui. Isus a prevăzut şi prima încercare de cucerire a Ierusalimului de către generalul Cestius Gallus în anul 66 e.n. precum şi distrugerea lui totală de către generalul Titus în anul 70 e.n. care a omorît circa 1.100.000 de evrei şi a luat în captivitate 97.000 distrugînd templul din oraşul Ierusalim.

Primul război mondial din anul 1914 care a dus la moartea a 14.000.000 de oameni precum şi al doilea război mondial care a dus la moartea a 55.000.000 de oameni au fost prevăzute de Matei (24 : 7). Lipsa de alimente şi foametea pe scară mondială, de asemeni au fost prevăzute de Matei (24 : 7). Astăzi se ştie că un număr de 12.000.000 de copii mor prin inaniţie în primul an de viaţă. Cutremurul de pămînt din anul 1976 din oraşul chinez Tang-San care a dus la distrugerea oraşului făcînd sute de mii de victime a fost prevăzut de Luca (21 : 11). Marea epidemie de gripă spaniolă din anul 1918 care a bîntuit întreg pămîntul şi a făcut douăzeci şi unu de milioane de victime a fost prevăzută de Luca (21 : 11).

Din toate cele relatate se poate trage concluzia clară că Biblia este inspirată de spiritul divin, altfel nu se puteau scrie într-o perioadă determinată de timp lucruri reale care au existat

înainte cu 2–3000 de ani ca ea să fie scrisă și nici să se împlinească toate profețiile sale. Întrebarea care se pune este următoarea: de ce, dacă există Dumnezeu, acesta s-a revelat poporului evreu? De ce istoria omului pe pământ începe cu 6.000 de ani în urmă, o dată cu Adam și Eva, când noi știm din descoperirile arheologice că omul datează cu zeci de mii de ani în urmă? De ce atâția profeți în sânul poporului evreu? Răspunsul îl veți înțelege atunci când veți citi capitolul despre reîncarnare, oricum, pentru curiozitatea stârnită, vă spun că poporul evreu reprezintă reîncarnarea unor spirite care au evoluat pe o altă planetă timp de 26.000 de ani, atât cât durează un ciclu evolutiv al spiritelor care au evoluat trecând prin toate păturile fluidice ale planetei respective, devenind spirite superior dezvoltate. Ele au fost trimise pentru reîncarnare în teritoriul pe care ulterior se dezvoltă poporul evreu. Moise este considerat astfel guvernator al acestei planete spirituale (atunci când ne referim la planetă în sens spiritual aceasta nu se confundă cu planetele din sistemul fizic solar). Primele scrieri din Biblie le face chiar Moise după ce are revelația divină de pe muntele Sinai. Biblia se referă în special la istoria poporului evreu, deci Adam și Eva este foarte posibil să fi existat acum 6.000 de ani și să fi fost primii oameni evrei. Asta nu înseamnă că, în altă parte a pământului, nu existau alți oameni concomitent cu ei sau mult înainte de ei. Aceasta explică și de ce foarte mulți profeți apar tot în sânul poporului evreu, ce nu sînt altceva decât niște mediumi de premoniție, la rândul lor fiind și ei reîncarnarea unor spirite superioare care posedă acest fenomen al mediumnității.

UNIVERSUL – CEVA HAOTIC SAU BINE ORGANIZAT?

OAMENII CARE ÎŞI FOLOSESC raţiunea se întreabă adesea: ce există în spaţiu? Cum este el organizat? Se poate răspunde cum a început universul?

În univers există formaţiuni nebuloase asemănătoare norilor, numite galaxii. O galaxie este ún enorm ansamblu de stele, de gaze şi de alte materii cosmice care se rotesc în jurul unui nucleu central. Aceste galaxii au fost numite universuri. Galaxia din care facem noi parte se numeşte Calea Lactee. Sistemul nostru solar, adică soarele, planetele şi sateliţii lor aparţin acestei galaxii, dar la fel ca sistemul nostru solar mai există peste o sută de miliarde de stele – după unii astronomi ar fi între 200 şi 400 de miliarde de stele.

Diametrul galaxiei noastre este atît de mare încît, dacă ne-am deplasa cu viteza luminii, de 300.000km/secundă, ne-ar trebui 100.000 de ani ca să o traversăm. Aceasta reprezintă zece mii de miliarde de kilometri pe an. Aceasta ar însemna că galaxia noastră are un miliard de miliarde de kilometri.

Distanţa medie dintre stele unei galaxii este estimată la cca. 6 ani lumină, adică 60.000 de miliarde de kilometri.

Galaxia din Andromeda asemănătoare cu Calea Lactee a noastră nu este decît o mică parte a universului care ar avea

100 de miliarde de galaxii. Aceste galaxii nu sînt răspîndite la întîmplare în spaţiu, ele sînt aranjate în grupuri bine definite, ca boabele de struguri într-un ciorchine. Galaxia Andromeda, apropiată galaxiei noastre Calea Lactee, are aceeaşi formă de spirală.

În sistemul nostru solar, soarele, stea de mărime mijlocie, este nucleul în jurul căruia gravitează pămîntul şi celelelte planete cît şi sateliţii lor, urmînd o orbită precisă. An de an, aceste corpuri cereşti îşi urmează calea cu o precizie matematică încît astronomii pot să prevadă care va fi poziţia lor exactă în orice moment din viitor. Aceste mişcări de rotaţie şi de revoluţie se găsesc şi la nivelul structurii atomului, unde în jurul nucleului, care este format din protoni şi neutroni şi care se roteşte în jurul axei sale, gravitează pe elipse precise minusculi electroni cu viteza de 300.000 km/sec.

Întreaga materie anorganică sau organică, vie sau nevie este construită din aceste "cărămizi" de construcţie. Deosebirea dintre o substanţă şi alta este determinată de numărul protonilor şi neutronilor din nucleu, ca şi de numărul electronilor care gravitează în jurul nucleului şi de orbita urmată de ei.

Toate acestea ne arată că întreaga materie a universului este constituită din aceleaşi elemente dispuse în succesiuni exacte în funcţie de numărul "cărămizilor" utilizate.

De la atom şi pînă la galaxii, există o extraordinară organizare.

S-au putut produce toate acestea din întîmplare?

Orice cronometru de precizie este produsul unei minţi metodice şi creatoare. Dar universul, care dispune de o organizare atît de precisă, nu presupune el şi un creator, un constructor cu inteligenţă? O admirabilă organizare presupune un organizator extraordinar.

Universul ascultă de anumite legi precise de la atom pînă la galaxii. Întregul univers este guvernat de legi. Căldura, lumina, sunetele, gravitaţia ascultă de legi precise. Legile universale guvernează materia. Dar de unde vine acestă materie? Naşterea universului a fost cea mai extraordinară transformare a materiei şi a energiei. Această relaţie dintre energie şi materie a fost verificată de legea relativităţii lui Einstein ($E = mc^2$) în care energia este egală cu masa înmulţită cu viteza luminii la pătrat. Concluzia: materia poate fi creată de energie aşa cum materia poate elibera energie; exemplu: bomba atomică. Cele mai multe particule elementare, dacă nu chiar toate pot fi create din materializarea energiei. O sursă nelimitată de energie ar dispune de materialul necesar creării substanţei întregului univers.

Astăzi oamenii de ştiinţă recunosc că universul a avut un început. Teoria Big-Bang-ului sau a Marii explozii cosmice care poate fi considerată începutul creaţiei, dar ceea ce a provocat momentul creaţiei rămîne încă un mister.

O explozia haotică, la fel ca o explozia atomică, poate produce o mai bună organizare? Bombele atomice provoacă distrugere, haos, dezintegrare. Ele nu pot crea edificii sau o bună organizare. O simplă explozie nu poate să stea la originea universului nostru, nu poate explica organizarea, nici arhitectura, nici legile sale impresionante.

Din toate planetele sistemului nostru solar, pămîntul este unica planetă pe care se găseşte viaţă în diversitatea ei: organisme microscopice, insecte, plante, peşti, păsări, animale şi oameni. El are şi rezervele unui depozit care adăposteşte tot ceea ce este necesar întreţinerii acestei vieţi în funcţie de varietate.

Viteza orbitală a pământului îl menţine pe acesta exact distanţa optimă de soare, care se află în medie la 149.600.0 km. Dacă ar fi mai aproape de soare, ar fi prea cald, dacă fi mai departe – ar fi prea frig, iar viaţa nu ar putea exis Viteza de rotaţie a pământului în jurul soarelui este de 107.0 de km/h – aproape 30 km/sec, dar aceasta este exact viteza ca îl ţine la aceeaşi distanţă faţă de soare. Dacă s-ar micşo viteza, pământul s-ar apropia de soare şi cu timpul ar deve un deşert, cum este planeta Mercur, cea mai apropiată de so re, unde temperatura depăşeşte 300 de grade. Dacă şi-mări viteza de rotaţie, s-ar depărta de soare şi atunci ar deve un deşert de gheaţă cum este planeta Pluton, unde tempera tura este de aproape 185 de grade sub zero. La fiecare 24 ore pământul efectuează o mişcare de rotaţie în jurul axei sal care determină alternativ şi cu regularitate apariţia zilelor nopţilor. Dacă nu s-ar roti, o parte din suprafaţa pământului a rămâne în permanenţă în întuneric fără viaţă, iar cealaltă pa ar fi expusă mereu la soare, ar deveni un deşert fierbinte.

Axa de înclinaţie a pământului este de 23,5 grade faţă d soare, deci deviat spre stînga, cum de altfel întregul nostr univers este deviat spre stînga: aminoacizii esenţiali vieţii, to sînt levogiri, inima noastră este deviată spre stînga, fluidul vita mînat de curentul electromagnetic intră în corpul nostru pr partea stîngă. Fără această înclinaţie a pământului nu ar put apare anotimpurile, clima ar fi aceeaşi pe tot timpul anului iar dacă ar fi mai înclinat, iernile ar fi foarte reci şi veri foarte fierbinţi.

Atmosfera pământului este unică şi extraordinară, ca nu se găseşte pe nici o altă planetă din sistemul nostru solar. O genul conţine 21% din volumul aerului pe care îl respirăm, fă el oamenii şi animalele ar muri în cîteva minute. O conce

ție mai mare de oxigen ar provoca moartea, deoarece oxigenul este toxic când este pur și este inspirat mai mult timp, iar materialele combustibile s-ar aprinde instantaneu; pentru a nu se întîmpla aceasta, oxigenul este în atmosferă în amestec cu alte gaze, mai ales cu azotul care conține 78% din volumul atmosferei.

Bioxidul de carbon reprezintă mai puțin de 1%, dar fără el viața vegetală ar înceta, plantele îl asimilează în procesul de fotosinteză pentru a forma oxigenul. O proporție mai mare ar fi nocivă pentru om și animale, iar o proporție mai mică ar fi insuficientă.

Atmosfera formează un scut de cca. 20 km deasupra pământului unde se află un strat subțire de ozon în lipsa căruia razele soarelui ultraviolete ar distruge viața pe pământ.

Atmosfera ne apără și de bombardamentele de meteoriți, fiind și un foarte bun izolator termic, menținând căldura venită de la soare. Pământul conține și imense cantități de apă indispensabile vieții. Substanțele necesare vieții omului, animalelor și plantelor, trebuie să fie vehiculate de un lichid, fie sînge, fie sevă. El conține elemente chimice necesare vieții omului și animalelor.

Toate cîte le-am relatat despre pământ să fie o simplă întîmplare? Nu – pământul poartă pecetea incontestabilă a unei inteligențe raționale!

Universul – mecanism de ceasornic electronic construit și menținut de spiritul divin

Întreg universul funcționează ca și când ar fi dirijat de un imens calculator electronic, de un creier electronic care ordonează toate sistemele planetare, după un mers de ceasornic.

Dar acest sistem de ceasornic, de mare precizie, s-ar fi defectat în decursul istoriei căci o zi în loc să dureze 24 de ore a foat aproape dublă. Astfel în Biblie se relatează în Iosua 10; 12; 13 că soarele s-a oprit, de fapt pământul nu s-a mai rotit în jurul axei sale. Această afirmaţie din Biblie a fost mult timp combătută de ştiinţă şi era unul din punctele nevralgice ale Bibliei. În cartea Dreptului, este scris că soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a mai grăbit să apună aproape o zi întreagă; aceasta a fost o zi singulară căci niciodată nu s-a mai repetat. Herodot care a trăit cu 480 de ani înainte de Hristos, cunoştea acest fenomen. De asemeni în scrierile vechi chineze, se descrie această zi în timpul domniei împăratului YEO, contemporan cu Iosua. Acelaşi fenomen este relatat şi în scrierile mexicane. Profesorul Totten din America, prin calcule astronomice a calculat că această zi dublă a avut loc într-adevăr într-o zi de miercuri, mergînd cu calculele de la prezent, înapoi, iar calculînd invers de la creaţie spre Iosua, acţiunea a căzut într-o zi de marţi. El a demonstrat că în istoria lumii a fost introdusă o zi care este chiar ziua dublă descrisă de Iosua. Acest fenomen a fost confirmat prin cercetare electronică în SUA care cercetînd vremea înainte şi înapoi au găsit că lipseşte o zi în scurgerea timpului. Dar nu numai că soarele s-a oprit în mişcarea sa, dar el a mers chiar înapoi timp de 40 de minute. Iată cum calculatoarele electronice au confirmat scrierile din Biblie.

Acest ciudat fenomen vine să confirme presupunerea că întregul sistem cosmic este condus de un creier electronic, care şi el, ca orice mecanism, se poate defecta, dar Spiritul Divin, cel care l-a creat, l-a şi putut repara imediat.

ŞTIINŢA SPIRITUALĂ DESPRE EXISTENŢA LUMII INVIZIBILE

ÎN ATMOSFERA CARE NE ÎNCONJOARĂ sînt o mulţime de materii eterice care fiind de o fineţe extrem de mare nu le putem percepe cu simţurile noastre. Aceste materii sînt animate de unde vibratorii de un alt caracter decît cele care animă materia vizibilă sau palpabilă.

În interiorul acestor materii invizibile există o infinitate de vieţuitoare alcătuite din aceeaşi materie ca şi mediul în care trăiesc, dar cum ele nu sînt percepute de simţurile noastre, mulţi înclină să nu creadă în existenţa lor. Dar de ce nu pot fi ele văzute sau auzite de toţi oamenii? Aceasta se întîmplă deoarece oamenii nu au la dispoziţie decît organele de simţuri pentru lumea fizică. S-a constatat că omul are şi alte simţuri cu care ar putea lua contact cu lumea invizibilă, dar aceste simţuri sînt latente în fiinţa noastră; dacă aceste simţuri ar putea fi activate, atunci am reuşi să intrăm în contact cu lumea invizibilă. Dacă un om se naşte fără vedere, el va simţi cald sau rece, va pipăi obiectele din jurul lui, dar nu va avea nici o idee de culoarea roşu, albastru sau verde. El nu poate să-şi imagineze aceste culori pentru că nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibraţiile luminii care percepute de creier să fie transformate în noţiunea de culoare şi de formă, şi cu toate acestea culorile

există. Faptul că majoritatea oamenilor nu văd fiinţele şi materiile din lumea hiperfizică sau invizibilă nu înseamnă că ele nu există. Dacă omul nevăzător şi-ar căpăta vederea, la început n-ar înţelege nimic, dar apoi prin educaţie vizuală ajunge să ia pe deplin cunoştinţă de acest domeniu necunoscut lui pînă atunci. La fel s-ar petrece lucrurile şi cu oamenii care ar căpăta vederea spirituală.-Prin educaţie, educaţie spirituală, dezvoltînd aceste forţe latente din om, el ar putea vedea forme şi ar auzi sunete pe care nu le înţelege la început, ca apoi să înceapă să le distingă şi să le înţeleagă. Dar pentru această vedere spirituală se cere o continuă educaţie.

Un om vede cum se aprinde, de exemplu, un bec electric, vede cum merge un tramvai, dar nu vede cauza care le animă, care le face să funcţioneze – electricitatea. Nu vom putea cunoaşte lumea efectului din materia fizică pînă nu avem cunoştinţă din lumea invizibilă care este cauza tuturor fenomenelor, lucrurilor şi fiinţelor de pe pămînt.

Înainte de a executa o acţiune, ne închipuim cum o vom realiza. Întîi va fi o creaţie mintală şi apoi o vom realiza în lumea fizică. Gîndirea, ideea, aparţine lumilor divine, imaginea unui lucru aparţine unor lumi spirituale ceva mai inferioare şi anume lumilor astrale, iar construcţia fizică aparţine lumilor fizice. O casă, o operă fizică este trecătoare dar imaginea ei nu se pierde în memoria noastră; omul va pieri şi el, dar imaginea lui mintală va rămîne veşnic în lumea invizibilă unde s-a imprimat ca pe o placă fotografică.

Tot universul este plin de materii extraeterate numite fluide; aceste fluide au între alte însuşiri calitatea de a fixa pe ele imaginile şi ideile emise de oameni. Imaginile şi ideile ca expresie a gîndului nu dispar niciodată, ele sînt forme de manifestare ale corpului astral al spiritului nostru care este nemuri-

tor. În spaţiile astrale sînt arhivele naturii unde se comprimă toate gîndurile, toate sentimentele omenirii, fie încarnate, fie neîncarnate.

Chiar şi în lumea fizică simţurile noastre sînt limitate şi nu percep toate fenomenele; dacă privim o statuie o vedem pentru că lumina reflectată de aceasta se transmite prin ochiul nostru creierului şi astfel luăm cunoştinţă cu ea. Dar nu ştim cu ochiul liber că în această lumină se găsesc de fapt cele 7 culori ce formează spectrul solar: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Aceasta nu înseamnă că dacă ochiul nostru nu le vede, ele nu există. Şi în afară de aceste şapte culori, mai există şi altele, unele înaintea roşului – infraroşiile, altele în urma violetului – ultravioletele. Ochiul nu le poate percepe decît în anumite limite, la fel şi auzul omului – nu putem auzi decît sunetele produse în aer între 32–36.000 vibraţii pe secundă, ori în natură sînt şi sunete superioare sau inferioare acestora pe care urechea nu le aude ca şi cînd acestea nu ar exista. Să înţelegem, deci, că în permanenţă primim din toate părţile vibraţiuni prin eter, de care nu avem însă cunoştinţă pentru că nu avem organe potrivite pentru a le recepta. Electricitatea se transmite în eter cu unde între 1.046.000 pînă la 35.000 de milioane de vibraţii pe secundă, dar curentul electric ce se scurge prin firele electrice nu se vede cu ochiul liber. Ochiul nostru vede lumina cînd numărul vibraţiilor este cuprins între 350.000.000 şi 760.000.000. de vibraţii pe secundă. Pînă în prezent se cunosc peste 63 de categorii de vibraţii, din care noi nu putem vedea decît 8; dacă ochiul nostru ar fi impresionabil de undele electrice atunci noi am vedea totul din jurul nostru graţie luminii emise de electronii care ne înconjoară din toate părţile şi în acest caz nu ar mai fi noapte şi zi, ci o continuă zi atîta vreme cît electronii şi-ar continua

mişcarea lor de rotaţie şi de revoluţie. Astfel înţelegem facultatea de a vedea şi de a auzi a anumitor persoane numite "lucizi" sau care au vedere şi auz spiritual. Ei văd aceste vibraţii, le înţeleg, văd fiinţe, materii şi forţe pe care noi nu le putem vedea. Între aceşti oameni "lucizi" unii au o vedere spirituală mai mare, alţii mai mică, la fel ca şi în vederea fizică. Pentru lucizi şi clarvăzători, vederea spirituală este un act involuntar, dar ei pot vedea şi cu ochii deschişi şi cu ochii închişi, ceea ce denotă o independenţă între vederea fizică şi vederea spirituală. Ei văd o carte pe care o au în mînă, dar văd şi lumea de dincolo de ea, ei văd prin carte.

Aceste materii subtile sînt într-o continuă mişcare, răspîndite în toate direcţiile, cu alte cuvinte, lumea invizibilă este animată de numeroase forţe care se desfăşoară conform anumitor legi. Ele sînt de diferite densităţi, formate fiecare din particule eterice de anumite dimensiuni şi consistenţă şi sînt dispuse unele peste altele conform fiinţei lor, dar în acelaşi timp pătrunzîndu-se rînd pe rînd cele mai fine prin cele mai masive; ele fac parte din fluidul cosmic, materie fluidică primordială, fiind dispuse în anumite zone diferite unele de altele în funcţie de planeta de la care vin. Trebuie să reţinem că noţiunea de planetă spirituală nu se suprapune cu noţiunea de planetă din lumea fizică. Evoluţia omului după mii şi mii de ani, prin multiple reîncarnări, va purifica spiritul şi după ce acesta îşi va face ciclul evolutiv al planetei noastre, va continua drumul evolutiv trecînd pe o planetă superioară. Spiritele inferioare vor fi trimise pentru reîncarnare pe un alt glob de aceeaşi natură cu pămîntul ca să-şi continue şi ele drumul evolutiv. Pentru a asculta aceste evoluţii se fac anumite sacrificii, aşa cum fac yoghinii din Orientul Asiei, care prin exerciţii de respiraţie, printr-un anumit regim alimentar, prin meditaţiilor lor, prin retra-

gerea în singurătate, ajung să pună în mişcare puterile spirituale ascunse în ei.

Din punct de vedere spiritual, corpul omului este format din corpul fizic sau corpul carnal, corpul eteric sau dublu vital şi corpul astral cu învelişurile sale: planetar, solar, universal şi cosmic.

CORPUL FIZIC

ACESTA ESTE FORMAT DIN CARNE, oase, singe şi diferite organe. El este învelitoarea externă a corpului nostru care serveşte drept instrument spiritual pentru a învăţa şi observa în lumea fizică. El este format din materie fizică sub cele patru stări: solidă, fichidă, gazoasă şi eterică sau radiantă. Dintre acestea, trei sînt vizibile şi cea de a patra este invizibilă.

CORPUL CARNAL SAU CHIMIC

Este format dintr-un complex de organe alcătuite din ţesuturi, acestea din celule care la rîndul lor sînt formate din molecule şi acestea din atomi. Atomul se comportă ca o fiinţă vieţuitoare, avînd o conştiinţă a sa proprie, extrem de redusă dar reală. Atomii formează elementele chimice ale lumii reale. Cum toate organele noastre sînt alcătuite din aceste elemente chimice, corpul nostru carnal se mai numeşte si corp chimic. Acestui corp, pentru întreţinere, trebuie să-i procurăm alimente cît mai apropiate de natură. Un corp care trebuie să perceapă lumea spiritului trebuie să fie hrănit cu alimente vegetale şi produse lactate. Trebuie evitate băuturile alcoolice şi carnea. Aceste alimente întunecă corpul fizic şi îl fac nesimţitor la

vibraţiile eterice venite din lumea invizibilă. În fiecare particulă de aliment este viaţă, cu atît mai vie cu cît alimentul aparţine unui regn mai superior. Celulele animale au un fluid superior plantelor şi de aceea sînt mai greu digerate, necesitînd o mare cheltuială de energie pentru asimilarea lor. Este ceea ce se cunoaşte în biochimie ca "activitate dinamică specifică".

Fluidele eterice din carne poartă în ele toate înclinaţiile animalului din care provin; în afară de aceasta prin carne se introduc în organism şi multe elemente chimice ca: fosfaţi, carbonaţi, sulfaţi etc., care se vor depune pe pereţii vaselor sanguine şi acestea din elastice vor deveni rigide. De asemenea din carne se produc prin metabolism şi alte substanţe toxice ca uree, uraţi, oxalaţi care produc un mare grad de uzură al organismului.

Cei ce au luat cunoştinţă de existenţa lumii spirituale ştiu că animalele sînt purtătoare ale unui spirit din care ulterior prin evoluţie a apărut spiritul uman.

Întreg organismul este într-o continuă transformare, miliarde de celule se nasc şi miliarde de celule mor zilnic. Întregul nostru organism se reimprospătează după o perioadă de 5 ani, astfel că în timpul unei vieţi corpul se reimprospătează de mai multe ori. Materia creierului se reînnoieşte, dar gîndirea rămîne mereu şi cu ea memorăm un trecut la care corpul nostru din prezent nu a luat parte. Facultăţile spiritului nostru nu au nimic în comun cu materia. Inteligenţa, judecata, voinţa sînt parte din spiritul nostru care nu se nasc din sînge, muşchi sau materia creierului nostru, cu alte cuvinte spiritul nostru persistă, el va rămîne nemuritor. La moartea noastră materia fizică se reîntoarce în lumea fizică de unde a fost încorporată. După moarte spiritul nostru îşi va continua drumul evolutiv, fie ca spirit liber, în lumea astrală, fie printr-o nouă reîncarnare pen-

tru purificare. Corpul fizic este format din pămînt şi în pămînt se întoarce.

Tot organismul este făcut astfel încît formează un tot unitar fiind coordonat de două sisteme nervoase aparent independente unul de celălalt, dar în realitate interdependente. Sistemul nervos al vieţii de relaţie ne pune în legătură, prin cele cinci organe de simţ (auz, văz, miros, gust şi tact) cu lumea exterioară. Organismul este în permanenţă într-un schimb continuu de informaţii cu mediul înconjurător. Prin formaţiuni nervoase specializate, aceste informaţii sînt transmise creierului – organul central de percepţie, unde sînt decodificate şi în urma cărora se iau deciziile adecvate. Formaţiunile nervoase periferice transmit informaţia mai întîi la măduva spinării, iar de acolo prin tractusuri nervoase spinotalamice, spinobulbare şi spinocerebeloase, prin structurile nervoase subcorticale, la scoarţă. Transmiterea informaţiilor nervoase este de natură electrică.

În fiecare secundă creierul primeşte peste 100.000.000 de biţi sau unităţi informaţionale. În trunchiul cerebral se găseşte o reţea nervoasă de mărimea degetului mic, numită formaţiune reticulară, care reprezintă un centru de dirijare şi care blochează mesajele lipsite de importanţă, fiind trimise către scoaţă numai cele necesare organismului.

În afara sistemului nervos al vieţii de relaţie există şi sistemul nervos vegetativ care inervează organele noastre interne. Centrii nervoşi ai acestui sistem nervos vegetativ se găsesc în măduva sacrată şi în structurile nervoase subcorticale, în speţă în bulb, pentru sistemul nervos vegetativ parasimpatic. Sistemul nervos simpatic îşi are centrii nervoşi în măduva dorsală şi lombară, aceste două sisteme funcţionînd în mod antagonist – cînd unul este excitator, celălalt este inhibitor, ţinînd sub control strict echilibrul organismului, contribuind la menţinerea ho-

meostaziei, adică a componentelor organice şi anorganice ale corpului nostru. Toate aceste informaţii sînt centralizate într-o formaţiune nervoasă numită hipotalamus, localizată la baza craniului şi care are rolul unei centrale telefonice. El are o greutate de numai 5 g dar ţine sub control întreaga activitate a corpului: metabolismul glucidic, proteic, lipidic, al apei, sistemul termogenetic, procesele de reproducere, funcţionalitatea tuturor organelor cu secreţie internă adică: hipofiză, tiroidă, pancreas, paratiroidă, suprarenală şi organele de reproducere – ovare şi testicule; însuşi instinctul sexual, erecţia şi ejacularea sînt sub influenţa hipotalamusului – ştiindu-se că erecţia este sub controlul parasimpaticului sacrat iar ejacularea sub control simpaticului dorsal.

Am insistat asupra acestui organ întrucît pe parcursul cărţii, veţi vedea fenomene extraordinare ce se pot produce prin sugestie şi sugestibilitate, prin hipnoză şi telepatie care se pare că îşi au sediul în hipotalamus şi substanţa reticulară unde ar fi localizat subconştientul nostru.

În ceea ce priveşte activitatea creierului, se ştie despre conştientizarea informaţiilor că se face la nivelul scoarţei cerebrale, stratul cel mai superficial al creierului; cele două emisfere cerebrale, stîngă şi dreaptă, se pare că funcţionează în mod independent una de cealaltă – emisfera dreaptă controlează partea stîngă a corpului, emisfera stîngă partea dreaptă a corpului; chiar şi informaţiile aduse de ochi se trimit în emisfere opuse. Emisfera stîngă este legată de funcţionalitatea mîinii drepte, în ea se află sediul vorbirii şi al scrisului, este sediul logicii abstracte. Emisfera dreaptă este sediul reprezentărilor spaţiale, al imaginilor concrete – emisfera stîngă este mai voioasă, pe cînd cea dreaptă este mai abătută – de aici şi expresia populară "pe ce ureche te-ai culcat".

Sînt 105 categorii de atomi care alcătuiesc elementele fizice ale lumii chimice, atomul este fomat dintr-un nucleu ce conţine protoni şi neutroni, nucleu care se roteşte în jurul său şi electroni care se învîrtesc în jurul nucleului cu viteza luminii adică 300.000 km pe secundă. După moarte corpul fizic este supus legilor termodinamice, dezintegrîndu-se şi dispărînd în pămînt.

Atomul este reprezentat printr-un model planetar asemănător sistemului nostru solar. Electronii se mişcă pe orbite în jurul nucleului, pe orbite staţionare bine determinate, această mişcare pe orbită se face fără emisie sau absorbţie de energie, acestea au loc numai cînd un electron trece de pe o orbită staţionară pe o altă orbită staţionară sau mai bine zis pe o orbită cu un alt nivel de energie. În procesele chimice din organism electronii din învelişurile periferice ale atomilor trec de la un atom la altul sau îşi schimbă poziţia spaţială, unii în raport cu alţii. Toate aceste modificări se efectuează cu absorbţie sau eliminare de energie, este aşa-numita energie chimică. Majoritatea substanţelor organice şi anorganice ce sînt necesare omului se găsesc pe suprafaţa pămîntului şi în hidrosferă. În întreg universul cunoscut au fost identificate 105 elemente chimice dintre care 62 au fost găsite şi în materia vie, iar dintre acestea 16 predomină, fiind numite elementele vieţii: carbon, hidrogen, azot, oxigen, sulf, fosfor, sodiu, potasiu, magneziu, calciu, clor, fier, mangan, cobalt, cupru şi zinc.

Reacţiile dintre diversele molecule necesită o desfăşurare într-o anumită succesiune atît în spaţiu cît şi în timp, această ordine spaţio-temporală a proceselor care se desfăşoară în celula vie este condiţionată de un curent continuu de energie care străbate sistemul viu de la naştere şi pînă la moarte;

acest flux de energie întreţine toate procesele caracteristice vieţii, iar întreruperea lui duce la moarte.

Permanentul schimb de energie dintre organism şi mediul înconjurător alcătuieşte metabolismul, proces ce este format din asimilaţie şi dezasimilaţie. Asimilaţia duce la sinteza, construirea sau refacerea materiei vii şi se desfăşoară cu consum de energie, iar dezasimilaţia conduce la distrugerea materiei vii, cu eliberarea de energie.

Dintre mineralele ce intră în alcătuirea corpului fizic amintim următoarele: calciu – reprezintă 1,65% din greutatea corpului, nevoile zilnice fiind de 0,4-2 g; el are rol în întreţinerea şi formarea sistemului osteoarticular în special. Se găseşte în grîu, ovăz, nucă, alune, migdale, morcov, varză, spanac, ţelină, cartof, ceapă, lapte, brînzeturi şi polen.

Cobaltul se găseşte în cantităţi foarte mici în organism, 0,000004 g % dar are un rol foarte important în reglarea sistemului neurovegetativ – vagosimpatic.

Cuprul se găseşte în cantitate de 0,0004 g %; este indispensabil vieţii celulare şi formării oaselor, are rol antidegenerativ, antiinfecţios, antiviral şi antiinflamator, se găseşte în migdale, alune, grîu, sfeclă roşie, ceapă, spanac, praz, cireşe, mere, portocale, struguri, polen; plasma umană conţine 0,7-1,4 miligrame la sută, zilnic omul are nevoie de 2 mg de cupru.

Fierul este constituentul primordial al hemoglobinei, care face oxigenarea ţesuturilor. La o greutate de 70 kg, se găsesc circa 3,5 g. de fier. Nevoia zilnică este de 10-18 miligrame, el intră de asemenea în alcătuirea diferitelor enzime celulare; fierul se găseşte în: migdale, alune, grîu, ovăz, secară, morcov, spanac, ceapă, varză, castane, pătrunjel, leguminoase, polen.

Fluorul are rol în întreţinerea emailului dentar; se găseşte în grîu, orz, caise, struguri, cartofi, ridichi, roşii.

Iodul este necesar circa 130 micrograme/zi dar este foarte necesar pentru funcţia normală a glandei tiroide, care ţine sub control metabolismul organismului.

Magneziul este necesar în cantitate de 250-350 miligrame pe zi. Are rol în excitabilitatea neuromusculară. Se găseşte în grîu, orz, porumb, curmale, spanac, cartofi, sfeclă roşie, fructe, polen.

Manganul se găseşte în organism în cantitate de 0,0001 g la sută, dar este un element capital ce intră în diverse sisteme enzimatice, cu rol în metabolismul zaharurilor, grăsimilor şi proteinelor; se găseşte în varză, cereale, în ţelină, morcov, ceapă, păpădie, cartof, polen. Nevoile zilnice sînt de 0,2-0,3 miligrame/kilogram de corp. Nichelul stimulează funcţiile pancreatice, se găseşte în morcov, varză, spanac, fasole, ceapă, roşie, struguri.

Fosforul este un element plastic şi dinamic, ce participă la formarea oaselor şi are rol şi în funcţia glandelor paratiroide. Se găseşte în grîu, usturoi, ţelină, morcov, ceapă, praz, roşii, migdale, nuci, struguri, polen.

Potasiul este un tonic cardiac şi un tonic muscular, stimulează peristaltismul şi funcţia glandelor suprarenale, de asemenea are un rol în echilibrul apei tisulare. Se găseşte în grîu, orez, cartofi, struguri, banane, curmale, pere, varză, fasole, praz, alune, migdale, polen.

Siliciul cu rol în metabolismul oaselor, în funcţia aparatului vascular, nervos, respirator, fibrelor elastice, se găseşte în organism în cantitate de 10 miligrame la litrul de sînge. Se găseşte în ridichi, măsline, orez, ovăz, păpădie. Organismul mai conţine şi alte elemente chimice ca sodiul, sulfiul, argitul, borul şi altele.

În afară de substanțele anorganice, organismul mai conține substanțe organice: proteine, glucide sau hidrați de carbon și lipide sau grăsimi. Disocierea compușilor organici compleși în substanțe mai simple se desfășoară în organism cu degajare de energie. Acestea formează procesul de dezasimilare. Procesele contrarii care conduc la formarea de compuși compleși din alții mai simpli formează asimilarea. Procesele de asimilare se pot desfășura numai cu consum de energie, întrucît substanțele ce se formează prin asimilare posedă o rezervă de energie chimică mai mare decît aceea din care s-au format. Dezasimilarea se face în cea mai mare parte cu degajare de energie. Viața este posibilă numai atunci cînd există o permanentă legătură reciprocă între fenomenele de asimilare și dezasimilare. Pentru îndeplinirea oricărei activități se utilizează ceea ce se numește energie liberă a reacțiilor chimice. Pentru înfăptuirea asimilației este necesară desfășurarea concomitentă a proceselor de dezasimilare. Aceste două procese de asimilare și dezasimilare formează metabolismul care este un tot indisolubil și care se opune entropiei.

Proteinele sînt necesare în organism pentru sinteza celulară în procesele regenerative de formare a țesuturilor; ele se găsesc în carne, ouă, lapte și derivate, pește. Un gram de proteine eliberează 3,8 calorii.

Glucidele sau hidrații de carbon constituie principalul aliment energetic al organismului, ele se găsesc în zahăr, pîine, paste făinoase, legume și fructe. Un gram de glucide (zahăr) furnizează un număr de 4 calorii.

Lipidele se găsesc în unt, ulei, grăsimi, untură, slănină, ele eliberează 9 calorii pe gram.

Nevoile calorice ale organismului în stare de repaus sînt de aproximativ 1400-1600 calorii și constituie ceea ce se nu-

meşte metabolismul bazal, adică necesar funcţiei celulelor aparatului cardiovascular, respirator, digestiv, renal şi glandelor cu secreţie internă.

Cu cît creşte activitatea musculară, cu atît creşte şi nevoia de calorii. La o muncă fizică obişnuită, se consumă aproximativ 2500-3000 calorii, dar sînt şi munci fizice foarte grele cum sînt: cositul, unele munci agricole, turnătorii din fabrici şi uzine, la care consumul energetic ajunge la 7000 calorii/24 ore. Raportul dintre provenienţa diferitelor calorii, normal este de 4-1 pentru glucide şi lipide şi tot 4-1 pentru glucide şi proteine. Cu alte cuvinte, la un consum de 2500 calorii, 1700 calorii trebuie să provină din glucide, 430 din proteine, 430 din lipide.

Sinteza proteinelor în organism se face la nivelul celulelor în organismele acestora, numite ribozomi şi are loc prin transferul de informaţie pe care-l dă acidul dezoxiribonucleic. Genele ce formează cromozomii sînt formate din foarte lungi secvenţe de perechi de bază complementare: adenină – timină şi guanină – citozină. Trei perechi de bază suprapuse constituie un triplet denumit codon, aceste triplete de baze nucleice comandă sinteza unuia sau altuia din acizii aminaţi. Ansamblul genelor unui individ constituie genomul său. Genomul unui om care provine pe jumătate din fiecare din cei doi gameţi, patern şi matern, totalizează trei miliarde de perechi de baze, ceea ce ar reprezenta, dacă am reuşi să-l desfăşurăm, o lungime de un metru de ADN. Fiecare din celulele organismului posedă totalitatea genomului, însă se exprimă într-un organ numai genele necesare funcţiunii sale, cea mai mare parte se găsesc deci regresate în mod normal.

Codul genetic este universal, el este acelaşi pentru toate vieţuitoarele: bacterii, plante, insecte, moluşte, vertebrate inferioare sau superioare, este comun deci la tot ceea ce este viu.

Fiecare specie îşi apără capitalul genetic, care îi este specific, prin bateria de fecunditate care se opune oricărei mezalianţe. Un ovul de femelă câine nu se uneşte decît cu un spermatozoid de câine, unul de leoaică, numai cu unul de leu şi aşa mai departe. Este de domeniul miracolului ca toate instrucţiunile necesare pentru creşterea şi diferenţierea organelor desfăşurate în decurs de săptămîni, luni sau ani de zile să poată fi incluse de la plecarea din ou adică din genomul celulei iniţiale. Sistemul imunologic apără organismul de invadarea externă cu alte substanţe străine.

Dar experienţa individuală nu este totuşi transmisibilă, achiziţiile unitare ale unui individ dispar o dată cu el, la fel cum acelea culturale nu dispensează pe fiecare nou-născut să plece din nou de la zero. Toată succedarea oamenilor în decursul secolelor, afirmă Pascal, trebuie să fie considerată ca un acelaşi om care supravieţuieşte mereu şi care învaţă în mod continuu. Acesta este spiritul, el este cel ce transmite prin reîncarnare aceste cunoştinţe. Instinctele înnăscute sînt proprii fiecărei specii, ele se găsesc la toţi membrii speciei respective, el nu are nici o învăţare. Omul ştie să sugă de la naştere, ştie să fugă de foc, să fugă de şarpe şi să fie atras de celălalt sex. Acestea nu se găsesc înscrise în codul genetic, căci nu s-a descoperit nici o genă care să le deţină încrise şi se transmit numai prin memoria spiritului ce o are depozitată din alte vieţi anterioare.

CORPUL VITAL SAU CORPUL ETERIC

CORPUL PLANTELOR, ANIMALELOR ŞI OMULUI este străbătut de curenţi invizibili de natură eterică, care întreţin mişcarea lor internă şi externă. Alături de corpul fizic, se află un al doilea corp de aceeaşi formă cu el format din materie eterică sau fluidică numit corp vital. Acesta reproduce absolut exact corpul nostru carnal, de aceea se mai numeşte şi "dublu vital". Dar ce este acest fluid? Acesta reprezintă stări de materie numite radiante de către W. Crookes, eterice sau fluidice de către spiritişti. Acest fluid există în toate lucrurile şi în toate fiinţelevii!

Se disting patru categorii de fluide: fluidul planetar, fluidul solar, fluidul universal şi fluidul cosmic.

Fluidul cosmic vine din sfera centrală a creaţiei divine – fluidul universic vine de la miliardele de stele sau sisteme planetare riguros organizate după forme geometrice şi după ordine numerică. Sistemele planetare sînt de 12 grade avînd în vedere evoluţia lor de la stadiul de nebuloasă la starea planetară, iar numărul lor întreg e 50 de miliarde pentru fiecare univers. Cele 12 grade de sisteme planetare au în jurul lor un anumit fluid solar. Deci în fiecare univers sînt 12 categorii de fluide solare. În jurul fiecărui soare gravitează planetele iar toate planetele plutesc în fluidul solar respectiv. În fine, fiecare planetă este înconjurată de fluidul ei planetar. În fiinţa noastră se află

toate categoriile de fluide expuse mai sus a căror totalitate formează ceea ce se numeşte perispirit, fiind intermediar între corpul fizic şi scînteia divină numită spirit.

Particulele fluidice sînt în continuă vibraţie, aceste vibraţii ale fluidului din corpul nostru pun în mişcare vibraţiile protoplasmei, nucleului precum şi toate componentele celulare.

Mişcarea, combinaţiile chimice, diviziunea celulară, procesele de asimilaţie şi dezasimilaţie, respiraţie şi excreţie ale celulei, se datoresc acestui fluid vital. Dacă s-ar opri vibraţiile fluidului vital ar interveni moartea, de aceea acesta este considerat ca motor al corpului fizic.

Corpul vital sau corpul eteric creşte absorbind din spaţiu substanţă vie, el creşte o dată cu corpul carnal sau fizic, iar cînd intervine moartea acest corp ne părăseşte, dar rămîne o vreme în preajma corpului lipsit de viaţă, în jurul sicriului, casei şi mormîntului. Noaptea, în primele zile după moarte, oamenii cu vedere spirituală (mediumi clarvăzători) îl văd chiar cu ochiul liber ca o masă alburie de formă umană. Corpul vital este mai mare decît corpul fizic depăşindu-l cu cîţiva centimetri pe acesta. Cei ce au vedere spirituală îl văd ca o "aură" care înconjoară corpul nostru. Are o sensibilitate proprie şi o conştiinţă a sa proprie, el întreţine funcţia, sănătatea şi puterea spiritului. El nu se desprinde de spirit decît noaptea cînd spiritul îşi trăieşte viaţa lui de spirit. Prin magnetizare se poate separa corpul fizic şi corpul vital, de spirit. Această desprindere se mai întîlneşte în stare de somn, în hipnoză, în meditaţia transcendentală, în yoga precum şi în stare de amnezie produsă de diferite substanţe numite halucinogene. Din sfera centrală divină numită şi sfera laborator aflată în centrul cosmosului, pleacă doi curenţi care vin şi înfăşoară cele patru universuri care sînt aşezate în semnul crucii. Aceşti doi

curenţi sînt unul de natură electrică şi altul de natură magnetică, care ajung la fiecare stea sau sistem planetar ce le înconjoară, unul de o parte, celălalt de partea opusă, determinîndu-le să se rotească în jurul axei lor, precum şi pe o linie eliptică de la periferia sferei universului, la centru şi înapoi. Se ştie că şi sistemul nostru solar prezintă aceste mişcări de rotaţie şi revoluţie şi nici soarele nu este fix; deşi el rămîne în centrul sistemului nostru solar, el face cu acesta o mişcare de revoluţie în spirală. După ce aceste două forţe au înconjurat toate sistemele şi planetele, se reîntorc pe o altă linie spirală spre centrul creaţiunii spre a se reîmprospăta cu alt material fluidic. Electricitatea dă naştere la lumină, la căldură, la mişcare şi la sunet. Magnetismul va da combinaţiile chimice, fenomenul fizic de sănătate şi vitalitate – el este centrul activităţii, al simpatiei sau al antipatiei dintre oameni, este centrul iubirii.

Materia vitală s-a născut în miliarde de milioane de ani prin evoluţia fluidului primordial rezultat al exploziei aşa numitului Big-Bang. Materia vitală se concentrează de preferinţă în jurul nervilor şi centrelor nervoase, prin ea nervul transmite vibraţii de la perispirit la spirit şi de aici pornesc ordine centrifuge la creier şi astfel în toate organele. Fluid magnetic au şi pietrele şi plantele şi animalul şi omul, mergînd de la o treaptă inferioară de dezvoltare la una superioară. Corpul vital al omului se hrăneşte prin respiraţie, prin alimentaţie şi prin porii pielii. Dar cea mai mare cantitate de energie corpul vital o absoarbe prin nişte organe speciale numite "roate" sau "rozete". Absorbţia se face mai mult în timpul verii cînd cerul este senin (de aici efectul benefic al curei helio-marine).

CENTRELE DE ABSORBŢIE ALE CORPULUI VITAL

Clarvăzătorii văd nişte discuri sau rozete de 1-3 cm, ca nişte farfurioare scobite la mijloc. Acestea sînt în număr de şapte:

— unul se găseşte în dreptul splinei;
— altul în dreptul coloanei sacrate;
— altul deasupra ombilicului;
— altul în dreptul inimii;
— altul în dreptul furculiţei sternale;
— altul între sprîncene;
— altul în dreptul vertexului (creştetul capului).

Discul cu activitatea cea mai mare se află în dreptul splinei; el are 6 petale care se mişcă de la stînga la dreapta foarte repede. Acest fluid se îndreaptă cu o parte perpendicular pătrunzînd în corp iar o altă parte se răspîndeşte în organism pe cele şase petale formînd şase curenţi, care se distribuie organismului pe şase meridiane, nu altele decît cele cunoscute de medicina tradiţională chineză şi pe care le folosesc în acupunctură. Punctele de acupunctură sînt acolo unde meridianele ajung la suprafaţa corpului sau acolo unde pielea are minimă rezistenţă electrică.

Fluidul vital absorbit de aceste rozete sau de acest disc la nivelul splinei acţionează şi celelalte 6 rozete de care am amintit mai sus, dar acestea pot acţiona şi în mod independent. Şi celelalte discuri au un număr de petale, dar diferit, după cum urmează: – discul de la rădăcina coloanei vertebrale are 4 petale; de la nivelul ombilicului are 10 petale; din dreptul inimii 14 petale, de la furculiţa sternală 16 etale; cel dintre sprîncene

96 petale; iar discul din creştetul capului 190 petale. Curentul vital are o culoare albă, cel absorbit de rozeta splenică se desface în 7 culori. Cel ce pătrunde perpendicular pe disc are o culoare roz şi se îndreaptă spre sistemul nervos (nervi, măduvă, creier). Fiecare din cele şase petale are cîte o culoare: roşu, galben, portocaliu, verde, albastru, violet.

Corpul vital se elimină prin porii pielii, prin degete şi prin ochi, un om putînd influenţa pe altul. Fluidul vecinului te face să te simţi mai bine sau să te simţi mai rău. Camera unde locuim, patul unde dormim, mobilierul, toate obiectele sînt îmbibate cu fluid magnetic. De remarcat că unul care are o cantitate mai mică de fluid poate fura de la altul care are mai multă, de aceea nu este bine ca un copil să doarmă alături de un bătrîn căci bătrînul îi fură din fluidul vital, slăbindu-i puterea de apărare. Prin voinţă, se poate da, fie prin atingere cu mîna, fie prin privire, fluid magnetic altei persoane, ceea ce înseamnă că un om bolnav se poate trata prin această metodă. Astfel se produce vindecarea prin mediumuri, care se numesc vindecătoare.

Şi plantele şi animalele absorb fluidul vital, dintre toate bradul avînd puterea cea mai mare de absorbţie şi de eliminare. De aici efectul sănătos al curei într-o staţiune cu pădure de brad. Forţa vitală care se absoarbe prin rozeta de la baza măduvei are o culoare roşie- portocalie, ea este centrul iubirii şi al vieţii sexuale. Se ştie că centrul erectil se află în sistemul parasimpatic, localizat în măduva sacrată, de unde pleacă nervul erector atît pentru bărbat, producînd intumescenţa penisului, cît şi la femeie, la care produce intumescenţa clitorisului.

Forţa vitală absorbită prin rozeta de la vîrful ombilicului are o culoare roşie cu reflexe verzui şi se distribuie aparatului digestiv şi anexelor acestuia, precum şi aparatului renal. Fluidul vital absorbit prin rozeta din dreptul inimii are o culoare

aurie, cea din dreptul furculiţei sternale – albastră cu reflexe albe şi activează tiroida; cea din dreptul rădăcinii nasului, dintre sprîncene are o culoare albastru-violaceu şi se distribuie epifizei. Cunoscut ca un al treilea ochi, ochiul pineal este cel care dă vederea invizibilă a spaţiilor. Cea din creştet are o culoare albă strălucitoare ca o soarelui, şi conferă puterea de desprindere a spiritului de corpul carnal şi de a vedea şi auzi în lumea spiritelor.

În anul 1911, Valtter Kilner a putut pune în evidenţă aura vitală, descriind aura cu nuanţele sale colorate în funcţie de sex, de dispoziţie sentimentală sau de starea de boală.

Dar confirmarea la ceea ce oamenii spirituali au văzut cu secole în urmă, se datoreşte soţilor ruşi Kirlian, care descărcînd un aparat de fotografiat într-un mediu de înaltă tensiune şi cu intensitate joasă, au observat că fiecare obiect are o aură care este de aceeaşi culoare şi de aceeaşi mărime la lucruri neinsufleţite. Dar această aură este prezentă şi la tot ce este viu: plante, animale, om, unde însă ea diferă la culoare şi la mărime, avînd zone mai ridicate şi mai coborîte în funcţie de starea de sănătate şi de afectivitatea omului. Este ceea ce astăzi se cunoaşte în medicină ca electronografie. Fiecare om are specificul aurei sale, doi oameni se atrag atunci cînd aura lor nu se respinge şi sînt indiferenţi unul de altul cînd aura lor diferă.

S-a făcut electronografia degetului mare de la mînă la doi îndrăgostiţi şi s-a observat că dispare aura fiecăruia dintre degete, apărînd o singură aură care cuprinde ambele degete. La doi oameni indiferenţi unul de altul, fiecare apare cu aura lui, iar la doi oameni în duşmănie aura are tendinţa de a fugi în sens opus ca o flacără de luminare adiată de vînt (Dumitru Constantin – Inteligenţa materiei).

Obiectele absorb fluid vital purtat de o persoană şi ne vor influenţa cu caracterul fluidului pe care îl are absorbit de la persoana de la care vine, dîndu-ne o stare de linişte, de vitalitate sau dimpotrivă.

Unele metale au putere mai mare de absorbţie a acestui fluid vital aşa cum este aurul. Dar dintre toate, cristalul de cuarţ are puterea cea mai mare. El nu numai că absoarbe energie vitală, dar are proprietatea de a o ceda, în situaţia cînd noi avem nevoie de această forţă vitală. Cristalul de cuarţ armonizează energia noastră cu a lui, se comportă ca ceva viu, cu inteligenţă şi memorie. Se ştie că cristalul de cuarţ este fosilizarea apei de-a lungul milioanelor de ani în care s-a inclus bioxidul de siliciu, dar felul cum bioxidul de siliciu se comportă în interiorul cristalelor de cuarţ reprezintă încă un mister, ele avînd o combinaţie spaţială.

Cine are un cristal de cuarţ, îl ţine în mîna stîngă şi se gîndeşte să absoarbă forţa vitală, acesta o captează din univers şi o introduce în corpul său. Energia magnetică pătrunde în corpul nostru prin mîna stîngă şi se poate transmite prin mîna dreaptă la o altă persoană. Pentru a-l putea folosi, cristalul trebuie mai întîi curăţat de alte influenţe pe care le are de la alte persoane. Această curăţare se face punînd cristalul într-o apă sărată – la 4 litri de apă cu 4 linguri de sare de bucătărie, sau într-o soluţie de alcool, jumătate alcool, jumătate apă.

După ce a fost curăţat cristalul se armonizează cu energia corpului nostru, prin purtarea lui asupra noastră timp de 33 zile fără ca în acest timp cineva să-l mai atingă, după care se poate folosi (vezi capitolul magnetism).

Dar şi alte obiecte se pot folosi în acest scop – aşa se explică purtarea amuletelor şi talismanelor. Dacă pătrundem într-o încăpere, noi sîntem influenţaţi de fluidul vital care se

găseşte în toate obiectele din această încăpere; astfel dacă în acea cameră a locuit un om cu gînduri şi idei rele, ne simţim şi noi rău, ne simţim irascibili, nervoşi şi ne doare capul. Efectul invers este acolo unde se află un fluid bun, aşa cum este în biserică, unde toate gîndurile bune ale credincioşilor impregnează pereţii bisericii şi obiectele din biserică, ceea ce ne conferă o linişte aparte.

Spiritul este legat de corpul vital prin bulbul rahidian, cel care controlează circulaţia şi respiraţia noastră. Ruperea acestei legături provoacă moartea noastră instantaneu (se cunoaşte metoda de execuţie în condamnările la moarte din evul mediu numită "în ruptul capului", adică o mişcare bruscă a capului ţinut într-o anumită poziţie face ca apofiza odontoidă a celei de a doua vertebre cervicale să pătrundă brusc în bulb prin gaura occipitală, determinînd instantaneu moartea).

După moarte, spiritul părăseşte corpul fizic, luînd cu el corpul vital cu care stă împreună un timp, după care se debarasează şi de acesta evoluînd în lumea astrală ca spirit liber. Atît timp cît corpul fizic încă nu a putrezit, spiritul nu se poate elibera complet de acesta, de aceea sînt şi astăzi două concepţii diferite în comportarea faţă de omul mort. Indienii, tibetanii, chinezii, japonezii, indochinezii, incinerează mortul pentru ca spiritul să se desprindă mai uşor de corpul fizic, alţii din contră spun că este mai bine să se îngroape mortul ca să aibă cît mai mult timp alături de el corpul vital, pe care să-l folosească în anumite scopuri; este cazul mumiilor faraonilor din Egipt. Materia eterică a acestui corp vital ce se mai cheamă şi dublul vital, este aceea pe care o foloseau egiptenii şi în acest scop au recurs la mijloacele de îmbălsămare a faraonilor, pe care ei îi considerau ca spirite superioare, şi aceştia să se poată reîncarna tot în sînul poporului egiptean şi nu în altă

ţară. La înmormîntarea lor se făcea un blestem care se îngropa o dată cu mortul. Dublul vital al mumiilor avînd o forţă extraordinară, produceau efecte legate de acel blestem cînd mormintele erau profanate. Aşa a fost cazul cu dezgroparea faraonului Tutankamon, care a produs moartea celor şapte persoane care l-au dezgropat, acestea fiind otrăvite fluidiceşte. Egiptenii cunoşteau aceste secrete şi nu se atingeau de mumii. Biserica creştină şi credinţa mozaică sînt împotriva arderii mortului. Şi astăzi se mai văd cazuri cînd corpul unor oameni, ce au reprezentat reîncarnarea unor spirite superioare, nu au putrezit în întregime, şi s-au transformat de la sine în mumii, astfel sînt moaştele sfinţilor pe care le foloseşte biserica în rugăciunile sale către Dumnezeu.

Tot cu acest dublu vital se fac şi anumite procedee de magie neagră, de descîntece şi vrăjitorii. Se cunoaşte în popor cum în acest scop sînt folosite obiecte de la mort, cum ar fi legătura de la picioarele mortului, apa în care se spală mortul, sau chiar flori de pe cosciugul acestuia. Aşa cum am mai spus, corpul vital este acela care formează matricea pe care ulterior se dezvoltă corpul fizic.

S-a făcut electronografia unei frunze şi s-a constatat aura respectivă în jurul ei. S-a tăiat apoi un fragment din acea frunză şi făcîndu-i-se din nou electronografia s-a constatat că şi acolo unde fragmentul de frunză lipsea, aura era prezentă, de o intensitate mai mică dar ea exista. Aşa se explică piciorul fantomă în chirurgie. Se ştie că în cazuri de traumatisme complexe ale piciorului, sau în cazuri de arterită avansată cu gangrena piciorului, se impunea amputaţia lui. După amputaţie bolnavii continuă un timp să afirme că îi dor degetele pe care nu le mai au. Cum se explică? Prin persistenţa un timp a acestui corp vital care este cel ce dă senzaţia de durere şi iată confir-

marea: dacă se trece o rază de lumină printr-o prismă ca se descompune în cele şapte culori ale spectrului solar. Dacă însă se interpune între prismă şi sursa de lumină piciorul fantomă, adică partea care de fapt nu mai există pentru că a fost amputată, nu se obţine descompunerea luminii, deci ceva s-a interpus între prismă şi sursa de lumină, acesta fiind corpul eteric sau corpul vital al fostului picior, electronografia arătându-ne prezenţa aurei la acest nivel. În orice afecţiune mai întîi se produce o tulburare în corpul eteric al organului şi după aceea apare boala cu semnele ei obiective şi subiective. Iată de ce medicina tradiţională chineză prin acupunctură, care intervine tocmai în circuitul acestui curent eteric, este superioară tratamentului medicamentos. Medicamentele tratează efectul – şi nu cauza, cauza o reprezintă perturbarea echilibrului corpului eteric. Acest corp eteric, de altfel mult mai pronunţat la corpul astral, are o memorie, o voinţă şi o inteligenţă proprie, dar nu orice persoană poate să intre în comunicare cu el, ci numai acele persoane înzestrate cu puteri spirituale, care se numesc mediumi.

Nu se cunoaşte exact natura energiei corpului vital, dar ca face parte din eterul universal, primordial, produs în urma marii explozii, aceea a Big-Bang-ului, formată din protoni, neutroni, electroni şi fotoni, rezultaţi din descompunerea luminii. Ea ar fi a patra formă de existenţă a materiei, numită plasmă. Forţa vitală este dată deci de o bioplasmă, ceea ce caracterizează toate organismele vii. Dar spre deosebire de plasma fizică, bioplasma este caracterizată printr-o organizare spaţială, care determină cu totul alte manifestări ale proceselor fizice, cu alte cuvinte bioplasma nu este sistem haotic, ci este un sistem cu o organizare extrem de complicată, putînd fi privită ca un sistem discret alcătuit dintr-un fel de constelaţii plasmatice elementare,

ansamblul de electroni excitați, protoni și alte particule, întreaga bioplasmă din organism fiind un ansamblu unitar a cărui unitate este condiționată de interacțiuni electromagnetice și de altă natură. La descoperirea bioplasmei a contribuit teoria biostructurală elaborată în anul 1958 de E. Makovski. Bioplasma este matricea energetică a organismelor vii. Ea constituie suportul material al cîmpului biologic în întregul organism. Dependența bioplasmei de biostructură precum și unicitatea lor rezultă și din faptul că ambele coexistă numai în organismele vii. O dată cu moartea organismelor, materia lor biostructurală se destramă, ceea ce face să dispară acea continuitate structurală care constituie condiția sine qua non a existenței bioplasmei. O dată cu moartea, manifestările bioplasmei încetează. Bioplasma are o dublă polaritate, avînd un pol electromagnetic negativ și altul pozitiv, și explică teoria biostructurală a permeabilității celulare, permite noi teorii asupra memoriei, a relațiilor dintre medicamente și enzime, ipoteza complexului asimilației precum și rolul lor în mecanismul de acțiune al hormonilor și ipoteza originii undelor electrice ale creierului. Ea este suportul material al influxului nervos transmis prin axonul și dendridele celulei nervoase, explică de asemeni continua vibrație de protoplasmă și forța energetică care întreține întregul ansamblu de funcții ale celulei.

Bioplasma asigură coordonarea chimismelor protoplasmei și contopirea într-un proces metabolic unic, contrar teoriei moleculare care susține că energia provenită din metabolism activează moleculele substanțelor proteice din celulă.

Care este deci forța care întreține viața? Moartea nu este însoțită de nici o modificare a compoziției chimice și alcătuirii protoplasmei și nici de vreo modificare a ultrastructurii orga-

nitelor celulare. Între materia moartă şi cea vie care formează protoplasma nu ar fi nici o deosebire principală.

Cercetătorul englez J.D. Bernal afirmă că atributul esenţial al oricărui organism viu constă în succesiunea şi coodonarea proceselor şi nu în arhitectura substanţei inerte. În protoplasma vie, toate procesele chimice sînt exact şi riguros coordonate în timp şi spaţiu, fiecare reacţie intervenind exact la momentul oportun: astfel că toate reacţiile se contopesc într-un proces metabolic unic, capabil să asigure reproducerea continuă a compoziţiei şi alcătuirii protoplasmei vii şi manifestarea fenomenelor vieţii. Aceste procese constituie esenţa vieţii, forţa care se opune entropiei, procesului de autodistrugere subordonat legilor termodinamice.

Interpretînd fenomenele prin concepţia moleculară, atunci cînd se instalează moartea, procesul ar implica numai vicierea, dereglarea şi încetarea metabolismului şi nu o modificare a compoziţiei. Dacă admitem această teorie atunci se pune întrebarea: care sînt factorii care determină şi întreţin acest chimism al materiei celulei vii? De ce acţiunea lor încetează o dată cu moartea? Pînă în prezent nu s-a putut răspunde la această întrebare. S-au încercat diverse explicaţii, cum ar fi aceea elaborată de E.S. Bauer, care admite că în protoplasma vie moleculele substanţelor proteice s-ar afla în stare activată. Alte teorii ca cea a lui W.W. Lepeskin, admit existenţa în protoplasma vie a unor compuşi labili alcătuiţi din proteine şi alte substanţe. Alţii, cum ar fi J.A. Frey-Wyssling sau G.N. Ling consideră că în substanţa vie lanţurile polipeptidice ale moleculelor proteice ar forma reţele tridimensionale de care s-ar fixa moleculele apei, ionii şi alte componente chimice ale protoplasmei.

Dar această teorie moleculară a substanţelor vii nu poate explica natura vîiului. Apariţia unor însuşiri proprii numai viu-

lui presupune o schimbare a calității materiei ce alcătuiește sistemul viu, or prin integrarea substanțelor cu sistemele supramoleculare, calitatea materiei nu se schimbă, astfel că viața nu poate fi considerată ca un fenomen molecular. Atunci care este natura și structura materiei vii? Se știe că în stare vie, protoplasma conține dintre cationi mai ales potasiu, iar dintre anioni, fosfații, pe cînd în mediul înconjurător extracelular, cationul preponderent este sodiul, iar anionul preponderent este clorul. După moartea celulei, fosfații și potasiul ies din celulă, iar sodiul și clorul pătrund în cantitatea necesară pentru a restabili echilibrul de difuziune. Vieții îi este deci caracteristică asimetria distribuțiilor electroliților. De această distribuție asimetrică a ionilor depinde explicația fenomenelor bioelectrice și teoria electrofiziologică privind activitatea electrică a celulelor nervoase și musculare, procesele de transmisie sinaptică, distribuția ionilor și a apei între diferitele componente lichidiene ale corpului, regalrea P.H.-ului interstițiar și intracelular, rolul transportului ionului activ în procesele de secreție și absorbție ale tubului digestiv, cît și formarea urinei de către rinichi.

În organismele vii există o formă de materie calitativ deosebită de materia moleculară, aceasta este o materie biostructurată, care se distruge o dată cu moartea, ea se găsește numai în viu, ea nu poate exista în materia moartă și nu se poate evidenția prin microscopie optică sau electronică. Apariția vieții pe pămînt a fost condiționată de apariția acestei materii biostructurate, care stă la baza procesului de asimilație și dezasimilație, a metabolismului și a unor mecanisme de autoreglare.

Natura materiei biostructurate o formează corpul eteric, această forță vitală formată din eterul primordial cosmic alcătuit din elemente subatomice, neutroni, electroni, ioni, astfel structurați încît prezintă o memorie a funcționalității substanței vii,

un fel de tipar, de matrice electrică pe care dezvoltă un anumit fel de activitate celulară şi nu altul conform memoriei înmagazinată în această bioenergie.

Acest fluid eteric are o circulaţie precisă atît în univers cît şi în interiorul corpului uman. Vibraţiile înalte pe care le posedă determină vibraţiile continue şi mişcarea tuturor corpurilor din macro şi microcosmos. Fluidul eteric este încărcat electromagnetic pozitiv, pămîntul fiind încărcat electromagnetic negativ. În interiorul corpului, curentul cosmic pătrunde prin mîna stîngă şi părăseşte corpul prin mîna dreaptă.

În ceea ce priveşte fluidele din univers, fluidul solar este încărcat cu electricitate pozitivă, iar fluidul cosmic cu electricitate alternativă. În cosmos, deşi ne apropiem de soare, este întuneric, lumina este dată de contactul dintre fluidul solar, care are electricitate pozitivă, şi pămînt, care are o electricitate negativă. Împrospătarea corpului vital, prin cele şapte discuri sau rozete şi prin actul respiraţiei, se face atît ziua cît şi noaptea. Spre deosebire de corpul eteric, corpul astral se hrăneşte cu fluid cosmic, iar acesta poate veni spre pămînt numai în cursul nopţii, cînd soarele şi fluidele sale nu se interpun între pămînt şi fluidul cosmic.

Aşa cum am mai scris, corpul astral pentru a se realimenta se desprinde de corpul fizic în timpul somnului. Iată de ce schimbarea ritmului nictemeral oboseşte corpul fizic: chiar dacă dormim ziua, corpul astral nu primeşte fluid cosmic. Corpul eteric este un curent continuu vibrator, un flux continuu care pătrunzînd în corp circulă pe canale bine individualizate, în special de-a lungul formaţiunilor nervoase, a nervilor şi se concentrează mai ales în centre nervoase ale sistemului nervos vegetativ, în special în plexul solar, format din doi ganglioni în formă de semilună, din care cauză se mai numesc semilunari,

unde se realizează conexiunile între fibrele simpatice ale nervilor splanchinici şi fibrele parasimpatice ale nervilor pneumogastrici şi care controlează activitatea, prin acţiune inversă, a tuturor viscerelor abdominale. Corpul eteric este slăbit de durerea fizică, de stările emotive, stres, de toxinele rezultate din arderea tutunului, acelaşi efect are şi alcoolul consumat excesiv; afectînd energia vitală a corpului, se produce o îmbătrînire precoce, atît a organismului cît şi a psihicului. Efectul nociv îl suportă aproape în egală măsură şi nefumătorii, care respiră într-o atmosferă cu fum de ţigară.

Este sigur că înainte de a apare o suferinţă organică, are loc o perturbare a corpului de bioplasmă ce formează corpul vital. Modificările de bioplasmă din organism sînt în strînsă legătură cu exploziile solare care modifică corpul eteric din univers, producînd schimbări importante ale corpului nostru vital, de aici frecvenţa unor boli organice, ca infarctul de miocard şi a bolilor psihice ca schizofrenia, epilepsia, paranoia, ce se întîlnesc în perioada erupţiilor solare.

Corpul eteric este caracteristic fiecărei specii, fiecare specie posedă o schemă energetică proprie. Corpul eteric este cel care dă aura corpului nostru pe care oamenii cu vederi spirituale au văzut-o de mii de ani. De asemeni cu peste 100 de ani în urma chimistul germen Von Reichenbach, inventatorul creuzetului, a scris despre radiaţia de energie sau lumina care emană din oameni, animale şi plante. El a numit acest fenomen "forţa odică" pentru a sugera ubicuitatea acestui fenomen. Descriind două culori fundamentale, albastru şi roşu-oranj, mediumii ca şi Von Reichenbach, spuneau că văd flăcări roşii şi violet ce se aprind şi se sting. Prezenţa roşului şi a albastrului înseamnă că bioplasma ce formează corpul eteric este polarizată. Aşa-

dar, aura corpului este dată de bioplasma şi nu de starea electrică a corpului.

FENOMENUL INEDIA

Corpul eteric este cel ce întreţine viaţa, particulele infraatomice care îl formează (neutroni, protoni, electroni) formează un curent continuu de energie care activează reacţiile chimice din organism, rezultate din procesele de metabolism. În unele situaţii foarte rare, omul poate trăi numai cu această energie a corpului eteric pe care o primeşte din exterior, fără a fi nevoie de ingestia de alimente sau apă – este aşa-numitul fenomen Inedia. În acest scop este citat cazul unei ţărănci bavareze, Tereze Neuman, care prezenta şi stigmatele rănilor răstignirii pe cruce a lui Isus. Aceasta, din anul 1922, nu a mai mîncat nimic pînă în anul 1962, cînd a murit, iar din anul 1926 nu a mai băut nici apă. Greutatea sa s-a menţinut în jurul a 55 kilograme. Un al doilea caz este al portughezei Maria Rosallina Veira, care a început acest fenomen din anul 1974; este de reţinut faptul că odată apărută această stare de Inedia, aceste persoane nu îşi mai pot relua alimentaţia, care le aduce imediat moartea. Existenţa fenomenului Inedia este deci cea mai bună dovadă că forţa vitală a viului este corpul eteric sau corpul vital.

Se cunoaşte din fizică, că lumina soarelui, care este albă, trecută printr-o prismă se descompune în cele şapte culori ale spectrului solar. Înainte de a înţelege ce rol au aceste culori asupra vieţii, trebuie spus că lumina solară o vedem numai în preajma pămîntului; în cosmos, deşi ne apropiem de soare, este întuneric, aceasta pentru că fluidul solar care este încărcat cu electricitate pozitivă numai cînd vine în contact cu pămîn-

tul, care are electricitate negativă, apare lumina. Cu alte cuvinte culorile spectrului solar există şi în fluidul solar din cosmos, deşi acesta nu se vede.

Forţa vitală pe care o primim din fluidul solar este absorbită de centrul de absorbţie din dreptul splinei, care se comportă ca o prismă în sensul că descompune lumina în care este acest fluid solar, în culorile spectrului solar; acest fapt este deosebit de important pentru că fiecare culoare ce rezultă din această descompunere are un circuit precis în organism, adresîndu-se în mod specific către diferitele organe ale corpului fizic. Astfel că fiecare organ are nevoie, pentru a putea funcţiona, în special, de o anumită culoare a fluidului solar.

Cele şapte culori care rezultă prin această descompunere sînt: violet, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu închis şi roşu trandafiriu.

Culoarea indigo din spectrul solar este împărţită între violet şi albastru, iar culoarea roşie este împărţită între roşu închis şi roşu trandafiriu.

Descompus la nivelul rozetei splenice, fluidul solar cu atomii coloraţi în roşu trandafiriu pătrund perpendicular în corp şi se distribuie în special în sistemul nervos. Acest fluid este absolut necesar pentru o bună funcţionare a sistemului nervos. Cînd cantitatea lui scade în organism, apare o stare de nervozitate, de irascibilitate, de depresiune nervoasă, iar cînd scade şi mai mult apar diferite boli psihice. Persoanele care au în exces acest fluid pot să-l transmită altora chiar numai prin prezenţa lor, iar cele care sînt deficitare îl absorb de la persoanele cu care vin în apropiere, determinîndu-le acestora aceleaşi simptome pe care le prezintă şi ele. Iată de ce dacă stăm în apropierea unui om cu o stare depresivă, devenim şi noi ner-

voşi, ne doare capul, prezentăm insomnie şi alte simptome asemănătoare.

După ieşirea din centrul splenic, fluidul colorat cu albastru şi cel violet se unesc formînd un singur curent, ce se îndreaptă orizontal spre centrul de absorbţie eterică de la baza gîtului. Acesta este absolut necesar pentru buna funcţionare a glandelor cu secreţie internă, tiroidă şi paratiroidă, care intervin în metabolismul celular, reglînd intensitatea arderilor din organism, precum şi în metabolismul calciului şi fosforului, atît de necesar dezvoltării sistemului osos, ce alcătuieşte scheletul.

Curentul colorat roşu închis şi portocaliu, unite într-unul singur, se orientează spre centrul de absorbţie eterică de la baza coloanei vertebrale. Aceasta întreţine buna funcţionare a organelor genitale, oovogeneza la nivelul ovarului şi spermatogeneza la nivelul testicolului. De asemeni, prin activarea sistemului nervos vegetativ parasimpatic lombar, produce erecţia penisului şi clitorisului, libidoul, iar activînd simpaticul dorsal produce ejacularea la bărbat şi orgasmul atît la femeie cît şi la bărbat.

Fluidul colorat în verde, plecat de la nivelul centrului de absorbţie eterică de la nivelul splinei, se orientează spre centrul de absorbţie de la nivelul ombilicului, de unde se distribuie plexului solar, ce inervează stomacul, ficatul, vezicula biliară, pancreasul, rinichii şi intestinele, subţire şi gros. Acest plex nervos se mai numeşte creier abdominal.

Fluidul eteric colorat în galben se distribuie centrului de absorbţie eterică din dreptul inimii. Acesta este absolut necesar funcţionării acestui organ, atît de important în menţinerea vieţii. El întreţine excitabilitatea sistemului cardio-nector, asigurînd ritmicitatea atît de riguroasă a contracţiilor auriculelor şi ventriculelorinimii.

Centrul de absorbţie eteric – situat între sprîncene – primeşte fluid trandafiriu cu mult galben şi albastru, acesta dezvoltînd centrul astral corespunzător, dă facultatea de a percepe natura şi forma obiectelor astrale.

Centrul de absorbţie din creştetul capului primeşte de la centrul inimii fluidul galben, iar de la cel de la baza gîtului pe cel violet. Acestea activează centrul astral corespunzător, întreţinînd procesele psihice şi continuitatea conştienţei.

Rămăşiţele fluidului eteric sînt eliminate în modul următor: prin plămîni, se elimină fluidul trandafiriu şi albastru, prin urină fluidul verde şi roşu-portocaliu, prin creştetul capului albastrul închis şi violet; el mai este expulzat prin porii pielii, determinînd aura corpului, prin degetele de la mîini şi picioare şi prin ochi.

Aura cea mai mare a corpului o avem în cursul nopţii, este de remarcat că forţa vitală pe care o primeşte corpul scade mult în timpul nopţii căci soarele se află în partea opusă a pămîntului, de aceea cele mai multe decese în rîndul muribunzilor se întîlnesc noaptea şi în special în a doua jumătate a ei.

Corpul eteric nu este un produs al organismelor vii, ci din contră, aceste organisme vii sînt un produs al lui.

Corpul eteric este puntea de legătură dintre corpul fizic spre exterior şi corpul astral spre interior. Între corpul eteric şi corpul astral se găseşte o barieră atomică ce poate fi tulburată de consumul excesiv de alcool, de tutun şi narcotice şi de şocuri emoţionale. Această perturbare a reţelei atomice ce separă cele două corpuri provoacă ieşirea corpului astral din organism.

Corpul eteric percepe prin creierul eteric excitaţiile senzoriale fizice şi le transmite creierului astral, dar el transmite şi conştiinţa nivelurilor astrale superioare creierului fizic.

Corpul eteric are o conştiinţă difuză ce aparţine tuturor părţilor sale, astfel că el nu are o mentalitate.

La persoanele numite mediumuri, el se poate desprinde în parte de corpul fizic, stînd la baza numeroaselor forme de materializare. El este factorul principal pe care se bazează şedinţele de spiritism, cînd se produc mişcările de obiecte, producere de rapsuri sau alte sunete şi tot prin el se pot magnetiza obiecte. El dă elementele ce intră în alcătuirea ectoplasmei.

După moarte, despărţindu-se de corpul fizic, el este stafia, fantoma, apariţia sau spectrul cimitirelor.

CORPUL ASTRAL

A TREIA PARTE COMPONENTĂ a corpului omenesc o formează corpul astral, planetar sau terestrian.

Corpul astral corespunde învelişurilor fluidice ale planetei noastre. Atmosfera fluidică a pământului are o grosime de aproximativ 700.000 km. Corpul astral se află în interiorul corpului vital, între acesta şi corpul solar, care este mai profund. Materia fluidică planetară este împărţită în trei zone: albă în partea ei cea mai de sus, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa pământului. Un spirit superior din materia fluidică albă care vrea să vină pe pământ trebuie să schimbe hainele spirituale mai întîi cu cele albastre şi apoi cu cele roşii, ceea ce îi produce o mare suferinţă, fiind împotriva evoluţiei spiritului care merge de la inferior la superior (vezi capitolul de materializare prin spirit cînd fantoma Katl King, care atunci cînd îşi ia adio de la mediumul ei şi de la asistenţi, le spune că nu va mai putea reveni, pentru ca fiind o foarte mare suferinţă). Aceste trei straturi sau pături, sau zone, sînt compuse din aceeaşi materie fluidică dar cu vibraţii diferite.

La fel ca şi corpul vital, corpul astral intră în componenţa aurei, fiind un strat mai subţire, cînd mai luminos, cînd mai întunecat, după cum spiritul acelui om este mai mult sau mai puţin evoluat; grosimea aurei ar atinge 40-50 cm. Ca şi corpul vital, aura corpului astral reproduce conturul corpului fizic, dar

mai vag decît acesta, avînd aspectul unui oval cu vîrful în jos. El este ordonat în anumite direcţii, cu anumite vibraţii, ca şi corpul vital. Se nutreşte sau se hrăneşte în permanenţă, fiecare om absoarbe din univers fluidul planetar sau fluidul astral corespunzător gradului de dezvoltare a spiritului său. Dacă corpul vital este răspunzător de senzaţia de durere, corpul astral este răspunzător de formarea sentimentelor, a senzaţiilor şi a dorinţelor noastre. Culoarea aurei dată de corpul astral se modifică în funcţie de starea emotivă a omului.

Culoarea roşie arată mînia, culoarea roşu brun arată un om avar, zgîrcit, roşu închis un om senzualizat, culoarea cenuşie descrie un om fricos, portocalie un om mîndru, galbenă – o inteligenţă superioară, culoarea violet arată omul spiritualizat, iar culoarea roşu deschis arată iubirea.

FUNCŢIILE CORPULUI ASTRAL

— Este punte de legătură între corpul solar şi cel vital;

— Este un vehicul al spiritului în spaţiu, fie în stare de spirit liber, fie în stare de spirit încarnat. În fenomenul de desprindere (somn, hipnoză, meditaţie transcendentală, yoga) deşi legat printr-un cordon de corpul vital, corpul astral călătoreşte în spaţiul cosmic;

— Este centrul de transformare al impresiilor din lumea exterioară în senzaţii.

Corpul astral ne dă motivaţiile sufletului – ne place sau nu ne place un lucru, are sensibilitate şi voinţă, este sediul dorinţelor omeneşti, al urii, al avariţiei şi al lăcomiei, al mîndriei. Ocultiştii îl mai numesc sufletul animal. Impresiile din afară sînt transmise la formaţiunile nervoase unde sînt trans-

formate în senzații. Prin el se formează emoțiile, el este cel ce ne dă starea de conștiință. Prin corpul astral vede și citește un om în stare de hipnoză, putînd citi chiar dacă pe înscrisul respectiv se aplică un obiect.

În hipnoză, cînd are loc fenomenul de desprindere al corpului astral de corpul fizic, deși cel hipnotizat se află într-o cameră, el poate citi un ziar în camera alăturată cu vederea spirituală. În stare normală de veghe conștientă nu avem această vedere spirituală datorită corpului eteric care se interpune între spirit și exterior, de aceea în această stare vedem numai prin organele de simț fizice.

Tibetanii, indienii, chinezii, prin exerciții de yoga care au la bază modificări în timpul de inspirație și expirație, pot ieși din corpurile lor fizice și pot pleca la mari distanțe unde pot să-și creeze alt corp material cu care să se poată arăta cuiva, să vorbească, să facă ceva (este fenomenul de materializare de care vom vorbi mai departe), apoi dematerializîndu-se, să se reîntoarcă ca fulgerul în corpul lor fizic din care s-au desprins. Ei pot merge pe suprafața apei întocmai ca Isus, pot să se culce pe jăratec sau să stea în flăcări fără să se ardă și pot să se ridice în spațiu și treacă peste ape și munți. Am spus că dacă nu ar fi corpul astral, organismul nostru ar putea să-și mențină calitatea de viu, adică s-ar menține funcția de metabolism celular, de anabolism și catabolism precum și aceea de creștere, de înmulțire celulară. Aceasta datorită corpului vital, care se opune entropiei, adică autodistrugerii corpului, dar în această stare organismul ar vegeta continuu, ar fi într-o stare permanentă de somn. Corpul astral este acela care ne dă starea de veghe, de atenție. Există în interiorul creierului nostru o formațiune nervoasă care are tocmai această funcție de a menține starea de veghe a organismului; aceasta este substanța reticu-

lară, compusă dintr-un complex de neuroni şi legături neuronale. Ea este în legătură pe de o parte cu exteriorul, prin organele de simţ, şi cu interiorul organismului, prin sistemul nervos vegetativ. De asemenea, este în legătură cu bulbul rahidian, unde se află centrul respiraţiei şi al circulaţiei, şi cu hipotalamusul, formaţiune nervoasă ce controlează toate funcţiile interne ale corpului omenesc. Toate aceste informţii pe care le primeşte din mediul exterior şi din mediul intern al corpului omenesc, al căror număr total este de circa o sută de milioane de bioinformaţii pe secundă, substanţa reticulară le triază şi trimite spre prelucrare scoarţei cerebrale numai pe cele pe care le consideră importante. Aceasta înseamnă că substanţa reticulară se comportă ca şi cînd ar avea o conştiinţă şi o inteligenţă proprie, acesta fiind motivul care m-a determinat să spun că această substanţă reticulară este locul unde acţionează corpul nostru astral, alături de ea acelaşi rol avînd şi hipotalamusul.

Substanţa reticulară, prin aşa-numitul fenomen de recrutare, produce modificări pe electroencefalogramă asemănătoare cu cele din somn. Legătura dintre corpul astral şi corpul fizic se produce în substanţa reticulară la nivelul bulbului rahidian.

CORPUL SOLAR

Forma corpului solar al omului nu mai are forma corpului carnal sau astral, ci este sferic. El este cel ce dă gîndurile, imaginaţia, memoria, inteligenţa şi voinţa. Corpul solar îşi are sediul în creier sau imediat deasupra capului, de aceea aura lui se află mai mult în jurul capului. Gîndirea este materială, are o forţă uriaşă şi se produce sub imboldul voinţei spiritului.

Ideea este un corp viu, o fiinţă pe care cei ce au vedere spirituală o văd materializîndu-se în imaginea la care ne gîndim.

Dacă se adoarme un om prin hipnoză şi se transmite mental, nu prin vorbire, o imagine de casă de exemplu, el spune că vede această casă. Dacă se iau mai multe coli albe de hîrtie şi pe una dintre ele s-a desenat mental, fără să se vadă nimic pe hîrtie, un desen oarecare, amestecînd toate aceste hîrtii şi dîndu-i-le celui hipnotizat, el va găsi hîrtia pe care am sugerat mental desenul respectiv. Ideile sînt imagini, forme ce au fiecare o anumită vibraţie şi sînt oameni care aud voci şi idei spirituale, ei numindu-se mediumi auditivi. Corpul solar este o masă de fiinţe ultramicroscopice, care se găsesc în spaţiu sub formă de mici sferule ca nişte mici glomeruli alcătuiţi dintr-o tripletă: inteligenţă, voinţă, memorie. Dar această tripletă poate fi formată şi din două vibraţii de acelaşi fel şi a treia diferită; două de voinţă şi una de memorie sau două de voinţă şi una de inteligenţă, sau două de memorie şi una de voinţă, sau două de memorie şi una de inteligenţă, sau două de inteligenţă şi una de memorie şi în fine două de inteligenţă şi una de voinţă. Proporţia dintre aceste vibraţii este de 90% voinţă, 9% memorie şi 1% inteligenţă.

Aceste mici sferule, de voinţă, memorie şi inteligenţă, formează un adevărat cod spiritual; ele se unesc mai multe la un loc formînd glomeruli din ce în ce mai mari, dînd spiritului caracterul corespunzător componenţei lui. Cu cît vor predomina particule de inteligenţă cu atît mai evoluat va fi spiritul uman.

Aceste sferule luminoase sînt încărcate cu două feluri de electricitate, un fluid electric negativ şi altul pozitiv.

Oamenii pot să emită prin anumite părţi ale corpului această energie electromagnetică. Persoanele cu ochii negri emit şi primesc mai mult fluid electromagnetic decît alţii. Părul negru

dezvoltă mai multă electricitate decît cel blond. Curentul cosmic are direcţie de la sud la nord, de aceea poziţia corpului atunci cînd dormim este bine să fie cu capul înspre nord, astfel încît curentul cosmic să intre prin picioare şi să iasă prin cap.

Prin conştiinţa sa omul se remarcă ca o fiinţă independentă cu un "Eu". În "Eu" omul rezumă toate cîte le vieţuieşte ca fiinţă trupească şi sufletească. După cum corpul fizic îşi are centrul său în creier, tot aşa sufletul îşi are centrul în Eu. Eul ca fiinţă propriu-zisă a omului rămîne cu totul invizibil. În "Eu" omul vede fiinţa sa adevărată. Corpul fizic, corpul eteric şi celelalte corpuri: astral, solar, universic sau cosmic, nu sînt decît nişte haine pe care le îmbracă Eul nostru. Cu alte cuvinte Eul este parte din spiritul divin, spiritul trăieşte în Eu şi ceea ce este spirit este veşnic. Pentru că spiritul trăieşte în corpul fizic este supus legilor minerale, prin corpul eteric el este supus legilor reproducerii şi creşterii, iar prin corpurile astral, solar şi celelalte este supus legilor sufleteşti.

Spiritul nostru localizat în Eul nostru nu are nimic de-a face cu naşterea şi cu moartea corpului fizic, el este veşnic. Acest Eu care se naşte în spirit şi trăieşte prin el, se poate numi Sine spirituală, pentru că el apare ca sinea omului; prin el se înţelege adevărul pur, indiferent dacă ne este plăcut sau neplăcut. Sinea spirituală este o revelaţie a lumii spirituale, iar intuiţia este revelaţia celor spirituale. Dacă doi oameni privesc o plantă de exemplu, deşi senzaţiile lor sînt provocate de acelaşi obiect, în Eul fiecăruia dintre ei se percep senzaţii diferite în funcţie de evoluţia spiritului fiecăruia, căci unul poate forma gînduri cu mult mai desăvîrşite decît celălalt. Dacă obiectul s-ar releva numai prin senzaţii, atunci nu ar exista progres în evoluţia spirituală. Şi omul sălbatic simte natura, dar el nu înţelege legile naturii. Deosebirile dintre oameni nu se datoresc

numai mediului înconjurător, căci ei pot avea aceiași părinți, aceeași educație, același mod de viață dar se dezvoltă în mod deosebit. Oamenii se deosebesc prin forma lor fizică de animale, dar sînt asemănători între ei, făcînd parte din aceeași specie, specia umană.

Oricît de mari ar fi deosebirile dintre rase, neamuri, popoare și persoane, în ceea ce privește fizicul, asemănarea dintre om și om este mai mare decît dintre om și orice specie de animal. Tot ce se exprimă prin specia umană este condiționat prin ereditate de la înaintași la urmași și forma omenească este legată de această ereditate. Din punct de vedere spiritual oamenii sînt foarte diferiți unul de altul. Din aceiași părinți și din aceleași legi ale eredității, cu același mod de viață și aceeași stare de sănătate, unul se poate naște un geniu iar altul un redus mintal. Și Iosif și Maria au mai avut șase copii în afară de Isus, dar nici unul dintre aceștia nu s-a ridicat la puterea spirituală a lui Isus. Singura explicație este că în genii reîntîlnesc spiritele evoluate care sînt trimise în reîncarnare.

Ereditatea spirituală explică acest fenomen. Ca om spiritual am forma mea proprie, precum am propria mea biografie; nu pot avea această formă de la nimeni altul, decît de la mine însumi. Ca om spiritual eu trebuie să fi existat înainte de nașterea mea.

Calitățile spirituale ale unui om nu pot proveni prin ereditate de la cei doi părinți, nu s-a descoperit nici o genă din capitalul genetic al omului responsabilă de a transmite ereditar procesele noastre spirituale de gîndire, memorie, intuiție sau inteligență. Spiritul uman apare într-una din vieți ca o repetare a sa, împreună cu roadele trăirilor sale din trecut, din cursul vieților anterioare. După cum corpul vieții repetă forma speciei, tot astfel spiritul vieții repetă sufletul dintr-o existență personală

în existenţa personală următoare. Trăirile sufleteşti nu sînt păstrate în mod durabil numai în intervalul dintre naştere şi moarte, ele sînt păstrate şi dincolo de moarte. În destinul nostru sînt consecinţele faptelor anterioare trăite în vieţi anterioare. Spiritul omenesc şi-a pregătit destinul prin faptele sale, într-o viaţă nouă el este legat de tot ce e înfăptuit în viaţa sa anterioară. Acest destin creat de om, în filozofia indiană se numeşte Karma. Altfel spus, dacă trupul este supus legilor creditării, sufletul este supus destinului pe care şi l-a creat singur, iar spiritul este supus legii reincarnării, a vieţilor pămînteşti repetate. Spiritul este nemuritor, naşterea şi moartea guvernînd trupul, legile lumii fizice.

ESENŢA VIEŢII

ESENŢA VIEŢII este o problemă atît biologică cît şi filozofică, materia vie posedă însuşiri esenţiale comune tuturor fiinţelor vii. Obiectele în complexitatea lor sînt alcătuite din părţi legate între ele, conform anumitor cauze şi legi. De la cele mai elementare particule ale atomului şi pînă la galaxii, toate sînt interpretate ca sisteme cu determinări calitative proprii. Biologul Ludwig von Bertalanffy arată primul că organismul nu este un conglomerat de părţi, ci un sistem complex care îi conferă o anumită integralitate. Noţiunea de sistem exprimă un ansamblu de obiecte aflate în interacţiune sau altfel spus un ansamblu de obiecte a căror interacţiune duce la apariţia unor proprietăţi noi pe care nu le au părţile constitutive luate separat. În fiecare moleculă atomii îşi pierd individualitatea lor, fiecare avînd noi însuşiri în cadrul moleculei decît în afara ei, altfel spus molecula nu este un sistem sumativ ci unul integral. Componentele unui sistem integral se constituie sub influenţa determinantă a unor interacţiuni cu caracter legic. Atracţia legică dintre atomi a determinat formarea moleculei. Caracteristic vieţii este că aceasta constituie un sistem deschis, în sensul că ea face un schimb de substanţe şi energie cu mediul înconjurător. Fie că este un sistem închis, de exemplu lucrurile fără viaţă, fie că sînt sisteme deschise, cum este viaţa, ambele se desfăşoară după al doilea principiu al termodinamicii. Toate formele de

energie se transformă în altele, cu degajare de căldură, dar căldura nu se mai transformă integral în altă formă de energie, astfel că un anumit procent de căldură este definitiv pierdut. Gradul de ireversibilitate al transformărilor energetice constituie noţiunea de entropie.

Numai viaţa este aceea în care autoreglarea face să fie un echilibru termodinamic cu mediul înconjurător. Datorită entropiei în natură se produc modificări şi în starea structurală, ceea ce duce la dezorganizare şi descompunere. În fenomenul vieţii, entropia este contracarată de mecanisme opuse, compensatorii acesteia, viaţa fiind organizată prin autoreglare structural funcţională, folosind substanţe energetice din mediul exterior şi compensînd astfel pierderile de energie de substanţe care au loc în conformitate cu al doilea principiu al termodinamicii.

Viaţa îşi conservă structura şi integralitatea prin organizarea şi autoreglarea funcţiilor, a interacţiunilor interne şi externe, astfel că prin aceasta se menţine constantă o homeostazie, prin contracararea dinamică a influenţelor dezorganizatoare ale factorilor mediului înconjurător.

Autoreglarea este rezultatul interacţiunii unor acţiuni contrarii, unei conexiuni inverse, o anumită variaţie declanşează altă variaţie în sens invers. Pentru a se menţine acest echilibru, este nevoie ca în permanenţă să existe un sistem informaţional continuu. Aceste informaţii sînt percepute de substanţa reticulară din trunchiul cerebral care după ce le analizează trimite stimuli corespunzători la organele efectuare.

Substanţa reticulară este cea care ne dă starea de veghe şi probabil locul de acţiune al subconştientului nostru în care se găseşte Scînteia Divină a spiritului nostru, Eul nostru. Ea primeşte circa o sută de milioane de informaţii pe secundă din

mediul intern al organismului şi din mediul exterior, dar o mică parte din ele devin conştientizate.

Principiul autoreglării pe baza conexiunii inverse are un caracter universal. Cantitatea de informaţie nu depinde de cantitatea de energie purtătoare, o cantitate mică de energie poate transmite o cantitate mare de informaţii şi invers, o cantitate foarte mică de informaţie poate declanşa procese care presupun o mare cantitate de energie.

Purtătorii materiali care transmit informaţia sînt canalele de comunicaţie, formate de corpul eteric, care se concentrează pe formaţiunile nervoase. Informaţia este codificată pentru a putea fi transmisă şi decodificată la nivelul substanţei reticulare, care o transformă în conştienţă, în senzaţii, în percepţii etc., cu ajutorul scoarţei cerebrale. Întregul comportament este subordonat scopului fundamental şi anume acela al autoconservării. Cele mai multe procese fiziologice ale organismului uman se produc fără ca noi să ne gîndim şi să le dirijăm, cu toate acestea ele se desfăşoară după un program extrem de riguros, ca şi cînd ceva, inteligent, tot cu o conştiinţă deci, le-ar dirija. Cine este această inteligenţă atît de precisă în tot ceea ce se întîmplă în organismul nostru, în procesele care întreţin viaţa? Aceasta este subconştientul ca loc de manifestare al spiritului nostru. Toate cunoştinţele sînt sedimentate, din evoluţiile anterioare, prin mii şi zeci de mii de reîncarnări, experienţe pe care le transmite prin procesul de reîncarnare, dacă se poate spune aşa "prin creditatea spirituală". Subconştientul nostru funcţionează raţional, căci altfel nu s-ar putea realiza finalitatea autoconservării, pentru aceasta spiritul are nevoie de un corp fizic stabil pentru a-şi continua drumul său spre purificare, de aceea el luptă pentru autoconservarea corpului fizic.

De multe ori perpetuarea se realizează cu orice preţ, pentru a permite noi naşteri în lumea spirituală şi noi vieţi pământeşti, pentru evoluţia spiritului. Aceasta este o realizare automată inconştientă a unui program precis constituit dintr-o suită de funcţii dinainte stabilite. Autoreglarea funcţiilor se realizează pe baza conexiunilor inverse, astfel de exemplu: menţinerea temperaturii animalelor homeoterme la valori constante se realizează prin interacţiunea unor mecanisme echilibrate contradictorii. Dacă temperatura corpului scade, prin anumiţi receptori această informaţie este transmisă hipotalamusului (formaţiune unervoasă din trunchiul cerebral) care o analizează şi elaborează reacţii ce sînt transmise spre organele corespunzătoare. Mesajele transmise organelor efectuare declanşează mecanisme prin care temperatura corpului revine la valoarea normală, astfel se închid porii pielii pentru a se reduce transpiraţia care prin evaporare produce răcoare, alte impulsuri referente merg la muşchi şi determină intensificarea activităţii anulînd acţiunea entropică a mediului. Fiecare constantă a hemeostaziei este menţinută prin factori de creştere şi factori de descreştere a acestora, care la rîndul lor sînt sub acţiunea subconştientului.

Homeostazia mediului intern este factorul principal al autonomiei organismului care îl protejează de schimbările ce au loc în mediul înconjurător şi se realizează prin mecanisme cibernetice de autoreglare. Aşa de pildă sîngele are o compoziţie constantă: cinci milioane de globule roşii de milimetru cub de sînge, şapte mii de globule albe pe milimetrul cub, trombocite,trei sute de mii pe milimetrul cub. Plasma sîngelui are în ea o serie de alte constante, serumalbumine, serumglobuline şi fibrinogen. Pentru o sută de milimetri de plasmă sînt dozate în mod normal 6,4 g de proteine dintre care 3,7 g seru-

malbumine, 2,3 g serumglobuline, 0,38 g fibrogen. În afară de proteine în sînge se mai găseşte glucoza în cantitate de 1 g la mie, acizi graşi 4 g la mie, colesterol 2,1 g la mie, uree 0,26 g la mie.

Dintre substanţele anorganice amintim calciul 0,1 g la mie, sodiul 3,4 g la mie, potasiul 0,2 g la mie, clorul 3,7 g la mie, fierul 0,002 g la mie.

Toate aceste proporţii se menţin constante prin mecanisme de autoreglare, fiecare conexiune inversă constituie sfîrşitul unui ciclu şi premiza pentru ciclul următor. Autoreglarea funcţională presupune consum de substanţă şi energie pe care organismul le procură din mediul înconjurător. Organismul se adaptează apropiindu-se de factorii favorabili şi evitînd factorii nefavorabili. Factorii favorabili şi nefavorabili sînt raportaţi la experienţe din alte vieţi înregistrate sub formă de memorie în subconştient. În lumea animală, dacă informaţia primită înştiinţează o sursă de hrană se produce o reacţie de apropiere, dacă informaţia aduce un mesaj de primejdie se realizează o reacţie de fugă. Organismul se menţine, prin funcţia de metabolism, la anumite constante în condiţiile unui mediu instabil.

Omul învaţă din experienţe trecute, înregistrate în subconştient şi reacţionează în consecinţă la noile informaţii primite.

Organismul presupune anticiparea prin memoria stocată în subconştient şi astfel se pregăteşte pentru întîmpinarea evenimentelor care se vor produce. Menţinerea structurii organismului are la bază procesul de autoreglare de la nivelul celulei. Diferitele forme de proteine sînt constituite de 20 aminoacizi esenţiali. Fiecare proteină are însă o anumită specificitate care depinde de structura ei primară, adică de felul şi ordinea în care sînt reglaţi radicalii aminoacizilor în lanţul polipeptidic. Trăsăturile de specie poartă amprenta individualităţii proteine-

lor, cum moleculele de proteine se reinnoiesc în mod continuu se pune mereu problema sintetizării lor specifice. Aceasta presupune existenţa unei matrice care dirijează acest proces, această matrice este înregistrată în structura moleculară a acizilor nucleici şi, prin mecanisme informaţionale cibernetice, are loc sinteza proteinelor la nivelul organitelor celulare numite ribozomi, conform informaţiei cuprinsă în molecula de A.D.N. În felul acesta, A.R.N.-ul mesager duce informaţia de la A.D.N. la ribozomi, unde, îndeplinind rolul de matrice, sintetizează proteinele corespunzător cu informaţia adusă de la A.D.N. Procesul se realizează prin mecanisme de autoreglare biochimică.

Existenţa materiei este veşnică, dar existenţa sistemelor biologice deschise sînt supuse morţii. Ele încetează o dată cu moartea, cînd corpul eteric sau forţa vitală, cea care întreţine tot acest mecanism de autoreglare şi metabolism părăseşte organismul. Organizarea sistemului din materia vie se datoreşte organizării structurale a corpului eteric, el este deci forţa care întreţine metabolismul celular datorită curentului continuu de energie care circulă prin organism. O dată cu oprirea acestui curent continuu de energie se opreşte şi viaţa. Elementele subatomice, proton, neutron, electron, foton, ce alcătuiesc corpul eteric, fiecare din aceste particule ale atomului, posedă o anumită structurare, care îi conferă o anumită memorie. Această structurare a elementelor subatomice ar putea fi de natură electromagnetică, aceasta deoarece ale nu se pot transforma în cîmp ori în alte particule. Lumea subatomică urmează tipare clare şi precise, iar structura sa este asemănătoare lumii atomice. Toate interacţiunile particulelor sînt simetrice, relativ la deplasarea în spaţiu şi în timp şi ca urmare a acestei simetrii, se conservă cantitatea totală de rotaţie implicată în proces. Sarcina totală a particulelor implicate în interacţiune rămîne cons-

tantă. Dezintegrarea forţată a doi protoni va da naştere la hadroni formaţi din energie cinetică şi din mascle protonilor de coliziune ce au determinat dezintegrarea forţată a protonilor.

Reacţiile hadronilor reprezintă un flux de energie în care particulele se creează şi se distrug în permanenţă, iar energia poate circula numai pe anumite canale. Descrierea hadronilor din fizica particulelor, se aseamănă cu viziunea budistă, care concepe obiectul ca fenomen, ca energie şi nu ca un lucru sau substanţă. Ceea ce budiştii au realizat prin experienţa mistică a naturii, s-a redescoperit prin experienţe şi teoriile matematice ale ştiinţei moderne. În filozofia budistă toate lucrurile sînt considerate a fi dinamice, tranzitorii şi iluzorii. Autoconservarea individuală a sistemului este o condiţie a autoreproducerii, de aceea metabolismul este o cerinţă directă a autoconservării sistemelor vii. Viaţa este un sistem biologic funcţional care se autoconservă în mod activ. Această autoconservare este înscrisă în memoria corpului eteric care pentru fiecare celulă, pentru fiecare ţesut sau organ are o structură energetică specifică, care determină o funcţionalitate specifică celulei respective.

Viaţa pentru a supravieţui, pentru a se autoconserva, este necesar ca reacţiunea ei faţă de mediu să fie cel puţin egală cu acţiunea mediului asupra ei. Viaţa are scop foarte bine definit, ea are o etapă de maturitate, una de declin şi apoi de moarte. Singurul ei scop este de a se asigura perpetuarea speciei necesară evoluţiei spiritului, pentru a se putea reîncarna, în noul corp fizic creat. Toată evoluţia vieţii spre autoconservare şi autoreproducere se desfăşoară în mod spontan, sub acţiunea subconştientului care luptă pentru menţinerea vieţii. Finalitatea este caracteristica esenţială a vieţii, ea presupune subordonarea tuturor proceselor unui scop final, această finalitate este fixată în subconştientul nostru, ca loc de manifestare a spiritului. Nu

supravieţuirea individului este condiţia supravieţuirii speciei, ci supravieţuirea acestuia până îşi îndeplineşte funcţia de reproducere, după aceasta supravieţuirea nu mai este esenţială faţă de specie, ba chiar devine un impediment pentru specie, altfel spus moartea apare ca o adaptare utilă pentru specie, căci lasă loc unui alt organism tînăr să asigure reproducerea şi o dată cu aceasta o nouă reîncarnare pentru o nouă evoluţie spirituală. Moartea reprezintă numai o trecere de la o formă de viaţă pămînteasca la o naştere spirituală, o altă formă de viaţă. Omul este nemuritor, dar el realizează nemurirea prin spiritul său care este transmis descendenţilor printr-o nouă reîncarnare.

Am fost întrebat după prima ediţie ce cred eu despre existenţa altor civilizaţii extraterestre. Consider că spiritele evoluate de materializare din sfera laborator a creaţiei divine pot materializa inteligenţe şi pe alte planete dîndu-le o formă adecvată condiţiilor de pe planeta respectivă, legate de alte combinaţii decît cele ale carbonului. În condiţiile existenţe pe pămînt, carbonul a fost elementul care a fost folosit de spiritele de materializare pentru a se forma combinaţiile organice şi apoi materia vie, dar cu siguranţă în univers sînt şi alte sisteme care nu au la bază combinaţiile carbonului şi care totuşi posedă proprietăţile de autoreglare şi care au inteligenţă, deci alte forme de viaţă sînt foarte posibile pe alte planete în care alte elemente ar putea constitui baza unor combinaţii din care să rezulte sisteme capabile de însuşiri vitale de autoconservare şi autoreproducere, cu conştiinţă de sine.

SCOPUL VIEŢII

Viaţa este dominată de două instincte. În instinctul de conservare al vieţii, în care scopul este acela de a acumula bunuri necesare desfăşurării vieţii. În această idee este un scop imediat, acela prin care să-şi creeze bunuri şi satisfacţii zilnice şi unul mai îndepărtat, care conduce la acumularea de bunuri, la stocarea de rezerve. Dar firul vieţii se întrerupe la un moment dat uneori, atunci cînd nici nu te aştepţi şi atunci vine întrebarea logică: pentru ce a trebuit să agoniseşti atîtea bunuri, căci plecînd din această lume, nu vei lua nimic cu tine. Al doilea instinct care guvernează viaţa, este acela de perpetuarea speciei, acela de a da naştere la descendenţi, care să ducă mai departe continuarea firului vieţii. Teoria privind finalitatea internă a naturii, teleologia, presupune că natura, ca şi oamenii, preferă să se întîmple un lucru şi nu altul, după cum fiecare dintre noi, doreşte succesul propriei familii mai mult decît al alteia străine. Fiecare dintre noi se gîndeşte cum să-şi canalizeze energiile acumulate, fără a deranja semenii săi, să lucreze pentru el, să-şi menţină sănătatea şi să acumuleze bunuri necesare existenţei, dar care sînt mijloacele ce servesc la realizarea acestor scopuri finale?

În general scopurile noastre imediate urmăresc un folos nemijlocit, care de cele mai multe ori constituie o plăcere, o bucurie, o satisfacţie, dar scopul îndepărtat? Ce aşteptăm de fapt de la viaţă? Toate aceste scopuri finale variabile de la individ la individ, conştient sau inconştient, constau în obţinerea bunăvoinţei celor din jurul nostru. Strîngerea şi acumularea, sînt manifestări ale egoismului, acest instinct este şi la multe animale, care strîng şi ele instinctiv bunuri de care au nevoie în viaţă spre propria lor existenţă. Acumularea de hrană şi cons-

truirea de adăposturi organizate sînt instincte biologice fundamentale pe care le întîlnim la furnici, la albine, la veverițe, la castori etc.

Direcția vieții este dată deci de instincte și sentimente iar pentru realizările ce le dorim, ne folosim de străduințe conștiente sau sîntem conduși de instincte inconștiente. Dintre străduințele conștiente fac parte invocarea unor forțe superioare, de pildă a fi în slujba lui Dumnezeu, a fi în slujba domnitorului, a fi în slujba patriei, a promova binele familiei, a fi credincios față de sistemul politic. Tot dintre străduințele conștiente, este obținerea puterii, puterea de dragul puterii; admirația maselor, faima, securitatea pentru realizarea căreia se urmărește acapararea puterii. O altă străduință conștientă este aceea de a face bucurie altora, iubirea de oameni dezinteresată, grija pentru copii, bunăvoința față de prieteni și animale. Există și oameni la care toate aceste motivații lipsesc, este adevăratul hedonist, care urmărește în viață numai să-și satisfacă pentru el bucurii, indiferent prin ce mijloace. Adevăratul scop al vieții nu este nici realizarea satisfacțiior imediate și nici cele îndepărtate, el este dictat de destinul fiecăruia. La specia umană, instinctul de perpetuare a speciei, este întreținut și activat de plăcerea actului sexual care poate conduce în viața cotidiană la adulter, incest, violuri și chiar crime. Deși cele două instincte par a fi echilibrate cel al perpetuării speciei este dominant, fiecare familie acordă atenție maximă copiilor ei și mai puțin ascendenților ei, adică părinților, cunoscut fiind faptul că un părinte poate crește zece copii, dar zece copii nu pot să-și îngrijească un părinte la bătrînețe. Dar cine determină un instinct atît de puternic și de ce? Scopul vieții este subordonat instinctului. Dar ce este instinctul?

Instinctul este o formă de manifestare a spiritului atît în lumea animală cît şi la specia umană, bine individualizată. Amintiţi-vă de păsări; felul cum îşi confecţionează cuibul, clocitul ouălor, creşterea puilor făcute cu atîta trudă, în unele cazuri pentru prima dată în viaţa lor. De unde au aceste cunoştinţe, căci instinctul nu este înscris în codul genetic, aceste cunoştinţe sînt păstrate şi transmise de spiritul lor. Acelaşi aspect îl întîlnim şi la animale şi la om. Singura explicaţie a celor două instincte, este cerinţa de evoluţie a spiritului, care cere mereu alte reîncarnări pentru purificarea lui. Acesta este de fapt scopul vieţii noastre, am venit pe lume nu pentru a ne bucura pentru anumite plăceri şi bucurii, nu pentru a acumula cît mai multe avuţii, căci toate acestea rămîn şi o dată cu moartea nu iei nimic din ele. Ne naştem cu un destin bine determinat încă din lumea astrală a spiritelor, nu pentru aceste scopuri imediate sau îndepărtate, ci numai pentru a ne da posibilitatea unei noi încercări de purificare a spiritului nostru prin suferinţă. Este suferinţa un dar al iubirii divine? Pentru a putea evolua, spiritul este trimis la reîncarnare, dar nu pentru o viaţă abuzivă, imorală sau plină de avuţii, aşa nu se poate purifica spiritul, iar în această situaţie reîncarnările nu-şi vor atinge niciodată scopul. Aşa cum am mai spus, spiritele puţin evoluate, cele din zona roşie sau diavolarii, legate mult de corpul eteric, care mai poate fi numit şi sufletul senzaţiei care este legat mult de plăcerile lumeşti, este trimis repede, spre o nouă reîncarnare, fără ca el să poată să se opună, este obligat să facă aceasta, destinul lui este pecetluit de alte spirite superioare, nu de el, iar acest destin programat pe zile, luni sau ani, exact cum se programează un program pe calculator, aceasta pentru că spiritul este o formă de energie compusă din particule materiale infraatomice, probabil neutrino, tahioni, psihoni sau cum

vor fi denumiţi, dar alcătuirea lor, structura lor le conferă o putere imensă de memorie, de inteligenţă şi de voinţă. Acţiunea în viaţa pământească se desfăşoară secundă cu secundă după felul cum a fost programată, aceasta înseamnă că toate evenimentele vieţii sînt înscrise în codul nostru spiritual. Se pune întrebarea: nu se poate în nici un fel modifica cursul desfăşurării acestor evenimente? Acest destin poate fi modificat sau întrerupt sub acţiunea spiritelor inferioare sau diavolare, invocate prin magia neagră, cu ajutorul ei se poate întrerupe viaţa sau se pot provoca boli organice şi psihice (vezi capitolul Magie). Forţa spiritelor diavolare, constă în forţa gîndului, care se transmite sub forma de simboluri, imagini, subconştientului unui om, acesta reacţionînd întocmai cum i s-a transmis prin acele gînduri. Cînd spiritul este evoluat, el singur îşi alege destinul pentru o nouă viaţă pămîntească. Dar şi în acest caz al "liberului arbitru" cel ce vine să se reîncarneze, trebuie să-şi programeze suferinţa, căci altfel nu ar avea nici un rost să se reîntoarcă pe pămînt. Se ne amintim de cel mai superior spirit reîncarnat pe pămînt, Isus Cristos, el şi-a programat să fie batjocorit şi răstignit, căci numai aşa el s-a putut înălţa la Tatăl. Legea Karmei, scriu istoricii filozofiei indiene S. Charterjee şi J. Datta, are semnificaţia că toate acţiunile individului, bune sau rele provoacă şi urmări, dacă aceste acţiuni sînt săvîrşite cu dorinţă de a culege de pe urma lor roade, adică premeditat. Fiecare faptă bună atrage după sine o răsplată, şi fiecare faptă rea, atrage o pedeapsă, dar de regulă nu în viaţa aceasta, ci în viitoarea reîncarnare.

Însăşi destinul omului, sau a oricărei alte fiinţe din această viaţă, este rezultatul acţiunilor sale într-o existenţă anterioară. Prin acţiunile sale omul îşi făureşte singur soarta în viitoarea lui reîncarnare. Şi alte spirite evoluate revenite pe pămînt au

trebuit să treacă prin suferinţe. Marele Iulius Cezar a părăsit viaţa în deplină glorie fiind înjunghiat în senatul Romei antice. Alexandru Macedon, cel mai mare cuceritor al tuturor timpurilor, a murit de asemeni în plină glorie, în Babilon, unde dorea să-şi stabilească capitala vastului său imperiu, la vîrsta de numai 33 de ani, răpus de boală. Napoleon Bonaparte care ar fi fost reîncarnarea lui Hanibal, sfîrşeşte în captivitate pe insula Sfînta Elena din oceanul Atlantic prin chinurile cumplite ale unui cancer gastric. Luceafărul poeziei româneşti Mihai Eminescu, cel mai mare spirit al poporului român, moare la vîrsta de 39 de ani, într-un ospiciu de nebuni, cu paralizie generală progresivă, prin septicemie, dată de un erizipel, de la o rană produsă printr-o piatră aruncată de un alt bolnav psihic, din acelaşi ospiciu.

Marele geniu al muzicii, Beethoven, şi-a trăit ultima parte a vieţii fiind surd, şi aceste exemple ar putea continua la nesfîrşit. Aceasta înseamnă că oricît de evoluat este un spirit ce vine la reîncarnare, el trebuie să-şi programeze o nouă suferinţă pentru a putea să evolueze mai mult.

ACȚIUNEA SPIRITULUI PRIN INTERMEDIUL SUBCONȘTIENTULUI ASUPRA INSTINCTULUI SEXUAL

PURIFICAREA SPIRITULUI SE FACE prin numeroasele reîncarnări, pentru aceasta este nevoie de o continuă evoluție a speciilor care are la bază procesul reproducerii. La om reproducerea se face datorită instinctului sexual, care prin actul de copulație dă naștere unui nou descendent.

Dacă actul sexual în sine se desfășoară sub acțiunea sistemului nervos vegetativ, parasimpaticul sacrat fiind acela care produce erecția, printr-o congestie a corpilor cavernoși ai penisului, iar ejacularea este determinată de contracția spasmodică a uretrei posterioare, care elimină spre exterior sperma venită din vezicule seminale, aceasta fiind sub influența simpaticului lombar. Ejacularea însă nu se suprapune noțiunii de orgasm, care este o plăcere subiectivă, variabilă de la individ la individ, ca intensitate și care este de natură eterică, adică sufletească. Subconștientul, ca loc de acțiune a spiritului, participă la actul sexual prin acțiunea de gîndire a acestuia, dorința sexuală este mult mai puternică atunci cînd participă și gîndirea, care prin amintirea unor trăsături fizice ale partenerei, sedimentată în subconștient, cum ar fi reprezentarea sînilor, rotunjimea feselor, aspectul feței, conformația buzelor etc. Mai mult chiar, erec-

ţia şi dorinţa sexuală se produc şi atunci cînd nu avem în minte aceste amintiri, dar de exemplu trăim intens o carte pe care o citim şi în care sînt descrise acţiuni erotice. În acest caz imaginaţia pe care şi-o face subconştientul nostru este cea care determină libidoul (dorinţa sexuală).

Legat de participarea spiritului la actul sexual este şi aşa-zisa scădere a potenţei sexuale de ordin psihic. Sînt nenumărate cazurile unor tineri care se consultă pentru scăderea erecţiei sau chiar absenţa ei. În aceste cazuri, din cauza unor emoţii care au avut loc cu ocazia unei experienţe sexuale – şi aceasta nu reprezintă ceva anormal – se produce o inhibiţie corticală care suprimă erecţia sau face ca aceasta să se întrerupă mai repede decît este normal, urmată de obicei de absenţa ejaculării. În aceste situaţii obsesia pe care o prezintă tînărul, la gîndul că s-ar putea să se repete eşecul, transmite subconştientului lui această formă a neputinţei şi acesta se comportă în consecinţă făcînd imposibile următoarele experienţe sexuale. În aceste cazuri de multe ori o participare negativă o are partenera care, în loc să se facă a nu îi observat fenomenul, îi reproşează lipsa de potenţă, producînd acestuia o sugestionare şi mai puternică, prin aceasta fenomenul de inhibiţie devine şi mai puternic.

Este posibilă scăderea potenţei sexuale şi apariţia frigidităţii la femeie prin intermediul magiei? Da, este posibil. Aceasta se explică în felul următor: prin puterea de concentraţie şi de voinţă a celui ce practică magia, se transmit telepatic subconştientului celui căruia i se adresează gînduri şi imagini de neputinţă sexuală sau de frigiditate la femeie care sînt percepute de subconştientul acestuia. Aşa cum am mai scris de mai multe ori, subconştientul reacţionează la mesajele acestea mentale prin imagini simbol pe care le cunoaşte şi ca urmare

comandă sistemului nervos vegetativ, instalarea impotenţei sau frigidităţii. Remediul este puterea de concentrare şi de voinţă pe care trebuie să o aibă cel în cauză, pentru ca prin această autosugestionare în sensul bun al acţiunii să se producă descătuşarea subconştientului de imaginile simbol primite de la magician.

Avînd în vedere acţiunea determinantă pe care o are spiritul prin subconştient asupra actului sexual, am găsit de cuviinţă să dezvolt fenomenul impotenţei sexuale la bărbat.

Erecţia nu se produce cu aceeaşi uşurinţă la toţi bărbaţii, pentru unii excitaţia psihogenetică este suficientă, pentru alţii trebuie stimuli prelungiţi şi mult mai intenşi, această diferenţă se repercutează şi asupra duratei erecţiei, ca fiind variabilă în mari proporţii. Două elemente intervin în această persistenţă a erecţiei şi anume: excitabilitatea şi durata actului sexual în sine pînă la ejaculare. Atunci cînd excitabilitatea este mare şi reacţiile sînt intense, durata actului sexual se scurtează. În actele sexuale repetate primul este de obicei mai scurt decît următoarele, acest fenomen este fiziologic, dar există cazuri de impotenţă sexuală prin hiperexcitabilitate constantă, care scurtează de fiecare dată durata actului sexual, chiar dacă el se repetă. Aceasta se întîmplă în ejacularea precoce sau rapidă.

Scurtarea erecţiei este la alţii patologică, anormală, atunci cînd la incitaţii sau la o excitabilitate normală corespunde o reacţie mai mult sau mai puţin intensă de durată foarte limitată.

Această scurtare se manifestă în urma raporturilor foarte apropiate, întrucît după ejaculare persistă o excitabilitate insuficientă pentru a avea noi erecţii.

În afară de aceste cazuri particulare se întîlnesc adesea indivizi cu dorinţă normală, cu excitabilitate mai mult sau mai puţin conservată la care erecţia se produce incomplet dar este

urmată de senzaţia voluptivă normală (orgasm). După un timp aceşti indivizi deşi au excitaţie sexuală normală erecţia diminuează progresiv pentru a se opri fără ejaculare. Aceste caractere ale scăderii potenţei sînt de obicei intermitente, fenomenul scurtării erecţiei nu este permanent la fiecare act sexual, această astenie sexuală se manifestă rareori izolat, ea este de obicei însoţită de o oboseală generală a organismului, iar recuperarea forţei după actul sexual se face la aceşti indivizi foarte greu. La toate acestea un rol important îl are partenera care avînd un orgasm foarte întîrziat din cauza unei frigidităţi mai mult sau mai puţin complete, face să prelungească actul sexual peste timpul normal, ceea ce duce la oboseală şi la încetarea erecţiei, fără a ajunge la ejaculare. Aceste forme scăzute şi scurtate ale erecţiei sînt în general întîlnite la indivizi cu o hipovagotomie generală idiopatică, cu tonusul scăzut în toate sistemele autonome.

Insuficienţa sexuală prin defect de recuperare în perioada refractară

Perioada refractară este perioada imediat următoare actului sexual, cînd în mod normal organismul refuză pentru o perioadă de timp repetarea actului sexual. Perioada refractară este variabilă de la individ la individ şi de asemeni în funcţie de vîrstă. La adultul tînăr cu tonusul nervos normal, ea este scurtă, fiind cuprinsă între cîteva minute şi cîteva ore. În această perioadă refractară trebuie să deosebim două feluri de reacţie, unele somatice şi altele psihice. Reacţiile somatice se caracterizează mai ales printr-o slabă excitabilitate a centrilor electivi nervoşi, acest fenomen se explică prin absenţa momentană a tonusului nervos vegetativ. Această scurtare a tonusului după

descărcarea orgasmo-ejaculatorie nu este de lungă durată la individul cu tonicitate normală. Reacţiile psihice ale perioadei refractare sînt caracterizate printr-o atenuare marcată a reflexelor psihosenzoriale, o stare nouă se substituie celei provocate prin excitaţia sexuală, fie prin dezgust psihic sau moral faţă de parteneră, fie din contra unui elan către aceasta cînd elementul afectiv de tandreţe şi recunoştinţă este predominant.

Perioada refractară prin defect de tonicitate cu prelungirea fenomenelor somatice, se distinge de aceea datorată unei perioade refractare psihice de durată exagerată. În perioada refractară somatică prelungită, impulsul sexual şi dorinţa pot fi conservate, dar reacţiile de excitare sînt foarte lente. Erecţia este incompletă atîta timp cît echilibrul nervos este nerecuperat. Aceste dificultăţi locale se însoţesc adesea de tulburări generale, hipotonice, cel mai adesea astenicul sexual adoarme după fiecare act sexual şi se trezeşte dificil. La aceşti indivizi impulsul sexual este normal, dorinţa sexuală se conservă, descărcările orgasmo-ejaculatorii sînt perfecte, numai perioada refractară singură este foarte intensă şi prelungită. Aceste cazuri se găsesc în special la indivizii neurastenici, al căror caracter principal este oboseala.

Este dificil uneori de deosebit perioada refractară somatică prelungită, de perioada refractară psihică prelungită. Este aproape imposibil de a se putea separa pînă la un punct, fenomenul oboselii, de frica unui nou act sexual, teama oboselii însăşi sau teama eşecului. Este posibil ca după un raport sexual normal să se producă o violentă depresiune psihică, fără un caracter bine definit, manifestat prin tristeţe profundă, o stare de depresiune psihică, necontrolată şi dezgust faţă de un nou act sexual. Cînd această perioadă refractară psihică se prelungeşte peste timpul normal, dorinţa sexuală este suprimată iar

erecţia psihogenetică nu se produce. Perioada refractară prelungită psihic mai trebuie deosebită de o stare de inhibiţie psihică, consecinţa autosugestiei, inhibiţie care uneori poate fi suprimată sub influenţa alcoolului. Cînd raporturile sexuale sînt repetate abuziv, perioada refractară se prelungeşte automat. Potenţa sexuală este diferită de la individ la individ şi de aceea noţiunea de exces diferă de la caz la caz. Indivizi cu aceeaşi stare de sănătate, cu aceeaşi greutate corporală, cu aceeaşi vîrstă, unii pot avea raporturi zilnice iar alţii raporturi săptămînale. Pentru ún individ care normal nu poate avea decît trei raporturi pe săptămînă, raportul zilnic va fi un abuz. Consecinţele nu apar imediat, ci mai tîrziu, la fel ca şi în cazurile de onanism. Impotenţa poate să fie absolută sau relativă, cu o hipoexcitabilitate momentană cu o stare de oboseală prelungită. Dacă se forţează repetarea actelor sexuale, fără a se lăsa organismul să se refacă în perioada refractară normală, erecţia scade ca durată şi de cele mai multe ori încetează înainte de a ajunge la ejaculare. În astfel de cazuri potenţa sexuală scade progresiv.

Impotenţa prin abstinenţa sexuală

Abstinenţa poate fi întîlnită în situaţii speciale, cînd în absenţa femeii, nu se produc excitaţii sexuale repetate şi abstinenţa în situaţii cu prezenţa femeii.

În primul caz hiperexcitabilitatea genitală este prezentă la început pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă cu erecţii psihogenetice frecvente, dar încet, încet, hipersensibilitatea se atenuează, dorinţa diminuează pentru a dispare complet. Această situaţie o găsim la indivizii exploratori, navigatori sau privaţi de libertate, fără a veni în contact cu femeia. Aceste forme de

impotenţă sexuală, deşi pot dura ani de zile, nu sînt definitive, situaţia revenind la normal în prezenţa femeii.

În cazul celei de-a doua categorii, cînd abstinenţa are loc în prezenţa sexului feminin, excitaţiile repetate în contact cu femeia, erecţiile frecvente, hiperactivitatea testiculară destinde testiculele seminare, duce la o hipersecreţie a prostatei şi glandelor uretrei anterioare. În aceste cazuri apar poluţii nocturne de descărcare a veziculelor seminale, care diminuă astfel tensiunea genitală, se produce o congestie a uretrei posterioare şi verummontanită. După tulburările funcţionale apar modificări organice, în aceste situaţii erecţia diminuă treptat, dorinţa sexuală este păstrată, iar erecţia se produce insuficient, astfel că impotenţa sexuală se instalează fără semne premonitorii, de cele mai multe ori brusc.

Impotenţa prin actul sexual întrerupt

Actul sexual se întrerupe înainte de a avea loc ejacularea prin concentraţia voinţei, care întrerupe ciclul reflex al organismului, sau ejacularea se efectuează în afara vaginului. Această ejaculare în afara vaginului strică echilibrul sistemului nervos central, ejacularea efectuîndu-se, nu sub excitaţia locală a glandului penisului, ci prin concentraţia voinţei care caută să suplinească excitaţia locală.

Impotenţa în onanism

În ceea ce priveşte masturbarea sau onanismul care de altfel este foarte frecventă la tineri, după Mayrowky 88%, după Mavkuse 93%, după Dueck 90%. Aceasta duce la impotenţa sexuală cînd este practicată în exces.

La majoritatea tinerilor această practică este pasageră, dar se poate vorbi de un onanism cronic, cînd acesta se prelungeşte şi la adultul tînăr şi chiar mai tîrziu, sînt citate cazuri de mariaj cînd bărbatul privindu-şi pe ascuns partenera, se masturbează în loc să aibă raport sexual normal. În onanism se produc două serii de fenomene, unele organice şi altele psihice. Faza de excitaţie dinaintea actului sexual lipseşte pentru că femeia lipseşte, faza de erecţie psihosenzorială este frecvent inexistentă, există numai reprezentarea mintală, adică imaginaţia din gîndul lui. Impulsul sexual lipseşte, el se transformă repede în plăcerea psihică, care este analoagă actului sexual, dar în acelaşi timp mai greu de realizat, ea producîndu-se în special prin consum nervos, printr-o erecţie psihică. Fenomenele psihice ale perioadei refractare sînt foarte marcate. Erecţia se produce repede prin manevrarea directă de calotare şi decalotare a glandului penisului. Această practică în onanismul cronic duce la repetarea actului de masturbaţie, fără a lăsa organismului perioada de refacere. De multe ori actul masturbaţiei se reia fără a ajunge la ejaculare, ceea ce duce la o insatisfacţie şi o iritabilitate care conduc la noi repetări. Se poate spune că onanismul ocazional este compensator în afara femeii şi nu este foarte nociv, uneori chiar fiind necesar. Onanismul cronic sau onanismul esenţial se produce la indivizi care deşi au condiţii pentru efectuarea actului sexual, preferă să practice masturbarea. La aceştia erecţia psihogenetică în prezenţa unei femei se produce dificil. La aceşti indivizi apar frecvent tulburări psihice: timiditate, evitarea societăţii, irascibilitate şi în general o inhibiţie puternică în prezenţa unei femei, prin frica unui insucces.

Onanismul cronic duce la leziuni inflamatorii ale uretrei, la uretrite și veru-montanitate, care întreține la rîndul lor tulburările genitale.

Impotența prin dezechilibrul hormonal

Diabetul dă impotență hormonală, fie prin leziuni medulare, fie prin acțiunea glucozei din sînge asupra sistemului nervos simpatic. Este afectată în special erecția, iar după aceea și ejacularea și apoi impulsul sexual.

În bolile infecțioase cronice cum este tuberculoza, de asemeni se produce scăderea potenței sexuale. Același efect de scădere a potenței sexuale se întîlnește în intoxicațiile cronice cu cocaină, morfină, alcoolismul cronic și tabagism (consumul exagerat de tutun). Alcoolul în cantitate moderată, în special vinul, crește impulsul sexual, dar dacă este consumat în exces, duce la slăbirea reflexelor excitatorii, prin inhibiția centrilor medulari.

Intoxicația medicamentoasă cu bismut, cu iod, potasiu duc la ejaculări precoce. Salicilatul de sodiu, bromul, camforul sînt anafrodiace, scad apetitul sexual.

Aceeași acțiune o are și arsenicul. Scăderea potenței sexuale este de asemeni frecventă la indivizii care conviețuiesc un timp îndelungat lîngă aceeași femeie, această impotență este însă relativă căci nu se manifestă decît în prezența partenerei cu care conviețuiește și nu în prezența altei partenere. Aceasta are drept cauză, în general indiferența partenerei față de actul sexual, sau cu atît mai mult manifestările de frigiditate ale acesteia. Este cunoscut faptul că orgasmul femeii, însoțit de manifestările care îl atestă, este cel ce întreține virilitatea bărbatului.

Impotenţa sexuală prin inhibiţie

Manifestările de origine spirituală joacă un rol important în declanşarea dorinţei sexuale, sub formă de imagini şi asociaţii de idei. Acestă intervenţie psihospirituală prin intermediul subconştientului, locul de acţiune a spiritului, poate să intervină în unele cazuri în mod voluntar în prelungirea un timp, a fazelor ce se succed în actul sexual. În unele circumstanţe însă aceste manifestări ale subconştientului nostru, pot deveni inhibitorii, determinînd întreruperea reflexelor normale ce intervin în desfăşurarea actului sexual. Desigur există şi inhibiţii normale printr-o emoţie, dar şocul emoţional nu este suficient pentru apariţia impotenţei. Şocul emoţional accidental, poate determina o inhibiţie permanentă atunci cînd alimentăm subconştientul cu ideea obsesivă a neputinţei, căci în acest caz, subconştientul avînd simboluri codificate de răspuns la fiecare idee sau imagine mentală se creează un cerc vicios, teama de eşec întărind ideea din subconştient, iar acesta face şi mai imposibil actul sexual.

Tratamentul impotenţei sexuale

În ceea ce priveşte tratamentul medicamentos al scăderii potenţei sexuale aceste medicamente se împart în următoarele categorii:

– tonice nervoase din care cele mai importante sînt: stricnina şi derivatele sale (tinctura de nucă vomică, fosforul, sub forma de acid fosforic, fosfurei de zinc, fosfatului de sodiu, glicerofosfaţi, arsenicul şi cacodilatii);

– calmante de timpul bromurilor, tinctura de valeriană, tinctura de crategus niger;

– medicamente ale sistemului nervos vegetativ: belladona, atropina, scopolamina şi ezerina;

– madicamentele de acţiune vaso-motrice genitală directă cum este yohimbina.

Printre metodele chirurgicale de tratament ale scăderii potenţei sexuale este ligatura canalelor deferente (spermatice) sau operaţia Steinach.

Tratamentul urtritelor cronice se face prin dilaţii uretrare şi instilaţii locale, printre metodele fizioterapice se recomandă frecţii lombare cu apă rece 4–5 minute, seara înainte de culcare, sau băi de şezut de trei ori pe săptămînă fie cu apă rece, fie foarte caldă (42–45 grade) înainte de culcare, în cazurile de ejaculare precoce.

Diatermia este indicată în inflamaţiile prostatei, veziculelor seminale şi ale uretrei posterioare.

Cea mai eficientă metodă de tratament al scăderii potenţei sexuale la bărbat este centroterapia Bonnier, o cauterizare foarte uşoară a capului cornetului inferior nazal, care de altfel are aceeaşi acţiune nu numai la bărbat ci şi în cazurile de frigiditate la femeie, cazurile de eşec fiind foarte rare, uneori revenirea la normal apare după o singură şedinţă suprimînd inhibiţia psihică şi determinînd o stare de euforie a bolnavilor.

Un fapt însă esenţial trebuie reţinut, nici un fel de rezultat nu se poate obţine dacă celula nervoasă de la nivelul hipotalamusului, care are înscris în memoria ei, răspunsul, prin elaborarea de hormoni şi stimulează organele genitale, dacă în sînge nu se găseşte o concentraţie de testosteron de 5 mg %, pentru acest motiv la bolnavii în vîrstă, care nu mai au o secreţie normală de testosteron, trebuie administrat acesta mai ales sub forma de proviron.

TELEPATIA

MESAJ MENTAL

GÎNDIREA FIIND UN ELEMENT MATERIAL, se poate transmite la distanță. Există un cod universal spiritual de comunicare prin gînd, comun atît oamenilor cît și plantelor și animalelor, cu alte cuvinte gîndul se poate percepe la distanță atît de oameni cît și de animale și plante, acestea interceptîndu-le și decodificîndu-le. Iată cîteva exemple: se știe că dacă unei plante i se rupe o crenguță ea descarcă un curent electric care se poate înregistra pe o hîrtie cu ajutorul unui seismograf. Aceasta ca expresie a suferinței sale. Dar s-a făcut următoarea experiență: pe lîngă o astfel de plantă cuplată la acest seismograf au trecut în șir unul cîte unul un număr de cinci persoane; dintre aceste persoane una trebuia să rupă crenguța, dar această persoană nu știa că ea va rupe crenguța; ordinul de a rupe crenguța era dat de a șasea persoană care se afla departe de plantă. Acest ordin era știut de cel ce trebuia să-l dea. În momentul cînd cel ce trebuia să rupă crenguța fără să-i dea nici un fel ordin verbal, a ajuns în dreptul plantei, planta a reacționat brusc, descărcînd biocurenți electrici, aceasta însemnînd că planta a interceptat gîndul celui care trebuia să ordone, l-a înțeles și l-a decodificat.

Bakster, directorul şcolii pentru detectarea de minciuni din New York, a adunat serioase probe care demonstrează existenţa unei percepţii primare care poate fi observată la toate fiinţele vii. Astfel, cînd minusculii creveţi sînt ucişi, se semnalează o reacţie imediată printre alte vieţuitoare, plantele de exemplu care se află în apropiere. Nici o ecranare nu poate să împiedice această comunicare, fie ea chiar o grilă de plumb.

Ruşii au făcut experienţe telepatice pe cîini, realizînd telepatia animală.

Mars era un cîine ciobănesc cu care a făcut experienţe telepatice Vladimir Durov. El observase că acest cîine reuşea să-i intercepteze gîndul său şi să-l înţeleagă. Experienţele s-au făcut în prezenţa academicienilor Vladimir Bekteriev şi Alexandru Leonovici. Astfel Bekteriev îi dădu lui Durov o notă scrisă care cuprindea instrucţiunile care urmau a fi transmise animalului prin mesaj telepatic. Durov a luat capul cîinelui în mîinile sale şi l-a privit fix în ochi timp în care i-a transmis mesajul mental. Cîinele şi-a retras capul şi a fugit în camera vecină, aflată în spatele laboratorului şi în care nu mai intrase niciodată. În cameră se aflau trei mese acoperite cu cărţi şi caiete, el s-a îndreptat spre prima masă unde a stat cîteva clipe cu labele pe ea, apoi a plecat la a doua masă făcînd acelaşi lucru, ca şi cînd ar fi căutat ceva, în sfîrşit s-a dus la a treia masă de unde a luat obiectul căutat. Acesta era o carte de telefoane pe care Bekteriev i-o adusese lui Durov. Mars primise mesajul telepatic. Toate animalele cunosc adesea gîndul dresorului prin intermediul telepatiei. Durov a arătat puterea hipnotică a ochiului, puterea privirii, ochii ar emite deci radiaţii, dar ce organ le-ar capta? După ruşi acest organ ar fi glanda pineală, această glandă situată la baza creierului ar fi al treilea ochi, ochiul pineal.

În anul 1962, Kapinski, în lucrarea "Comunicaţiile radio şi biologice", împreună cu Durov, ajung la concluzia că celulele în formă de bastonaş ale retinei ar avea rolul de minuscule antene radio, care transmit semnale telepatice.

În primii ani ai secolului XX, în Germania era un cal care putea intercepta gîndul stăpînului său. El răspundea la întrebările de matematică, geografie sau chiar politice, prin bătăi de copită sau dînd din cap în sus şi în jos pentru afirmativ, şi scuturîndu-l într-o parte sau alta pentru negativ. Exemplu: cineva întreba pe Hans cît face de două ori radical din 9 minus 1, după o pauză de cîteva clipe ridica copita dreaptă şi bătea de 5 ori. S-a trimis o comisie de la Academia de ştiinţe condusă de Oskar-Pfungst, să examineze cazul, care era un miracol. Rezultatul: dacă stăpînul calului Wilhelm Osten nu este de faţă sau dacă acesta nu ştia răspunsul la întrebări, nu-l ştia nici calul; cînd Osten cunoştea răspunsul, atunci şi calul răspundea corect. Concluzia: gîndul stăpînului, atunci cînd acesta cunoştea răspunsul, era interceptat de cal şi decodificat, dînd astfel răspunsuri corecte. Un alt exemplu: dacă în preajma unui om ce suferă un traumatism se află o plantă, ea reacţionează prin descărcare de biocurenţi, semn că ea suferă alături de om.

Experienţe de telepatie s-au făcut numeroase. Savanţi din lumea întreagă au observat că modificarea undelor cerebrale la un geamăn provoacă modificări ale undelor cerebrale şi la celălalt geamăn. Dacă o mamă suferă, copilaşul suferă şi începe să plîngă. Sovieticii au făcut experienţe pe un submarin. Ei s-au servit de o iepuroaică şi propriii ei pui. Din cîte se cunoaşte, nu există nici un mijloc tehnic de a comunica cu un submarin de la suprafaţă, undele electromagnetice nu se transmit prin apă. S-au plasat la bordul submarinului puii de iepure,

iar iepuroaicei, care a rămas într-un laborator pe pământ, i s-au implantat electrozi în creier.

Cînd submarinul s-a scufundat în mare, iepuraşii au fost sacrificaţi unul cîte unul, iepuroaica neştiind ce se întîmplă pe submarin. În momentele exacte ale morţii fiecăruia dintre fiii ei, creierul iepuroaicei reacţiona. Dar ce formă de energie degajă gîndul dacă el poate străbate medii pe care undele radio nu le pot străbate?

Experienţele telepatice făcute între Kamenski şi Nikolaev, primul transmiţător celălalt primitor, sînt mult mai convingătoare. Kamenski transmite de la Moscova iar Nikolaev interceptează mesajul la Leningrad. S-au putut transmite imagini de obiecte dar şi stări afective. S-au constatat şi modificări biologice în timpul şedinţelor telepatice cum ar fi creşterea globulelor albe cu 1500 u, cînd s-a sugerat o emoţie plăcută, şi o scădere cu 1600 de globule albe dacă s-a transmis o emoţie depresivă.

Oamenii de ştiinţă americani au observat transmiterea telepatică a simptomelor şi bolilor psihice. Ei au observat de asemenea chiar posibilitatea de transmitere a unor reacţii telesomatice. Doctor Schwaltz descrie astfel un caz în care un om, trezindu-se într-o dimineaţă cu dureri violente la un dinte, telefonează medicului stomatolog pentru a-i da o consultaţie urgentă. Tot în acea dimineaţă, mama acestui om i-a telefonat pentru a comunica că şi-a extras un dinte. Durerea fiului ei a dispărut spontan aşa că stomatologul n-a mai găsit nimic care să-i explice durerea omului respectiv.

Raspuţin, călugărul avid de putere, socotit satanic, se supusese antrenamentelor legate de practicile şamanilor din Siberia. Raspuţin era singurul care putea să trateze pe cel mai însemnat bolnav din Rusia imperială, ţareviciul care suferea de hemofilie. El putea să calmeze durerile copilului şi să oprească

hemoragia chiar de la distanţă. Doamnele din cea mai înaltă societate după ce petrecuseră un minut în preajma călugărului, căzeau literalmente în patul acestuia. Se pare că avea o putere spirituală foarte mare, căci un mare număr din aceste femei mărturiseau: "mi s-a relevat totul, am dormit cu Dumnezeu".

Este foarte interesant cazul telepatului Wolf Messing, un evreu polonez, care făcea spectacole cu experienţe telepatice. După ce acesta dăduse un spectacol în oraşelul Gomel din Rusia, la sfîrşitul spectacolului doi miliţieni l-au arestat şi l-au dus la Stalin. Acesta, care auzise de puterea lui telepatică dorea să se intereseze de polonezii pe care îi punea în funcţii şi de asemenea să testeze însuşirile psihice ale telapatului. Messing era o persoană celebră în parapsihologie fiind pus la probe de mari celebrităţi ale vremii: Einstein, Freud şi Gandhi. După invazia Poloniei de către germani aceştia puseseră un premiu de 200.000 mărci pe capul lui. Stalin ceru lui Messing să meargă la o bancă din Moscova şi folosindu-se de puterea lui telapatică, să ridice prin fraudă de la ghişeul băncii la care le era complet necunoscut suma de 100.000 de ruble. Iată ce povesteşte Messing: S-a prezentat la ghişeu cu o foaie de hîrtie în alb ruptă din carnetul său, deschise servieta şi o puse pe tejghea ordonînd mental casierei să-i dea enorma sumă de bani. Bătrînul casier, deschise casa de bani şi numără 100.000 de ruble lui Messing care îi bagă în servietă şi plecă. El se întoarce cu cei doi funcţionari desemnaţi de Stalin ce trebuia să supravegheze experienţa şi i-a dat banii lui Stalin. Văzînd puterea extraordinar de mare a lui Messing, Stalin îi ceru un lucru ce părea imposibil de realizat. El a fost pus într-un automobil şi dus în Kremlin dînd ordin pazei să nu lase pe nimeni să plece. "Am efectuat acestă probă fără dificultate", spuse Messing. Atunci Stalin l-a mai supus la o probă: i-a spus să

pătrundă în biroul lui de la reşedinţa de vară de la Kuntsovo; aceasta era echivalentul cu pătrunderea în banca de la Fort-Knox şi să fure aurul Statelor Unite. Deşi locuinţa lui Stalin era păzită cu străşnicie de cea mai formidabilă gardă personală pe care a putut să o aibă un dictator, Messing îşi făcu apariţia în faţa biroului lui Stalin. Acesta a întrebat: "Cum ai putut să pătrunzi aici?" Messing explică: "Le-am sugerat telepatic celor care vă păzesc că sînt Beria, pe lîngă fiecare gardian spuneam în gînd: sînt Beria, sînt Beria". Beria era şeful poliţiei secrete sovietice, un om obişnuit al vilei lui Stalin.

Şi iată o experienţă care confirmă prezenţa spiritului şi fenomenul de desprindere a acestuia: Kamenski îi transmite de la Moscova lui Nikolaev la Leningrad un mesaj telepatic, prin care îi descrie că în faţa lui are un bloc. Nikolaev interceptează gîndul transmis telepatic prin care i se descria imaginea unui bloc dar în plus consemnează ceea ce exista şi în spatele blocului, ceea ce nu putea vedea Kamenski. Aceasta înseamnă că, corpul astral al lui Nikolaev s-a desprins de corpul fizic şi vital şi s-a deplasat la faţa locului. Văzînd cu vederea spirituală ceea ce era de fapt în spatele blocului.

Messing spune că gîndurile oamenilor îi apar sub formă de imagini, fapt ce l-am relatat atunci cînd am vorbit de corpul solar.

"Cînd am ochii acoperiţi, povesteşte Messing, activităţile telpatice sînt mult mai uşurate". Iată de ce cei ce se iniţiază în tainele cerului preferă să stea în locuri cît mai izolate, singuratice.

Tot în aceeaşi idee am să descriu un alt caz. Un ziarist i-a sugerat mental lui Messing să descopere locul unde e pus un exemplar al revistei Ogoniok şi să o deschidă la pagina unde era fotografiat un portret al lui Lenin, să-i spună dacă

imaginea ce-l reprezenta pe Lenin era o reproducere după o pictură sau era fotografia unui actor care interpreta rolul lui Lenin. Cu ochii închişi Messing îi aduse revista solicitată, o deschise la pagina indicată, unde era un portret original, aşa cum preciza Messing.

În anul 1940, Messing prezise într-un discurs la Moscova că deşi Stalin şi Hitler făcuseră un tratat de neagresiune, într-o zi tancurile sovieticilor vor circula pe străzile Berlinului. De asemenea a mai prezis că războiul se va sfîrşi în mai 1945. Ambele evenimente au fost confirmate de istorie.

Electroencefalograma arată că omul are următoarele forme de unde cerebrale:

— Unde Alfa cu 8–12 cicluri pe secundă, pe care omul le are în stare de reverie sau de relaxare (cu ochii închişi);

— Unde Beta cu 13–22 cicluri pe secundă, pe care le întîlnim în activitatea mentală intensă;

— Unde Delta cu 1–3 cicluri pe secundă, pe care le avem în timpul somnului adînc.

În telepatie au rol undele alfa.

Percepţia undelor telepatice se face mai întîi în subconştient şi după aceea subconştientul informează scoarţa cerebrală. Aceasta ne arată că interceptarea gîndurilor, deci a spiritului, se face la nivelul structurilor nervoase subconştiente, unde-ele sînt înţelese, decodificate şi trimise conştientului. Creierul lui Nikolaev producea unde înainte ca mesajul să devină conştient.

MAGIA

LEGAT DE TELEPATIE trebuie să explicăm fenomenul magiei.

Aceasta era foarte dezvoltată în antichitate găsind-o atît la asirobabilonieni cît şi la fenicieni şi egipteni. Ce este de fapt magia? Este tot o transmisie a unui mesaj telepatic, fie în scop benefic (mai rar) – aşa-zisa magie albă, fie în scop rău – magia neagră sau malefică. Am văzut în capitolul precedent cum gîndurile, fie bune, fie rele, se pot transmite la distanţă unde în mod inconştient sînt interceptate la nivelul structurilor subcorticale (substanţă reticulară). Aceasta le decodifică şi transmite un mesaj pentru executarea lor chiar dacă sînt în defavoarea corpului fizic. Aceasta, pentru că subconştientul răspunde la mesajul telepatic reacţionînd după scheme pe care le cunoaştem din experienţe de ani de zile. Iată un exemplu: i se sugerează unui om aflat în transă hipnotică că pe braţul lui se pune un fier roşu. Deşi în loc de fier roşu se pune un creion oarecare, la locul atingerii cu creionul se produce o arsură, aceasta pentru că subconştientul are o imagine a ceea ce i s-a făcut altădată, în altă viaţă atunci cînd într-adevăr pe corpul fizic s-a pus un fier roşu. Altfel spus, nu cuvîntul este acela care influenţează subconştientul, ci motivaţia afectivă a gîndului. Un om hipnotizat răspunde în acelaşi fel indiferent dacă i se spune prin mesaj mental sau mesaj verbal, pentru că

subconştientul nu limba o înţelege, ci gîndul, imaginile mentale care se transmit. Subconştientul are o matrice de funcţionare pentru fiecare informaţie mentală, reacţionînd ca în cazul de faţă, el practic înşelîndu-se. Iată un exemplu în acest sens: un lucrător de la calea ferată este închis din întîmplare într-un vagon frigorific, el îşi scrie pe pereţii vagonului senzaţiile produse de frig, de degerături, de semiconştienţă după care este găsit mort. Spre surprinderea generală, la deschiderea vagonului, s-a constatat că complexul frigorific nu funcţiona, era defect, iar temperatura din interiorul vagonului era de 13-14 grade. Iată cum autosugestia, la gîndul că în vagon este o temperatură foarte joasă, a fost înţeleasă ca atare de subconştient, care a produs în corpul său fizic îngheţarea corpului, aceasta pentru că în alte trăiri anterioare spiritul omului respectiv, subconştientul lui, trăise un astfel de eveniment.

Vedeţi cît de mare importanţă are asupra organismului sugestia şi autosugestia, spunîndu-i unui om mereu că este bolnav, chiar dacă este perfect sănătos, el într-adevăr se va îmbolnăvi. Acelaşi efect îl are şi autosugestia. În toată practica mea de chirurg, de mai bine de treizeci de ani, niciodată nu am operat un bolnav care mi-a spus înainte de operaţie să nu-l operez că el moare, cunoscîndu-se nenumărate cazuri cînd într-adevăr bolnavii "s-au ţinut de cuvînt". Aceasta se întîmplă tot prin fenomenul de autosugestie.

Legat de aceasta, se poate cita practica avansată din Yoga, cînd prin autosugestie se poate modifica temperatura corpului, se poate modifica presiunea sanguină, se provoacă o temperatură mai mare pe o parte a corpului decît pe cealaltă, sau pur şi simplu yoginii pot intra într-o stare de moarte aparentă, cînd tensiunea arterială scade la zero, pulsul dispare, respiraţia

încetează; mai mult chiar, pot fi îngropați și la data fixată sînt dezgropați și revin la viață.

MAGIA NEAGRĂ

Prin magia neagră se sugerează de la distanță o boală subită a organismului căruia i se adresează. Mesajul telepatic este interceptat de cel căruia i se transmite și acesta moare subit. Acesta este efectul vrăjitoriei practicată de mediumi cu mari puteri telepatice.

Magia constringe forțele spirituale să facă ceea ce doresc oamenii, pe cînd religia face apel la bunăvoința lor, se roagă de ele, le oferă ofrande, le adoră, le elogiază.

Religia este un act de renunțare, de abdicare, resemnare și supunere. Ea se bazează pe principiul "crede și nu cerceta". Aceasta este deosebirea între magia albă și religie.

Magia neagră se asociază cu forțele răului, adică cele satanice, împotriva forțelor binelui. În lumea antică vrăjitorul sau fermecătorul era un om de vază ce făcea parte din curtea regelui.

Unele religii condamnă magia și luptă împotriva ei. De pildă în Palestina, evreii interziceau cu desăvîrșire magia; dacă erau descoperiți, vrăjitorii erau omoriți cu pietre. Cît privește actul magiei, trebuie să facem o distincție între substratul pe care îl exercită acțiunea magică și tehnica sau ritualul magic propriu-zis. Astfel, substratul care poate fi supus sub influența magiei poate fi:

— ființa sau obiectul de fermecat – de vrăjit, sau o parte a sa, sau un obiect, sau o porțiune din părul sau unghiile omului;

— substratul poate fi substituit, adică similar cu fiinţa omului, exemplu, lungimea umbrei omului sau o păpuşă de ceară;
— poate fi un substitut simbolic cum ar fi cămaşa sau alt obiect de lenjerie al omului respectiv.

Ritualul actului magic se poate face prin acţiuni reale, adică se implintă în păpuşa de vrăjit un cuţit real. Este acţiunea numită identică, sau poate fi o acţiune similară acţiunii reale, în care caz se implintă un cui, o aşchie, un ac, în păpuşa de ceară, sau pur şi simplu poate fi o acţiune simbolică, cum de exemplu, se sparge un vas care ar reprezenta capul omului ce trebuie vrăjit. Ştim că fenicienii făceau farmece, căci Izabella care era feniciană, fiica regelui Sidonului, Etbaal, făcea vrăjitorie, cum îi spunea Iehu regelui lui Israel – Ioram.

De asemenea din istorie mai ştim că Cleopatra îi făcea farmece lui Marc Antoniu, aşa se explică faptul că acesta a renunţat la un imperiu fugind din lupta de la Actium împotriva generalului Agripa, generalul lui Octav Augustus, abandonindu-şi armata în plină luptă şi fugind după Cleopatra, care părăsise locul luptei în timpul desfăşurării ei.

Cum poate acţiona magia? Mesajul telepatic, adică gîndirea vrăjitorului, este interceptată în mod inconştient de omul căruia i se adresează la nivelul subconştientului acestuia, adică spiritului lui. Subconştientul înţelege gîndirea, înţelege acţiunea gîndului respectiv şi determină în organism ordinul pentru executarea lui.

Am văzut că în stare de hipnoză, prin sugestie, comunicînd direct cu subconştientul care scapă de sub cenzura conştientului, se pot obţine efecte bune sau rele asupra corpului nostru. Am văzut că se pot produce efecte care nu sînt în concordanţă cu excitaţia externă specifică efectului produs – se sugerează că se atinge corpul cu fier incandescent şi la locul de contact

apare o arsură profundă deşi în realitate corpul a fost atins cu un obiect de temperatură obişnuită a camerei.

În stare de hipnoză se pot produce diferite simptome ale unor afecţiuni sau boli. Personal am văzut o criză de astm bronşic cu cele mai caracteristice aspecte, produsă prin sugestie hipnotică şi de asemenea am văzut o criză de epilepsie cu simptomatologia cunoscută prin sugerarea trecerii unui cui prin regiunea temporală, deşi în realitate această regiune se atinsese numai cu vîrful unui deget.

Dacă prin hipnoză se produc aceste fenomene folosind limbajul care se transmite subconştientului sub formă de diferite imagini, în telepatie acelaşi fenomen este produs prin mesaj mental.

Astfel că aceste reacţii se produc indiferent de naţionalitatea şi limba pe care o are cel care este emiţător telepatic. Aceasta înseamnă că gîndul, formă a spiritului nostru, este interceptat şi decodificat în subconştient. Pe de altă parte, dacă subconştientul reacţionează exact la mesajul mental, aşa cum el îl ştie, înseamnă că el are un mod de a reacţiona cunoscut, o motivaţie afectivă la fiecare informaţie mentală, o matrice de răspuns la orice informaţie mentală. Dar de unde poate subconştientul avea acest model de răspuns la mesajul trimis, întrucît, poate în decursul unei perioade determinate de timp, deci în cursul unei vieţi este posibil ca un om să nu fie ars niciodată, atunci de unde ştie subconştientul că un corp incandescent îi poate produce arsura? Acest fapt demonstrează cît se poate de convingător că răspunsul la acest stimul îl are din alte trăiri anterioare acestei vieţi, pe care le-a înmagazinat şi la care ştie cum să răspundă. Acest fenomen stă la baza magiei, aşa se explică cum se poate îmbolnăvi un om, sub influenţa în activitatea lui prin telepatie. Se produc astfel, atît-

boli organice cît şi boli psihice. Se poate spune că în subconştient este programat destinul nostru. Prin sugestie şi autosugestie, comunicăm subconştientului anumite idei, anumite gînduri şi organismul nostru reacţionează în consecinţă. Activitatea subconştientului prin sugestii mentale bune – aceasta este cheia succesului în activitatea noastră.

Este cunoscut faptul că subconştientul este cel mai bine influenţat în starea de conştienţă crepusculară, în starea Alfa a undelor cerebrale, precum şi în stare de somn, cînd corpul astral părăseşte corpul fizic şi eteric păstrînd numai o legătură printr-un cordon ombilical.

Anumite rezultate le obţinem programînd subconştientul să lucreze înainte de a adormi, să-i dăm o misiune de realizat şi el o va realiza devenind apoi conştientizate în timpul stării de veghe. Acest fenomen era cunoscut în antichitate. Se ştie că în timp ce Alexandru Macedon era bolnav şi se găsea la Babilon, boală care de altfel i-a produs moartea, medicii lui nereuşind să-i găsească leacul au recurs la trimiterea a doi generali din armata sa, cărora seara li s-a dat din plin să mănînce, în templul zeului Marduc ca în timpul somnului să viseze tratamentul ce ar fi trebuit să i-l facă lui Alexandru Macedon.

Pe timpul nopţii, subconştientul îşi continuă activitatea, astfel se cunoaşte că în timpul somnului i s-a relavat configuraţia atomului lui Niels Bohr, structura benzenului lui Kekaule, sistemul periodic al elementelor lui Mendeleev, o altă variantă a Henriadei lui Voltaire şi multe alte exemple.

Sediul subconştientului se află în structurile nervoase ale trunchiului cerebral, poate la nivelul substanţei reticulare, poate în hipotalamus. Cel ce se opune subconştientului de a deveni conştient este corpul eteric, care se interpune între corpul as-

tral şi corpul fizic, numai după ce corpul astral este desprins, este scos în afara corpului eteric, putem comunica cu subconştientul. În subconştient sînt înmagazinate toate cunoştinţele noastre atît din viaţa actuală, cît şi din alte vieţi anterioare.

Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse, automatismele psihice fixate prin repetiţie, montajele intelectuale reflectate, aspectele de deprindere şi de memorie potenţiale, complexe senzoriale neconştiente, precum şi deprinderile de orice fel, atît bune cît şi rele. Putem spune că subconştientul este un ansamblu de servomecanisme, ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă din care se constituie stările de conştiinţă, fiind un subsistem mediator care face parte din Eu. Subconştientul deţine în profunzimile sale latente soluţiile la toate problemele care te frămîntă, el ţi le rezolvă în funcţie de încrederea pe care o ai în el. Spune-i ferm să te scoale la 6 dimineaţa şi el te va scula. Orice gînd al tău va produce efecte în subconştient, omul nu va scăpa de acţiunile gîndurilor sale, căci inconştientul a mai trăit influenţele acestor gînduri şi va reacţiona producînd efectul acestora. Aici ar fi explicaţia efectului rău pe care îl produce blestemul. Legea fundamentală a vieţii este încrederea în tine, să nu crezi niciodată că cineva sau ceva îţi poate face rău căci tot ceea ce gîndeşti intens şi crezi ferm că se va întîmpla se va realiza numai datorită convingerii tale, cu alte cuvinte, "de ceea ce ţi-e frică nu scapi". Elimină orice frică fiindcă o fiinţă temătoare este o fiinţă slabă, iar o fiinţă slabă este un pericol nu numai pentru sine ci şi pentru întreaga ambianţă în care trăieşte. Credinţa atotputernică în forţele proprii este acea încredere profundă, intens resimţită în supremul adevăr absolut, prezent în tine ca scînteie divină. Subconştientul este un servitor credincios care este su-

bordonat şi nu discută cu tine în contradictoriu. El acceptă în mod necondiţionat tot ceea ce mentalul tău conştient gîndeşte. Mentalul tău conştient este cu alte cuvinte paznicul căii de acces spre subconştient. Rolul său este acela de a nu face să ajungă la subconştient idei false, convingeri perverse sau gînduri negative. Tot ceea ce mentalul tău conştient acţionează cu adevărat şi crede ferm, subconştientul va accepta imediat şi va căuta să realizeze dînd viaţă şi expresie, ideii sau gîndului imprimate în el. Gîndul sau ideea este sămînţa pe care subconştientul o va hrăni şi va face să apară, mai devreme sau mai tîrziu, şi fructul. Subconştientul controlează toate funcţiile vitale ale corpului, el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente, dar nu te va ajuta eficient decît dacă va fi solicitat în acest sens.

Nu căuta să înţelegi pentru a crede, ci crede pentru a înţelege, dacă nu vei crede nu vei reuşi să înţelegi. Din potenţialul cerebral gigantic cu care a fost înzestrat, omul nu foloseşte decît 4 %, restul rămîne neutilizat în stare latentă. Prin gîndire fermă, dinamică, poţi face să crească extraordinar acest procent, devii foarte puternic cînd ai o idee fixă dar justă. Vindecările sau îmbolnăvirile transmise telepatic, prin sugestie sau autosugestie, sînt datorate dinamizării adecvate a subconştientului.

Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gînd sau o idee este ca să imaginezi, să o vizualizezi mental, cît mai des cu putinţă ca şi cum ar fi în faţa ta, cu toate că tu o vezi numai cu ochii minţii. O imagine precisă valorează cît 100 de cuvinte.

Atunci cînd voinţa este suficient de puternică, imaginaţia va fi mereu controlată şi nu va putea rezulta conflictul dintre ele.

Cel mai propice moment natural pentru a dinamiza şi impregna subconştientul prin intermediul unei idei sau unei imagini, este trecerea de la veghe la somn, aşa-numita stare negativă, cînd legătura cu subconştientul se face spontan şi în mod optim. Subconştientul este sfera de apel a memoriei, în el sînt înregistrate toate experienţele avute atît în viaţa prezentă cît şi în alte existenţe anterioare.

Dacă cel care îţi imaginezi în mod eronat că are defecte sau vicii este o fiinţă slabă, el va fi influenţat telepatic de ceea ce tu gîndeşti cu putere şi va avea tendinţa de a se lăsa modelat în sfera subconştientului său de ideile tale, transformîndu-se în conformitate cu gîndul tău. Este efectul telepatic al magiei. Doreşte altcuiva numai ce îţi doreşti ţie şi vei constata o considerabilă schimbare în bine atît în propria ta existenţă cît şi în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai ajutat. Subconştientul tău, ca parte a spiritului, este mereu acelaşi şi nu îmbătrîneşte niciodată, el este în afara timpului şi de aceea este considerat etern.

Cu cît noi vom reuşi mai bine să ne concentrăm gîndurile doar pe un singur lucru înainte de culcare, cu atît mai sigură va fi reuşita noastră. Iată o împrejurare în care în timpul somnului s-a realizat rezolvarea unui caz interesant: un casier a dat o sumă importantă de bani unei persoane, uitînd să o opereze în registrul lui. La un control care i s-a făcut după 9 luni, s-a găsit această lipsă, care i-a fost imputată. Preocupat de acest gînd, că nu-şi amintea persoana căreia îi dăduse banii, într-o seară înainte de a adormi, s-a gîndit intens la aceasta. În timpul somnului a visat persoana căreia îi dăduse banii şi a doua zi, amintindu-şi visul, s-a dus la persoană şi a luat banii.

Un medic pe nume Magnenus scria în cartea "Detabaco" că înainte de a adormi întotdeauna se gîndea la bolnavii lui,

ca în vis să cunoască modul de rezolvare şi de tratament al maladiilor lor.

Prin autosugestie, persoanele în extaz religios, gîndindu-se foarte intens la suferinţele crucificării lui Isus, le apăreau răni sîngerînde pe mîini şi pe picioare, exact în locurile ce erau înfăţişate pe icoane cu răstignirea lui Isus. De exemplu ţăranca Loise Lateau. Tot un efect al sugestiei şi sugestibilităţii este aşa-numitul efect "Placebo". Sugestionînd bolnavului că i se dă un medicament extraordinar şi obţinînd astfel rezultate extraordinar de bune, în realitate îi administrăm un medicament oarecare.

Magia se poate efectua în mai multe feluri: prin acţiunea magnetismului, adică folosiind efluviile emanate de corpul uman şi anume de corpul eteric şi electromagnetismul lui, pe care îl interceptăm, cu gîndul nostru şi care va produce efectul magiei atunci cînd va veni în contact cu persoana căreia i se adresează gîndul magic. În acest scop se folosesc obiecte de la persoana respectivă care sînt îmbibate de corpul eteric respectiv: haine, cămăşi, batiste, picături de sînge, unghii, păr, sînge menstrual, sperma.

Magia cuprinde două părţi: exoterismul şi ezoterismul.

Exoterismul este acea parte a magiei care se poate scrie şi poate ajunge să fie ştiută de oricine sub forma de simboluri şi parabole. Ezoterismul cuprinde acea parte a magiei care nu se poate arăta decît iniţiaţilor şi care cuprinde filosofia simbolurilor şi parabolelor. Magia este cunoscută din antichitate, astfel piramidele egiptene au o semnificaţie magică, ele au la bază un pătrat care corespunde celor patru puncte cardinale, celor patru anotimpuri, tetragramei magice, cheia coaternarului şi tarotului, simboluri ce le găsim în cele patru extremităţi ale crucii creştinului.

Fiecare faţă a piramidei are trei laturi care corespund celor trei elemente ale macrocosmosului şi pe care le găsim simbolizate şi în creştinism prin Tatăl, Fiul şi Sfîntul Duh. Cele trei laturi ale fiecărei feţe înmulţite cu patru, numărul feţelor, ne dau numărul 12, număr ce este egal cu 12 ore ce compun o zi, şi 12 ore ce compun noaptea, 12 sînt lunile anului, 12 sînt semnele zodiacului, 12 triburi a avut Israel etc. Aranjamentul piramidelor ne arată că aceste monumente sînt simbolice şi că ele au un înţeles ezoteric. Un alt monument magic este Sfinxul, el reprezintă un bou cu capul de om, cu două aripi de vultur şi la picioarele din faţă cu două gheare de leu. El reprezintă cele patru devize ale magiei: a voi, a şti, a tăcea şi a îndrăzni. Voinţa este reprezentată de ghearele leului, ştiinţa de capul omului, tăcerea prin corpul de bou şi îndrăzneala prin aripile de vultur.

Magia se poate practica şi cu saliva unui om, astfel misionarul Garcia spunea că în Insulele Marchize (Oceania), un vrăjitor poate deveni stăpînul corpului şi spiritului oricui dacă ia o cantitate din saliva cuiva, pe care o păstrează într-o frunză de arbore.

În China, dacă un hoţ dispare de la locul faptei şi se găsesc urmele de picioare, se cheamă un preot care după ce face o rugăciune şi stropeşte cu sînge de cîine urmele picioarelor, înfige un cui de lemn în acea urmă, ceea ce produce o mare durere hoţului, durere care îl determină să se reîntoarcă căci altfel nu se poate elibera de durerea cauzată de vrăjitorie.

Sînt citate cazuri în care în unele ţări efectele vrăjitoriei se produc prin ajutorul unor statuete sau a unor animale care locuiesc în pămînt ca: broaşte, şopîrle, care se magnetizează dîndu-li-se numele persoanei ce urmează a fi vrăjită şi care apoi se pun în faţa focului spre a se topi sau a muri şi astfel

persoana către care este îndreptată vrăjitoria va muri încetul cu încetul. În alte ţări vrăjitorii folosesc simple corpuri care au aparţinut celui ce urmează a fi vrăjit cum am afirmat mai sus pe haine etc., pe care învelindu-le într-o peliculă de grăsime le expun în faţa focului, iar persoana vrăjită se va topi la picioare întocmai ca grăsimea. Aşadar practicile magiei cuprind doi factori: voinţa vrăjitorului de a se impune la distanţă, asupra persoanei vrăjite şi întrebuinţarea unor obiecte care au fost în contact cu persoana vrăjită. În această situaţie efectul se produce printr-o programare ce se dă corpului eteric ce se găseşte pe obiectele magnetizate şi care atunci cînd vor veni în contact cu persoana îi va capta subconştientul acesteia.

Col. Albert de Rochas a arătat că materiile grase, ceară, plăcile fotografice, pot înmagazina efluviile omeneşti şi lucrînd asupra lor se obţin efecte ca şi cum s-ar lucra direct asupra corpului persoanei, Astfel A. de Rochas a luat o placă fotografică pe care a pus-o în contact cu o persoană neadormită (al cărei corp astral nu este desprins de corp). Fotografia obţinută nu prezintă nici un raport cu acea persoană, a doua placă fotografică a fost pusă în contact cu subiectul, de data aceasta adormit şi uşor exteriorizat, această experienţă a dat o probă puţin sensibilă. În sfîrşit, o a treia placă fotografică a fost pusă în aparat, după ce mai întîi a fost pusă în contact cu subiectul al cărui corp astral a fost bine exteriorizat (prin hipnoză) şi s-a obţinut o fotografie ce prezenta cele mai curioase caractere: imediat ce operatorul atingea imaginea, şi subiectul se simţea atins, în momentul cînd operatorul a zgîriat cu un ac stratul unde placa reprezenta mîna, subiectul a leşinat, iar cînd a fost deşteptat din acest leşin s-a constatat că epiderma subiectului prezenta două semne de zgîriere corespunzînd locului unde placa a fost zgîriată.

În afară de folosirea magnetismului, ce are la bază folosirea corpului eteric, magia se mai poate efectua prin telepatie. Acţionînd prin mesaj mental (gîndire) de la distanţă asupra subconştientului celui ce urmează a fi vrăjit, în acest caz magicianul acţionează prin corpul său astral şi subordonînd conştientul celui ce urmează a fi vrăjit, îi provoacă diferite boli sau chiar moartea. Prin telepatie de exemplu se poate comanda unui om să nu doarmă sau să fie într-o permanentă stare de agitaţie, sau pur şi simplu să i se ia orientarea în spaţiu, astfel dreapta să fie luată drept stînga, adică producîndu-i o halucinaţie a simţului în spaţiu şi o dezorientare a lui în mers sau să poată să reacţioneze de aşa manieră încît persoana să cadă jos sau să fie împins la acţiuni de sinucidere.

A treia formă a magiei (negre), cea mai evoluată, o formează aşa numitele conjuraţiuni.

Sub numele de conjuraţiuni se înţelege acţiunea magiei cu ajutorul căreia omul poate face cu forţa ca un spirit al unui mort să i se subordoneze şi să execute toate acţiunile cerute. În această situaţie este un fel de spiritism cu fenomene de materializare a spiritelor diavolare (satanice). În acest scop vrăjitorul înainte de a se apuca de această acţiune îşi curăţă corpul şi sufletul prin spălături, post şi rugăciuni. Cînd a ajuns în stadiul de a începe acţiunea magică, el descrie un cerc în jurul său cu cretă sfinţită sau cărbune sfinţit, diametrul cercului fiind de 1,5 m şi foarte bine conturat. Creta sfinţită este o cretă care a stat sub faţa care acoperă altarul în timpul liturghiei, iar cărbunele sfinţit este un cărbune făcut din lemn de cruce sfinţită. Pentru aceasta se ia lemn din cimitir de la o cruce şi într-o dimineaţă în timp ce la biserică se face liturghia se aprinde acasă un foc de lemne, în care se arde şi bucata de lemn luată de la cruce şi care trebuie să devină cărbune. În interiorul

acestui cerc el este la adăpost de acţiunea dăunătoare, de acţiunea pe care ar putea să i-o provoace spiritele ce le invocă.

Situat în acest cerc, magicianul se concentrează cu privirea într-un singur punct din spaţiu folosind pentru aceasta bagheta magică (vezi cap. respectiv la bagheta magică). Ajuns într-o stare de semitransă el cheamă spiritele prin anumite cuvinte. Acţiunea magică se desfăşoară de această dată cu ajutorul spiritelor libere din lumea invizibilă a spiritelor şi anume cu spiritele cele mai inferioare, numite şi diavolari sau spirite larvate. Odată apărută acţiunea acestor spirite în timpul acestei conjuraţiuni, ca poate fi dăunătoare chiar magicianului. Astfel ca precauţie acesta se înarmează cu un cuţit cu vîrful ascuţit cu ajutorul căruia el retrage forţa psihică, pusă la dispoziţia spiritelor chemate. Magicianul nu va ieşi din cerc în timpul şedinţei fiind altfel în primejdie de moarte. El va oferi drept răsplată a serviciilor cerute un lucru pe care îl va arunca afară din cerc, avînd însă grijă ca acest obiect să nu fie în atingere cu corpul său, cel mai adesea aceştia aruncă afară un ban pe care îl scot din buzunar. În acest fel de mágie se apelează deci la spiritele morţilor care la rîndul lor prin influenţă telepatică intră în contact cu subconştientul celui ce urmează a fi vrăjit.

În practicile magice se întrebuinţează diferite parfumuri ca: moscul, fumul de tămîie şi de smirnă. Aceste practici le vedem că sînt folosite şi de biserică, unde se arde tămîie, smirnă şi se fac rugăciuni prin diferite cîntări care au drept scop ridicarea astralului către Sfera Divină, chiar slujba din biserică cuprinde o serie de practici ale vechii magii, mai mult sau mai puţin transformată, numai slujba Sfintei Liturghii a rămas aceeaşi ca la vechii magi ai templelor egiptene.

Liturghia cuprinde în sine trei părţi: preparaţia, care începe de la consacrarea pîinii, consacraţiunea şi concluziunea,

care începe de la comunicarea preotului pînă la sfîrşitul slujbei. În prima parte, preotul, imaginea microcosmosului, după ce s-a mărturisit, se oferă drept victimă expiatoare, în numele credincioşilor prezenţi, el ridică astfel sufletele credincioşilor drept jertfă către Dumnezeu şi încheie oferind drept semn vizibil de sacrificiu ceea ce natura a făcut cel mai bun, piinea şi vinul.

Piinea din care se face nafura se dă şi ea sub formă simbolică, astfel litiile sînt nişte simboluri, aceasta este evoluţia inferioară a omului şi a naturii care este figurată printr-un triunghi cu vîrful în sus. În momentul cînd preotul sfinţeşte piinea şi vinul curentul fluidic îşi schimbă direcţia, puterea lui Dumnezeu se coboară din eter pentru a se uni cu materia sacrificiului, piinea şi vinul. Piinea devine carnea simbolică a Fiului şi vinul devine sîngele celui coborît din cer către pămînt, este de fapt o revocare a încarnaţiunii spiritului universal în Fecioara Maria. Acesta este momentul cînd preotul comunică că forţa Divină s-a incorporat în sine semnificînd deci unirea lui Dumnezeu cu Omul, preotul se întoarce către credincioşi, întinde mîinile şi îi binecuvîntează, uneşte-i pe credincioşi cu receptacolul simbolic al Divinităţii, ceea ce figurează printr-un triunghi cu vîrful în jos. Steaua lui Solomon care este o stea cu şase colţuri, formată din două triunghiuri unul cu vîrful în sus şi altul cu vîrful în jos şi care se vede la toate templele israelite, simbolizează prefecta acţiune ocultă a liturghiei. Revenind la piinea din care se face nafura ca se dă sub forma simbolică aşa cum am spus litiile sînt nişte simboluri. Litia cu cinci colţuri reprezintă microcosmosul, adică pe om, cele cu cinci colţuri reprezintă: colţul de sus capul, cele două colţuri din părţile laterale braţele omului, iar celelate două corpul de jos, picioarele lui. Litia cu şapte colţuri reprezintă

macrocosmosul, adică cele şapte planete care îl formează. Litia cu douăsprezece colţuri are aceeaşi însemnătate, ea reprezintă cele douăsprezece semne ale zodiacului.

Bagheta magică de care am amintit la conjuraţie se confecţionează dintr-o creangă de alun cu bifurcaţie, sălbatic, care nu a făcut fruct niciodată. Ea se taie din pădure dimineaţa la răsăritul soarelui, la vîrful ei se pune un cuţit cu lama de oţel. În timpul conjuraţiei se ordonă spiritului ţinînd furca în mîna dreaptă în poziţie orizontală, cu fierul întors spre spirit. În cercurile de care am amintit se mai ia apa sfinţită şi busuioc sfinţit şi de asemenea se mai află o luminare de Paşti, care este o măsură suplimentară de siguranţă şi care se aprinde atunci cînd spiritul nu este domolit cu ajutorul fricii.

În cerc pot fi mai multe persoane, dar numai magicianul vorbeşte spiritului, ceilalţi tac, chiar dacă sînt întrebaţi sau ameninţaţi de demon. Cînd demonul cere un gaj, ceea ce se întîmplă mai întotdeauna, nu poţi să-l refuzi, eşti chiar obligat de a nu-l lăsa să plece fără a-i da ceva, nu trebuie să consimţi niciodată de a-i da un obiect extras din corpul tău: păr, sînge etc. Nu-i poţi da chiar nici batista ta căci ea conţine o parte a corpului eteric al corpului tău. Ceea ce trebuie făcut, este să-i arunci un ban peste cerc, gajul trebuie dat imediat înainte de a citi formula de liberare a spiritului, dacă demonul dispare în timpul şedinţei fără consimţămîntul tău, adică fără a-i citi liberarea se pune furca magică în flacără, sau se citeşte din nou conjuraţia. De îndată ce el reapare se continuă acţiunea magică. În nici un caz nu se părăseşte cercul pînă nu se citeşte formula de liberare.

Iată acuma conjuraţia care se foloseşte la chemarea demonului: "În numele tatălui, fiului şi a Sfîntului Duh: fiţi gata a veni toate spiritele. Prin virtutea şi puterea regelui nostru

şi prin cele şapte coroane şi lanţuri ale regilor noştri, toate spiritele infernului sînt obligate de a veni înaintea mea, a acestui pentagon sau cerc al lui Solomon, cînd eu le voi chema. Veniţi toţi la ordinele mele pentru a face tot ce vă este în putere cînd vă voi comanda, veniţi deci din răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte. Vă ordon prin puterea şi virtutea celui care este treime, etern, care este Dumnezeu nevăzut, consubstanţial, într-un cuvînt, care a creat cerul; marea şi tot ce este sub cer.

Vă conjur şi vă ordon, spirite, toate cîte sînteţi de a primi această carte, ca de cîte ori o voi citi sau o va citi altcineva să fie aprobată şi recunoscută în formă şi valoare şi voi să apăreţi în formă omenească cînd veţi fi chemaţi.

În orice circumstanţă voi nu veţi avea nici un drept asupra corpului, sufletului sau spiritului cititorului, nu veţi face nici o nemulţumire acelor care-l vor însoţi, fie prin murmure, furtuni, zgomote, scandaluri, leziuni sau neascultare, pentru a executa comenzile sus zise cărţi. Vă conjur de a veni îndată la conjuraţiunea făcută şi a executa fără întîrziere ce este în ea.

Veţi asculta, veţi servi, veţi da, veţi arăta, veţi face tot ce vă este în putinţă spre serviciul acelora care vă vor ordona, totul fără în-şelăciune, dacă din întîmplare vreunul din spiritele chemate nu ar putea să vină sau să apară atunci cînd va fi chemat, el va fi obligat de a trimite pe altul investit cu puterea sa, şi care jură solemn de a executa tot ceea ce cititorul va cere, conju-rîndu-vă pe toţi, prin cele mai sfinte nume Atotputerniciei, Dumnezeu trăitorul Eloim, Jah, El, Eloy, Tetragrammator, de a face tot ce vi s-a spus, dacă nu veţi asculta vă condamn de a merge o mie de ani în greutăţi şi pedepse sau dacă vreunul din voi nu primeşte o întreagă resemnare după voinţa cititorului.

În fine, veţi arunca hîrtia în afara cercului şi i se ordonă să semneze. O dată cu semnătura pusă îi veţi arunca un gaj şi veţi citi următoarele rînduri: iată sentinţa voastră care vă cere de a nu vă răzvrăti contra voinţelor noastre şi care vă ordonă de a vă reîntoarce la locurile voastre. Pace între voi şi noi şi fiţi gata de a reveni de cîte ori vă voi chema pentru a executa voinţa mea.

MAGIE – BLESTEM

Efectul blestemului este binecunoscut, gîndul transmis de cel ce blesteamă este uneori receptionat de subconştientul celui căruia i se adresează, şi acesta răspunzînd la imaginile simbol pe care le cunoaşte din experienţele vieţilor anterioare, execută mesajul primit. Iată un exemplu devenit foarte cunoscut: în Chişinău, a fost descris cazul unei familii, care moare toată datorită blestemului unei ţigănci. În 1895, Alexandru Borovschi ofiţer şi mare proprietar, aflîndu-se în Basarabia a cumpărat de la o şatră de ţigani, o tînără ţigancă, pe nume Maria, de o frumuseţe rară, cu 2000 de ruble, pe care a dus-o pe moşia lui. După cîtva timp, Borovschi a părăsit-o. Ţiganca a venit la curtea boierului şi ţipînd a blestemat: blestem ţie şi tot neamul tău, să muriţi de moartea de care voi muri şi eu; a doua zi ţiganca a fost găsită spînzurată. La cîtva timp, Borovschi pierzînd o sumă mare de bani s-a spînzurat. Fiul şi apoi soţia lui s-au sinucis, iar după aceea alţi trei membri ai familiei, de asemenea s-au sinucis.

MAGNETISMUL

FORŢA VITALĂ A CORPULUI nostru este animată de un curent electromagnetic. Se constată că din corpul omului iradiază o lumină în anumite condiţii, acest lucru se poate vedea şi simţi, lumină care înconjoară întregul corp. Reichenbach a arătat că această lumină nu este decît o polarizare a substanţei ce formează corpul nostru vital.

Partea dreaptă a omului împrăştie o lumină albăstruie, acesta fiind polul pozitiv, iar partea stîngă o lumină roşiatică, fiind polul negativ. Această iradiere diferă după sex şi după sănătatea corpului. Omul bolnav va reflecta ceva înceţoşat şi tulbure, deci produce un fluid slab, acest fluid se reflectă şi este iradiat de toate corpurile organice şi anorganice. Tot universul este plin cu el, el formează substanţa fundamentală, eterul primordial care se găseşte în spaţiu şi în interiorul corpului nostru, fiind de o formă materială necunoscută căruia i s-a dat numele de bioplasmă. Aceasta este forţa care animă activitatea celulară. Corpul nostru absoarbe în permanenţă acest fluid dar îl şi pierde în permanenţă. Electromagntismul pătrunde în corp prin mîna stîngă şi iese prin mîna dreaptă. Pe orice corp punem mîna, cedăm din fluidul nostru, fie că este un lucru sau este ceva viu.

Iradierea din corpul nostru înspre partea superioară a lui este de culoare albăstruie, cu cît mergem în jos, sau cînd or-

ganismul este bolnav, apare culoarea galbenă. Orice om poate să intervină pentru a-şi reimprospăta acest fluid, dar pentru asta trebuie să perceapă că îl pierde. Această constatare o poate face numai dacă dezvoltă sensibilităţi fizice. Existenţa acestui fluid se poate constata cînd intrăm brusc într-o încăpere întunecată în care se află un om; în decurs de cîtva timp vom observa în direcţia în care se află acel om, o lumină slabă, fosforescentă care cu timpul ia forma de om. Fluidul unui corp sănătos poate fi trimis unui corp bolnav, pe care îl poate vindeca. În natură se observă aceasta mai ales pe cristalul de cuarţ. Acest cristal are o structură spaţială şi are propietatea de a capta fluid cosmic, de a-l depozita şi de a-l transmite corpului omenesc. Voinţa, gîndirea şi puterea de viaţă, sînt purtate de acest fluid, el fiind cel ce le vehiculează. Prin natura sa, fiind format din electroni şi ioni, acest fluid trece prin orice corp fie el cît de dur. Se poate magnetiza orice obiect, care în raport cu fenomenele magnetice imprimate provoacă răspunsul corespunzător asupra persoanei care le poartă.

Rochas a construit o statuetă din ceară, pe care a magnetizat-o şi apoi a străpuns-o cu ace. Adresîndu-se unei persoane în stare de somn hipnotic, pe această persoană au apărut înţepături exact pe locul unde se înţepase păpuşa, deci totul a fost transmis prin influenţarea fluidului omului din starea hipnotică. După aceea a magnetizat o fotografie ce reprezenta corpul subiectului în starea de somn hipnotic, înţepînd cu acul braţul drept de pe o fotografie, la trezirea din somnul hipnotic, subiectul s-a plîns că îl doare braţul drept pe care apăruseră înţepături roşii şi care corespundeau exact cu înţepăturile de pe fotografie, în acest caz sugestia şi autosugestia fiind excluse.

Rochas a magnetizat o placă de sticlă în ideea ca aceasta să producă somn unui subiect aflat în stare de veghe. Această placă de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, care se afla proiectată pe un ecran. Subiectul se afla într-o altă cameră într-o discuţie cu o persoană iar în momentul cînd plăcuţa de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, acesta a lăsat orice discuţie şi s-a întins pe pat unde a adormit imediat.

Fluidul vital, purtat de electromagnetism, se transmite în special prin ochi. Puterea de iradiere este influenţată de puterea de voinţă şi de gîndire, cu cît se concentrează mai mult, cu atît transmisia de fluid este mai mare. Fluidul este cu caracter absolut individual: dacă persoane diferite magnetizează acelaşi pahar cu apă, de fiecare dată apa va avea alt gust. Pe oameni îi deosebesc unul de altul factori trupeşti şi sufleteşti care sînt pe baza fluidului pe care îl emană fiecare. Cel mai des fluidul este emanat prin mîini şi picioare, la mînă în special prin primele 3 degete.

Oamenii cu vedere spiritualizată spun că apa magnetizată este fosforescentă şi fumegîndă, această lumină fosforescentă se vede în jurul capului la oamenii spiritualizaţi ea nefiind decît puternica emanare a fluidului.

Cristos şi apostolii săi au prezentat o puternică influenţă fluidică care se putea transmite chiar la simpla atingere cu mîna sau printr-o simplă suflare. Fiecare corp material iradiază în permanenţă sau are în permanenţă această iradiere, care constituie un al doilea corp de aceeaşi formă cu primul compus din materie mai dură. În cazul magnetizării prin suflare aceasta se face de 12 ori iar după o pauză se reia din nou. Magnetizarea trebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară, în absolută armonie şi de obicei la o lumină estompată.

Magnetismul se foloseşte atît pentru magia neagră cît şi pentru magia albă, în cazul folosirii lui pentru a trata diverşi bolnavi. Magnetismul este de natură materială, el se poate efectua nu numai pe oameni, ci şi pe orice obiect.

Plantele care sînt bolnave le putem influenţa prin magnetism făcînd-le să crească şi să înflorească, în măsură mai mică sau mai mare, căci fiecare om dispune de iradieri fluidice.

Această iradiere oricine o poate folosi cu scopuri de vindecare a altor corpuri, fiecare om poate fi tratat de boală indiferent de sex. În tratamentele prin magnetizare trebuie multă grijă căci fluidul trebuie refăcut. Sînt trei criterii de tratament prin magnetism:

— în timpul tratamentului să ţinem cont de întreţinerea polarizării;

— să avem grijă să evităm stările de nervozitate;

— să nu atingem bolnavul cînd acesta suferă de boli contagioase.

Nu vom magnetiza niciodată fără martori. Pentru magnetizare, magnetizatorul poate folosi mişcările mîinilor sau să atingă cu mîna bolnavul acolo unde se cere, eventual să sufle pe locul bolnav. Cînd începe tratamentul bolnavul trebuie să stea cu picioarele spre sud şi cu capul spre nord. Se ştie că, curentul cosmic circulă din direcţia sud spre nord, şi trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap. Apoi ne aşezăm în faţa bolnavului în aşa fel ca să-i atingem genunchii cu genunchii noştri. Îi luăm în mîinile noastre fixînd degetul mare în palma lui, cu mîna stîngă a noastră prindem mîna dreaptă a lui, iar cu mîna dreaptă a noastră palma stîngă a lui. Îl privim în ochi concentrîndu-ne, şi ne imaginăm că fluidul nostru iradiază prin ochi, în ochii bolnavului, apoi ne ridicăm puţin pe partea dreaptă a bolnavului şi punem mîna dreaptă pe frunte

lui iar mîna stîngă pe ceafa lui şi stăm aşa cîteva minute. Apoi luăm mîna dreaptă de pe fruntea lui şi o îndepărtăm la o distanţă de 2-3 cm şi cu degetele răsfirate descindem în lungul corpului pînă la genunchi. Mîna stîngă în tot acest timp stă pe ceafa bolnavului. Ambele mîini le vom îndepărta de pe bolnav în acelaşi timp, descriind cu ele un cerc. La fiecare început şi sfîrşit de tratament se va face o pocnire din degete, după care mîinile se spală cu apă şi se usucă. În legătură cu polaritatea se recomandă ca magnetizorul să aibă grijă ca mîna stîngă să trateze partea dreaptă a bolnavului. Polii de sens contrar se atrag, iar cei de acelaşi sens se resping. Spatele unui bolnav se va trata cu mîinile încrucişate. În timpul tratamentului prin magnetizare, atît magnetizatorul cît şi bolnavul îşi vor da jos orice fel de bijuterii de pe ei, prezenţa lor cauzînd pierderi de fluid.

Imediat după tratament bolnavul trebuie să stea într-o perfectă stare de repaus. În tratamentele locale, partea stîngă a corpului o vom magnetiza cu mîna dreaptă şi invers, iar mîna rămasă liberă se va pune pe ceafă. Dacă tratăm doar o mică parte a corpului putem executa mişcări circulare deasupra ei. Putem magnetiza şi cu ajutorul unor obiecte: apă, hîrtie, vată. Apa se poate magnetiza (descînta) pentru a deveni fluidic negativă sau pozitivă, cu mîna stîngă se magnetizează negativ iar cu mîna dreaptă se magnetizează pozitiv. Magnetismul se poate face şi ţie însuţi, pentru aceasta tratamentul se face atingînd locul bolnav cu mîinile încrucişate. Se pot produce influenţe magnetice şi prin poştă. Aşa de exemplu, prin trimiterea unei fotografii a unui bolnav pe care în prealabil am magnetizat-o tot cu braţele încrucişate, această poză trimisă bolnavului îi va transmite puterea de vindecare, dar acelaşi lucru se

poate obţine şi în scop magic prin producerea de efecte rele.

Tratamentul prin magnetism poate fi activat prin folosirea cristalului de cuarţ. Cristalul de cuarţ reprezintă fosilizarea apei de-a lungul miliardelor de ani, în care apa se combină cu siliciul, rezultînd bioxidul de siliciu, care în interiorul cristalului are o structură spaţială ce îi conferă proprietatea de a amplifica, de a transforma, de a înmagazina, de a focaliza şi transmite energia. Cristalul de cuarţ amplifică energia corpului şi puterea gîndurilor noastre.

Ţinînd cristalul în mîna stîngă şi creînd imaginea mentală a unei fiinţe, transmitem acesteia o mai mare cantitate de energie fie direct, prin magnetism, fie la distanţă, prin telepatie. Cristalele de cuarţ se pot încărca cu energia pe care o stochează şi pe care o putem folosi ulterior localizînd-o acolo unde dorim prin gîndurile noastre, prin el se poate întări transmiterea gîndului la mii de kilometri în telepatie dar şi magie, în vrăjitorie. Prin cristale putem mai uşor să facem experienţe de comunicare prin gînd cu plantele şi animalele precum şi pentru a vorbi cu spiritele morţilor în şedinţele de spiritism.

Tot cu ajutorul lui se poate produce alterarea stării de conştiinţă dirijînd energia mentală în anumite scopuri. Pentru a-l putea folosi, cristalul de cuarţ trebuie curăţat de amprentele lăsate în el de alte corpuri vitale ale oamenilor, pentru că dacă cineva atinge cristalul îşi lasă amprenta lui, în cîmpul vital al cristalului, iar în amprenta cîmpului vital al omului, se află nivelul energetic afectiv şi mental al acelei persoane din momentul imprimării. Acest nivel energetic afectiv poate fi recepţionat inconştient de cel ce vine în contact cu cristalul şi să fie condus în mod inconştient de el, o altă persoană poate să pătrundă în noi şi să ne fure energia, dacă acea persoană are

o energie mai slabă decît noi. Pentru acest motiv cristalul trebuie curăţat: el se curăţă punîndu-l într-o soluţie salină formată din 4 litri de apă şi 4 linguri de sare de bucătărie în care se ţine timp de 7 zile; se poate curăţa şi într-o soluţie de părţi egale alcool şi apă în care se ţine tot 7 zile. După ce l-am curăţat, cristalul se activează ţinîndu-l în mîna stîngă. Energia vitală şi electromagnetică pătrunde în corp prin partea stîngă, din acel moment nimeni nu trebuie să mai la contact cu cristalul pentru a nu amesteca fluidul vital cu al altor oameni. Cînd îl folosim după magnetizare în diferite tratamente el se spală după fiecare şedinţă de tratament, de asemenea cînd se supraîncarcă, se lasă o noapte într-o soluţie salină, cînd devine lipicios de asemeni se spală. Spălarea se face cu apă şi săpun. Contopirea cu cristalul se face ţinîndu-l aproape de corp timp de 33 de zile. Acest timp reprezintă bioritmul intelectual al nostru. Cînd cristalul s-a activat acesta provoacă furnicături sau pulsaţii în mînă, în acel moment se poate folosi. În timpul somnului pe durata celor 33 de zile necesare pentru contopire, cristalul se poate ţine în buzunar. Este de remarcat că cristalul de cuarţ, creşte într-o spirală care are unghiul de 52 de grade ca şi unghiul lateral de la bază la vîrf, al marei piramide din Egipt.

Gîndurile sînt amplificate de cristalul de cuarţ, ţinînd cristalul în mîna stîngă. După o jumătate de oră cresc undele cerebrale Alfa, după o perioadă mai lungă cresc undele Teta şi Delta. Undele Alfa creează starea de vis, cu percepţie extrasenzorială, împrospătează energia celulară şi constituie primul semnal al sugestiei pentru subconştient. Undele Teta, reprezintă stări mai profunde de percepţie extrasenzorială, toate propice pentru sugestie iar undele Delta le găsim în somnul

adînc. În această stare este nivelul amintirii integrale, nivelul nonrezistenţei, al stării negative şi al sugestiei totale.

Cristalul de cuarţ acţionează asupra subconştientului care controlează corpul fizic, dar care acţionează şi asupra mentalului prin capacitatea de a depozita gînduri şi programe afective, care funcţionează automat atunci cînd primesc stimuli adecvaţi. Aceste programe dirijează ceea ce facem şi gîndim. Limbajul subconştientului este constituit prin simboluri. Toate informaţiile înmagazinate în subconştient sînt sub formă de imagini, cuplate cu motivări afective.

Starea de clarviziune, de desprindere a corpului astral de corpul fizic şi eteric, se poate obţine dacă privim fix un punct dintr-un glob de cristal timp de 30 minute/zi. Concentrîndu-ne gîndul, putem percepe imagini în globul de cristal, dar experienţele trebuie repetate.

Starea de profundă meditaţie a comunicării cu Eul se poate obţine mult mai uşor ţinînd cristalul de cuarţ în mîna stîngă.

Clarviziunea cu ajutorul cristalului

Se ia în acest scop un cristal de 10-15 cm lungime şi 4-5 cm în lăţime din sticlă, care se pune pe o catifea neagră, se priveşte 20-30 minute prin partea lui de sus, acest lucru este de preferat să se facă seara, în spate se aşează o lumină obscură. Acelaşi lucru se poate face cu un inel cu o piatră preţioasă pe care îl vom privi îndelung.

Clarviziunea într-o încăpere complet întunecată

Ne aşezăm comod şi privim alternativ un cristal, oglinda şi uşa dulapului. Se pot privi într-o seară cristalul, a doua

seară oglinda şi a treia seară uşa dulapului. În zilele următoare se schimbă ordinea, o dată vom privi oglinda şi uşa, iar altă dată cristalul şi uşa. Înaintea primului exerciţiu, vom sufla de trei ori peste obiectul pe care îl vom întrebuinţa, cu scopul de a transmite fluidul nostru obiectului, concentrîndu-ne în acelaşi timp gîndirea şi folosind exerciţiile de respiraţie. Repetăm de mai multe ori gestul de apropiere şi îndepărtare a mîinilor peste obiect, la dreapta şi la stînga şi în direcţii opuse, adică cu mîna dreaptă la dreapta şi cu mîna stîngă la stînga şi apoi din nou în cruciş de 2-3 ori ca să putem pătrunde şi înconjura obiectul cu fluid peste tot. După aceea descriem un arc mare de cerc cu ambele mîini şi ne îndreptăm din nou spre obiect, exerciţiu pe care îl facem de 5-7 ori. Apoi se ia cristalul ca nimeni să nu-l vadă şi executăm suflarea. Suflarea peste obiect şi magnetizarea lui se face de 12 ori, cu o mică pauză după care se va repeta din nou. Suflarea trebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară într-o armonie perfectă, căci altfel ne apar imagini de groază în faţă. Exerciţiile se repetă zilnic, săptămîni şi luni, pînă obţinem rezultatele scontate. Tot exerciţiul se face la o lumină estompată sau la o lumină roşie. Se priveşte în cristal imaginea propriului chip, ce este reflectat, această imagine apare şi dispare treptat, în locul ei apărînd linii curbe confuze. Din aceste pete întunecate, încet încet se vor forma figuri, la început destul de vagi şi de misterioase ca mai tîrziu să se clarifice. La început imaginile sînt alburiі sau gălbui, dar mai tîrziu apar ca imagini clare. Numai figurile sau imaginile animate sînt cele care dau cu adevărat clarviziunea, cînd apare vederea spirituală şi auzul spiritual, în această perioadă trebuie să ne aflăm în starea negativă despre care am vorbit, ca este absolut indispensabilă. Starea

de clarviziune se poate obține cel mai bine într-o cameră întunecată și individual.

Pentru auzul spiritual, Tibetanii folosesc scoica de mare, ei intră în starea negativă și aplică pe ureche scoica, care este bine să fie cît mai mare cu cît mai multe spirale.

De remarcat că biserica romană și biserica ortodoxă folosesc ametistul ca simbol al puterii spirituale, el este oferit tuturor episcopilor. De asemenea bisericile catolice și ortodoxe folosesc cristalele la construirea altarului celor șapte raze, invocînd cei șapte arhangheli să intre în altar.

Folosirea cristalului mărește aura-corpului nostru, cîmpul de bioenergie, care se comportă ca un ecran, va opri gîndurile negative și distructive ce se îndreaptă spre noi. În funcție de culoarea cristalului de cuarț acestea acționează asupra diferitelor noastre organe. Cuarțul transparent este energizant general al organismului, cuarțul verde acționează asupra glandelor endocrine, cuarțul roz și galben asupra corpului afectiv, cristalul roz fiind cel mai eficient pentru echilibrul sufletesc, iar cristalul de cuarț citrin echilibrează centrul energetic inferior, inclusiv centrul sexual. Cînd îl folosim în magnetism pentru tratament, îl ținem în mîna stîngă iar mîna dreaptă o punem pe locul dureros.

În măsură mai mică sau mai mare, fiecare om dispune de iradieri fluidice. Această iradiere oricine o poate folosi în scopuri de vindecare a altor corpuri, prin puterea de concentrație a voinței. Această iradiere depinde de mai mulți factori ca ea să fie folositoare. În primul rînd depinde de gradul de mărime al ei, de bunăvoință, de intensitatea iubirii dintre oameni și în mod deosebit depinde de calitatea fluidului și de puterea cu care crede în vindecare. Concentrația gîndirii și a voinței, este procedeul care face posibilă desfășurarea tuturor puterilor spi-

rituale. Atît în forma activă cît şi în forma pasivă concentraţia gîndirii constituie baza tuturor apariţiilor fizice. Cei ce nu posedă concentraţia gîndirii nu pot ajunge să-şi consulte propriul lor corp astral, Eul lor. Succesul depinde exclusiv de intensitatea gradului în care sîntem capabili să ne concentrăm gîndirea asupra unui singur punct, sau să facem abstracţie totală de acest punct, aceasta se realizează cu o foarte puternică concentraţie a voinţei.

Iată un exemplu de concentrare al gîndurii: după ce ne izolăm şi nu mai primim nici un fel de exerciţii vizuale sau auditive, ne imaginăm că facem o călătorie, eventual una pe care am mai făcut-o. Pentru început încercăm să ne reamintim toate etapele şi peripeţiile cu ocazia unei călătorii făcute mai demult, ca acum să facem din nou acea călătorie. Să presupunem deci că ne sculăm de dimineaţă, ne ridicăm din pat, ne spălăm şi ne îmbrăcăm. Apoi ne luăm bagajele şi ieşim din casă încet, pentru a nu deranja locatarii care dorm în acea oră şi încet, încet ieşim pe poartă. Apoi să ne reamintim că afară era întuneric, că iluminatul era destul de slab şi că se vedea cu greu în depărtare din cauza ceţii. În sfîrşit ajuns la gară intrăm în restaurantul sau bufetul gării, unde servim ceva, pentru că mai era timp pînă la plecarea trenului. Timpul de plecare al trenului apropiindu-se ne-am cumpărat repede un bilet şi ne-am grăbit să urcăm în tren. După semnalul de plecare dat de locomotivă, trenul se pune în mişcare, apoi trecem în revistă tovarăşii de drum din compartiment, şi tot astfel ne imaginăm călătoria noastră pînă la capăt. În tot timpul acestei călătorii, imaginare, vom avea grijă să nu fim preocupaţi de nici un alt gînd, dacă sîntem atraşi de gînduri străine, căutăm să luptăm cu toată tăria pentru a le îndepărta de noi şi a le învinge, astfel încît să ne fie limpede numai călătoria proprie.

Dacă nu vom reuşi la prima încercare, vom încerca cu eforturi sporite a doua oară acest exerciţiu şi-l vom face în fiecare zi pe o perioadă de 10-24 zile. Avem grijă ca timpul afectat executării exerciţiului să nu depăşească 20-30 minute. Numai după ce am parcurs cu bine acest exerciţiu trecem mai departe la exerciţiul următor.

De data aceasta cu ochii nelegaţi, dar cu urechile totuşi astupate, luăm de exemplu un obiect oarecare, de exemplu un ceas, o brichetă sau altceva şi îl cercetăm amănunţit, ne gîndim la ce foloseşte, cum este făcut, la materialul din care este construit, la istoricul obiectului, la muncitorii care l-au executat etc. Acest exerciţiu în vom executa 15 minute şi apoi îl vom prelungi la 15 minute, repetînd procedeul de 4-5 ori, cînd am reuşit să trecem cu bine acest exerciţiu, trecem la exerciţiul următor în care ne imaginăm un obiect pe care nu-l avem înaintea noastră, îl vedem deci, doar cu vederea noastră spirituală. Următorul exerciţiu se va desfăşura astfel: ne derulăm în gînd o temă, ca apoi la un moment dat să întrerupem brusc şi să trecem la desfăşurarea unei alte teme, apoi rupem din nou ideea şi trecem la prima, revenind exact acolo unde am întrerupt.

Vom socoti cam 2-3 minute pentru întrerupere la exerciţiu, următorul exerciţiu constă în a ne gîndi la un obiect sau o fiinţă şi cu viteza gîndului încercăm să trecem de la punctul original al gîndirii la exact opusul său, de exemplu: ne gîndim la conceptul de vid căruia îi corespunde conceptul de plin, ca să fie în echilibru. Tot astfel ne gîndim la foc şi la opusul său, la apă, la lumină sau la întuneric, la cer senin sau la cer înnourat, după ce am reuşit şi acest exerciţiu, reluăm toate exerciţiile de la început dar de data aceasta cu urechile neastupate. Vom căuta să facem exerciţiile în împrejurări cu zgomote din ce în ce mai

mari, citim de exemplu un ziar şi încercînd să ne reamintim cît mai mult din ceea ce am citit, cu cît ne vom concentra mai puternic forţele în timpul cititului, cu atît mai bine ne vom aduce aminte de mai multe lucruri citite.

Concentraţia gîndirii trebuie exersată mereu, după ce am reuşit prin aceste exerciţii să ne concentrăm uşor voinţa, vom trece la obţinerea stării negative aşa cum am descris-o la începutul capitolului de magnetism. Concentraţia voinţei şi obţinerea stării negative, ne ajută să pătrundem în subconştientul nostru şi prin ajutorul forţei spirituale, a spiritului localizat la acest nivel să putem face mai uşor, tratamentul prin magnetism, prin care să cedăm din forţa noastră vitală (din fluidul nostru vital) altor obiecte sau fiinţe. Înainte de toate facem experienţe pe obiecte neinsufleţite, adică vom magnetiza apa, diferite materiale, cristale etc. Puterea noastră de magnetizare, încet, încet se va întări. După aceasta vom exersa pe persoanele simpatizate şi sănătoase.

Procedura de vindecare cu ajutorul magnetismului a fost cunoscută din antichitate, dar aceasta fiind doar un privilegiu al popilor se păstra în cea mai mare taină. Şi în Biblie se pot citi întîmplări în care prin transmitere de fluid se făceau vindecări, uneori prin simpla atingere cu mîna. Cel care posedă puteri de vindecare va vindeca cele mai diverse boli. Natural însă că în faţa morţii sau a bolilor de natură profesională nu va avea nici un fel de putere fiind indicat să nu încerce ceva în asemenea cazuri.

Cît timp poate lua un tratament pentru vindecarea unei boli prin magnetism este foarte greu de spus. Referitor la acest lucru sînt hotăritoare semnele bolii şi sensibilitatea bolnavului la boala respectivă, pentru unii bolnavi este suficientă doar o singură magnetizare ca să-i putem salva de durerile fizice, care

le-au avut de-a lungul anilor, iar pentru alţii să fie necesar să repetăm chiar şi de o sută de ori. În oarecare măsură acest lucru este impropriu pentru că un bolnav poate să-şi piardă răbdarea şi să renunţe la tratament abia după cîteva iradieri magnetice, sau poate chiar să susţină că magnetizarea nu are nici un efect asupra lui. Se poate observa în general că magnetizorul poate trata boli diferite, dar nu orice bolnav. Cu cît boala este mai avansată şi corpul a suferit transformări importante din această cauză, cu atît bolnavul poate să fie mai insensibil la magnetizare, de exemplu în boli congenitale sau bolile cancerigene.

Cele mai dese boli ce se pot trata prin magnetizare sînt: temperaturile, erupţiile, paraliziile, crampele spasmotice, dezvoltarea greşită a vreunui organ etc.

Clarvăzătorii au constatat deseori fenomenul că chiar şi după o singură şedinţă de tratament, iradierea bolnăvicioasă a bolnavilor era complet anihilată. Acest lucru natural că se întîmplă destul de rar, de obicei fiind necesare cam 15 şedinţe pentru tratament complet. În ceea ce priveşte comportamentul bolnavului magnetizat, unii spun că în timpul iradierii magnetice, simt o căldură plăcută, pe cînd alţii o răcoare plăcută. Tratamentul nu-l vom face niciodată la un bolnav în stare excitată sau la un bolnav indispus din punct de vedere fizic sau sufletesc.

Vom exersa zilnic, maxim de trei ori, tratamentul prin magnetism, şi în general de 3-4 ori pe săptămînă. Nu trebuiesc făcute şedinţe repetate, în mod intempestiv pentru că magnetizorul poate pierde o prea mare cantitate de fluid propriu şi aceasta îi va slăbi considerabil corpul lui. Aşa cum am mai spus, în tratamentul prin magnetizare se recomandă ca magnetizorul să aibă grijă ca partea dreaptă a bolnavului să fie tratată

cu mîna stîngă a lui, iar partea stîngă a bolnavului, cu mîna dreaptă a lui, respectînd polaritatea electromagnetică a corpului ştiindu-se că, cu mîna stîngă sîntem încărcaţi electromagnetic negativ, iar mîna dreaptă este încărcată electromagnetic pozitiv. Polurile de sens contrar se atrag, iar cele de acelaşi fel se resping, de aceea trebuie respectată polaritatea.

Apa magnetizată se poate folosi cu succes în tratamente interioare, cînd trebuie băută, sau exterioare sub formă de prisniţe (comprese); proprietatea apei de a fi fluidic negativă sau pozitivă este o însuşire a ei. Apa magnetizată negativ exercită influenţe dezlegătoare, de a dezlega ceva, chiar dacă ea este ţinută astupată într-o sticlă timp de ani de zile.

Cu mîna dreaptă apa se descîntă pozitiv şi cu această apă se vindecă de exemplu diareea. Această polaritate de negativ şi pozitiv respectiv, cu mîna stîngă sau cu mîna dreaptă este magnetizarea atunci cînd este făcută de bărbat, dacă magnetizarea este făcută de femeie, ea este inversă decît de bărbat, adică cu mîna stîngă ea va magnetiza pozitiv, iar cu dreapta va magnetiza negativ.

Electromagnetismul corpului nostru vital şi polaritatea lui, nu trebuie să se confunde cu polaritatea fluidului cosmic, care după cîte ştim este electric pozitiv şi el pătrunde prin mîna stîngă atît la bărbat cît şi la femeie, părăsind corpul prin mîna dreaptă. Apa magnetizată este bine să o bem zilnic, circa o linguriţă de supă pe zi. În durerile de gît se recomandă a se folosi apa magnetizată pentru gargară. Ca somnifer este foarte bună apa tratată cu fluid negativ.

Mulţi dintre magnetizori folosesc pentru magnetizarea unor obiecte sau chiar a unor fiinţe procedeul de suflare peste ele. De multe ori este mai eficace o suflare peste locul bolnav decît o uşoară mîngîiere. În cazul durerilor de cap mocnite, vom

sufla de la o margine a fruntei pînă la cealaltă margine în scop de vindecare. De aicea obicciul popular în special în mediul rural ca atunci cînd un copil este bolnav să se magnetizeze apa cu un cărbune stins în ea, din care i se dă să bea, iar peste copil se suflă de trei ori. Cărbunii de lemn magnetizaţi se folosesc de asemeni şi pentru a provoca somnul în stări de insomnie, în acest scop se vor lua două bucăţi de cărbune lungi de 10-15 cm şi de 3-5 cm grosime care se prind în mînă şi se suflă peste ele, pe cele patru feţe ale lor, şi concentrîndu-ne puternic ne gîndim ca ele să provoace somnul. Ei se pot folosi imediat în care scop îi vom da în mîna bolnavului care îi va ţine timp de 8-15 minute în palma sa, după ce bolnavul adoarme îi luăm de la el. Chiar dacă bolnavul nu adoarme imediat, nici atunci cărbunii nu-i vom lăsa mai mult de 8-15 minute, somnul se va produce oricum după 1-2 ore; cînd nu se folosesc imediat ei se împachetează în hîrtie fină şi se păstrează la loc întunecos putînd îi folosiţi altă dată.

În cazul durerilor de inimă pe lîngă obişnuitele mîngîieri magnetice pe care le facem este bine să folosim şi placa de sticlă magnetizată în prealabil. Placa de sticlă de 4 cm lată şi înaltă de 6 cm, să fie bine şlefuită, iar extremitatea ei să aibă o gaură în ea, prin care vom trece un şnur şi astfel o vom agăţa de gîtul bolnavului, nu însă înainte de a o freca bine cu ambele mîini pe cele două părţi ale ei, pînă cînd placa de sticlă se încălzeşte, suflăm peste ambele părţi frecate şi apoi o agăţăm de gîtul bolnavului, în aşa fel încît să ajungă pînă în dreptul inimii şi o ţinem 8-10 minute.

La fiecare folosire se va magnetiza din nou. Tot materialul magnetizat, îl vom ascunde înainte de magnetizare ca să nu fie văzut de nimeni, ştiindu-se că prin privirea ochilor se transmite fluid magnetic de o altă persoană.

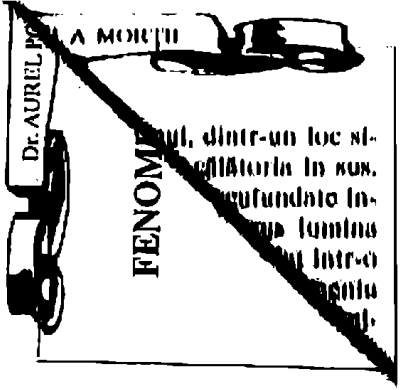

FENOM... ...ul, dintr-un loc si-... ...ătoria în sus. ...cufundate în-... ...lumina ... într-o ...

TRATAMENT ... DIFERITE BO...

Trebuiesc luate ...

Durerile de cap

În cazul lor, cu ... punînd dreapta în ... regiunea inimii, iar ... așa fel încît degetul ... partea stîngă spre dr... ... bun este și acela cînd în timp ce executăm mișcarea de mîngîiere de la cap la picioare, această mișcare să o executăm în așa fel încît ca să se termine într-un vas cu apă, adică aducem mîinile pînă deasupra vasului cu apă, pe care îl punem alături de bolnav.

Durerile de urechi

Mîna aflată la polul contrar, se va pune pe urechea bolnavului în așa fel încît cu degetul gros să ajungem în ureche, apoi începînd de la cap înspre gît vom executa mișcări de mîngîiere, și vom sufla în ureche de mai multe ori, apoi vom picura un strop de ulei în ureche sau o astupăm ușor cu o bucățică de vată magnetizată.

Durerile de ochi

Vom executa de la cap spre gît mişcări de magnetizare şi ne vom opri în dreptul ochilor sau una din mîini o punem pe ceafă iar cealaltă o ţinem aproape de ochiul bolnav, cu vîrful degetelor deasupra ochiului bolnav, apoi vom sufla de mai multe ori peste ochi. În inflamaţii ale conjunctivei, vom aplica pe ochi compresii magnetizate.

Durerile de dinţi

Vom executa mişcări de sus în jos pe faţă după care vom sufla peste partea dureroasă, se recomandă de asemeni a ţine o înghiţitură de apă magnetizată în gură mai multă vreme.

Bolile gîtului

Punem mîinile pe gîtul bolnavului şi pînă la piept vom executa mişcări de mîngîiere oprindu-ne la gît. Se pun comprese cu apă, cu vată, cu flanele şi se face gargară cu apă magnetizată. Aceste obiecte magnetizate se pot păstra seara mai mult timp la gît. La sfîrşit suflăm peste gîtul bolnavului de mai multe ori.

Tusea

Se procedează la fel ca la gît, cu deosebirea că mîna o vom duce adîncă mai departe, oprindu-ne în dreptul stomacului, se ţin mîinile deasupra pieptului puţin, apoi se suflă peste bolnav în final.

Boli de plămîni

Cu mișcări de mingîiere ușoare și în lungul corpului, vom porni de la cap pînă la picioare, ne vom opri între timp la stern, adică la mijlocul pieptului și în dreptul inimii, spatele îl vom mîngîia cu brațele încrucișate, iar apoi vom așeza mîinile pe piept, ne vom odihni mîinile sub umăr și se vor pune peste piept vată, hîrtie, flanelă sau comprese înainte de a adormi peste care sufiăm, putem să-i dăm și cîteva înghițituri de apă magnetizată.

Durerile de inimă

În durerile de inimă, regiunea inimii, dacă se poate o vom descoperi complet și sufiăm peste ea, mîna dreaptă o punem pe inimă, mîna stîngă pe ceafa bolnavului, de obicei tratamentul îl aplicăm bolnavului fiind culcat.

Tratamentul de mingîiere se face începînd de la git pînă la partea inferioară a corpului, tot în durerile de inimă putem să folosim placa de sticlă așa cum am descris mai înainte și să-i dăm bolnavului să bea apă magnetizată.

Deranjamente de stomac

Foarte des se folosește aici apa magnetizată (descîntată) care se bea, în afară de aceasta folosim împachetări în materialele amintite, flanelă, vată, comprese etc.

Cel mai bine este să facem împachetări după ce bolnavul a mîncat, înainte de a adormi bolnavului i se aplică comprese care să dureze o oră, sau dacă găsim necesar atunci se poate lăsa și toată noaptea compresa pe abdomen în dreptul stoma-

cului, natural că vom pune peste comprese ceva material cald şi gros, de asemenea putem proceda la aplicarea uleiului în mişcări circulare deasupra stomacului, pe piele direct.

Mişcarea de mîngîiere se va extinde pînă la genunchi, în cazul cînd punem mîna pe bolnavi, atunci mîna dreptă o vom pune pe stomac, iar mîna stîngă pe gît, şi suflăm peste regiunea stomacului de mai multe ori. Nu uităm niciodată să bea apa în final.

Dureri în partea inferioară a corpului

Vom pune ambele mîini cu degetele desfăcute pe locul indicat ca dureros şi le ţinem atîta timp pînă cînd nu va mai simţi durerea. Vom executa mişcări de mîngîiere începînd din dreptul stomacului pînă la bazin. Se mai pot face băi de şezut în apa magnetizată, împachetări cu diverse materiale magnetizate, sau se poate da să bea apă magnetizată. Iată cum se prepară apa magnetizată pentru băi: partea băii în care va fi capul bolnavului să fie îndreptată spre nord, iar picioarele spre sud, ca cel ce face baie să aibă privirea înspre sud, temperatura apei să fie de 24-28 grade, magnetizorul cu mîna goală la o distanţă de 2 cm de suprafaţa apei, va descrie uşoare linii de la cap pînă la picioare, cînd se va ajunge la partea inferioară a picioarelor să le îndepărteze cu aproximativ 1/2 metri, ca apoi să poată păşi comod înapoi, mîinile să descrie un arc de cerc pentru a evita mişcările contrare, apoi de la regiunea capului din nou se vor repeta mişcările respective. Se recomandă să se termine acest exerciţiu iar magnetizorul să se concentreze puternic. După 7-12 trasări de acest fel va sufla deasupra apei. Bolnavul trebuie să stea timp de 15-20 minute în apă după care se va culca pe pat.

Îmbolnăviri ale organelor genitale

Vom executa mişcări uşoare de-a lungul întregului corp, mişcări de mîngîieri generale şi vom utiliza tratamente locale. Putem aplica comprese locale magnetizate, partea dureroasă se va freca cu ulei magnetizat. Putem folosi băile de şezut magnetizate.

Naşterile

Nu cu mult înainte de naştere va trebui să aplicăm magnetizarea, se va proceda zilnic pînă în momentul naşterii. Mai întîi vom executa mişcarea de mîngîiere pe tot corpul, apoi vom face cîteva mîngîieri de la piept pînă la genunchi, ne vom opri în dreptul inimii şi în partea inferioară a abdomenului, adică deasupra bazinului, vom aşeza apoi mîinile noastre pe partea inferioară a corpului şi de la stînga la dreapta vom sufla de cîteva ori pe această parte. Înainte de naştere i se va da o linguriţă de apă magnetizată, apoi una şi în timpul naşterii, care bineînţeles că a fost în prealabil magnetizată cu putere de voinţă concentrată pe care o vom transmite şi gravidei.

Influenţările pe care le vom transmite înainte de naştere - putem începe tratamentul deja din luna a 5-a de sarcină, la femeile de constituţie slabă le vom aplica acest tratament săptămînal, în acest fel unele boli de copii se pot evita chiar înainte de naştere iar mama se poate salva de la o naştere grea şi de multe alte stări rele.

Bolile de copii

Copiii se tratează la fel ca şi adulţii, cu deosebirea că îi tratăm timp mai scurt, cu mai puţine pase magnetice.

Umflături şi răni mai mici

Vom executa mişcări uşoare în jurul rănii respective cu ulei apoi vom unge rana sau umflătura cu ulei şi suflăm peste ea, punem comprese deasupra şi din nou suflăm peste rană. Putem executa uşoare mîngîieri pe deasupra.

Reumatism - artrită

Pe lîngă tratamentul care se aplică în general vom trata şi spatele bolnavului cu mişcări mîngîietoare de-a lungul şirel spinării, cu mîinile încrucişate, putem face mîngîieri locale, putem sufla peste locul dureros sau putem face băi magnetice.

Bolile de nervi

Vom pune mîna stîngă pe ceafa bolnavului, iar cea dreaptă în apropiere de inimă, de asemeni se fac băi magnetice, se poate sufla peste locul dureros, se pot aplica comprese magnetizate, iar în final îi dăm să bea apă magnetizată.

Stările de astenie (slăbiciuni generale)

Se fac mîngîieri de-a lungul corpului, mîna stîngă fiind pe ceafă, iar mîna dreaptă va descrie linii începînd de la frunte pînă la genunchi. Acest fel de mîngîire îl putem face şi în cazul stărilor de iraşcibilitate. Aşa cum am mai scris, magnetismul face posibilă şi autovindecarea prin tratamentul aplicat cu mîinile încrucişate. Orice om poate face acest tratament cu pase magnetice (mîngîieri magnetice) pe partea anterioară a corpului său.

Cînd vrem să magnetizăm o plantă în scopul de a-i da mai multă vigoare, aceasta va fi magnetizată de la rădăcină spre tulpină, apoi vom sufla peste ea şi apoi o udăm. Energia vitală se poate transmite plantei ţinînd mîna dreaptă cîteva minute deasupra ei, în timp ce mîna stîngă o vom pune pe ghiveci.

Cei care au părul identic cu magnetizorul, de exemplu închis la culoare, au tendinţa să-l înfrunte pe magnetizor, ceea ce va pretinde de la el un efort dublu pentru vindecarea bolnavului. Nu acelaşi lucru se petrece cu subiecţii deschişi la culoarea părului, aceştia fiind mai uşor de magnetizat.

FENOMENUL DE DESPRINDERE

SEPARAREA CORPULUI ASTRAL de corpul fizic şi corpul eteric are loc în hipnoză, în telepatie, în meditaţia transcendentală, în yoga, după anumite medicamente halocinogene, în moartea clinică şi o detaşare are loc la somnambuli. Mulţi bolnavi care au intrat în moarte clinică descriu fenomenul desprinderii. Moartea clinică este acea stare în care bolnavul îşi pierde cunoştinţa pentru un timp limitat, după care revine la starea de conştienţă normală.

În cazul că sînt pe masa de operaţie, după ce-şi revin din moartea clinică, declară că spiritul lor se găsea alături de corp, de cele mai multe ori în tavanul sălii pe operaţie, de unde au văzut tot ce s-a petrecut cu organismul lor în timpul morţii clinice. Ei descriu cu exactitate ce personal era în sala de operaţie, ce au vorbit şi tot ce au întreprins pentru salvarea lui.

William Woalcott declară că a murit şi după expresia lui a ajuns în rai.

Înainte de a fi operat i s-a comunicat, că operaţia pe care urma să o facă este dificilă şi comportă un anumit risc. Operaţia a decurs bine dar anestezia i-a afectat inima care a intrat în fibrilaţie şi pacientul a murit. Lui Woalcott i s-a părut că şi-a părăsit corpul, fiind în stare să privească înapoi, şi să-l vadă ofilit şi acoperit cu un cearceaf. Nu simţea decît puţină

tristețe privindu-și pentru ultima oară corpul, dintr-un loc situat la mare înălțime de unde și-a continuat călătoria în sus.

Dacă la început lucrurile din jurul său erau scufundate într-un întuneric adînc, a realizat că în partea de sus lumina devenea tot mai strălucitoare. Dintr-o dată a fost scăldat într-o lumină venită de la distanță. A pătruns astfel într-un domeniu al razelor și a putut discerne silueta unei ființe, minunat luminată din spate, de care se apropia acum fără efort. Woalcott a încercat să-i zărească fața dar s-a trezit. În sala de operație funcționa un defibrilator, care i-a fost conectat în grabă, pacientul fiind readus la viață în ultimul moment. Woalcott era sigur că murise și că i s-a îngăduit să arunce o privire asupra vieții de după moarte și să obțină astfel o confirmare a teologiei iudeocreștine asupra nemuririi sufletului. Trăiri asemănătoare sînt astfel semnalate de medici, ca și de alte persoane, în toată lumea. Asemenea fenomene trăite în pragul morții au fost trăite nu numai de oameni aparținînd unor religii creștine tradiționale, dar și de hinduși, budiști și sceptici.

Pare plauzibilă ideea că multe dintre părerile noastre convenționale despre rai derivă din astfel de trăiri din pragul morții, experiențe care de-a lungul mileniilor să fi fost relatate în mod frecvent.

Nici o veste nu ar putea fi mai interesantă ori mai plină de speranță decît povestirea călătorului care se reîntoarce, istorisindu-și drumul și existența după moarte. Aceste experiențe constituie o dovadă în formarea credințelor religioase, credințe zdruncinate serios de știință în ultimele secole. Cum se face că oameni de toate vîrstele, culturile și predispozițiile escatologice, au același fel de a trăi în pragul morții?

Fenomenul de desprindere se poate produce și cu droguri halucinogene, cum ar fi maryhuana extrasă din cînepă, atropina

și alți alcaloizi extrași din beladonă, mătrăgună sau laur. Se știe că la oracolul din Delfi, Pitia intra în transă mestecînd frunză de laur.

Aceste trăiri produse de droguri ca și revelațiile din pragul morții, pot fi oare degenerate de vreun fel de defect de cablaj neuronal, cu semnificație neutră din punct de vedere al evoluției, defecte care din întîmplare se produc ocazionale alterări ale percepției lumii înconjurătoare? O asemenea posibilitate este extrem de puțin plauzibilă, fiind mai degrabă o încercare disperată de a evita ciocnirea frontală cu concepția mistică. Toți cei ce se întorc din moarte clinică descriu senzația de zbor, de ieșirea de la întuneric la lumină, percepînd citeodată prezența unei figuri scăldate în lumină și aureolă.

Tot pentru a nu confirma concepția teologiei iudeocreștine, se încearcă să se facă o analogie între aceste trăiri și cele ale nașterii, prin reamintirea cu claritate a trăirilor perinatale, după naștere și în timpul imediat anterior. Ei ar distinge patru stadii, în prima fază fericirea copilului aflat în pîntece, lipsit de teamă, plasat în centrul unui mic univers cald și întunecat, un adevărat cosmos închis în sacul amniotic. În stadiul al doilea încep contracțiile uterine și presiunea îngrozitoare se exercită asupra fătului. Lumea binevoitoare se transformă brusc într-o stare de tortură. Stadiul al treilea este sfîrșitul nașterii, cînd capul copilului a pătruns prin colul uterin, iar copilul poate vedea, chiar dacă are ochii închiși, un tunel luminos la un capăt și lumea extrauterină strălucind, cu privirea lui slabă ar distinge ca prin ceață niște figuri de zei înconjurați de cercuri de lumini (moașa, medicul, alte persoane).

În stadiul al patrulea, de după naștere, pruncul este înfășat, îmbrățișat și hrănit, cu alte cuvinte, ceea ce descriu oamenii întorși din moartea clinică ar fi primele lui amintiri

de viață; dar un copil la naștere poate el distinge imagini? Ochii lui sînt mai degrabă sensibili la lumină și întuneric, el nu poate fixa lumina, dar ce se întîmplă cu copiii născuți înainte de începerea travaliului prin operația cezariană, cum mai pot fi explicate aceste trăiri? De ce astfel de amintiri sînt posibile și de ce, dacă experiența perinatală produce atîta nefericire, evoluția n-a înlăturat consecințele sale psihologice negative?

Copiii nou născuți chiar trebuie să-și vadă mediul înconjurător? Trebuie oare să-și amintească orrile experienței perinatale? În ce sens sînt toate acestea necesare pentru supraviețuire? Dacă totuși într-adevăr și-ar aminti, cu ce și-ar aminti, gîndirea creierului lor este la această etapă complet nedezvoltată, aceasta ar însemna că și-ar aminti prin spiritul reîncarnat în ei?

Young în 1944, în urma unei come prin infarct miocardic, s-a ridicat în eter văzînd pămîntul rotund și înconjurat de un halou albastru, așa cum încă nu mai fusese descris pînă atunci, abia în 1969 navele cosmice au putut descrie fenomenul de la o înălțime de 150 km deasupra pămîntului.

INSTINCTUL – FENOMEN DE MANIFESTARE AL SPIRITULUI

Lumea vie este dominată de două instincte: unul de conservare a speciei și al doilea de perpetuare a speciei. Instinctul este o formă de manifestare a spiritului, prin el specia are cunoștințe prin alte trăiri anterioare, de diverse fenomene și evenimente pe care le-a trăit și individul pus pentru prima dată într-o situație asemănătoare, reacționează conform experienței

trăite în acea viaţă anterioară. Dar de ce orice mică vietate, nu mai vorbim de om care chiar în pragul morţii imploră cerul să-i ajute să mai trăiască puţin, vrea să trăiască în loc să prefere sau să-i fie indiferentă moartea, ştiind că viaţa este o luptă continuă pentru existenţă, de cele mai multe ori cu mari suferinţe? Aţi văzut cît de mult se apără o mică insectă atunci cînd vrei s-o omori, se zbate şi aleargă în toate părţile să nu fie prinsă? Explicaţia este una singură: viaţa pe pămînt este ordonată de spirite superioare, care hotărăsc reincarnarea pentru a te ajuta să-şi purifici spiritul şi atunci doreşti să trăieşti, să te purifici pentru a nu mai fi nevoie de alte vieţi, de alte suferinţe. Că viaţa este o suferinţă poate explica de ce la naştere atît mama cît şi copilul se manifestă în acelaşi fel, ţipînd.

În natură nimic nu se produce la întîmplare, nici chiar destinul omenesc, totul este reglat şi ordonat de aceleaşi legi care guvernează şi materia şi forţele şi psihicul. Creierul este un instrument necesar funcţionării unei inteligenţe, unui psihism înăuntrul corpului omenesc, dar nu instrumentul acesta cerebral produce inteligenţa, după cum nu pianul pe care cineva execută o melodie este autorul melodiei. Pentru ce un medium chiar cînd nu a citit cărţi spirituale spune imediat că întruchipează pe cutare sau cutare mort. Fantomele materializate, spun şi ele că reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viaţă. Anumite fapte şi evenimente spuse sau scrise de medium în transă, sînt necunoscute mediumului şi asistenţei, singur defunctul care le putea cunoaşte şi dezvălui. Deci ştiinţa paranormală manifestată este el mortul, nu poate fi decît el, întrucît faptele sau evenimentele spuse în această şedinţă de spiritism verificate ulterior se dovedesc a fi exacte.

O altă confirmare a persistenţei spiritului după moarte este statornicia deosebirilor radicale dintre medium şi fantomele materializate (vezi capitolul Materializare şi dematerializare).

Se citează cazuri de opere literare sau filozofice dictate post mortem de scriitori celebri, opere ce sînt specifice numai scriitorilor respectivi, exemple: Charles Dickens, Oscar Wilde şi Frederic Nietzsche.

Identificarea fantomelor materializate este o altă confirmare că într-adevăr există materializarea acelui spirit: experienţa cu fantoma Kati King care spune că numele ei adevărat este Annie Owen Morgan.

Animalele îşi adaptează existenţa prin două modalităţi, una instinctivă (automată) şi alta deliberată, supusă voinţei.

Instinctele sînt garanţii pe care şi le ia specia pentru perpetuarea ei. O viespe care se întîlneşte pentru prima dată cu un păianjen otrăvitor, pentru a-l face inofensiv, mai întîi culcă păianjenul pe spate şi apoi îl înţeapă în ganglionul nervos, prin care sînt comandaţi palpii cu otravă (Dumitru C., "Inteligenţa materiei").

De unde ştia viespea unde se găseşte ganglionul nervos dacă ea întîlnea pentru prima dată acest păianjen? Concluzia este una singură, spiritul vieţii deşi rudimentar, este acela care ştia în ce pericol se expune viespea şi tot el cunoştea locul unde se află acest ganglion, el ştia asta din alte vieţi, cînd probabil corpul viespei a murit din această cauză.

Instinctul de perpetuare a speciei este dominat de instinctul sexual. Spre deosebire de animale, fecundarea ovulului unei femei se poate face în fiecare lună. Pentru ca specia umană să evolueze şi să nu dispară, divinitatea a făcut cu ambii parteneri să alerge, după plăcerea actului sexual, dar în realitate, în mod inconştient ei fac aceasta pentru a-şi asigura perpetuarea spe-

ciei. În timpul orgasmului la femeie se produce contracţia ligamentelor rotunde care aduce în axul vaginului axul longitudinal al colului uterin, glera care acoperă orificiul extern al colului uterin se elimină, lăsind orificiul liber, pereţii din treimea posterioară a vaginului se contractă ritmic, din afară spre interior, impingind sperma spre orificiul colului uterin, iar uterul prin contracţiile sale ritmice nu face altceva decit să aspire în interiorul lui sperma. Iată cum pentru o plăcere de cîteva secunde, cît durează organsmul, o femeie poate să rămînă însărcinată. Spiritul duce în eroare sufletul animal al femeii. Mai mult chiar, se ştie că o femeie în timpul vieţii ei sexuale poate să pregătească pentru ovulaţie un număr aproximativ de 400 de ovule corespunzător celor aproximativ 400 de menstruaţii pe care le are. Deci are un capital biologic fix, ceea ce nu se întîmplă la bărbat, el avind într-o singură ejaculare sute de milioane de spermatozoizi, dintre care însă numai unul va cîştiga cursa de alergare spre ovul, pentru a-l fecunda, şi anume cel mai dotat cu substanţe nutritive dar şi cu un fluid eteric corespunzător.

În jurul virstei de 32-33 de ani, atunci cînd are loc consumul a jumătate din cele 400 de ovule, aceasta în funţie de data cînd a avut loc prima menstruaţie femeia, spiritul acesteia, prin subconştient, îşi dă seama că începe panta descendentă a vieţii ei sexuale. Pentru a-şi atinge scopul – acela de procreere, subconştientul o împinge intinctiv pentru legături extraconjugale, tocmai pentru a se mări posibilitatea ca ea să rămînă gravidă. Acest instinct poate fi însă oprit uneori prin voinţa şi prin conştiinţa ei, dar dintre dorinţa subconştientă şi inhibarea conştientă se nasc perturbări neurovegetative descrise sub denumirea de "nevroza femeii de 33 de ani".

SUBCONŞTIENTUL

SUBCONŞTIENTUL este totalitatea fenomenelor şi însuşirilor psihofiziologice şi psihice, ce nu persistă permanent în sfera conştiinţei, dar pot acţiona selectiv şi cu uşurinţă în sfera acesteia, în raport cu împrejurările. Subconştientul este un fel de subconştiinţă latentă şi potenţială care este inferioară, dar coexistă cu conştiinţa şi o deserveşte cu fidelitate.

Pentru subconştient se mai utilizează termenii de subconştiinţă sau zona marginală a conştiinţei. Subconştientul a mai fost calificat uneori şi cu numele de preconştient. Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse sau uitate, automatismele psihice, aspectele de deprindere şi memorie potenţiale, montajele intelectuale reflectate, structurile operaţionale nereflexive, fenomenele perceptive neintegrate conştient, care astfel îndeplinesc funcţii reglatorii. În subconştient intră de asemeni complexe senzomotorii aconştiente, deprinderile de orice fel atît bune cît şi rele, operaţiile necontrolate conştient, cît şi fenomenele de memorie potenţială cu toate energiile latente existente în fiinţă. Referindu-se la subconştient Tudor Arghezi spune: "Omule, nebunule, tu faci minuni fără să ştii şi nu cunoşti aproape deloc puterea formidabilă a gîndirii tale, să ştii că tot ce închipuieşti este realizabil şi se face direct proporţional cu încrederea ta. De

ce te fereşti să stai de vorbă cu tine însuţi şi să te închipuieşti descoperindu-te un perfect zeu".

Orice acţiune a gîndirii, a imaginaţiei, a vorbirii sau a corpului poartă în sine fructe bune sau rele. Omul este într-o măsură nebănuită creaţia gîndirii, la ce gîndeşte în această viaţă, mai tîrziu el devine.

Tot ceea ce există în tine, se află pretutindeni, ceea ce nu există în tine, nu se află nicăieri, toate comorile universului sînt înlăuntrul tău, caută cu fervoare în tine însuţi puterea sau răspunsul la care aspiri, pe care inima ta le doreşte şi direct proporţional cu credinţa ta, vei primi ceea ce vrei!

Marele secret caracteristic geniilor şi tuturor oamenilor cu adevărat mari din toate epocile, este capacitatea lor de a intra în contact fie conştient, fie în mod spontan, cu puterile nelimitate ale subconştientului, eliberîndu-le. Dacă poţi face la fel, vei fi capabil de performanţe extraordinare. Subconştientul este servitorul, constructorul şi susţinătorul corpului. Dacă învăţăm cum să ne folosim de el şi în ce mod să-i dăm comenzi, el ne poate ridica, aproape fără efort, pe culmi nebănuite, asigurîndu-ne mereu succesul.

Orice gînd este o cauză care mai devreme sau mai tîrziu va produce efecte bune sau rele. Orice trăire proprie sau stare interioară pe care o remarcăm în mod pasiv, este efectul anumitor gînduri din trecutul îndepărtat sau apropiat.

Viaţa este o modalitate de cunoaştere, eşti asemănător unui căpitan aflat pe mare care îşi conduce vasul, trebuie să dai ordine (gînduri, imagini) clare şi ferme, mentalului subconştient care controlează, intermediază şi conduce majoritatea experienţelor vieţii tale. Atît acţiunile pe care le-am comis cît şi gîndurile pe care le-am avut în trecut, ne urmează ca o umbră, producînd rezultate bune sau rele, în funcţie de na-

tura lor. Nici în aer, nici în adîncul oceanului, nici în cea mai ascunsă peșteră sau pe vîrful muntelui, în oricare parte a acestei vaste lumi, nu există loc în care omul să poată scăpa de consecințele acțiunilor și gîndurilor sale, în prezent sau în viitor, consecințele lor nu vor înceta să se dedubleze și astfel făptuitorul va avea la rîndul său, partea care se cuvine din fericirea sau suferința pe care a produs-o. Înțelegînd aceasta, trebuie să căutăm să nu facem rău nimănui, nici măcar în gînd.

Să nu întrebuințăm niciodată formulări interioare de forma nu am mijloace, sau îmi este imposibil, în care să și crezi, subconștientul te va asculta prompt și va crea premizele pe care doar tu le-ai gîndit, aducîndu-le din domeniul posibilităților la o realitate efectivă. Astfel la propria ta comandă chiar subconștientul va face astfel ca într-adevăr să-ți lipsească posibilitățile sau mijloacele de a realiza sau obține ce urmărești. Caută să te convingi că totul îți este posibil prin angrenarea puterii nelimitate a gîndului tău, de a comanda subconștientului. Realizează însă că deși totul este posibil, nu orice îți este permis, în sensul că nu trebuie să încalci niciodată legile morale ale firii.

Pătrunzînd gradat și cît mai lucid în profunzimile enigmatice ale subconștientului, vei reuși să cunoști adevărata natură din tine însuți și atunci îți se va dezvălui realitatea infinită și eternă din afara ta. Legea fundamentală a vieții care îți permite înflorirea este legea încrederii depline în sine. Încrederea numai într-un ajutor exterior atrage mai devreme sau mai tîrziu suferința. Singura încredere fermă în sine, generează forța și bucuria, în plus această încredere îți asigură totodată sprijinul exterior de care ai nevoie. Încrederea în propriile forțe, care există în stare latentă în microcosmosul tău lăuntric este o stare mentală de putere irezistibilă întreținută cu perseverență

de conştiinţa ta, care percepe într-o oarecare măsură legătura cu energiile atotputernice ale sinelui tău suprem. Vei atrage mai devreme sau mai tîrziu tocmai ceea ce crezi că ţi se va întîmpla rău, iar această tragică desfăşurare va fi realizată de subconştientul tău, care va executa tot ceea ce gîndeşti mereu şi crezi ferm. Gîndeşte-te întotdeauna numai la bine şi binele te va urma ca o umbră pretutindeni. A te lăsa cuprins de frică sau a gîndi rău, înseamnă a-l atrage prin rezonanţă, datorită punerii la unison cu acesta, cu alte cuvinte eşti ceea ce gîndeşti, aspiri şi crezi cu fermitate. Trebuie să ne cunoaştem cît mai profund pe noi şi abia după aceea vom reuşi să-i cunoaştem atît pe ceilalţi, cît şi universul în care existăm. Marea majoritate a oamenilor judecă lucrurile, fenomenele, pe ceilalţi şi chiar pe sine însişi, după propriul lor nivel superficial de gîndire şi simţire, din această cauză cel mai adesea, ei îşi imaginează mai mult sau mai puţin cronat totul, decît înţeleg.

Sugestiile, părerile, convingerile, sau remarcile altora nu au nici un fel de putere asupra ta în sensul de a te putea influenţa atît timp cît nu eşti la unison, pentru a rezona cu energiile pe care le evocă sau le manifestă. Singura putere stăpînă, este gîndul tău, care poate accepta simpatizînd sau respinge prompt aceste sugestii. Poţi alege să nu iei în consideraţie, ceea ce nu vrei, refuzînd să crezi, ceea ce nu doreşti ori consideri fals. Supraveghează totdeauna tot ceea ce gîndeşti, ceea ce simţi şi ceea ce faci. În virtutea legii acţiunii şi naturii (Karma) mai curînd sau mai tîrziu vei răspunde pentru tot ceea ce faci, atît cu tine însuţi – cît şi pentru modul în care te comporţi cu tot ce te înconjoară.

Acela ce comite rău, sau o nedreptate îşi dăunează tot atît de mult lui însuşi, căci devine rău. Dacă vei reuşi să fii

pe deplin stăpînul propriului tău subconștient, vei deveni stăpînul propriului tău destin. Dacă îți controlezi subconștientul devii spontan un model pentru ceilalți și îi poți ajuta infinit. Amintește-ți că în orice moment ai posibilitatea alegerii, alege iubirea în locul urii, alege sănătatea în locul bolii, alege fericirea în locul suferinței, alege existența spirituală pură, în locul unei vieți banale și cenușii, păstrează-ți o puritate și o spontaneitate de copil. Atunci cînd ai încetat să mai fii copil, ești deja un suflet mort, adevărul este descoperit mai ușor dacă îl căutăm cu o inimă pură de copil. Intelectul tău nu este rău, nici o formă sau o energie a naturii, nu este fundamental rea, totul depinde de intenția pe care o ai și de modul în care te servești de forțele naturii, care sînt perfect neutre precum curentul electric. Tot ceea ce mentalul tău conștient acceptă ca adevărat și crede ferm, subconștientul la rîndul său va accepta imediat și va căuta să realizeze dînd viață și expresie ideii sau gîndului imprimat în el. Gîndul său, ideea, este sămînța, subconștientul o va hrăni și va face să apară mai devreme sau mai tîrziu, fructul. De sămînță, depind roadele, cine seamănă vînt, culege furtună. Gîndește-te la supremul absolut, gîndește-te la ceea ce este sublim și pur, la ceea ce este perfect, frumos și bine. Subconștientul propriu controlează toate funcțiile vitale ale corpului omenesc și el cunoaște deja răspunsurile și soluțiile la toate problemele existente dar nu te va ajuta eficient decît dacă va fi solicitat în acest sens. El este un servitor atotputernic, care nu poate avea inițiative atît timp cît mentalul nu-i dă dispoziție să acționeze în acest sens. Credința, gîndurile, ideile, reprezentările tale, pot produce adevărate miracole, prin intermediul nelimitatei puteri de expresie a subconștientului tău. Realizînd aceasta, vei putea înțelege că

dacă ai credinţa cît un bob de muştar, poţi să dai la o parte munţi de obstacole.

O modalitate simplă de edificare, înainte de a adormi, propune spre rezolvare în imagini clare şi ferme, o anumită problemă subconştientului şi ulterior o dată cu răspunsul, vei avea proba formidabilei tale puteri. Tot ceea ce imprimi în subconştient prin gînduri, idei, imagini, aspiraţii, speranţe, se va exprima ulterior mai devreme sau mai tîrziu pe ecranul existenţei ca experienţe, stări, condiţii, trăiri, întîmplări sau evenimente pe care le vei suferi în mod pasiv ca pe nişte reflexii. Din momentul în care ai înţeles această legătură, trebuie cît mai des să supraveghezi cu mare grijă orientarea ideilor, gîndurilor, convingerile şi concepţiile pe care le întreţii preponderent în conştiinţă. În trecut ţi-ai determinat prin modul de a gîndi prezentul. Acum clipă de clipă îţi programezi şi îţi pregăteşti viitorul. Multe evenimente vor fi reflexia la ceeca ce gîndeşti acum. Absolutul este deja în interiorul tău şi ca pe un martor tăcut îl porţi pretutindeni. Pentru ce să-l pîngăreşti cu gînduri negative, prin acţiuni josnice şi impuse, ori prin dorinţe infame. Legea acţiunii şi reacţiunii sau legea Karmei, este expresia armoniei universale, în virtutea acestei legi, gîndurile sau ideile tale, întreţinute predominant şi cu o fermă convingere în mentalul constant, sînt o acţiune la care mai devreme sau mai tîrziu, va urma o anumită reacţie, care va fi de fapt răspunsul sau expresia, reflecţia fidelă a subconştientului tău la acele gînduri sau idei. Supraveghează-ţi ideile şi evită să menţii în mentalul conştiinţei anumite gînduri, căci reacţiile care vor urma vor fi expresia lor precisă în subconştientul tău.

Forţa subtilă a vitalităţii va circula din abundenţă manifestîndu-se armonios şi ritmic în fiinţa ta, dacă vei gîndi cu forţă avînd în acelaşi timp fermitatea necesară: "cred cu tărie î

puterea gigantică a subconștientului meu, pe care îl dinamizez prin aceste gînduri. Sînt foarte sigur că el mi le va îndeplini impulsionat de concentrarea ideilor mele în acest sens, absolutul este cu mine și de aceea voința mea este irezistibilă". Această afirmație gîndită intens, ca atare anulează conflictele și înlătură dificultățile de tot felul care pot apare. Atunci, cînd într-adevăr vrei să reușești ce ți-ai propus, imaginează-ți cît mai clar cu putință încă de cînd te-ai hotărît ce vrei, deznodămîntul fericit, sau cu alte cuvinte sfîrșitul încununat de succes al problemei tale. Este esențial să se mentalizeze cu o fermă credință sfîrșitul problemei, căci ceea ce gîndești ferm cu anticipație, subconștientul va realiza, intercalînd și corelînd astfel etapele și desfășurarea evenimentelor în timp, ca să permită îndeplinirea principalului scop și anume expresia finală, aceea ce ai gîndit. Indiferent dacă obiectul, starea sau modelul proiectat de tine în gînd, există sau nu în manifestare, datorită gîndirii tale ferme și cît mai clare, subconștientul tău va căuta să-l realizeze, dîndu-i expresie, după planul pe care l-ai gîndit și cristalizat în gîndirea ta. Acesta este idealul, fiindcă concretizarea ta conformă cu gîndirea și credința aparține numai subconștientului. Dacă credința ta este considerabil de fermă, direct proporțional cu intensitatea acesteia, mai devreme sau mai tîrziu, subconștientul tău va face ca aceasta să se îndeplinească. Plantează ideea cu putere în subconștient, prin intermediul focalizării mentale repetate și după un timp vei avea reușita scontată. Un subconștient puternic, debordînd energie și o concentrare mentală excelentă accelerează considerabil, atingerea scopului urmărit. Vindecările aparent miraculoase, despre care auzi vorbindu-se, sînt în marea majoritate a cazurilor, datorate unei credințe ferme transmise telepatic prin dinamizarea adecvată a subconștientului. Majoritatea bolilor

încep în minte datorită erorilor devenite obişnuite, care sînt semănate mereu în sfera pasivă de forţă a subconştientului, nimic nu se manifestă în fiinţa ta, fără să aibă anterior imprimat un arhetip mental sau o engramă corespunzătoare. Simptomele caracteristice a majorităţii bolilor, pot fi provocate rapid prin inducerea anumitor stări de sugestie hipnotice (letargie, catalepsie, somnambulism, transă). Această gamă de fenomene determinate prin hipnoză, verificate mereu în decursul timpului, dovedeşte puterea uriaşă a gîndirii asupra subconştientului. În cazul hipnozei, gîndul sau ideea este transmisă telepatic de hipnotizator, iar manifestarea sau cu alte cuvinte, realizarea acestuia, se produce prin intermediul subconştientului subiectului hipnotizat, la care se suspendă sau se diminuează propria responsabilitate sau posibilitatea controlului mental asupra subconştientului. Dovada puterii gîndului asupra subconştientului propriu este foarte clară aici. În cazul autohipnozei îţi induci singur gîndul sau ideea în mod ferm, iar realizarea acesteia datorită forţei de inducţie se produce foarte repede prin intermediul propriului subconştient.

Atît hipnoza, cît şi autohipnoza sînt probe certe ale corelaţiei dinamice existente între mental şi subconştient. Un mental puternic, energizat şi intens focalizat prin concentrare poate provoca cu uşurinţă prin rezonanţă, influenţe sau manifestări în subconştientul altei fiinţe umane. Un aport extraordinar de mare în cazul vindecării majorităţii bolilor şi redobîndirea stării de sănătate o are credinţa fermă în finalizarea cu succes a procesului curativ.

O imagine mentală adecvată, reluată mereu şi mereu cu încredere şi entuziasm, accelerează minunea grabnicei însănătoşiri. Dacă doreşti să trezeşti în tine şi să-ţi amplifici puterea de a vindeca, vei reuşi cu uşurinţă, dacă vei ajun-

să-ţi măreşti şi să-ţi rafinezi magnetismul vital, prin accelerarea activităţii centrilor corespondenţi de forţă (rozetele de absorbţie ale corpului eteric). Atunci cînd vrei să produci asupra cuiva o influenţă curativă, imaginează-te ferm, drept releu prin care se manifestă energia binefăcătoare pe care tu doar o tranzitezi, focalizînd-o prin emisie asupra fiinţei pe care urmăreşti să o ajuţi. Această energie este recepţionată de tine, direct proporţional cu gradul de dinamizare a planului corespondent în propria ta fiinţă şi provine din sfera infinită a macrocosmosului cu care în acel moment este necesar să te menţii la unison prin concentrare mentală continuă. Efectele sînt rapide atunci cînd increderea ta în eficacitatea rezonanţei este mare, graţie integrării acţiunii tale în armonia legilor fundamentale ale existenţei. Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gînd sau o idee este să o vizualizezi mental cît mai clar cu putinţă, ca şi cum ar fi în faţa ta aievea cu toate că o percepi numai cu ochii minţii. Referitor la aceasta un proverb chinez spune: "o imagine precisă valorează cît o sută de cuvinte, iar o imagine menţinută după propria ta voinţă neschimbată timp de o oră valorează cît un diamant şlefuit de mărimea unei portocale".

Cel mai bun mijloc de a intra în legătură cu sfera de forţă a subconştientului este de a-ţi induce o stare modificată, de unitate deplină, a fiinţei, determinată de o intensă sugestie mentală în care modul de a gîndi şi de a acţiona, este în întregime independent de contextul situaţional, dar se află sub totala influenţă a mentalului.

Evită orice tensiune posibilă, orice crispare sau constrîngere mentală, atunci cînd soliciţi ceva subconştientului, eventual înainte de culcare, generează din nou solicitarea mentală adresată subconştientului şi, aducîndu-ţi starea de somnolenţă,

caută să adormi chiar cu sentimentul că rugămintea ta este îndeplinită. Acţionează astfel mai mereu pînă la succesul final.

Datorită activităţii gîndirii tale, permanent fiinţa ta vibrează la unison, intrînd astfel în rezonanţă cu anumite straturi ale manifestării macrocosmice şi astfel captează diferite forme de energii care determină efecte sincrone în sfera subconştientului tău. Dacă vei ajunge să-ţi supraveghezi gîndurile, dîndu-le orientare benefică, pozitivă, creatoare, vei fi totdeauna aproape de energiile universului, iar reuşita va fi de partea ta. Orice idee sau gînd odată acceptat se transformă în focar de autosugestie operînd în straturile corespondente ale subconştientului şi apoi este transmis în centrul subtil de expansiune al plexului solar (creierul tău abdominal) de unde se va manifesta în afară determinînd efecte sincrone în domeniul universal al posibilităţilor.

În general, motivele nereuşitei sau eşecului sînt slaba energie, lipsă de încredere, absenţa continuităţii în dinamizarea subconştientului, imaginea mentală imprecisă sau difuză.

Cele trei faze ale realizării unei dorinţe prin dinamizarea puterii subconştiente sînt:

a – considerarea lucidă şi mentalizarea atentă a problemei din punctele majore de vedere;

b – acceptarea plină de încredere a gîndului că în mod cert există o soluţie pe care subconştientul ţi-o va releva, permiţîndu-ţi totodată îndeplinirea ei într-o formă adecvată în sfera realităţii concrete;

c – trăirea anticipată a bucuriei succesului, ce se bazează pe convingerea de nezdruncinat a unei reuşite depline.

Atunci cînd mentalul tău conştient este suficient de liniştit şi se poate localiza cu uşurinţă, poţi fi pe deplin con

vins că poţi realiza în scurt timp, prin intermediul subconştientului ceea ce gîndeşti ferm şi clar.

Aşa cum am mai scris, cel mai propice moment natural pentru a dinamiza subconştientul prin intermediul unei idei sau imagini clare, este starea de trecere de la veghe la somn, pentru faptul că în acele clipe, legătura cu sfera subconştientului se poate realiza spontan. Nu poate să existe o reuşită în bine, prin intermediul subconştientului, fără o anumită linişte a minţii. Dacă îţi imaginezi cît mai clar cu putinţă un ţel sau un ideal, direct proporţional cu eforturi depuse, mai devreme sau mai tîrziu vei primi de la ambianţa cosmică infinită, care acţionează prin intermediul subconştientului tău, tot ceea ce îţi este necesar pentru realizarea acestuia. Puterea imensă a imaginaţiei susţinută cu perseverenţă de o gîndire controlată ce va atrage în mod natural, trezirea extraordinarelor puteri ale subconştientului. Pentru a te mobiliza cît mai bine, raportează constant la anumite modele care te entuziasmează foarte mult. Prin consonanţă telepatică cu exemplul ales, îţi poţi accelera propria reuşită. Aminteşte-ţi că în majoritatea cazurilor, subconştientul a avut o contribuţie majoră la inspirarea celor mai minunate descoperiri ale marilor genii. Atunci cînd o anumită problemă te preocupă mult şi reuseşti să fii suficient de atent asupra ei, focalizînd-o lucid o durată adecvată de timp, urmărind cu tenacitate soluţionarea ei, subconştientul tău va atrage magnetic către tine, inclusiv prin telepatie, toate informaţiile şi datele necesare referitoare la problema ridicată de tine. Subconştientul poate să apeleze la cunoştinţele înmagazinate de el în timpul vieţii, dar uitate de conştientul tău şi neuitate de el, la cunoştinţele înmagazinate în el în alte vieţi anterioare, precum şi la comunicări telepatice cu spirite evoluate din atmosfera extraterestră. În final se va cristaliza în subconştient

sinteza de unde va apare intuiția sau chiar soluția clară definitivă. Ideea fermă anticipativă a succesului în ceea ce urmărim să realizăm conține deja într-o formă dinamică ordonatoare, energiile generatoare ale succesului ulterior. Persoanele care se consideră norocoase, aplică conștient acest mecanism, care le ușurează mult reușita. Abordează-ți problemele din punct de vedere al succesului anticipat, în tot ceea ce urmărești să faci și în acest fel subconștientul tău va fi orientat inteligent să-ți materializeze triumful.

În funcție de nivelul de forță al subconștientului tău și de puterea ta mentală de mobilizare, reușita sau răspunsul nu se produce neapărat la câteva ore sau după o zi pe alta, continuă cu perseverență să impregnezi subconștientul prin intermediul ideii și nu abandona această sistematică solicitare decît după ce succesul final s-a realizat. Subconștientul nu are reținere, inhibiții, temeri, ci numai reacții, răspunsuri, sau oglindiri fidele care sînt expresia exactă a gîndurilor și ideilor pe care cîndva le-am lăsat să pătrundă în el și să încolțească. Dacă fructele sînt dulci, gîndurile au fost bune, dacă fructele sînt amare, gîndurile au fost eronate sau negative. Fructele mixte sînt rodul unor gîndiri mixte, fructele dureroase pot fi nimicite prompt dacă vom face efortul de a semăna în subconștient, opusul acestora, de exemplu: tristețe–bucurie, slăbiciune–forță, indiferență–simpatie, agitație–calm. Roadele acestor semințe noi apar imediat, numai atunci cînd energia este gigantică, în celelalte cazuri fructificarea lor va fi ulterioară.

Orice mentalizare precisă sau cu alte cuvinte, oricare imagine mentală clară susținută prin credință și dinamizată cu perseverență, va avea tendința de a se realiza efectiv sub forma unui efect în virtutea miraculoasei legi a materiazării prin intermediul subconștientului. Este suficient să ai o nemărginită încre-

dere în putere subconștientului și succesele vor apare mai devreme sau mai tîrziu, într-un interval de timp direct proporțional cu energia investită. Subconștientul este sfera de apel a memoriei și în acesta sînt înregistrate toate experiențele avute de o ființă atît în existența prezentă cît și în existențele anterioare sub forma unor imagini subtile, care chiar dacă nu sînt clar conștientizate din punctul de vedere al cauzelor pe care le reprezintă, ne condiționează întreaga noastră existență prin feluritele efecte pe care le generează în universul nostru lăuntric. În fazele profunde ale somnului, subconștientul în funcție de natura ideilor fuzionează cu anumite aspecte ale naturii superioare, participînd ca o picătură reintegrată în ocean la înțelepciunea supremă.

În unele situații subconștientul se poate manifesta mai ușor în vis sau chiar prin viziuni ce survin în stări de reverie, toate acestea fiind răspunsuri la solicitările tale conștient sau nu, formulate. Dacă cel despre care îți imaginezi în mod eronat că are unele defecte sau vicii este o ființă slabă el va fi influențat telepatic de ceea ce tu gîndești cu putere și va avea tendința de a se lăsa modelat în sfera subconștientului său de ideile tale transformîndu-se în conformitate cu gîndurile tale. Rezultatul: chiar dacă respectivul nu prezintă înclinații pentru viciul sau defectul pe care tu îi-l imaginezi acum tu îi sugerezi de fapt tendința în acea direcție și contribui din plin să devină așa cum numai tu îl imaginezi (este efectul magiei benefice sau malefice).

Prin urmare fii atent, căci gîndurile tale se reproduc identic în sfera subconștientului, materializîndu-se ulterior în conformitate cu conținutul lor, atît în tine cît și în subconștientul celor pe care simultan îi afectează în măsura în care se referă la ei, datorită rezonanței. Iată deci semnificația psiholo-

gică profundă a regulei de aur: "gîndeşte despre alţii numai ceea ce ai dori ca ei să gîndească despre tine" şi "ceea ce ţie nu-ţi place, nu-i face celuilalt", caută să atingi şi să-ţi menţii un cît mai profund echilibru emoţional, acceptă cu toleranţă ca pe ceva firesc, faptul că alţii pot să nu gîndească sau să perceapă ca tine, respectă-i şi caută să-i ajuţi preluîndu-i de la nivelul la care se află, aşa cum tu ai dreptul să fii în dezacord cu ei şi ei datorită ignoranţei sau rea voinţei au acelaşi drept, de a fi în dezacord cu tine.

Trăirile tale interioare ce implică gîndurile, stările şi sentimentele tale, sînt într-o foarte mare măsură cauza reacţiilor celorlalţi faţă de tine, datorită reacţiilor pe care în mod spontan, prin rezonanţă le produci în subconştientul lor, care interferează cu al tău telepatic, cheia simpatiilor sau antipatiilor fulgerătoare, ţine de afinităţile sau dizarmoniile ce apar între două sau mai multe subconştienturi. Doreşte altuia numai ceea ce îţi doreşti ţie şi vei constata o considerabilă schimbare în bine, atît în propria ta existenţă cît şi în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai ajutat. Hrăneşte-ţi zi de zi inima cu o bunăvoinţă fără limite, pentru tot ceea ce trăieşti şi vei constata cum se dezvoltă o bucurie imensă pe care o vei revărsa sub forma de iubire, faţă de tot ceea ce te înconjoară. Identici cu mine în sinele spiritual sînt aceşti oameni, identici cu ei în sinele spiritual sînt eu, identificîndu-se astfel cu fiecare, înţeleptul se regăseşte pe sine însuşi pretutindeni şi îmbrăţişează întreaga lume într-o stare de iubire nesfîrşită, profundă şi fără limite.

Numai tu singur te poţi eleva, numai tu însuţi te poţi pedepsi, precum roţile din faţă şi roţile din spate al unui car, ignoranţa merge prima, iar suferinţa vine pe urmă. Dumnezeu, viaţa nu pedepseşe de fapt, omul ignorant este acela care se

pedepseşte singur, prin falsele sale idei, despre ceilalţi oameni, despre viaţă, divinitate şi univers. Datorită erorilor, el devine sclavul propriilor sale adevăruri, iar obişnuinţa îl împietreşte în această stare. Legea esenţială a înţelepciunii practice constă în trezirea, dezvoltarea şi punerea în valoare a principiului absolut al spiritului. Toate acestea sînt uşor realizabile dacă ne fixăm definitiv ţelul în perfecţiune, acţiunile tale sînt binele tău, în măsura în care sînt bune, acţiunile tale sînt moştenirea ta, acţiunile tale sînt de asemeni refugiul tău. Mentalul tău conştient este aparatul fotografic prin intermediul căruia fotografiezi, fixînd pe fina peliculă a sferei subconştientului idei, imagini, aspiraţii, sugestii, dorinţe care vor da ulterior roadele corespunzătoare, întocmai cum se materializează după revelare şi fixare imaginile pe hîrtia fotografică. Înainte de a forma un obiect bun, mai întîi trebuie să fim foarte convinşi că el este dorit. Cînd dorinţa de a abandona un obicei rău va fi mai mare decît aceea de a-l continua vei fi vindecat în proporţie de 55%.

Ca să faci să se micşoreze şi să-ţi dispară frica de nu contează ce, Imaginează-ţi cu putere cît mai clar de mai multe ori pe zi, că faci fără teamă chiar acţiunea de care îţi este frică. Actul mental va încărca şi pregăti în mod adecvat subconştientul, uşurînd foarte mult după aceea actul fizic corespunzător de care înainte îţi era teamă şi astfel frica nu va mai exista, reuşita este rodul programării inverse a subconştientului prin gîndirea fermă a opusului – curaj ce va anula direct proporţional cu efortul, frica existentă.

Frica este de două feluri: normală şi anormală. Frica normală este un fel de sistem de alarmă a cărei rădăcină se află în instinctul de conservare şi ne este dată de spirit pentru a ne ocroti. Frica anormală ia naştere atunci cînd îi permiţi imaginaţiei să galopeze după bunul său plac. Remediul constă

în a-ţi induce şi menţine în sfera imaginaţiei mentalizări sau anticipări benefice. Atît timp cît stăpîneşti imaginaţia conduci, cînd imaginaţia ajunge să te stăpînească eşti fatal condus şi te simţi neputincios ca un sclav supus.

Subconştientul tău este mereu acelaşi şi nu îmbătrîneşte niciodată, el este în afara timpului şi de aceea este considerat etern. El face parte din Fiinţa Universală a macrocosmosului şi deoarece nu s-a născut niciodată, nici nu va muri vreodată. Viaţa este un nume pe care îl dăm unei miraculoase puteri invizibile pe care în majoritatea cazurilor nu o înţelegem din punct de vedere al complexităţii ei. Răbdarea, stăpînirea de sine, bunătatea, blîndeţea, iertarea, dragostea, abnegaţia, bunăvoinţa, credinţa de nezdruncinat, bucuria, înţelepciunea, fericirea, încîntarea, înţelegerea, toate aceste calităţi sublime nu îmbătrînesc niciodată. Cultivă-le, exprimă-le, amplifică-le, rafinează-le şi vei putea rămîne tînăr atît cu spiritul cît şi cu trupul. Îmbătrîneşti mult mai repede şi te ofileşti în mod penibil, atunci cînd te închistezi în prejudecăţi aberante şi încetezi să mai visezi avîntat. Îmbătrîneşti ca prin farmec atunci cînd eşti irascibil, suspicios, egoist, răutăcios, certăreţ, gelos şi deznădăjduit.

SPIRITISMUL

SPIRITISMUL este cunoscut încă din antichitate. Prin spiritism, sînt chemate spiritele morţilor cu care se poartă convorbiri. Chiar şi Biblia – care este istoria poporului evreu, spune că Saul, regele Israelului s-a dus la En-Dor să consulte un spirit prin intermediul unui medium, prin care să evoce spiritul lui Samuel. Acesta i-ar fi spus că-şi va pierde viaţa în lupta cu filistenii.

Şedinţele de spiritism se fac numai în prezenţa unui medium, acesta fiind un om în organismul şi în apropierea căruia se petrec fenomene paranormale. Acest fenomen paranormal se produce în organismul mediumului prin luare la cunoştinţă de forţe exterioare fără ajutorul simţurilor normale. Această însuşire neobişnuită se numeşte mediumnitate. Ştiinţa care se ocupă cu fenomenele paranormale se numeşte metafizică.

Spiritismul modern s-a răspîndit aproape spontan în toată lumea, o dată cu anul 1848, din fenomenele de la Hydesville. În satul Hydesville din S.U.A. trăia o familie numită Fox, alcătuită din părinţi şi trei fete: Kate, Margaret şi Leah. Fetiţele auzeau prin pereţii camerei lor lovituri inexplicabile, fără o cauză cunoscută. Una din fete şi-a dat cu părerea că poate fi spiritul unui mort. Atunci Margaret Fox a imaginat un alfabet convenţional pentru a observa dacă se poate înţelege cu spiritul mortului. Fiecare literă a fost înlocuită cu un număr de bătăi în

perete şi astfel comunicarea s-a putut efectua. S-a constat că cel ce lovea în perete avea o inteligenţă conştientă, el a mărturisit că este spiritul unui mort, un negustor ambulant care a fost omorît şi îngropat în pivniţa acelei case. S-a controlat pivniţa acelei case, dar nu s-a găsit nimic deosebit. În anul 1910, adică după 62 de ani de la evenimentele amintite, demolîndu-se casa respectivă, s-a văzut între zidurile pivniţei scheletul unui om mort şi alături de el o geantă, ceea ce a confirmat că într-adevăr loviturile din perete erau ale spiritului acestui negustor. Fenomenul a fost numit spiritism de către Antoine Rival (Allan Kardek) iar fiziologul francez Charles Richet l-a numit metafizică. Obiectul metafizicii se studiază oficial în facultăţi din Lisabona, Suedia, Olanda, Germania, S.U.A., Belgia, Anglia, Grecia, Argentina şi alte ţări.

Verificarea că spiritul unui mort dă răspunsurile la întrebările ce se pun mediumului de către asistenţă, este că acest răspuns fiind necunoscut nici de medium, nici de asistenţi, se dovedeşte a fi real. Iată un exemplu: o familie disperată, prin dispariţia unicului fiu în vîrstă de 7 ani, merge la o astfel de şedinţă de spiritism şi prin mediumul respectiv se încearcă chemarea spiritului copilului considerînd că copilul ar putea să fie mort. Într-adevăr a apărut spiritul copilului dispărut, care a comunicat să caute trupul lui într-o groapă cu var din apropierea casei părinteşti, unde se află. Părinţii au căutat în groapa cu var şi au găsit cadavrul copilului.

O altă verificare că într-adevăr este spiritul unui mort, este ca întrebările să fie făcute mediumului fără glas, adică prin mesaj mental, iar răspunsurile spiritului să fie ulterior verificate ca fiind reale.

După natura mediumnităţii, mediumurile se împart în mai multe categorii: mediumi de levitaţie, adică care pot să se ridice

de la pământ fără nici un sprijin, sau pot să ridice un obiect în aer numai prin gîndirea lor. Un medium de levitație a fost și Isus, el putînd merge pe suprafața apei.

Mediumi de scriere directă, cînd spiritul scrie direct fără mîna mediumului, mîna spiritului este invizibilă, numai creionul se vede mișcînd.

Mediumi de scriere precipitată, cînd literele apar fără ajutorul creionului.

Mediumi de scriere automată, cînd mediumul scrie cu o mînă sau cu amîndouă, mîna fiind condusă de spirit (vezi Bogdan P. Hașdeu în cartea *Sic Cogito*).

Mediumi de rapsuri, cînd conversația se face prin lovituri date direct de spirit.

Mediumi de scriere autografică – se reproduce scrisul unei persoane decedate pe care mediumul nu a cunoscut-o înainte de ședința de spiritism.

Mediumi de efecte fizice sau motoare. Se produc singure mișcări de obiecte, mese, scaune. Unii mediumi produc mișcări la voință, alții însă, în mod involuntar, pot mișca prin atingerea lor sau de la distanță (telechinezie). Exemplu la ruși, Nelly Mihailova, în Franța Rudy Gheler.

Mediumi triptologi, care conversează cu spiritul prin lovituri date de piciorul mesei, de un scaun sau de un alt obiect.

Mediumi autori, care compun automat scrieri literare sau filozofice dictate de spirite. Un astfel de medium autor a fost Moise, care prin auz spiritual a scris primele 4 capitole din Biblie și Mahomed, care tot prin auz spiritual a scris Coranul, care i-a fost dictat de spiritul îngerului Gabriel.

Mediumi pictori, care uneori pictează și cu ochii închiși, reproducînd picturi celebre, pe care normal nu le pot picta nefiind în stare de transă.

Mediumi clarvizuali, care văd prin corpuri opace, ceea ce se petrece la distanţă.

Mediumi de aparitiuni, care au puterea spirituală să facă să apară fantome materializate.

Mediumi de materializare, care fac să apară fantome materializate sau numai organe dintr-un corp, mînă, picior, cap.

Isus imediat după înviere apare ca fantomă nematerializată atunci cînd îi spune Mariei Magdalena să nu-l atingă, căci încă nu s-a înălţat la Tatăl, iar mai tîrziu apare de trei ori ca fantomă materializată, ultima dată cînd i s-a arătat lui Toma necredinciosul, care vrea să vadă urma rănilor din timpul crucificării.

Mediumi de dematerializare, care dematerializează obiecte şi le pot trece prin corpuri materiale, producînd fenomentul de trecere al materiei prin materie.

Mediumi de autodematerializare, care se dematerializează în întregime sau parţial.

În timpul atacului japonez de la Pearl Harbour, un marinar american ce-şi făcea stagiul militar a reuşit o astfel de dematerializare, el fiind dat dispărut, ca după un timp să reapară în carne şi oase.

El a povestit că, concentrîndu-se, de frică a reuşit să se facă dispărut, spunînd că poate să mai repete fenomenul. Într-adevăr a repetat de mai multe ori fenomenul, în unele experienţe fiind chiar aruncat din avion, iar în timpul căderii libere din avion dispărînd, apărînd apoi pe pămînt nevătămat. Acest om trăieşte şi în prezent în oraşul Chicago.

Alte mediumuri reuşesc să se dedubleze şi să-şi proiecteze dublul său fluidic, făcîndu-l invizibil şi tangibil. Altele se reîncarnează, reproducînd aspectul, vocea şi limbajul spiritului mortului respectiv.

Există mediumuri de premoniție. Ei prezic viitorul. Exemplu: Oracolul din Delphi, unde Pitya, un medium de premoniție, intra în transă, mestecînd frunze la laur. Se știe că împăratul Traian care cunoștea oracolul dar care nu credea în el, a pus mai întîi la încercare dacă fenomenul este real. Pentru aceasta i-a trimis Pitiei un plic sigilat în care era o coală de hîrtie albă, Pitya fiind în stare de somn hipnotic a luat plicul și a pus să i se trimită răspunsul tot într-un plic sigilat, dar în plic era tot o coală de hîrtie albă, ca nu putea să vadă conținutul plicului fiind în somn hipnotic. Constatînd că fenomenul este real, împăratul Traian trimite al doilea plic, de data aceasta cu o întrebare precisă: el întreba dacă se va întoarce victorios la Roma în urma unei campanii pe care urma să o facă împotriva parților. Pitya a spus asistenților ei, ca fiind în stare de transă tot timpul, să ia o ramură de viță de vie pe care să o rupă în bucățele și să o pună în plicul pe care l-a trimis lui Traian.

Se știe că împăratul Traian întorcîndu-se spre Roma după lupta împotriva parților, a făcut o hemoragie cerebrală și a murit. Corpul lui neînsuflețit a fost purtat în triumf pe străzile Romei. Abia atunci s-a înțeles răspunsul dat de Pitya, bucățelele crenguței însemnînd moartea, iar vița de vie – glorie.

Foarte mulți profeți au prezis nașterea lui Isus, prezicînd chiar și locul nașterii, la Bethleem, precum și multe alte din faptele lui, dar însuși Isus a fost și un medium clarvăzător, el și-a prevăzut trădarea de către Iuda, pentru 30 de monezi de argint, în grădina Ghetsimani. De asemenea a prevăzut, că apostolul Petru după arestarea lui Isus, se va lepăda de trei ori de acesta, pînă la cîntatul cocoșului de ziuă, și-a prevăzut felul în care va fi condamnat la moarte, precum și învierea lui a treia zi, toate aceste fapte au fost confirmate de desfășurarea evenimentelor.

Alte mediumuri, fac să apară instantaneu obiecte din afară, de la distanţă, prin dematerializarea şi rematerializarea lor, cu prilejul trecerii prin ziduri. Sînt şi alte feluri de mediumi, care vorbesc prin inspiraţie spirituală, care vorbesc automat cu cuvinte dictate, uneori în limbi străine, limbi pe care nu le cunoşteau înainte de şedinţa spiritistă. Din Evanghèlie se ştie că în ziua cincizecimii, adică la 50 de zile după Înviere, Isus s-a arătat deasupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, cărora le-a dat puterea de a vorbi în toate limbile, limbi pe care nu le cunoşteau pînă în momentul respectiv, pentru a putea vorbi tuturor popoarelor.

Alte mediumuri execută partituri muzicale celebre pe care altfel nu le cunosc.

Alţi mediumi se numesc fotografi, făcînd să apară imagini pe o placă fotografică, exemplu şi în zilele noastre americanul Red Serios care este capabil să fixeze pe un film imaginea unui imobil situat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic.

Mediumi de efluvii vitale, prin punerea de mînă sau prin pase magnetice. Tot din Evenghelie cunoaştem că Isus le-a dat apostolilor putere spirituală, punînd mîna dreaptă pe capul lor. Se ştie că fluxul vital electromagnetic intră prin corp prin mîna stîngă şi iese prin mîna dreaptă. Acest ritual se face şi în zilele noastre cînd se hirotoniseşte un preot. Puterea spirituală i se dă prin puterea mîinii episcopului pe capul său. Prin efluviuni vitale se transmite energie, putînd face să germineze un bob de grîu şi să crească văzînd cu ochii, acest fenomen îl fac şi în zilele noastre fachirii din India.

Alţi mediumi, prin atingerea unui obiect, descriu persoana căruia i-a aparţinut obiectul, regiunea de unde provine, şi se numesc mediumi psihometri.

Sînt şi mediumi vindecători, care prin efluvii vitale, pot să vindece boli. Exemplu: în Rusia, Vasiliev ajutat de către doctorul Finne, hipnotizator, a încercat să trateze o bolnavă numită Cuzmina, care era internată într-un spital din Leningrad de mai mulți ani, pentru o paralizie a părții stîngi a corpului. După ce a primit sub hipnoză o serie de sugestii puternice repetate cu voce tare, bolnava a putut să-şi mişte braţul şi piciorul paralizat. Acelaşi efect s-a obţinut nu prin voce, ci prin mesaj mental, prin telepatie. Doctorul Finne o ordonat mental bolnavei să întindă ambele braţe cruciş, după un minut şi treizeci de secunde, asistenţa a observat mişcări convulsive care agitau braţul stîng cel paralizat al Cuzminei. Încetul cu încetul, ea întinse braţul stîng, însă nu întinse braţul drept, care de fapt era normal, ceea ce imprimă experienţei un semisuccess.

Vasiliev se concentră el de data aceasta pentru a da un nou ordin mental – "întinde-ţi piciorul drept" şi Cuzmina întinse piciorul. Cuzmina fiind în stare de hipnoză a fost întrebată de ce a executat aceste mişcări, ea i-a răspuns "profesorul Vasiliev mi-a cerut". Ea nu se înşela niciodată asupra persoanelor care îi dădeau mesajul telepatic.

Sînt şi mediumi autoscopi sau eteroscopi, care îşi văd organele interne proprii sau organele interne ale altor persoane.

Sînt şi mediumi călători al căror corp fizic este transportat brusc în depărtare, iar alţii îşi transferă dublul fluidic în trupuri de animale, de obicei în lupi, precum alţii pot merge pe cărbuni aprinşi fără să se ardă, sînt aşa numiţii mediumi salamandră.

Se spune că Şamanii, oamenii sfinţi, sau vrăjitorii Siberiei practicau telepatia, clarviziunea, călătoria astrală, profeţia şi cura spirituală. Ei constituiau cheia de boltă a societăţii tribale,

de puterea lor depindea supravieţuirea sau nimicirea grupului tribal.

Indivizii care simţeau această vocaţie se retrăgeau în păduri pentru meditaţie, ei trebuiau să treacă prin multe încercări extrem de grele, printre altele ei trebuiau să treacă printr-o galerie săpată în gheaţă.

Se consideră că cei orgolioşi erau eliminaţi la ultima probă. Potrivit antropologului Gerald Heard nu se cunoaşte decît un singur caz care nu a putut să treacă prin toate probele. El nu a mai aşteptat sfîrşitul iniţierii căci şi-a asasinat profesorul. Acesta a fost Gin-Gis-Han. Şamanii luau diverse droguri şi practicau unele dansuri sacre pentru a intra în legătură cu lumea spirituală; ei dansau în jurul unui foc care ardea pînă cădeau în transă. Îşi mişcau picioarele din ce în ce mai repede pînă ce spiritul lor se desprindea de corp.

Biblia ne vorbeşte despre fenomene paranormale de care se ocupau magii caldeeni. Ne mai vorbeşte despre sanctuarele hermetice din piramidele Egiptului, unde a fost iniţiat Moise. Religia Vedică, a primilor arieni, instauraţi la Roma, afirmă clar denumirea spiritului şi reîncarnarea lui.

Religia romană instituită de regele Numa Pompeiu, se baza pe profeţiile unor mediumi, misterele lui Dionysos, iniţierea lui Socrate şi a lui Platon. Ritualul bisericii creştine, altar, tămîie, muzică, ocolul mesei, este o copie a anticului ritual magic.

Magii din antichitate erau cu toţii iniţiaţi.

Yoga este un sistem indian de autocultivare a mediumnităţii personale active, prin exerciţii respiratorii. După o pregătire care parcurge opt etape, ei ajung la performanţe extraordinare, pot deveni insensibili la durere şi îşi pot transporta corpul astral la distanţă.

Spiritismul are la bază concepţia dovedită că spiritul ca parte distinctă a corpului omenesc, este nemuritor, el continuîndu-şi existenţa în lumea spiritelor, ca spirit liber, pînă cînd urmează o nouă reîncarnare. Cu spiritul liber al unui om mort se comunică în şedinţele de spiritism, aici trebuie să arătăm două aspecte importante care de fapt au fost şi întrebările pe care mi le-au pus cititorii primei ediţii a cărţii şi anume: pe care spirit îl reprezintă spiritul liber din spaţiu, avînd în vedere că el suferă numeroase reîncarnări? Avînd în vedere legea evoluţiei spirituale, el reprezintă ultima lui încarnare, ca entitate spirituală, dar aceasta nu înseamnă că în structura sa nu sînt înmagazinate toate amintirile vieţilor sale anterioare încarnate. Din această cauză este posibil ca atunci cînd în şedinţa de spiritism vrem să chemăm spiritul unui om mort, acesta nu ne răspunde. Aceasta înseamnă că el nu mai este spirit liber şi că este încarnat, şi ca atare nu mai poate fi interceptat de spiritul desprins din corpul mediumului care se află în transă.

În al doilea rînd foarte mulţi fac apeluri la spiritele diferitelor personalităţi din istorie cum ar fi: Alexandru Macedon, Napoleon, Iulius Cezar, sau la altele mai apropiate din zilele noastre. De ce ar răspunde aceste spirite la chemările noastre? Ce legături spirituale există între aceste personalităţi şi nişte oameni oarecare, care îi invocă? Dacă vrem să comunicăm cu spiritele morţilor, trebuie să ne adresăm unor rude sau prieteni decedaţi, care ne cunosc şi cu care am avut diferite afinităţi în viaţa pămîntească. Dar şi în acest caz există posibilitatea ca spiritul chemat să nu vină şi în locul lor să apară un spirit cu un alt nume care se substituie numelor rudelor noastre. Explicaţia este că între timp spiritele pe care le-am chemat au fost reîncarnate sub numele care ne apar şi viaţa lor pămîntească

a fost foarte scurtă, astfel încît ele au devenit spirite libere cu aceste nume.

Cu spiritismul s-au ocupat o mulțime de oameni de știință, astronomi, matematicieni, chimiști, fizicieni, naturaliști, antropologi și filozofi, cum ar fi: William Crookes, Russel, Wallance, Fichte, Zollner, Fechner, Ostrogvadski, Butlerov, Hare, De Morgan, Barret, Huggins, R. Chambers, Gladstone, Oxon, Varley, Edison precum și foarte mulți scriitori ca: Victor Hugo, Georges Sand, Triollope, Lytton Bulwer, Arsene Hossay, Theophile Gautier, Thakeray, Longfellow, Victorien Sardon și mulți alții.

La noi în țară cel mai cunoscut este B.P. Hașdeu care de altfel scrie și o carte "Sic Cogito", în care descrie fenomenul de spiritisim și în care sînt descrise pe lîngă aspectele teoretice ale spiritismului și comunicările făcute lui de spiritul fiicei sale moarte, Iulia Hașdeu.

Iată cîteva ședințe de spiritism: în zilele de 28 februarie și 22 martie 1910 s-au ținut la Neapole două ședințe spiritiste la care au luat parte profesorul Lombroso însoțit de mai mulți invitați: Tamburini, Ascensi, Dr. Bianchi, Dr. Penta, profesorii Gigli, Vizioli, și alții. Ziarele italiene din 5 iulie același an reproduc procesele verbale autentice ale acelor ședințe și totodată o scrisoare din partea lui Lombroso, prin care el declara: mi-e rușine și îmi pare rău că am combătut pînă aici, cu atîta stăruință, faptele zise spiritiste. Care au fost de fapt aceste fapte care în cele două ședințe au fost în stare să zguduie scepticismul lui Lombroso? Acestea au fost niște fenomene spiritiste, nesugestionate și anume: o masă s-a înălțat în aer, s-au auzit bătăi în masă din partea unui agent nevăzut, un clopoțel ridicîndu-se singur de pe masă a făcut răcoare și a sunat deasupra capetelor celor de față.

Scaunul pe care şedea Lombroso, fugea de sub el astfel că profesorul trebuia să rămînă în picioare. O măsuţă umbla singură prin odaie, o tăviţă plină cu făină s-a răsturnat de la sine fără a împrăştia un pic de făină, în sfîrşit unii asistenţi s-au simţit pişcaţi de cineva sau de ceva nevăzut. Ca medium servea o femeie, doamna Eusapia Paladino, un medium celebru în acea perioadă.

Dr. Paul Gibier unul dintre elevii de frunte ai lui Pasteur s-a ocupat de asemenea cu spiritismul. El experimenta cu celebrul medium american Slade. Iată descrisă una dintre şedinţele lui. La 29 aprilie 1896 la orele 11,00 dimineaţa eu şi amicul meu A. ne-am dus la Slade. Eu am luat cu mine mai multe tăbliţe de scris pe care le-am iscălit cu creionul albastru. Am inspectat odaia, am examinat masa şi mînecile lui Slade, l-am căutat sub haine şi l-am descălţat. Apoi după cererea lui Slade am scos din ghiozdanul pe care nu-l lăsasem o clipă două tăbliţe, şi le-am pus pe fiecare pe masă. Slade a luat un beţişor de scris pe tăbliţă, lung de 8-10 cm şi l-a rupt pe din două apoi l-a aşezat pe una din tăbliţe, la capătul opus iscăliturii mele, apoi a acoperit placa cu cealaltă, cu iscălitura înăuntru, iar amîndouă plăcile astfel unite le-a pus vertical pe antebraţul meu sting. În momentul cînd Slade a pus plăcile ca să stea vertical, s-a auzit înăuntru alunecarea beţişorului din spaţiul dintre cele două tăbliţe. Odaia era bine luminată, noi trei aveam mîinile pe masa goală, eu fiind încadrat de dl. A. iar la stînga de Slade. Urmăream cu ochii mîinile lui Slade şi picioarele lui, pe care el nu le ţinea sub masă, am văzut foarte clar pe antebraţul meu sting cele două tăbliţe lipite una de alta şi ţinute cu mîna stîngă a lui Slade. După 20 sau 30 de secunde am simţit plăcile apăsînd cu putere antebraţul. Slade a spus atunci că, curentul trece prin braţul lui şi s-a plîns că-l doare puţin. Cîteva lovituri

surde au răsunat în tăbliţele mele şi mîna lui Slade a devenit ţeapănă. Deodată s-a auzit foarte lămurit scrierea. Mîna lui Slade era nemişcată astfel că nu se mişca nici un singur deget. Am ascultat tăbliţele, nu putea fi nici o îndoială, înăuntrul lor se auzea scîrţîind, auzul meu nu mă înşela: scriere, punctuaţiune, de patru ori o liniuţă trasă. Scrierea era mai întîi încetă, apoi după prima liniuţă a devenit mai repede, iar după a doua liniuţă din nou încetă.

Plăcile s-au dezlipit şi pe una din ele s-a înfăţişat următoarea inscriere: într-adevăr ideea dumitale este foarte bună, al dumitale devotat L. de M. Scrierea a fost făcută în limba engleză şi în limba franceză. De reţinut felul cum se încheia scrierea: scumpe domnule X, noi toţi ne unim în cele de mai sus, astfel spiritul răspundea la o cugetare a Dr. Gibier care la-nceputul şedinţei de spiritism, se gîndise în sine: dacă voi reuşi, voi scrie despre aceasta o carte, această cugetare nu o cunoştea nimeni decît el. În această situaţie spiritul care a scris scrierea pe tăbliţă i-a interceptat gîndirea şi i-a răspuns.

Iată o altă experienţă spiritistă făcută de William Crookes, adică fizicianul care a descoperit materia radiantă. El a efectuat foarte multe şedinţe de spiritism avînd ca medium pe faimosul Home. El a cumpărat o armonică pe care a aşezat-o într-un coş, astfel încît să rămînă afară partea neinstrumentală a armonicii. Home a pus mîna pe această parte neinstrumentală a armonicii şi fără a-şi mişca mîinile sau picioarele, armonica a început să se clatine şi apoi să cînte arii, una după alta, deşi Home şi-a îndepărtat mîna de pe armonică, aceasta lăsată singură a continuat să cînte mai departe. Era evident că nu mîna mediului Home stăpînea, ci o altă mînă, o mînă nevăzută, pe care nu o împiedica coşul. Citeodată această mînă se făcea chiar văzută pentru un timp oarecare. Ascultaţi pe în-

suşi Crookes: "o mică mînă de o formă foarte frumoasă s-a ridicat de pe masa sufrageriei şi mi-a întins o floare, ea a apărut în trei rînduri, dîndu-mi prilejul de a mă încredinţa pe deplin, că este o mînă tot atît de reală ca şi a mea proprie. Lucrul s-a petrecut la lumină chiar în odaia mea, pe cînd mîinile şi picioarele mediumului erau ţinute de mine. Mai de multe ori, eu şi alţii am văzut o mînă apăsînd pe clapele armonicei, în timp ce ambele mîini ale mediumului erau văzute deosebit şi uneori ţinute de cei de lîngă mine. Mîinile şi degetele nu mi s-au părut totdeauna solide şi vii, uneori ele păreau mai mult ca un nor aburos, îndesat în parte sub forma de mînă. Noi toţi nu le vedeam la fel de bine, de exemplu pe cînd se mişca o floare sau altceva mic unul din asistenţi vedea numai un abure luminos plutind în aer, altul vedea o mînă mai groasă, iar altul numai floarea pusă în mişcare. Eu însumi am văzut nu o dată mai întîi un fulger mişcîndu-se după aceea un nor luminos formîndu-se deasupra-i şi în sfîrşit acel nor condensîndu-se, luînd o formă şi prefăcîndu-se într-o mînă, cît se poate de perfectă, în acest moment toţi cei de faţă puteau să vadă acum acea mînă, ea nu era întotdeauna o simplă formă, ci uneori avea aer de a fi însufleţită şi foarte graţioasă. Degetele se mişcau şi carnea părea a fi pe deplin omenească. La încheietura mîinii sau la braţ această formă devenea buroasă şi se pierdea într-un nor luminos. La atingerea acestei mîini, cîteodată sînt reci ca gheaţa şi moarte, altădată, din contra, mi-au părut calde, vii şi strîngeau mîna mea cu tot avîntul unui vechi prieten. Odată eu am reţinut una din aceste mîini în mîna mea, strîngînd-o cu hotărîre ca să nu poată scăpa. Fără bine, fără nici o încercare sau sforţare de a se smulge din strînsoare, acea mînă încetul cu încetul s-a topit şi m-am pomenit că în mîna mea, nu a mai rămas nimic". Aceste fapte

sînt relatate de William Crookes, care pentru englezi este ceea ce este Pasteur în Franţa. Aşa cum am mai spus, el este cel care a descoperit materia radiantă, descoperire pentru care Academia de Ştiinţe din Paris i-a decernat un mare premiu şi o medalie de aur. În ceea ce priveşte aducerea florilor în timpul şedinţelor de spiritism, naturalistul de talia lui Darwin, Alfred Russel Wallace, a făcut şedinţe de spiritism avînd ca medium pe domnişoara Nichol, care putea să aducă în odăi închise, flori şi fructe. Iată cum povesteşte el faptele: pentru prima dată văzusem acest fenomen, chiar la mine acasă într-o epocă cînd mediumnitatea domnişoarei Nichol, era puţin dezvoltată. Aveam la mine mai mulţi prieteni intimi, era în toiul iernii. Într-una din aceste şedinţe acest medium a făcut să apară pe masă, care înainte era goală, o mulţime de flori: lalele, crizanteme, aglici de China şi mai mult feluri de ferige. Toate erau proaspete şi acoperite cu o gingaşă rouă. Asemenea fenomene le-a putut efectua de sute de ori în diferite case şi în diferite împrejurări, ca putea să aducă florile pe care cei de faţă la comandau mediumului, astfel un prieten al lui Russen a cerut să i se aducă floarea soarelui şi îndată aceasta a fost adusă pe masă cu rădăcina ei înconjurată de pămînt. Aceste exemple sînt relatate din cartea "Sic Cogito" a lui B.P. Haşdeu.

Celebrul astronom Zollner, inventatorul astrofotometrului şi al colorimetrului, autorul unei capodopere asupra cometelor a cerut şi a obţinut de la spirite, ca ele să-şi întipărească urma mîinilor şi picioarelor goale pe făină sau pe funingine pe cînd mediumul şedea alături încălţat. Mai mult decît atît acele mîini sau picioare au fost băgate în parafină şi au lăsat în ca forma lor întreagă.

YOGA

Fenomenul de desprindere al corpului astral în Yoga.

Natura a fixat, la 21.600 numărul de respiraţii între două răsărituri de soare, o respiraţie prea rapidă, agitată şi zgomotoasă accelerează acest ritm şi scurtează viaţa. O respiraţie adîncă şi liniştită economiseşte şi prelungeşte viaţa.

Schimburile respiratorii economisite ajung să formeze o importantă rezervă, care înseamnă ani întregi de viaţă. Yoghii, respiră mai lent decît oamenii obişnuiţi, ei cunosc misterioasele efecte ale respiraţiei. Ei ştiu că respiraţia şi circulaţia sînt în strînsă legătură şi că spiritul este în strînsă legătură cu ele. Prin respiraţie ei pot deştepta o conştiinţă spirituală. Respiraţia nu este alteeva decît suportul material al unei alte forţe care este viaţa însăşi. Această forţă nevăzută se ascunde în toate organele noastre vitale, ea este forţa vitală, corpul eteric al organismului uman. Cînd această forţă părăseşte corpul, respiraţia se opreşte şi atunci intervine moartea. Controlul respiraţiei ne îngăduie să controlăm într-o oarecare măsură acest curent nevăzut. Prin concentrare, Yoghii controlează sistemul nervos vegetativ şi prin el toate organele interne ale corpului nostru. Ei reuşesc să-şi rărească contracţiile inimii pînă la oprirea lor şi apoi să facă ca acestea să reapară normal... ei pot izola o arteră şi să oprească acolo circulaţia, de asemeni ei pot să-şi oprească complet circulaţia timp de mai multe ore fără să intervină moartea.

În lumea animală, există multe exemple cînd aceştea îşi încetează respiraţia. În munţii Himalaia, se găseşte o specie de liliac, care doarme tot timpul iernii, rămînînd agăţată de pereţii peşterilor din munţi, cu respiraţia cu desăvîrşire suspendată, pînă la deşteptare. Urşii din Himalaia, prezintă în

tot timpul iernii o rigiditate cadaverică ca și cum viața i-ar fi părăsit. De asemenea în anumite crăpături ale pămîntului din munții Himalaia se găsesc arici, care negăsind nici un fel de hrană în timpul iernii, îi poți vedea dormind cu respirația întreruptă.

Yoghii consideră moartea un nou model de existență al spiritului, ei prin reținerea respirației, rețin în același timp și fluidul vital al organismului. Se cunoaște cazul fachirului Haridas, care a fost îngropat de Ranjeet Singh într-o criptă din Lahore. Înhumarea a avut loc în prezența ofițerilor englezi și a celui din urmă rege Sich. Mormîntul a fost păzit de militari timp de șase săptămîni, după care au scos fachirul și acesta și-a reluat viața normală, el era perfect stăpîn pe funcțiile lui respiratorii și putea să le rețină după bunul plac, fără să intervină moartea. În general Yoghii, disprețuiesc viața, locuind în peșteri și în munții Himalaia, ei neconsumînd nici carne, nici pește. Ei reușesc să-și prelungească viața la sute de ani, practicînd toate exercițiile de poziționi de respirație, în care se însumează și exerciții secrete, care compun sistemul Yoga, cel al controlului corporal. Ei consumă anumite ierburi pe care le țin în mare secret și nu le spun decît atunci cînd mor. Secretul ierburilor îl dezvăluie unui discipol al lor pe care îl consideră cel mai destoinic. Ei cunosc secretele controlului fluidului vital, care prin pierdere duce la bătrînețe.

Dar, cucerirea corpului fizic, este primul pas pentru cucerirea corpului spiritual. Prin exerciții secrete, ei reușesc să facă desprinderea spiritului, Eului nostru, pe care ei îl numesc fie Împărăția Cerurilor, fie suflet, fie Nirvana, iar hinduși îl denumesc Eliberarea. Isus Christos spunea: "acela care își iubește viața o va pierde, iar cel ce și-o urăște o va cîștiga".

Yoghii, cunosc foarte bine că nici corpul, nici creierul, nici dorinţele simţurilor noastre, nu sînt cu adevărat Eul nostru. Ei, ştiu că viaţa are un scop, acela de a ajunge la perfecţiune şi la unirea cu Dumnezeu, ei consideră că omul se naşte şi moare, pentru a se naşte din nou şi că destinul său îl urmăreşte de la o naştere la alta. Dacă nu reuşeste să scape de consecinţele unei fapte rele în timpul unei vieţi, va plăti în altă viaţă. Dacă nu primeşte în timpul unei vieţi o răsplată meritată, o va obţine absolut sigur într-o ată viaţă. În afara doctrinei reîncarnării sufletului pe acest pămînt pînă la atingerea perfecţiunii, întîmplările vieţii par datorită numai unui hazard orb. Şi cum ar putea un Dumnezeu drept să îngăduie aşa ceva? Nu, ei cred cu tărie că dimpotrivă, la moarte sufletul continuă să existe cu personalitatea lui pînă în clipa în care se întrupează iarăşi într-un înveliş carnal. Faptele bune şi rele împlinite în timpul unei vieţi, îşi vor căpăta sancţiunile în timpul ei sau în cele următoare.

Dumnezeu rezervă destinul fiecăruia dintre noi, din pricina unei greşeli pe care am comis-o în timpul unei vieţi anterioare.

Yoghii, reuşesc desprinderea spiritului de corp. În această situaţie, sufletul apare ca o fiinţă dotată, de o viaţă proprie şi pe care omul o poartă în el şi a cărei seninătate îl luminează şi îl copleşeşte. O singură experienţă este de ajuns ca omul să ştie apoi pentru totdeauna, să deţină dovada, că în el există într-adevăr o viaţă divină veşnică.

Ei reuşesc acest lucru prin ajungerea la stadiul de extaz.

Extazul este obţinut în singurătate sau cel mult în prezenţa unui prieten, care observă experienţa. În acest extaz, ei stau timp de 2-3 ore şi se trezesc cînd vor. Puterea extazului este atît de mare, încît moartea nu-l poate lua pe om în această stare. Există la poalele tibetane ale munţilor Himalaia, yoghi care au

atins perfecţiunea pe această cale. De bună voie, ei s-au retras în peşteri tocmai ca să se dedea la aceste extaze şi să le prelungească pînă la gradul cel mai înalt al perfecţiunii.

În această stare, pulsul se opreşte, inima nu mai bate, sîngele nu mai curge în artere, corpul ia înfăţişarea mortului şi orice doctor s-ar putea înşela. Dar nu este vorba de somn, ci sînt conştienţi, ei au intrat în lumea interioară în care trăiesc o viaţă mai intensă decît în lumea exterioară, ei consideră centrul spiritului în glanda pineală, ca factor al spiritului care dă viaţă corpului şi personalităţii spirituale. Cînd această entitate se retrage în glanda pineală, condiţiunile visului şi ale extazului sînt realizate, iar dacă ea părăseşte cu totul glanda, atunci moartea survine instantaneu.

Corpul uman, fiind o prescurtare a universului în înţelesul că toate elementele întrebuinţate în creaţie se află în el. Cînd părăseşte glanda pineală, drumul ei prin substanţa cenuşie a creierului o pune în atingere cu zona spiritului universal şi trecerea ei prin substanţa albă în altă facultate a ei conştientă pînă la nivelul celor mai înalte realităţi spirituale.

Pentru a atinge aceste performanţe extraordinare, Yoghii, parcurg mai multe etape, în prima etapă ei învaţă cum să-şi concentreze gîndirea. Concentrarea gîndirii este o cugetare sau o stăpînire absolută a raţionamentului, filtrată etanş de toate influenţele exterioare, ca la un moment dat să ducă la o completă aprofundare. Acela care doreşte, cu ajutorul gîndirii, să-şi exercite influenţa asupra altora, trebuie în primul rînd să înveţe, el însuşi să-şi dirijeze intensiv gîndurile. El trebuie să ajungă la însuşirea acelei stări de a rămîne într-un singur stadiu al gîndirii, iar orice alte gînduri care nu au tangenţa concentraţiei gîndirii să fie eliminate complet. Toate exerciţiile externe, vizuale, auditive şi de altă natură trebuie suprimate.

Gîndurile trebuie îndreptate către o singură idee, într-o singură direcție.

Pentru a ajunge să-și concentreze gîndirea, trebuie parcurse succesiv mai multe experiențe. De exemplu, la început se ține sub observație o porțiune din corp în mod prelungit și hotărît, excluzînd orice alt gînd care ne-ar perturba. După un anumit timp, suprafața de corp respectivă, observăm că se va înroși. În același timp se cere o relaxare musculară cît mai completă. La început nu se reușește să se țină privirea fixă pe o porțiune de corp, decît circa 5 minute, dar repetînd, se reușește un timp mai îndelungat, uneori chiar o oră. Concentrarea gîndirii este procedeul care face posibilă desfășurarea tuturor puterilor spirituale. Toate experiențele următoare depind exclusiv de intensitatea gradului în care sîntem în stare să ne concentrăm gîndirea, într-un singur punct. Acest exercițiu se face zilnic o perioadă de 12-14 zile iar timpul afectat acestui exercițiu nu trebuie să depășească 20-30 minute. În următoarea etapă, gîndirea se îndreptă spre un obiect mai mic, de exemplu un ceas, obiectul în cauză se examinează în mod amănunțit, în scopul pentru care a fost făcut, la folosirea lui, la materialul din care este făcut, la felul cum a fost asamblat, exercițiul acesta va dura 5 minute și apoi timpul va crește pînă la 15 minute, după ce-acest lucru a fost realizat, se poate trece mai departe la exercițiul următor. În etapa următoare, se privește un obiect, apoi se închid ochii și își imaginează obiectul, repetă exercițiul pînă cînd la redeschiderea ochilor va fi convins de perfecta asemănare dintre imaginea mentală și imaginea vizuală. În următoarea etapă, se concentrează gîndirea, spre un obiect care nu este vizualizat cu vederea fizică, pe care îl au doar în imaginea spirituală sau mentală. În următoarea etapă, își desfășoară un gînd pe o temă, ca apoi, la un mo-

ment dat să-şi întrerupă brusc gîndirea şi se treacă la desfăşurarea unei alte teme, apoi tot brusc, întrerupe noua idee şi trece la prima, revenind exact acolo unde a întrerupt gîndirea. Este vorba de o întrerupere a conştiinţei, a gîndirii. În etapa următoare se gîndesc la un obiect sau la o fiinţă şi brusc trec de la punctul original al gîndirii, la exact opusul său, de exemplu: se gîndesc la conceptul de "vid" căruia îi corespunde conceptul de "plin", sau pentru foc – apa, pentru lumină – întunericul, pentru cer senin – cer înourat etc.

Toate exerciţiile pînă la acest stadiu se fac cu urechile astupate cu dopuri de vată, după aceea se reiau din nou toate exerciţiile de pînă acum, dar urechile neastupate. În următoarea experienţă, se citeşte un ziar sau ceva interesant, ce ne poate capta cu totul, dar într-o atmosferă cu mult zgomot, şi apoi încearcă să se reamintească totul şi să se scrie pe hîrtie, cele citite. Cu cît se vor concentra mai tare forţele în citit, cu atît ne vom aduce aminte mai bine. Se trece apoi la citirea unui text mai puţin important, şi din nou se va căuta să se aducă aminte cele citite şi să se scrie pe hîrtie.

Exerciţiul trebuie să dureze în medie 30 de minute, dar nu mai mult, se poate exersa însă de mai multe ori pe zi.

Următoarea etapă este aceea de a se obţine starea negativă.

Cel ce poate să-şi concentreze bine gîndurile, îşi va însuşi şi această stare, adică să se transpună într-o asemenea stare care poate fi asemuită cel mai bine cu: "a nu fi, a nu exista", în această stare trebuie să uităm totul chiar şi că trăim, în acest fel ne deschidem sufletul, spre planurile spirituale pe care în alt mod nu le putem sesiza. În această stare sufletul ajunge să-şi învingă cu mai multă forţă, rezistenţa fizică. Astfel sufletul este deschis deopotrivă pentru a primi influenţele spiritelor binevoitoare, dar şi cele ale spiritelor inferioare. În a-

ceastă situaţie, pentru a înlătura influenţele spiritelor inferioare ne stă la dispoziţie concentrarea voinţei sau starea de voinţă pozitivă. Dacă totuşi simţim influenţe negative care ne indispun, ne concentrăm gîndurile la polul opus lor, reuşind în acest mod să obţinem numai influenţele de ordin spiritual superior. Cel ce vrea să atingă starea negativă, trebuie să aibă mai întîi foarte bine stăpînită concentraţia gîndirii şi concentraţia voinţei.

Cel mai potrivit moment pentru obţinerea stării negative, este seara sau dimineaţa, pentru obţinerea ei se face următoarea experienţă: avînd poziţia culcat în pat, în absolută stare de repaus, cu tot într-o stare de completă relaxare şi cu respiraţia reglată cît mai rar, ne imaginăm că privim cu vederea minţii, vederea spirituală, un disc cu diametrul de 20-30 cm, alb, pe un fond negru, ne imaginăm că discul se roteşte liniştit şi uniform, în această stare se stă 2-5 minute, după 10-20 experienţe de acest fel, se ajunge să se menţină cel puţin 3 minute această stare. Se repetă exerciţiul ajungîndu-se treptat pînă la 10 minute. Următoarea experienţă se face tot cu ochii gîndului, imaginar, tot pe un fundal negru pe care să apară imaginea fixă a unui mic punct rotativ luminos, durata fiind tot de 10 minute. Dacă am reuşit acest lucru, putem, deja renunţa şi la punctişorul luminos şi nu ne mai gîndim la nimic, aşa ajungem de fapt la starea negativă. În această stare nu mai auzim nimic, nu mai simţim şi nu mai gîndim de fapt nici că mai existăm. În gîndire rămîne numai fundalul negru, apoi şi imaginea fundalului negru dispare şi se transformă într-o culoare gri, ca apoi să treacă în nimic, această fază de trecere de la punctul luminos la nimic se face treptat. Starea negativă este un strălucit calmant pentru toate poznirile sufleteşti, întăreşte sufletul şi ne dă noi speranţe de viaţă, căutăm să obţinem starea cel puţin 10

minute. Cînd am ajuns în acest stadiu putem să luăm legătura de pe ochi.

Vom lua apoi o poziţie şezîndă, şi o pînză de circa 1,5 mp o întindem în faţa noastră îndreptîndu-ne privirea exclusiv spre această suprafaţă albă, care trebuie să fie absolut albă fără nici un fel de pată care ar putea să ne sustragă atenţia, apoi trecem la exersarea procedeului de mai înainte.

După aceea tot cu ochii deschişi, trebuie să privim "în nimic" cel puţin 10 minute cu muşchii relaxaţi, îndepărtînd toate gîndurile, făcînd abstracţie de lucrurile din jur.

Exerciţiile de respiraţie

Respiraţia este foarte importantă, în cultivarea instinctului de conservare, fără respiraţie nu există viaţă. Corpul nostru eteric se hrăneşte, prin inspirarea aerului, cu fiecare inspiraţie introducem în organism, materie eterică din univers, care se distribuie tuturor celulelor corpului uman. Un nou născut respiră de 44 ori/minut, un copil de 5 ani respiră de 26 ori/minut, iar un adult respiră de 16-17 ori/minut.

Am spus mai înainte că natura a fixat la 21.600 de ori numărul respiraţiilor/24 ore... Aerul curat este extrem de important ca hrană pentru organism, scopul primelor exerciţii este de a învăţa, modul corect de respiraţie. Cel mai corect procedeu este de a inspira numai pe nas şi de a expira numai pe gură... Exerciţiul ce urmează se face în picioare, se ridică braţele orizontal la dreapta şi la stînga, apoi ne încordăm muşchii antebraţului şi ridicăm braţele, unind mîinile la ceafă, îndreptăm umerii, capul, ne împingem pieptul înainte şi închidem gura. În poziţia aceasta inspirăm numai pe nas şi expirăm numai pe gură. Acest exerciţiu îl facem de 8-10 ori, cam 8 zile în şir,

apoi astupăm o nară şi repetăm exerciţiul numai cu nara rămasă liberă. Următorul exerciţiu este acela în care căutăm să reţinem aerul în plămîni cît mai mult timp, dar tot cu mîinile la ceafă, astfel inspirul va dura 10 secunde, ţinerea aerului în plămîni alte 10 secunde şi expiraţia tot 10 secunde. Acest timp va fi crescut mereu cu cîte 2 secunde, dar nu-l vom duce totuşi la extreme. După 10-14 zile, schimbăm exerciţiul, de data asta el se execută culcat, cu mîinile tot la ceafă. Vom căuta să participăm la respiraţie cu abdomenul, cu diafragmul, retrăgînd abdomenul în timpul inspiraţiei, se face astfel o influenţă asupra plexului solar, care are o strînsă legătură cu corpul nostru solar. Respiraţia o vom face participînd alternativ, atît cu muşchii toracelui cît şi ai abdomenului, ajugînd să facem acest exerciţiu timp de 60 minute, trecem apoi la timpul următor, cînd în timpul inspiraţiei, ţinem capul pe spate, poziţie pe care o menţinem şi în timpul cît ţinem aerul în plămîni, şi aducem capul în poziţie normală cînd expirăm pe gură, respectăm şi aici timpul de 10 secunde pentru inspir, 10 secunde pentru reţinerea aerului în piept şi 10 secunde pentru expiraţie, tot exerciţiul acesta se face în picioare. În tot timpul exerciţiului, cît reţinem aerul în plămîni, toţi muşchii vor fi încordaţi, rămînînd liberi doar muşchii gîtului şi muşchii capului. Între exerciţiile de respiraţie şi puterea de voinţă, este o legătură absolută. Prin aceste exerciţii de respiraţie, organismul economiseşte din forţa vitală, din corpul său eteric, consum care duce la procesul de îmbătrînire. Referitor la economisirea forţei vitale, la menţinerea vitalităţii şi prelungirea vieţii, în filozofia tibetană, se consideră că forţa eterică a corpului nostru se consumă şi după fiecare experienţă sexuală. Se ştie că o dată cu sperma, în timpul ejaculării se pierde o mare cantitate de materie eterică, necesară vitalităţii sutelor de milioane de sper-

matozoizi, care au o mişcare proprie şi tot în această materie eterică îşi va lua forţele şi viitorul ou din care se va dezvolta embrionul. Excesul sexual duce la o pierdere mare de forţe eterice şi la accentuarea procesului de îmbătrînire.

Este cunoscut faptul că organismul se simte obosit după un act sexual şi are nevoie de repaus pentru a se reface, dar nu efortul fizic al actului sexual îl oboseşte, timpul acesta poate fi cît de prelungit, dar dacă nu are loc ejacularea, oboseala nu apare. În filozofia tibetană, pentru menţinerea virilităţii şi a forţei fizice, se recomandă ca ejacularea să nu aibă loc în fiecare contact sexual. Ei recomandă ca pînă la 25 de ani, ejacularea să fie permisă de 2 ori pe zi, între 25-34 de ani, o dată pe zi, între 35-40 de ani, o dată la 2 zile, între 40-45 de ani, o dată la 3 zile, între 45-50 o dată la 4 zile, între 50-55 o dată la 5 zile, între 55-60 o dată la 6 zile, între 65-70 o dată la 7 zile, iar peste 70 de ani o dată la 7-10 zile. Abţinerea de la ejaculare nu înseamnă a nu avea contact sexual în restul zilelor. Contactul poate avea loc în orice moment, de cîte ori doreşti, dar fără să se ajungă la pragul de excitaţie care duce la ejaculare. Printr-un act concentrat de voinţă, se ajunge a se controla actul sexual şi a se evita momentul ejaculării.

Asupra femeii aceasta nu are nici un fel de impietate, orgasmul femeii putînd avea loc de mai multe ori pe zi, căci şi actul sexual pentru bărbat poate avea loc în orice moment dacă acesta nu a ejaculat.

Mai este de menţionat faptul, că în timpul unei experienţe sexuale, se face un amestec de fluide, între cei doi parteneri, astfel încît pierde unul şi cîştigă celălalt. Se cunoaşte faptul că la o pereche de căsătoriţi, după un timp oarecare, atît din punct de vedere trupesc cît şi sufletesc îşi împrumută unul altuia din caractere şi se completează reciproc în multe

direcţii, împrumutînd unul de la altul atitudini, din stările sufleteşti, mai mult chiar, o parte din înclinaţiile trupeşti ale unuia, se vor reflecta exact la fel celuilalt. Cu timpul se vor vedea trăsături comune ale feţei, ale privirii şi chiar vor semăna unul cu altul foarte mult. Acest amestec de fluide se instalează chiar la simpla atingere ale celor două corpuri.

Aşa cum am scris mai înainte, fenomenul de desprindere al corpului astral în Yoga se obţine prin exerciţii de respiraţie. Yoghii practică gimnastica respiratorie cîteva minute pe zi după ce mai întîi îşi fac o baie corporală, această practică se numeşte Pranaiama. El numesc nara stîngă împreună cu căile pe unde trece aerul, cu numele de Chundra Nadi (arterele lunei) iar nara dreaptă cu dependinţele sale, o numesc Surja Nadi (artera soarelui). Yoghinul respiră timp de o oră incontinuu pe aceiaşi nară începînd cu prima zi cu lună nouă, se începe cu nara stîngă, după o oră respiraţia se face apoi prin cea dreaptă, apoi din nou cu nara stîngă o oră şi aşa mai departe, alternativ, cînd cu una cînd cu alta, în timp ce o nară este folosită pentru repiraţie cealaltă este astupată. În luna următoare, în prima zi cu lună plină, se reia procesul de respiraţie de data aceasta începînd cu nara dreaptă timp de 20 de minute, urmînd a se face alternativ cînd cu nara stîngă cînd cu nara dreaptă tot cîte 20 de minute. În ştiinţa Yoga canalele principale prin care trece aerul se numesc IDA, PINGALA şi SUSUMA.

Ida, trece prin partea stîngă a coloaneai vertebrale şi aparţine nării stîngi, Pingala trece pe partea dreaptă a coloanei vertebrale şi aparţine nării drepte, iar Susuma trece chiar prin coloana vertebrală. Într-o oră de repiraţie făcută alternativ cînd pe o nară cînd pe alta în primele 20 de minute predomină elementele pămîntului, după aceea timp de 16 minute următoa-

re predomină focul, apoi în continuare 8 minute aerul şi celelalte 4 minute predomină eterul. Termenii pământ, apă, foc, aer şi eter, arată calitatea şi natura respiraţiei. Pentru a cunoaşte care element predomină în timpul unei ore de respiraţie ne servim de o oglindă în modul următor: dacă respirînd în faţa oglinzii condensaţia arată un pătrat, atunci predomină elementul pământ, dacă arată o semilună predomină apa, dacă este un cerc predomină aerul, iar dacă se văd nişte puncte predomină eterul. Filozofia yoghistă se împarte în mai multe părţi, dintre care cele mai principale sînt: Natha Yoga şi Raja Yoga. Natha Yoga este metoda de a robi personalitatea sa şi corpul său fizic în scopul unirii între fizic şi astral. Ajungînd la starea negativă prin concentraţia voinţei el cumunică direct cu Eul său, dar în acelaşi timp poate comunica şi cu subconştientul altei persoane. Este foarte periculos să se practice aceste experienţe de cei neiniţiaţi, căci dacă în primul caz se poate acţiona asupra fizicului întărindu-i sănătatea, în cel de-al doilea caz, pot apare cazuri grave de îmbolnăviri ca: surditate, incapacitatea de a mai gîndi, pierderea memoriei, mutismul etc. A doua parte a filozofiei yoghiste, Raja Yoga nu prezintă pericole în practicarea sa. Yoghii trebuie să-şi întărească şi să îşi controleze personalitatea sa, acţiunile şi gîndurile sale, dorinţele şi speranţele sale. El trebuie să gîndească mereu la maximele morale. Aceasta este ceea ce se cheamă Yoma. Urmează perioada de mulţumire şi de răbdare chiar dacă cineva îi aduce injurii sau îl face alte necazuri, este perioada cunoaşterii naturii şi a sufletului, adoraţia creatorului şi fiinţelor supreme, ceea ce se numeşte Niagma. Al treilea grad este numit Asana şi cuprinde meditaţia fixă în diferite poziţii. Amintesc aici două din aceste poziţii: Sidohasana, se practică astfel: se pune călciiul stîng sub orificiul anal, şi pe cel drept în faţa

organelor genitale şi fixînd privirea între sprîncene, stă nemişcat şi repetă în gînd silaba om, meditînd asupra ei, a doua poziţie este Padmasana şi se practică astfel: piciorul sting sub coapsa dreaptă şi piciorul drept sub coapsa stîngă. Cu mîna dreaptă se apucă degetul mare de la piciorul sting şi cu mîna stîngă se prinde degetul mare la piciorul drept.

Mîinile trebuie să treacă încrucişate pe la spate şi nu prin faţa corpului. Bărbia este sprijinită în piept şi privirea fixată la rădăcina nasului. În ambele poziţii el meditează la silaba om, cu scopul de a calma circulaţia sîngelui şi de a întîrzia mişcările respiratorii. Cînd Yoghii ajung la performanţa de a menţine timp de două ore aceste pozii, ei pot să înceapă Pranayama – faza de transă voluntară, caracterizată prin transpiraţie abundentă, prin tremurături ale corpului şi un sentiment de uşurare în întregul organism, ceea ce anunţă posibilitatea ridicării în aer. Pranayama constă în reţinerea respiraţiei la început cîteva secunde, apoi cîteva minute, ajungîndu-se la cîteva ore. Pranayama are cinci grade:

— pranayama propriu-zisă, în care inspiraţia se face timp de 12 secunde, apneea – reţinerea respiraţiei este de 324 secunde, iar expiraţie este de 24 secunde. Efectul produs este letargia;

— pratiahara în care inspiraţia este de 12 secunde, apneea 648 secunde iar expiraţia 24 secunde. Efectul este catalepsia;

— dharana, inspir 12 secunde, apneea 1296 secunde, expirul 24 secunde, aceasta produce extazul şi luciditatea;

— dhyana, inspirul 12 secunde, apneea 2529 secunde, expirul 24 secunde, este faza în care yoghii se îngroapă de vii.

— samadhi, inspirul 12 secunde, apneea 5186 secunde, expirul 24 secunde, prin aceasta se obţine moartea aparentă.

Practicarea acestor exerciţii de respiraţie este însoţită de băi, de masaj, de rugăciuni şi de un regim vegetal special. În

Pratiahara simțurile sînt suspendate, este faza de automagnetizare. În dharană, corpul poate să stea mult timp într-o poziție fixă. Dihana este starea de luciditate în care yoghii spun că sînt înconjurați de lumină sau electricitate eternă, o lumină fără de sfîrșit. În samadhi, ultima fază, ei se pot lipsi de aerul atmosferic, de hrană și de apă, în această stare ei își pot opri bătăile inimii și se pot îngropa de vii.

Fenomenul de desprindere în clarviziune

Clarviziunea este mediumnitatea care ne dă posibilitatea de a vedea în lumea astrală. Ea nu este legată de timp și de spațiu, se poate manifesta și asupra interiorului nostru, atunci cînd vorbim de vederea lăuntrică, care nu se face cu vederea fizică, ci cu vederea spirituală.

În ceea ce privește vederea astrală, dispărînd timpul și spațiul, omul poate vedea clar evenimentele petrecute cu secole în urmă, precum și evenimente ce se vor desfășura în viitorul îndepărtat. Din Biblie cunoaștem că Moise și Solomon, purtau inele prin care puteau să evoce puterea de clarviziune, de asmenea, preotul șef la evrei (rabinul) poartă o bijuterie cu 12 pietre prețioase în același scop. Caterina de Medici, putea ajunge la această stare cu ajutorul unei oglinzi. Cînd a dorit să știe cine va domni în viitor în Franța, în oglindă au apărut fiii ei, fiecare cu ani de domnie care au fost reali, apoi contele de Guise, după el restul și apoi de 20 de ori a apărut chipul lui Henrich de Navara.

Se pot face exerciții pentru a se obține starea de clarviziune.

Socrate era un bun medium clar auditiv. Isus Cristos a fost un medium foarte dezvoltat: un medium vindecător prin atingerea cu mîna, un medium de levitație (umbla pe ape), medium

de transfigurație (schimbarea la față), medium de premoniție (a prevăzut trădarea, prin sărutul lui Iuda); se știe că acesta trebuie să fie consemnul cu reprezentanții clerului evreu, pentru a-l identifica pe Isus în grădina Ghetsimani, ca să poată să-l aresteze. Mahomed a fost un medium clar auditiv scriind Coranul, sub imboldul spiritului îngerului Gabriel, deși Mahomed era analfabet. Ioana D'Arc era un medium clar auditiv, ea auzea glasul sfintei Katerina, de asemeni a fost și un medium clar vizual, a găsit pe regele deghizat, în mulțimea asistenței și era de asemeni și un medium de premoniție – și-a prevăzut felul în care va fi omorită. Goethe, era un clar văzător, văzînd aura fluidică a persoanelor.

Evenimentul fundamental al doctrinei creștine este un miracol și anume, învierea lui Isus Cristos, menită să arate nemurirea sufletului.

Învierea este materializarea spiritului lui Isus. Toți ucenicii lui Isus au murit martirizați, propovăduind învățătura Lui, pentru că ei văzuseră cu ochii lor învierea lui Cristos și nu puteau să creadă altfel, de îndată ce El li s-a arătat de mai multe ori după aceea.

Alături de Isus Cristos alte două personaje au contribuit la nașterea creștinismului. Acestea au fost Maria Magdalena, prima care a văzut dispariția lui Isus din grotă, și primul om, căruia i s-a arătat, prima dată incomplet materializat, cînd îi spune să nu-l atingă, că nu s-a înălțat la Tatăl și apoi compet materializat în mai multe rînduri.

Al treilea personaj este apostolul Pavel. Se știe că la început acesta, era un adversar înrăit al creștinilor, contribuind chiar personal la uciderea cu pietre a apostolului Ștefan. Dar pe cînd acesta mergea spre Damasc însoțit de alte două persoane, unde urma să participe la uciderea a încă doi creștini

condamnaţi la moarte, Isus i s-a arătat sub forma unei lumini, care a coborît din cer şi cu vocea lui i-a zis: "Saule, Saule, de ce mă prigoneşti?" (Saul era numele evreiesc al apostolului Pavel). Aceasta se întîmpla la cinci ani după moartea lui Isus. Pavel auzind glasul a zis: "Cine eşti tu, Doamne?" iar domnul a spus: "Eu sînt Isus, pe care tu îl prigoneşti". Din acel moment apostolul Pavel a devenit un susţinător al creştinilor, răspîndind învăţătura lui Isus şi fiind condamnat la moarte pentru aceasta, prin tăierea capului.

În imperiul Roman condamnaţii la moarte erau executaţi prin tăierea capului dacă aveau cetăţenia romană aşa cum o avea Pavel, sau prin răstignire pe cruce dacă erau de altă cetăţenie. Apariţia mediumnităţii sub formă de lumină a fost descrisă de William Crookes, ca sclipiri de lumină, fulgere luminoase sau nor luminos. Glasul lui Isus a fost auzit şi de cei doi tovarăşi de drum ai apostolului Pavel, ei nu au văzut însă lumina.

Shakespeare cunoştea şi el fenomenul apariţiilor. De aceea, spectrul tatălui lui Hamlet este văzut şi auzit de toţi, alteori numai de fiul său. Că Pavel avea însuşiri mediumnice, ne-o spune chiar el în scrisoarea a doua către Corinteni, unde afirmă că auzea glasuri spirituale şi putea să vadă tot spiritual. Deci cei trei mari protagonişti ai celei mai mari religii, Isus, Maria Magdalena şi Pavel, au fost mediumi.

Ei au reprezentat reîncarnarea unui spirit solar, ca fiu al lui Dumnezeu şi alte două spirite mai puţin evoluate, dar suficiente ca ele să devină mediumi. Că Isus a fost într-adevăr fiul lui Dumnezeu, ne-o mai arată şi fenomenele care s-au petrecut în momentul morţii lui, şi anume un puternic cutremur de pămînt şi o eclipsă de soare.

De aşemeni, întreaga lui viaţă s-a desfăşurat conform previziunilor nenumăraţilor profeţi din Biblie.

Putea fecioara Maria să nască un copil, rămînind însărcinată prin duhul sfînt, aşa cum afirmă religia creştină?

Se ştie că embrionul uman se dezvoltă, prin unirea unui ovul de la mamă care aduce un număr de 23 de cromozomi, cu spermatozoidul de la bărbat, care aduce şi el tot 23 de cromozomi, pentru a forma împreună un număr total de 46 de cromozomi, atît cît are specia umană. Orice specie are un număr fix de cromozomi. Această posibilitate există, ea s-a dovedit prin fenomenul de partenogeneză: de exemplu ouăle unei specii de curcă şi ouăle de broască nefecundate, pot da naştere la pui dacă sînt supuse unui flux electromagnetic. Cu siguranţă fecundarea ovulului fecioarei Maria, a fost făcută de spiritul divin prin forţa spiritului, care, aşa cum vom vedea, poate produce materializarea unui om întreg, nu numai fecundarea unui ovul.

MATERIALIZARE PRIN SPIRIT

SPIRITELE CELE MAI EVOLUATE SÎNT spiritele de materializare. Ele sînt astfel structurate, încît unele sînt programate pentru materializarea mineralelor, altele în materializarea plantelor, altele mai superioare, în materializarea animalelor şi cele mai superioare în materializarea omului.

Această structurare a formei de energie spirituală, este originară din sfera Spiritului Divin, iar pentru materializare foloseşte drept materie de construcţie, eterul primordial universal. În rîndul oamenilor există mediumi de materializare. Celebrele experienţe făcute de William Crookes cu mediumul Florence Cook prin care a materializat complet fantoma Katei King, a fost relatată în cartea sa tradusă în româneşte sub titlul "Nemurirea Sufletului". El afirmă că aceste fantome nu trebuiesc atinse, atîta timp cît nu sînt complet materializate. "Katy recomanda tuturor asistenţilor prezenţi la şedinţa respectivă să stea aşezaţi şi să respecte aceste condiţii, numai eu puteam să fac excepţie de la această măsură, căci de cîtva timp Katy îmi dăduse permisiunea să fac ce vreau, să o ating ori de cîte ori vreau şi să ies din cabinet de cîte ori îmi place".

O atingere intempestivă a fantomei duce la o dispariţie prea rapidă a ectoplasmei materializate şi la vătămarea mediumului. Din multiplele cazuri în care William Crookes a materializat-o pe Katy King redăm următorul caz: "niciodată nu a apărut Katy

cu atît de mare perfecţiune. Timp de aproape două ore s-a plimbat prin cameră convorbind familiar cu cei de faţă, de mai multe ori mă lua de braţ în timpul mersului şi impresia că lîngă mine se afla o femeie vie nu un vizitator din cealaltă lume. Gîndind deci că lîngă mine nu era un spirit ci era totuşi o femeie, îi cerui voie să o iau de braţ, îngăduinţa îmi fu dată în chip graţios şi mă folosii de ea cuviincios cum ar fi făcut orice bărbat bine crescut în asemenea împrejurare. Fantoma era o fiinţă tot la fel de materială ca şi domnişoara Cook. Vom reproduce şi ultima apariţiune a Katei King pentru extraordinarul ei. La orele 7,23 minute seara domnul Crookes conduse pe domnişoara Florence Cook în cabinetul obscur unde ea s-a întins pe pat cu capul rezemat pe pernă. La orele 7,28 Katy a vorbit pentru prima dată, iar la 7,30 s-a arătat în afara perdelei în toată forma ei, era învesmîntată în alb cu mîneci scurte şi gîtul gol, avea păr lung castaniu deschis de nuanţă aurie căzînd în cosiţe pe ambele părţi ale capului şi de-a lungul spatelui pînă la brîu, purta un voal lung alb pe care şi-l lăsa pe obraz numai o dată sau de două ori în timpul şedinţei. Mediumul Florance Cook purta o rochie albastră deschis de merinos. Aproape tot timpul şedinţei Katy a stat în picioare în faţa noastră. Perdeaua cabietului era înlăturată şi toţi am putut vedea desluşit mediumul adormit cu obrazul acoperit cu un voal roşu. Katy vorbi despre apropiata ei plecare şi acceptă un buchet de flori pe care îl adusese dl. Topp, precum şi cîţiva crini legaţi împreună oferiţi de dl. Crooks. Katy îl invită pe dl. Topp să dezlege buchetul şi să pună florile în faţa ei pe podea, ca se aşeză turceşte şi ne ruga pe toţi să facem la fel, împrejurul ei, apoi împărţi florile şi a dat fiecăruia un mic buchet pe care l-a înfăşurat într-o panglică albastră, a scris de asemeni o scrisoare iscălindu-se Annie Owen

Morgan, zicînd că acesta fusese adevăratul ei nume în timpul vieţii pămînteşti. A scris o scrisoare şi mediumului ei şi a ales pentru ea un boboc de trandafir ca dar de adio. A luat apoi o foarfecă şi a tăiat o şuviţă din părul ei, dînd fiecăruia în parte.

A luat de braţ pe dl. Crooks şi făcînd ocolul camerei a strîns mîna fiecăruia dintre asistenţi, după care s-a aşezat din nou, tăind mai multe bucăţi din rochia ei şi din voal, bucăţi ce le-a dăruit celor de faţă. Văzînd găuri atît de mari în rochie fu întrebată dacă ar putea repara stricăciunea aşa cum mai făcuse şi cu alte prilejuri, ea a înfăţişat atunci partea tăiată la lumină şi a lovit deasupra ei astfel încît într-o clipă partea stricată a fost reparată la loc, cei de faţă au examinat şi au pipăit stofa cu voia ei, afirmînd că nu mai există nici o gaură, nici o cusătură acolo unde cu o clipă înainte văzuseră găuri de 10 cm diametrul. Katy păru obosită şi spuse cu tristeţe că trebuie să plece, că forţa îi scade luîndu-şi rămas bun în chipul cel mai afectuos de la asistenţi. În timp ce îndrepta asupra asistenţilor ultima privire gravă şi gînditoare a lăsat perdeaua să cadă şi s-a făcut nevăzută. Au auzit-o deşteptînd pe mediumul ei care o ruga să mai stea puţin, dar Katy i-a răspuns: draga mea nu pot, misiunea mea este îndeplinită, Dumnezeu să te binecuvinteze. S-a auzit atunci un sunet să sărut de adio, după care mediumul s-a înfăţişat în mijlocul asistenţei, complet sleită şi adînc consternată. Katy spunea că de acum încolo nu va mai putea nici vorbi, nici să-şi arate faţa că îndeplinind timp de trei ani aceste apariţii fizice, petrecuse o viaţă foarte teribilă ca să-şi ispăşească greşelile. Ea era hotărîtă să se înalţe la un grad superior de viaţă spirituală, că numai la lungi perioade de timp va mai putea corespunda în scris cu mediumul ei, dar că acest medium al ei, va putea întotdeauna să o vadă

cu ajutorul vederii spirituale. Citind această experienţă, nu ne mai putem îndoi de apariţiile lui Isus, nu avem absolut nici un motiv pentru aceasta, astfel că doctrina creştină s-a întemeiat pe un fenomen ştiinţific, adevărat.

Apostolii la apariţia lui Isus, ştiau că acesta este fantoma materializată a spiritului său şi nu întoarcerea la viaţa cadavrului său. El ştiau ce înseamnă un spirit, o fantomă, o stafie? Dovadă evanghelia lui Luca cap. 24 pag 36–40: şi vorbind ei acestea, Isus însuşi stătu în mijlocul lor şi le zise: pace vouă, dar ei spăimîntîndu-se şi înfricoşîndu-se gîndeau că văd un duh, şi El le zise: pentru ce sînteţi tulburaţi şi pentru ce se ridică gînduri în inima voastră, vedeţi mîinile şi picioarele mele că eu însumi sînt, pipăiţi-mă şi vedeţi pentru că un duh, nu are carne şi oase, după cum mă vedeţi pe mine că am, şi zicînd acestea le arătă mîinile şi picioarele. Isus a voit să le arate deosebirea dintre el, apariţiune materializată şi un simplu duh, o fantomă nematerializată, obiect de groază şi oroare, un fel de umbră a morţii, pentru evocarea căreia legea mozaică pedepsea cu moartea. Mai tîrziu sensul învierii s-a pierdut din greşeala bisericii, în loc să lămurească fenomenul învierii ca pe arătarea spiritului lui Isus, biserica pentru a exercita o fascinaţiune asupra maselor şi de aici o ascultare oarbă, a înfăţişat învierea ca pe o minune, vorbind de învierea corpului material fizic al lui Isus şi de înălţarea lui la ceruri, şi că aceasta s-a produs numai cu Isus fiindcă el a fost fiul lui Dumnezeu.

De altfel religia creştină susţine că există o singură viaţă pămînteasă după care spiritul rămas se înalţă la ceruri aşteptînd judecata de apoi, după care va fi trimis în rai sau în iad, după faptele sale. De asemeni mai susţine că mîntuirea păcatelor noastre s-a obţinut prin răstignirea şi sîngele lui Isus

şi că materializarea fiului lui Dumnezeu respectiv Isus Cristos a avut loc o singură dată.

Colonelul Albert de Rochas a putut desprinde în mod experimental fantoma omului în viaţă, reuşind să fotografieze aceste dedublări eterice. Aceleaşi experienţe le-au făcut şi Charles Lancelin şi Hector Durville. Dedublarea corpului eteric se face la început la mică distanţă, persistînd o legătură cu corpul material, un fel de cordon ombilical.

Corpul astral poate să se deplaseze la distanţe mult mai mari, părăsind corpul fizic, care rămîne în transă, un fel de letargie. El se poate arăta la mari depărtări, luînd o formă vizibilă, uneori rostind chiar cuvinte.

Domnişoara Sagee, institutoare franceză într-un oraş din Livonia a fost văzută în timp de 18 luni, în repetate rînduri în dublu de către un întreg pension de 40 de fete.

Robert Bruce, un ofiţer scoţian de marină cobora în cabina căpitanului pentru a lua instrucţiuni în legătură cu ruta de urmat. Acolo în locul căpitanului a văzut un om străin care scria la o măsuţă. Ofiţerul a urcat pe punte unde a găsit căpitanul şi cu el au coborît în cabină, unde au găsit un bilet pe care scria: cirmeşte spre nord-vest şi nici o altă persoană. Urmare acestui sfat a fost întîlnirea unei corăbii gata să se scufunde, dar surpriza a fost şi mai mare atunci cînd pe această corabie a fost văzută persoana pe care o găsise în cabina căpitanului.

În oraşul Mantes lîngă Paris, s-a văzut fiica materializată a soţilor Alexandre decedată în urmă cu 7 ani, la vîrsta de 19 ani, luînd corpul omenesc îmbrăţişîndu-şi părinţii ei, bătînd note la pian, vorbind cu cei 16 asistenţi, distribuind flori şi apoi dispărînd treptat într-o negură după cum şi apăruse.

La Charles Livermore, pe o perioadă de 5 ani au avut loc 388 de şedinţe cu apariţii de fantome materializate sub un control riguros. S-a văzut acolo şi figura lui Benjamin Franklin.

Aşa cum am spus, faptul fundamental al doctrinei creştine pe care teoolgia îl consideră supranatural, un miracol este învierea lui Isus, ca este menită a dovedi dogma nemuririi sufletului.

Învierea este în termeni metafizici, apariţiunea materializată post mortem, a lui Isus, este cum ar zice spiritiştii arătarea spiritului său. Isus s-a arăta prima dată Mariei Magdalena, apoi celor doi ucenici pe drumul înspre Emmaus şi apoi tuturor deodată, iar a patra oară, din nou la toţi apostolii dar de faţă fiind şi Toma care lipsise la apariţia anterioară, cînd i-a dat lui Toma să-i pipăie rănile de la mîini şi de la picioare. Religia creştină nu s-a fondat prin urmare pe fanatismul orb al unor halucinaţii, pe sugestia colectivă a unora, pe credinţa copilărească a unor naivi, ci pe certitudinea unui fapt, apariţia lui Isus după moartea sa.

Fantoma materializată a lui Isus, a fost alcătuită ca toate fantomele, atît cele de apariţiuni spontane precum învierea, cît şi cele provocate în laborator din substanţa numită de Charles Richet ectoplasmă, care ieşind în mod vizibil din capul mediumului şi invizibil din corpul asistenţilor animalelor şi plantelor. Ectoplasma este o substanţă protoplasmatică prin manipularea căreia, subconştientul mediumului său inteligenţei spirituale, produc fenomene de ordin superfizic, inclusiv materializări parţiale sau totale. Ectoplasma, este invizibilă în stare primară dar îmbrăcînd o stare vaporoasă, lichidă sau solidă, în diferitele ei grade de condensare, ea emite un miros ca al ozonului, culoarea ei este albă, neagră sau cenuşie, dar obişnuit albă. Senzaţia la pipăt este umedă şi rece, uneori viscoasă şi

cleioasă, mai rar uscată şi tare, este mobilă, înceată prin mişcarea ei, ca o reptilă sau iute ca fulgerul, este sensibilă la lumină şi cu o inteligenţă interioară.

Ectoplasma, formează fantoma materializată în carne şi oase în cîteva minute şi tot în cîteva minute, poate dispare, intrînd la loc în corpul mediumului sau a celorlalte corpuri de unde a ieşit. Fotografiile şi filmele experienţelor moderne surprind însuşi procesul de formare al materializărilor în diferitele lor faze. În general mai greu se materializează o fantomă completă, din cap şi pînă în picioare, aceasta necesitînd un mare consum de energie, de obicei se materializează numai o parte a corpului, aproape întotdeauna faţa pentru a fi recunoscută, restul sau este un gol, sau este acoperit într-o draperie de ectoplasmă de culoare albă, strălucitoare, de aici credinţa populară că stafiile sînt îmbrăcate în cearşafuri albe.

În acelaşi fel s-a produs şi apariţia lui Isus, tot în alb. În acest sens relatează şi Marcu, că au văzut femeile (cap. 16 par. 5): intrînd în mormînt, văzură pe un om stînd de-a dreapta îmbrăcat în veşmînt alb şi se înspăimîntară. Evanghelia după Luca, vorbeşte de doi inşi (cap. 24 par 4-5): şi pe cînd erau ele în mare nedumerire despre aceasta, iată doi bărbaţi stătură înaintea lor, în veşminte luminînd ca fulgerul. În acelaşi fel povesteşte şi evanghelia lui Ioan (cap. 20 par. 12-13): şi Maria găseşte doi îngeri îmbrăcaţi în alb şezînd unul la capul şi altul la picioare unde fusese pus corpul lui Isus.

Atingerea fantomelor este un lucru foarte delicat, chiar primejdios. Bruscarea, rănirea sau lovirea fantomei, produce acelaşi efect vătămător asupra corpului mediumului din care a ieşit ectoplasma ce serveşte la alcătuirea fantomei. Fantoma este în permanenţă legată de medium printr-un cordon de ectoplasmă ieşit cel mai adesea din corpul mediumului. Subs-

tanţa ieşită din corpul mediumului îşi păstrează sensibilitatea ca şi în interiorul corpului. Disocierea materiei sau aşa-zisa energie intraatomică creează căldură, magnetism, electricitatea, lumina, gravitatea. Aceasta confirmă unitatea de concepţie a universului: forţele se desprind din materie, ca să poată lucra. Din eterul primordial, sub impulsul unei forţe cosmice conştiente şi organizatoare, prin concentrări, lente în decurs de miliarde de ani s-a format materia, apoi prin dezagregarea materiei, iau naştere forţele fizice şi mecanice, care mişcă materia şi fac să funcţioneze maşinăria universului. Este o identitate de constucţie în natura neinsufleţită ca şi în cea însufleţită. Materia, forţele şi viaţa sînt plămădite după acelaşi tipar. Materia deci, este un loc de refugiu al energiilor care există însă şi în afară de ea. Fenomenul de disociere al materiei şi energia care o formează şi reasocierea energiei în materie, este făcută de spiritele angelice, foarte evoluate. Mediumul de materializare are spiritul său foarte evoluat cu înalt grad în cer şi are o mare cantitate de fluid solar. Biblia spune că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu are chipul unui moş cu barbă sau al unui om cu ţap, mîini, picioare, etc. Şi totuşi Spiritul Divin este într-adevăr creat din trei părţi distincte, ca şi corpul omenesc, aşa cum corpul omenesc este constituit din trei forme de energie şi anume: spiritul sau scînteia divină în interior, corpul astral sau perispiritul la mijloc, şi corpul eteric în exterior, tot astfel şi creatorul divin este fomat din trei componente, şi anume în interior sfera ce cuprinde spiritele cu cel mai înalt grad de evoluţie.

Forma pe care o are creatorul, este forma cea mai perfectă din univers, adică aceea de sferă, şi duhurile create de divinitate sînt şi ele tot sferice. Această sferă cea mai centrală a

Divinităţii se numeşte Capul sau Tatar, fiind cea mai perfectă şi din care pleacă scinteia divină pentru toate vieţuitoarele. La mijloc se află o altă sferă numită a Pectoralului sau a Respiratorului, din care pleacă corpul astral cu învelişurile fluidice ce formează perispiritul, iar către exterior, a treia sferă, este aceea a pîntecelui sau a Laboratorului, unde se găsesc spiritele de materializare, minerale, plantare, animale şi ale omului. Dumnezeu este Nirvana indienilor, în sînul căreia domneşte cea mai deşăvîrşită fericire. El este format dintr-o infinitate de spirite divine, ajunse la ultimul termen al evoluţiei lor. Deşi fiecare divin îşi păstrează conştiinţa individualităţii sale, totuşi aşa de înaltă este înţelegerea rolurilor lor, că acolo domneşte o singură voinţă şi un singur gînd. Deci spiritul de orice grad vine din Tatar, materia care va servi de pîrghie sau forma spiritului, este trimisă din Mamar. Sfera centrală, execută o mişcare de rotaţie în jurul axei sale închipuite. De asemeni cele patru universuri execută fiecare cîte o mişcare de rotaţie în jurul axei lor şi o altă mişcare de revoluţie în jurul sferei centrale. Cele patru universuri sînt de evoluţie şi constituţie diferite şi aşezate în jurul Sferei Divine, pe o linie închipuită de spirală, ele fiind la depărtări diferite de centru, iar privite de sus în plan orizontal, cele patru universuri par a fi aşezate după direcţia celor patru braţe ale unei cruci. Fiecare planetă execută o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp una de revoluţie în jurul soarelui din care a derivat o dată. Şi sorii fac două mişcări, unul în jurul axei lor şi alta în formă de elipsă în jurul centrului universului de care depinde. Mişcarea de rotaţie a soarelui în jurul axei sale este de 20 km/secundă, iar mişcarea lui de revoluţie este de 220 km/secundă. Întreaga mişcare de revoluţie de la un punct vernal la altul, soarele o face în decurs de 26.000 de ani, parcurgînd în fiecare an o

distanţă de 600.000.000 de km. Mişcarea de revoluţie a pământului are o viteză de 29,8 km/secundă, iar cea de rotaţie de 1666 km/oră.

Conducerea a tot ce s-a creat, se face de către zece categorii de Fii de Dumnezeu, numiţi de evrei în Zohar cu numele de Sefiroti, de aceea pe cele două table ale lui Moise, sînt zece porunci şi nici mai multe şi nici mai puţine. Şi pentru că totul pe lume se conduce prin două forţe contrarii, cele zece porunci sînt scrise pe două table şi nu pe una.

Din punct de vedere spiritual Isus este considerat guvernatorul nostru solar.

De ce Isus a avut doisprezece apostoli şi nu mai mulţi?

Pentru că fiecare zonă spirituală este subdivizată în cîte trei subgrupe, şi cum există trei zone spirituale, albă, albastră şi roşie, cea roşie fiind zona ce cuprinde spiritele cele mai inferioare, zona deci ce reprezintă Diavolarii, apoi zona albastră mai evoluată cu spirite mai ridicate, avînd ca oameni o religie şi o credinţă în forţele cerului, crezînd în Dumnezeu, este zona ce cuprinde Fiularii, iar zona albă este zona cea mai evoluată din acestea trei, cu spiritele numite Divinari, fiind spirite încărnate, care au cunoştinţe profunde de alcătuirea universului, de viaţa de pretutindeni şi de legile din natură. Deci fiind trei zone, fiecare cu trei subzone, fac un total de nouă iar deasupra acestor zone se află zona cu spirite angelice, care şi ea este subdivizată în trei, aşadar un total de doisprezece, pentru fiecare dintre acestea un apostol.

Trebuie să amintesc aici şi ceva despre strigoi, moroi sau vampiri. Dacă corpul eteric nu s-a desprins în totalitate de corpul fizic, o dată cu moartea, această forţă vitală care mai persistă o perioadă de timp, face ca prin ea să se producă anumite efecte asupra cadavrului, care continuă să-şi desfăşoare o oa-

recare viață vegetativă; unghiile și părul cresc în continuare, buzele sînt roșii, ochii adesea sînt deschiși, descriindu-se și cazuri cînd cadavrul a fost găsit cu fața în jos. Prin persistența corpului eteric legat de corpul fizic, se pot produce materializări ale strigoilor sub forma de fantome fie ca oameni fie ca animale, care provoacă efecte mecanice neplăcute în casa unde au trăit sau în altă parte. Obiceiul la țară este ca să se dezgroape cadavrul și să i se împlinte în inimă un par ascuțit, altcori să i se taie capul sau să se ardă cadavrul.

O dată cu incinerarea fenomenul dispare. Aceste efecte mecanice sînt cunoscute ca fiind produse și de spiritele rele, iată cîteva exemple: în casa lui Bartolomeo Rossi din Milano, hainele locatarilor casei erau rupte de forțe nevăzute. Monseniorul Westen, episcop al Zanzibarului care a prezidat congresul anglocatolic din 1923, a cunoscut într-o colibă de indigeni acțiunile unor spirite turbulente care aruncau bucăți de tencuială de pămînt ce se desprindeau de pe pereți în toate direcțiile. Un gazetar englez a publicat în 1919 un caz similar petrecut într-o colibă din Africa, unde a fost bombardat în mod inexplicabil, cu noroi uscat, cum o bucată de stofă s-a ridicat singură pînă la un metru în sus și a fost sfîșiată la mijloc de o forță nevăzută.

Un caz ciudat s-a întîmplat în Constanța pe strada Valea Albă înainte de al doilea război mondial în casa unde locuia Ion Blisa și mai mulți chiriași, casa a fost supusă unui bombardament cu pietre timp de trei zile aruncate de mîini nevăzute și căzînd zeci deodată din direcții diferite.

Acțiunea strigoilor se mai numește și vampirism. Licantropia, se deosebește de vampirism, ea constă în materializarea unor fantome ce provin de la un om în viață, care doarme în patul său, pe cînd vampirismul este vrăjitorul mort care duce

încă o viaţă vegetativă. Iată un caz de licantropie, în care corpul astral al unui vrăjitor s-a materializat luînd forma unui câine. Într-o localitate se găsea o casă prin 1878 pe care proprietarul nu putea nici s-o închirieze şi nici s-o vîndă, căci casa era vizitată de o stafie sub forma unui câine care nu lăsa pe nimeni să doarmă noaptea. În apropiere de această casă locuia o babă care se cunoştea că este vrăjitoare. Un ofiţer pe nume Gustav Bujanso şi-a luat hotărîrea de a locui o noapte în acea casă. Pe la orele 12,00 noaptea s-a auzit o zgîrîctură pe uşa casei unde locuia. El s-a sculat şi a lovit puternic cu sabia în uşă, astfel încît lama sabiei a trecut dincolo de uşă, în acel moment s-a produs un snop de scîntei luminoase şi zgomotul a încetat. A doua zi vrăjitoarea ce locuia aproape de casă a fost găsită moartă în urma unei răni primite în regiunea frontală.

Acest caz de materializare a fost descris de Ernest W. Oaten în cartea "Amintirile unui medium".

Cu fenomenul de materializare şi dematerializare s-au ocupat în zilele noastre şi următorii: Pierre Janet în Franţa, Frederik Myers în Anglia şi William Jones în America. În timpul unei şedinţe ei au reuşit să materializeze spiritul unei fetiţe. La ruşi Alexandru Aksanov a asistat la o şedinţă de spiritism cînd un mèdium s-a dematerializat complet.

Fenomenul de materializare îl găsim şi în apariţiile Fecioarei Maria, în Polonia şi ultima dată în Spania, în localitatea Pora, cînd s-a arătat unui grup de copii care se jucau. Cu această ocazie a prezis trei lucruri: mai întîi a prezis că unul dintre aceşti copii se va îmbolnăvi, lucru care s-a şi întîmplat, a doua zi copilul murind. A doua previziune a fost aceea că sistemul comunist va dispare, iar a treia previziune o cunoaşte numai Papa care nu are voie să o divulge, fiind înscrisă şi ţinută într-un seif al lui, ce se transmite din Papă în Papă.

Este interesant, că cel care a atentat la viața Papei, turcul Hagea care se găsea în slujba serviciilor secrete bulgare, știa de existența celei de-a treia previziuni pe care o are Papa, pentru că la un interogatoriu cînd i s-a cerut să spună în al cărui serviciu secret este, a spus că va divulga acest secret, dacă și Papa va spune ce are scris în seiful lui referitor la previziunile Fecioarei Maria.

FUNDAMENTUL BIOFIZIC AL MEDIUMNITĂȚII

În telepatie și transmiterea gîndirii, ceva se desprinde din sistemul nervos al mediumului. Acesta este corpul lui astral, care întîlnește în spațiu corpul astral al altui individ. Ele se întîlnesc, schimbă între ele informații și apoi se reîntorc în corpurile lor fizice. În visul premonitor, corpul astral desprins care călătorește în spațiu, ia cunoștință și cu lumea spirituală pe care o întîlnește, prin văzul și auzul spiritual. În cazul cînd se produce și exteriorizarea sensibilității, din corp se desprinde "un dublu" care duce cu el sensibilitatea mediumului, astfel corpul rămîne complet insensibil, iar sensibilitatea se concentrează în "dublu-fantoma" care s-a desprins. În experiențele de telechinezie, ceva se desprinde de corp ca a doua persoană fizică, însă invizibilă și execută acțiunea mecanică. În experiențele de materializare se desprinde din corpul fizic al mediumului așa-numita ectoplasmă sau bioplasă descrisă cînd am vorbit de corpul vital sau eteric al organismului. Se cunoaște faptul că în timpul unei ședințe de spiritism, cînd se face materializarea unui spirit, mediumul scade în greutate, cu exact greutatea fantomei. Astfel în toate fenomenele paranormale ceva se desprinde din corpul fizic al mediumului care lucrează

independent, posedînd facultăţi noi, dar este incapabil corpul material.

Materia apare astfel, doar ca un sediu al unor forţe psihofizice, dar care sînt independente de materie. Altfel spus, mediumul este o persoană ale cărei elemente constitutive, mintale, dinamice şi materiale, sînt susceptibile de o descentralizare momentană. Aceste forţe pentru a lucra trebuie să iasă din materie. Ele nu lucrează ca alte forţe ale naturii, asupra materiei din care s-a născut, ci în afară asupra altei materii. S-a constatat că forţele naturii: electricitatea, căldura, magnetismul, lumina şi gravitaţia, constituie materie disociată sau energie intraatomică. Din eterul spaţial primordial, ce cuprinde protoni, neutroni şi electroni rezultanţi din explozia primordială aşa numitul Big Bang, forţele spirituale conştiente şi organizatoare în decurs de miliarde de ani au constituit materia. Construcţia materiei neinsufleţite sau insufleţite, se face identic. Materia, forţele şi viaţa sînt făcute după acelaşi tipar, materia fiind numai un loc de refugiu al energiilor de tot felul, dar aceste energii există şi în afara materiei. În materia vie, elementul spiritual fiind independent de materie, după îndeplinirea ciclului de evoluţie firească, continuă să supravieţuiască. Am menţionat mai înainte că sînt mediumi care pot trece materia prin materie. Aceasta nu contrazice legile naturii, pentru că legea fizică arată că atomii materiei se disociază în elementele care i-au alcătuit, adică în forţa care se dispersează în eterul primordial, altfel spus un corp material poate străbate un alt corp material, dacă unul din ele se disociază, atunci produsul acestei disocieri atomice, trece prin corpul rămas material, aşa cum lumina, căldura, magnetismul trec fără nici o greutate prin corpul material.

Părţile componente ale atomului, protonii, neutronii, au o mişcare de rotaţie din jurul axei lor şi o altă mişcare de revoluţie a electronilor în jurul nucleului, cu o viteză de 300.000 km/secundă, aceeaşi mişcare, la scară mai mică, pe care o au toate corpurile din univers. Viteza lor constituie cauza energiei pe care o conţin, cînd viteza lor scade sub influenţa unei cauze oarecare, sub un punct limită, echilibrul particulelor devine instabil şi ele pot fi expulzate în afară, ceea ce constituie începutul disocierii atomului. Materia se disociază sub influenţa luminii, a electricităţii sau în mod spontan. Toate corpurile se disociază, dar unele din ele mult mai intens, de exemplu: radium, uraniu. Forţa spiritului este o cauză formidabilă de disociere a materiei. Gustave de Bon, încă din 1902, calculează că un ban de aramă cîntărind un gram, dacă s-ar disocia în întregime într-o secundă ar elibera o putere de 6.800.000.000 cai putere, care ar fi suficientă să mişte un tren de marfă, cu o lungime egală cu de peste patru ori circumferinţa pămîntului, pe o şosea orizontală. În mod normal această energie se degajă încet în miliarde de ani, adică tot în atîta timp cît i-a trebuit naturii să alcătuiască materia din eterul primordial. Forţa spirituală a mediului nu numai că poate disocia materia, dar o şi reasociază, ea creează materie acolo unde înainte nu existase. Acest fenomen este atît de rar că nici natura nu-l mai poate reproduce, cel puţin în sistemul nostru solar.

Sensul legii lui Lavoisier, că în natură nimic nu se creează, nimic nu se pierde, ci totul se transformă, este că natura există dintotdeauna, astăzi nu se mai creează, nici nu se pierde, se transformă sub influenţa reacţiilor chimice. Legea lui Gustav de Bon spune că sub impulsul unei forţe necunoscute, din eterul universal, se creează materie, prin concentrări treptate în timp de miliarde de ani. Odată formată materia, de exemplu un sistem

solar ca al nostru, fenomenul constructiv încetează şi materia se descompune încet, încet, în alte miliarde de ani întorcîndu-se la loc, în eterul universal. Aceasta înseamnă că materia se formează sub influenţa unei forţe psihice, aşa cum fac mediumii de materializare. Această forţă este de natură mintală, pentru că organizarea materiei nu este un element haotic, ci organizat şi inteligent. La fel se întîmplă şi în telechinezie.

Un medium celebru de telechinezie a fost Elena Petrovna Blavatsky. Aceasta încă din copilărie putea hipnotiza porumbei, este apoi folosită de poliţie pentru prinderea răufăcătorilor prin puterea ei de desprindere a corpului astral. Este arestată, după care pleacă din Rusia pentru a deveni artistă de circ. În continuare luptă travestită în barbat alături de Garibaldi. Din Italia pleacă la Boston în America.

Ea era capabilă, să crească cele mai suave parfumuri şi cele mai apetisante fructe, numai printr-un singur gest al mîinii, ea putea oricînd să-şi desprindă corpul său astral, şi să stabilească contacte cu spirite evoluate, care i-au vorbit de existenţa unei alte lumi, spirituale. Ea putea să spargă de la distanţă obiecte de sticlă, este considerată de altfel, întemeietoarea teozofiei, pe care a dezvoltat-o atît de bine Rudolf Steiner. Sînt citate numeroase cazuri de mediumi, care fac telechinezie. La ruşi Nely Mihailova sau Eusapia Paladino, Rudy Schneider.

Nely Mihailova, prin putere mentală, mişca obiecte, le ridica în aer, le spărgea, ea separa albusul de gălbenuşul oului, tot prin puterea spirituală. În Bulgaria, este cunoscută cu aceleaşi puteri Vanga Dimitrova, care în plus este şi un mediu de premoniţiile extraordinar, prevăzînd lucrurile ce se vor întîmpla, cu o exactitate de zile şi ore.

Forţa prin care se reuşeşte acest lucru mecanic, îl reprezintă eterul, un corp care umple tot spţiul, între corpurile

cereşti, între moleculele din materie şi înăuntrul atomilor, este substanţa primordială a universului, din care în urmă cu miliarde de ani s-au alcătuit atomii materiei. Ea nu a putut fi pusă în evidenţă, dar existenţa ei a fost dedusă. Fresnel, dovedeşte că lumina se propagă prin ondulaţiuni, la fel ca acelea care se produc prin căderea unei pietre în apă, aceste ondulaţiuni trebuie să se producă într-un mediu, acel mediu se numeşte eter. Lăsînd lumina să treacă cu viteza de trei sute de mii de km/sec. înseamnă că are o rigiditate mai mare decît a oţelului, cu o densitate extrem de slabă, dar totuşi nu este gaz, căci dacă ar fi gaz, la izbirea aştrilor fără atmosferă ar produce o temperatură de 38.000 grade, el este un solid fără densitate şi greutate, fiind sustras legilor gravitaţiei este deci imponderabil, imaterial. Eterul este solid, fără să fie materie, lucrează întocmai ca forţa psihică putînd executa o forţă mecanică, fără să fie observat.

SUFLET ŞI SPIRIT

NOŢIUNEA DE SUFLET nu trebuie suprapusă aceleia de spirit. Prin suflet se înţeleg senzaţiile noastre de plăcere şi de durere, de bucurie şi de tristeţe, de foame sau de sete, precum şi sentimentele noastre de ură sau de iubire. Toate acestea se datoresc corpului nostru eteric care este sensibilizat prin organele de simţ: văz, auz, miros, gust, tact şi care sînt transmise în interiorul corpului prin fibrele nervoase somatice sau viscerale la centri nervoşi unde corpul eteric este mult concentrat. Aceste formaţiuni eterice concentrate sînt influenţate de excitaţii ce sînt primite prin centrele de absorbţie descrise la corpul eteric şi care pentru viscerele abdominale se concentrează în special în plexul solar, un fel de "creier abdominal" ce controlează funcţionalitatea organelor abdominale şi care la rîndul lui este sub controlul hipotalamusului. Excitaţiile primite prin organele de simţ sînt trimise în final la scoarţa cerebrală unde se conştientizează. Am putea deci spune că corpul eteric este sufletul senzaţiilor noastre alături de corpul astral.

În ceea ce priveşte noţiunea de spirit, aceasta este o formă de energie necunoscută încă, dar care pare să fie formată din particule infraatomice, bine structurate, fără sarcină electrică sau magnetică, fără masă, care circulă cu viteze de zece la puterea a zecea mai mari decît viteza luminii, care pot străbate orice obstacol fără greutate şi care nu sînt supuse legilor gra-

vitaţiei. Spiritul este responsabil de gîndirea, memoria, imaginaţia şi voinţa noastră, el este nemuritor rămînînd în spaţiu după moartea noastră fizică şi supus reîncarnării pentru purificarea lui. În spirit sînt înmagazinate toate informaţiile noastre din actuala viaţă şi din vieţile anterioare, iar sediul lui s-ar afla în subconştient, în substanţa reticulară în special.

Sufletul nu este nemuritor, el persistă un timp după moarte atîta timp cît mai persistă legătura dintre corpul astral şi corpul eteric. În această perioadă spiritul prin persistenţa acestor legături cu sufletul simte nevoia de a se bucura de aceleaşi satisfacţii sufleteşti pe care le-a avut în viaţa pămînteacă. Din această cauză persistă în înţelepciunea populară obiceiurile parastasurilor şi pomenilor ce se fac la înmormîntare şi după aceea. Se ştie că în general această legătură dintre suflet şi spirit, sau altfel spus dintre corpul eteric şi corpul astral este de circa 7 ani, exact perioada de timp în care au loc aceste parastasuri şi perioada în care nu este voie să se deshumeze cadavrul.

Dar cum poate sufletul care a părăsit corpul fizic să mai cunoască aceste senzaţii de îndată ce el nu mai este sub influenţa organelor de simţ care să le dea senzaţiile percepute în lumea fizică?

În lumea astrală sufletul-spirit este hrănit prin gînduri, prin imaginile transmise prin gînduri, cu alte cuvinte gîndurile celor din lumea fizică sînt cele care ajung la suflet, nu alimentele care se împart la parastasuri şi pomeni.

Aşa cum am spus spiritul este o formă de energie de proveniență divină îmbrăcat în mai multe învelişuri fluidice: planetar, solar, universic şi cosmic, care alcătuiesc perispiritul.

Învelişul solar al perispiritului este acela care este astfel structurat încît posedă voinţă, memorie şi inteligenţă.

În ceea ce priveşte memoria, forma sa cea mai elementară este aceea a unei memorii de simplă recunoaştere în prezenţa obiectului perceput, dar fără evocare în absenţa sa, iar cea mai evoluată formă de memorie, este memoria de evocare.

Adică capacitatea de evocare sub formă de imagini, de amintire, ale unor obiecte sau evenimente care nu sînt percepute în prezent, aceasta presupune o funcţie simbolică de imagini mintale. Chiar şi limbajul evocă tot imagini mintale, aceasta presupune existenţa unor înregistrări inconştiente, presupune scheme fie pentru organizarea amintirii, fie pentru reconstituirea ei, sau poate doar pentru decodarea ei. Ne găsim deci în faţa unei codări sau decodări legate cu scheme de acţiuni sau operaţiuni. Aceasta înseamnă că memoria comportă două aspecte cu totul distincte, aceea de conservare a schemelor ca atare, şi aceea de actualizare a amintirii sau decodarea sub formă de recunoaştere sau evocare. Memoria instinctului, la nou născut de supt, este transmisă prin reincarnarea spiritului; tot subordonat membrici spirituale are loc şi funcţia de anticipare. Iată un exemplu: se cunoaşte că dacă are loc o luptă între un şarpe boa şi un tigru, tigrul pentru a-l face inofensiv pe şarpe, ca să nu-l muşte, îl prinde cu dinţii de gît, ştiind că cu capul acesta poate să-l muşte sau să-l omoare prin veninul pe care îl varsă la locul muşcăturii. În acelaşi timp, tigrul se fereşte de mişcările corpului şi cozii şarpelui, acesta putînd să-l omoare la rîndul lui pe tigru, nu numai prin muşcătură ci prin asfixiere, în care scop el caută cu mişcarea corpului să-l înfăşoare prin încolăcire în jurul toracelui, în tot timpul luptei, asistăm la această mişcare a tigrului care ţinînd strîns cu dinţii capul şarpelui îşi fereşte corpul pentru ca acesta să nu fie încolăcit şi de cele mai multe ori şarpele reuşeşte acest lucru, astfel că în final mor amîndoi. De

unde ştie tigrul care nu s-a luptat niciodată cu un şarpe, că acesta ar putea astfel să-l omoare, aceasta se datoreşte memoriei de evocare pe care o are inscrisă în spiritul său şi pe care o decodează, din alte vieţi anterioare şi funcţiei de anticipare prin care prevede ce s-ar putea întîmpla în cazul că nu ar fi atent în această luptă. Această memorie nu poate fi decît în spiritul lui, pentru că procesele de memorie nu se transmit prin codul genetic, restectiv prin A.D.N. sau A.R.N.

Iată şi un alt exemplu de memorie de evocare şi de anticipare: se cunoaşte faptul că după ce un leu a îmbătrînit este alungat din teritoriul pe care îl deţinea împreună cu leoaicele şi puii lor, prin lupta cu alt leu tînăr care vine din alt teritoriu şi de cele mai multe ori este omorît. Leul tînăr învingător imediat ce a pătruns pe teritoriul leului alungat sau omorît prima lui acţiune este aceea de a omorî prin muşcătură a coloanei cervicale, a tuturor puilor de leu de sex masculin pe care îi găseşte în colonie, aceasta pentru a nu le da posibilitatea lor, ca atunci cînd vor fi mari să-l poată ataca nefiind descendenţii lui. Acest instinct, leul nu l-a învăţat în actuala lui viaţă ci îl are înscris din alte existenţe anterioare cînd probabil la rîndul lui a fost omorît de pui de leu rămaşi de la alt leu.

În ceea ce priveşte creierul se ştie că el are o origine ectodermică şi ne informează mai mult asupra mediului exterior în măsură mult mai mare decît asupra interiorului corpului nostru, deşi el joacă rolul de organ reglator pentru ansamblul organismului. Tocmai de aceea creierul în spiritualismul bergsonian este redus în raport cu spiritul, la rolul modest de cui în care s-a atîrnat un palton, dar chiar şi acest cui este problematic deoarece dintr-o asemenea perspectivă la originea vieţii este paltonul ca atare ceea ce face cuiul inutil, deci spiritul

își creează creierul pentru perfecționarea evoluției lui fiind subordonat interesului acestuia, cum și corpul fizic este construit de spirit în același scop de a găzdui în condiții cît mai bune spiritul, aceasta însemnă că nu creierul nostru este sediul spiritului. Se cunosc cazurile cînd unii bolnavi prezintă o inteligență și o memorie perfectă deși după moartea lor, la necropsie se găsește creierul distrus, fie printr-un abces cerebral, fie prin procese de distrucție specifice senilității.

Pe de altă parte, deși sistemul nervos se diferențiază abia la celenterate, funcțiile sale sînt prezente încă de la protozoare.

Inteligența nu este nici în raport cu greutatea creierului, Napoleon, Gambeta și Anatole France aveau creierul cîntărind 1500 gr., 1250 gr. și respectiv 1017 gr., deci o greutate sub normală și totuși au fost niște genii. În creierul lui Einstein a existat un exces de celule gliale, celule de susținere care nu au nici un rol în funcțiile creierului.

Încă din antichitate filozofii greci, în special Pitagora, Platon și Aristotel, au gîndit asupra relației dintre corpul fizic al omului și procesele psihice. Ei au numit suflet, acea parte din organism care să fie responsabilă de producerea fenomenelor psihice. Pitagora considera sufletul un element material (pneuma) care are o proveniență cosmică, adică eterul cosmic. El consideră că mișcarea acestui eter în organism determină procesele psihice, adică stările afective, stările de motivație, de gîndire sau cunoaștere, precum și senzațiile noastre. Conform concepției lui, sediul sufletului este localizat în creier și în inimă, iar contactul cu realitatea se face prin organele de simț. Rolul inimii ca sediu al sufletului a fost considerat și de antichitatea romană și de asemeni de gîndirea filozofică chineză antică, precum și în concepția culturii indiene vechi, în textele vedice. În cartea egipteană a morților se descrie judecarea sufletului

după moarte, sub forma unei cîntăriri efectuată în faţa unui tribunal format din 42 de judecători, avînd pe cintar inima mortului. În ceea ce priveşte rolul creierului, în acest cuplu ca sediu al sufletului nu materia cerebrală era considerată a avea importanţă, ci cavităţile ventriculilor cerebrali. Această concepţie privind sediul sufletului în ventriculii cerebrali va persista pînă în secolul 18 al e.n. Această concepţie s-a bazat pe faptul că suportul material al sufletului fiind un fluid eteric, el nu putea fi localizat decît în aceste cavităţi, care ofereau condiţia anatomică cea mai bună pentru localizare. Eterul pneumatic (corpul vital) este de origine divină ca şi fluidul cosmic existînd o corelaţie între suflet, reşpiraţie şi aer. Circulaţia eterului pneumatic prin corp după concepţia lui Pitagora, se făcea prin artere. Platon reia concepţia lui Pitagora asupra sufletului pe care o dezvoltă şi mai mult. El susţine transmigrarea sufletului din spaţiile siderale în corpul uman şi apoi, după moarte, reintoarcerea lui în lumea astrală. De asemeni şi el considera sufletul ca o substanţă cosmică de natură divină. Aristotel atribuie cordului rolul principal în procesele psihice şi sediul cel mai important al sufletului. Deşi el consideră eterul ca suport al proceselor psihice, nu-l considera şi suport al forţei vitale care asigură viaţa organismului. Conform concepţiei lui, funcţiile emoţional-afective şi motivaţiile sînt localizate în cord, iar funcţiile de cunoaştere, cognitive sînt localizate în ventriculul cerebral. Aceşti filozofi, nu fac o distincţie între suflet şi spirit, între procesele afective şi sentimente pe de o parte şi gîndirea şi memoria pe de altă parte, considerîndu-le că fac parte toate din suflet.

Apostolul Pavel în scrisoarea către Corinteni admite existenţa a două suflete, unul pe care-l numeşte de esenţă spirituală, singurul care supravieţuieşte sau învie după moarte şi

unui mai inferior, în sensul unei materializări mai opace, care structurează corpul fizic. Ambele se întrepătrund cu corpul fizic neavînd o localizare precisă, acest fluid de origine divină, a fost identificat cu suflarea divină din Geneza. În concepţia religiei islamice, în Coran se consemnează ca sediu al sufletului tot cordul; memoria, atenţia, inteligenţa şi înţelepciunea sînt situate exclusiv în inimă. În ceea ce priveşte natura sufletului, Mahomed se situează pe o poziţie dualistă considerînd sufletul ca un principiu ce transcende materia şi care este insuflat de divinitate.

În evul mediu Toma d'Achino considera că natura sufletului nu este eterul cosmic ci spiritul care este transcendental şi de origine divină, eternă, el fiind numai temporar găzduit de corp. În felul acesta el combină ideea anatomo-fiziologică aristotelică, cu concepţia iudeo-creştină a sufletului privindu-l drept o emanaţie sau o suflare divină. El neagă deci existenţa pneumei şi a eterului ca un pricipiu material şi susţine existenţa caracterului transcendent al suportului activităţii psihice. Cu alte cuvinte, în actul creaţiei sufletul nu se transmite de fiecare dată ci se generează un suflet nou. El admite totuşi un suport raţional de origine divină şi un suflet vegetativ care poate fi abordat de ştiinţele naturii.

În timpul Renaşterii revine puternic concepţia potrivit căreia ventriculii cerebrali au rol în elaborarea proceselor psihice iar dintre acestea apeductul lui Silvius şi glanda pineală (epifiza) ar avea rolul cel mai important.

Paracelsus este primul care afirmă că omul dispune de un "spiritus vitae" adică un suflu vital care spunea el conferă substanţei anorganice calitatea de substanţă organică, el şi-a dat seama că acest corp vital este cel ce determină şi întreţine metabolismul celular şi este primul care îi atribuie calităţile

de a avea memorie şi inteligenţă. Pe lîngă corpul vital el admite existenţa unui principiu mai puţin material pe care îl numeşte anima şi care ar fi de provenienţă divină, este cel ce ar fi suportul activităţilor psihice, dar nu a reuşit să-l localizeze cu precizie, atribuind totuşi un rol creierului. După părerea lui Paracelsus stomacul ar fi sediul principal al corpului vital, sediul unei inteligenţe a organismului. Dacă comparăm această remarcă cu ceea ce cunoaştem astăzi, el nu a greşit prea mult, căci corpul eteric sau vital se concentrează şi în spatele stomacului, în plexul nervos solar care este un centru neurovegetativ şi contolează activitatea tuturor organelor abdominale. El considera de asemeni că tulburările psihice ar fi determinate de activitatea lunii, de aceea pe bolnavii psihici îi numeşte lunatici. El considera că soarele este corelat cu inima iar luna cu creierul care ar fi sediul proceselor psihice. Se poate trage concluzia că toate teoriile despre suflet au următoarele trăsături comune: nu precizează anatomic locul sufletului, se consideră două componente spirituale suprapuse, principiul vital şi anima (spiritus vitae), corpul astral descris mai tîrziu. În epoca noastră se consideră că sediul proceselor psihice ar fi scoarţa cerebrală.

Freud este cel care admite existenţa unei vieţi psihice conştiente pe care o localizează în scoarţa cerebrală pe care am putea-o numi suflet şi a unei activităţi psihice subconştiente, cu localizare subcorticală. Această dublă localizare a proceselor psihice pe care a prevăzut-o Freud m-a convins că este cea mai apropiată de realitate, existînd două entităţi distincte. Pe de o parte sufletul care este localizat în scoarţa cerebrală şi în hipotalamus şi pe de altă parte spiritul, adică "Eul" nostru îmbrăcat în hainele perispiritului, de corp astral, solar, universic şi cosmic, care îşi are sediul în subconştient, probabil în

substanța reticulară. Spiritul este de proveniență divină fiind cel ce ne dă memoria, gîndirea și inteligența noastră. În el se înmagazinează toate acestea și după moartea fizică el nu dispare ci își continuă viața de spirit liber în lumea astrală pînă cînd revine la o nouă reîncarnare, dar luînd cu el tot ceea ce a înregistrat din memoria altor vieți. În ceea ce privește comportamentul emoțional, tristețea, bucuria, rîsul, plînsul, ca elemente ale sufletului acestea își au sediul în hipotalamus, tot acolo se află și sediul poftelor noastre de sete, de foame, de sațietate sau de sexualitate. Iubirea ca element al sufletului nostru este o combinație a activității corticale, care admiră frumosul prin organele de simț și hipotalamusul care dă impulsul de erecție și ejaculare.

Pe cînd spiritul este nemuritor, sufletul, după moartea fizică, făcînd parte din corpul eteric și astral, părăsește corpul fizic, fiind un timp unit cu corpul astral, dar după un anumit timp se desparte de acesta și dispare. El rămîne cu atît mai mult unit cu corpul astral cu cît în viața pămînteasca a fost mai dezvoltat. În toată perioada cît el este unit cu corpul astral, sufletul dorește să-și satisfacă plăcerile din lumea fizică, dar nemaiavînd organele de simț fizice pentru perceperea stimulilor specifici, își satisface dorințele apelînd la spirit, cu care este unit prin perceperea gîndurilor care îi aduc aceleași senzații, dar nu fizice, ci spirituale, cu alte cuvinte spiritul ca scînteie divină, pentru perfecționarea lui își creează sufletul ca și corpul fizic, dar după un timp se debarasează de amîndouă, pentru a-și crea un alt perispirit cu un alt corp eteric ca suport al sufletului atunci cînd va veni la o nouă reîncarnare într-un alt corp fizic.

Din sfera sufletului face parte și trăirea sexuală. Actul sexual se desfășoară sub controlul hipotalamusului, ca loc central

al sistemului nervos vegetativ, care prin centrii simpatici de la nivelul măduvei dorsale și lombare produce prin nervii splahnici ejacularea la bărbat și orgasmul la femeie, iar prin parasimpaticul localizat în măduva sacrată produce erecția penisului și erecția clitorisului, care induc automat dorința sexuală. În ceea ce privește erecția, ca și producerea de stimuli hormonali, pentru ovare și testicule, aceasta este în strînsă legătură cu concentrația testosteronului din sînge și respectiv foliculină și progesteron la femeie. Anumite celule nervoase de la nivelul hipotalamusului sînt astfel structurate încît prin conexiune inversă în funcție de această concentrație în sînge, stimulează sau inhibă organele genitale. Această structurare specifică celulară, este dată de matrița corpului eteric, specifică fiecărui organ în parte, cu alte cuvinte informația genetică se află în structura energetică a corpului eteric a organului respectiv. Orice experiență sexuală produce o nouă trăire sufletească, dar plăcerea sexuală făcînd parte din sfera sufletului, este trecătoare ca și sufletul.

Nu același lucru se poate spune și despre iubire, iubirea face parte din spirit, fie că ne referim la iubirea partenerei, a frații lor, sau a părinților, aceasta implică gîndirea noastră și reprezentarea în imagini a acestora și acestea fac parte din atributele spiritului. Iată de ce, iubirea adevărată, făcînd parte din spirit, este nemuritoare ca și spiritul.

SOMNUL ȘI VISUL

ÎN TIMPUL SOMNULUI, din omul adormit rămîn pe locul de odihnă corpul fizic și corpul eteric, nu însă corpul astral și Eul. În somn, corpul eteric rămîne unit cu corpul fizic și de aceea funcțiile biologice continuă. Dacă corpul fizic ar rămîne singur, fără corpul eteric, acesta s-ar descompune. În somn se sting reprezentările, suferința și plăcerea, bucuria și mîhnirea, facultatea de a exterioriza o viață conștientă. În timpul stării de veghe, imaginile model pentru corpul eteric nu acționează cu deplină putere, munca de veghe corpul astral și-o îndeplinește numai înăuntrul corpului fizic, în somn el acționează asupra acestuia, dar din afară.

După cum pentru hrănirea corpului fizic are nevoie de lumea exterioară cu care se aseamănă, tot astfel și corpul astral pentru a se improspăta trebuie să se desprindă de corpul fizic și eteric pentru a ieși în lumea spiritelor să se hrănească cu fluidele eterice din univers. Corpul fizic ar muri imediat dacă este rupt de mediul ambiant, căci de fapt corpul fizic al omului nu este decît o parte a pămîntului sau al universului fizic, din acest punct de vedre el se raportează la pămînt ca un deget al mîinii la corpul omenesc, despărțind degetul de mînă, el nu mai poate să se hrănească și moare. Tot astfel și corpul astral, dacă el nu s-ar despărți de corpul fizic și corpul eteric în timpul somnului, nu ar putea ieși în spațiu, nu s-ar putea reîm-

prospăta cu fluidul astral şi astfel omul ar muri. În timpul stării de veghe corpul astral este smuls mediului său, numai în somn el este într-o lume asemănătoare lui. În starea de veghe este absorbit de corpul fizic şi eteric pe care le umple peste tot, iar prin aceste organe corpul astral percepe lumea exterioară. În interiorul corpului el păstrează numai-imaginile model de care are nevoie corpul eteric, căci în timpul somnului corpul astral primeşte imaginile lumii care îl înconjoară, trăind în universul din care s-a născut omul întreg, în univers aflîndu-se izvorul imaginilor prin care omul primeşte forma sa. În timpul stării de veghe sufletul-spirit înlocuieşte imaginile model cu propriile sale modele. De îndată ce simţurile îşi încetează activitatea, o forţă creatoare îşi face apariţia în om, este acelaşi element creator care există şi în somnul fără vise şi care atunci reprezintă starea sufletească opusă stării de veghe. În timpul somnului cu vise, corpul astral mai păstrează o anumită legătură cu corpul fizic şi corpul eteric printr-un cordon fluidic, dacă se rupe şi această legătură atunci avem somnul fără vise, deci şi cu organele de simţ corpul astral nu mai poate raporta just imaginile din vis, la adevăratele fenomene şi obiecte din lumea exterioară.

MONODEISMUL ŞI NORMALIZAREA VISELOR. CLARVIZIUNE ÎN VISE

Prin monodeism se înţelege o gîndire puternică despre o acţiune sau un lucru, pe care o aducem în primul plan, căutînd în acelaşi timp să ne gîndim şi la altceva. Monodeismul este o puternică viziune a autosugestiei.

În lumea astrală, cu această stare a monodeismului, de visare punem în valoare o temă pe care s-o subjugăm forţîndu-ne ca scopul propus să-l dobîndim cu orice preţ. Cu cît vom reuşi mai bine să ne concentrăm gîndurile asupra muncii pe care o depunem, cu atît mai bine ne vom deconecta de influenţele zgomotoase şi vom coordona forţele sufleteşti şi spirituale în scopul deservirii muncii noastre făcă nici o abatere, cu atît mai bine ne va reuşi atingerea ţelului propus. Cu cît vom reuşi să ne concentrăm gîndurile doar pe un singur lucru înainte de culcare, şi mai ales acest gînd să fie ultimul cu care adormim, cu atît mai sigură va fi reuşita noastră, acest gînd va fi preluat în timpul somnului de corpul nostru astral la care se va gîndi pe tot parcursul nopţii şi care se va ocupa de el pentru rezolvare, încît la trezire, problema care ne-a frămîntat în cursul zilei precedente va avea o rezolvare sigură. Cu alte cuvinte starea de monodeism poate să transpună în spaţiu corpul nostru astral, fără să intervină hipnoza, această stare de monodeism este foarte utilă în mai multe acţiuni ale noastre. Înainte de a adormi, Eul nostru trebuie să-şi amintească în linişte şi singurătate toate amintirile zilei trecute şi să-şi fixeze în gînd ceea ce doreşte să realizeze a doua zi. Doctor Bernardt în lucrarea sa "Cartea minunilor şi secretele naturii" descrie cum prin starea de monodeism se pot rezolva probleme care în starea de veghe nu s-au putut rezolva. Vise de asemenea natură sînt destul de des întîlnite şi în literatură. Important este ca oamenii să-şi însuşească capacitatea prin care să-şi amintească exact ceea ce au visat. Pentru aceasta trebuie ca dimineaţa la trezire să se concentreze asupra visului şi să-şi retrăiască toate fazele lui, chiar să-şi noteze pe hîrtie visul. Pentru a ajunge la starea de monodeism natural, trebuie să exersăm mai întîi cu lucruri mai uşoare, ca de exemplu: ne impunem

ca a doua zi dimineaţa să ne sculăm veseli şi bine dispuşi sau să ne trezim la o oră fixă, apoi se trece la exerciţii mai grele. Pentru obţinerea stării de monodeism trebuie să alungăm alte gînduri care ne îndepărtează de la planurile noastre ca astfel să putem ajunge la o concentrare puternică şi curată, problema pe care vrem s-o rezolvăm să fie ultimul nostru gînd cu care adormim. În ceea ce priveşte visele acestea sînt de trei feluri:

— vise care se produc din instincte fizice, aceste vise sînt chinuitoare şi se produc înainte de miezul nopţii;

— vise care se produc sub influenţe exterioare şi pe care le putem condiţiona;

— adevăratele vise care se produc în majoritatea cazurilor în orele de dimineaţa.

Visele produse în legătură cu influenţele excitaţiilor fizice sînt legate de sînge, de organele interne ale organismului. Dacă înainte de culcare mîncăm sau am mîncat seara alimente greu digerabile, visele vor fi chinuitoare, căci respiraţia este îngreunată, nervii se abat de la starea lor normală de repaus. Din conţinutul viselor se pot produce modificări importante în organism, aşa de exemplu în caz de vise cu accidente mortale, se produc pulsaţii puternice ale inimii, se măreşte tensiunea arterială, respiraţia este îngreunată. A doua zi munca este obositoare, iar starea generală a noastră este foarte proastă. Excitaţiile sonore din timpul nopţii, pot produce diferite vise, de exemplu zgomotul monoton al ploii duce la vise prin care asistăm la concerte de muzică, sau zgomotul pe care îl face vîntul cc bate în uşă, duce la vise prin care hoţii încearcă să spargă uşa etc.

În scopul ducerii la bun sfîrşit a oricărei dorinţe, precum ar fi visele determinate, trebuie să avem în vedere următoarele reguli: cu cel puţin două ore înainte de culcare vom mînca

masa de seară, care va fi uşoară şi nu vom bea băuturi excitante ca: alcool, cafea, ceai.

Cu cel puţin două ore înainte de a adormi, nu vom face nici un fel de eforturi fizice, timpul ce se scurge de la terminarea cinei pînă la culcare, să-l petrecem în pace şi linişte şi să ne gîndim numai la lucruri plăcute, de asemeni înainte de a adormi, să căutăm ca corpul să fie într-o poziţie cît mai comodă, să nu ne culcăm pe partea stîngă, căci această poziţie îngreunează bătăile inimii, şi nici pe burtă, capul să fie în direcţia Nord, iar picioarele spre Sud, căci curentul cosmic circulă pe direcţia sud-nord, el trebuie să intre în corp prin picioare şi să iasă prin creştetul capului, este bine să avem în camera de dormit aer proaspăt, şi dacă se poate, să dormim cu geamul deschis, pentru ca aerul proaspăt să pătrundă mereu în cameră, să lăsăm să pătrundă o uşoară rază de lumină, pentru ca visul să nu fie întunecat, de asemeni să nu folosim în camera de dormit parfumuri sau alte mirosuri artificiale. Dacă avem posibilitatea să ascultăm înainte de culcare puţină muzică bună, dar în surdină. Cel ce doreşte să vadă un vis determinat, după ce s-a culcat în pat să nu mai discute cu nimeni, să exerseze timp de 10-15 minute, exerciţii de concentrare a gîndirii, care să aibă la bază închipuirea obiectului dorit. Este posibil ca perechea celui adormit (soţ-soţie) să-i sugereze visul ce trebuie visat, pentru aceasta cu ajutorul concentraţiei gîndirii să-i şoptească la ureche ce trebuie să viseze, la o oră, după ce acesta a adormit. Acest procedeu se numeşte "educaţie astrală" şi poate fi aplicat şi în cazul copiilor şoptindu-le cuvinte de îndreptare.

Arta condiţionării viselor, duce la al treilea fel de vise, acelea de clarviziune. Preoţii din antichitate cunoşteau bine acest

procedeu, ei putînd obţine în starea de monodeism, vise de clarviziune, cu acţiuni ce urmau să se desfăşoare în viitor.

Putem visa de asemeni şi amintiri din alte vieţi trăite, este aşa-numitul fenomen "déja vu".

Aşa cum am descris în timpul somnului corpul astral se împrospătează cu fluid cosmic. Este bine de subliniat faptul că acest fluid cosmic, care este încărcat cu electricitate alternativă, nu-l putem primi din univers decît în timpul nopţii, atunci cînd între pămînt şi univers, nu se interpune soarele, căci fluidul solar este încărcat cu electricitate pozitivă şi se opune fluidului cosmic. Din această cauză nu se poate compara somnul din timpul zilei cu cel din timpul nopţii, fluidul solar împrospătează în special corpul eteric, care pătrunde în organism prin mîna stîngă şi iese prin mîna dreaptă, numai că în corpul omenesc acest corp eteric are o dublă polaritate. Pe partea stîngă este încărcat electromagnetic negativ, iar pe partea dreaptă electromagnetic pozitiv, aşa cum am descris în capitolul magnetism.

Corpul astral în timpul nopţii, părăsind corpul fizic şi eteric, se întîlneşte în lumea astrală cu alte corpuri astrale-spirite, ale oamenilor încarnaţi, sau a celor morţi cu care poartă conversaţii, se plimbă alături de ei şi se informează de la ei.

BĂTRÎNEŢEA

CU SECOLE ÎN URMĂ, BĂTRÎNEŢEA a preocupat pe gînditori (Cicero, Seneca, Shopenhauer) constituind de asemenea subiect de inspiraţie pentru Rembrandt, Michelangelo, Delacroix şi mulţi alţii. Este fenomenul care produce moartea naturală. Ce se întîmplă în organismul omului încît acesta se schimbă atît de mult în aspectul fizic şi îi scad toate funcţiile organismului? Ce se consumă sau ce nu se mai consumă? Fundamental din punct de vedere biologic, în procesul de îmbătrînire este scăderea capacităţii de adaptare, fenomen care trebuie înţeles atît la nivelul funcţiilor diferitelor organe cît şi la nivelul metabolismului celular. Ansamblul mecanismelor de reglare care conduc la echilibrul dinamic al homeostaziei, funcţionează mai lent sau insuficient. Homeostazia la bătrîni, adică, constanţa parametrilor mediului intern: PH, presiune parţială a oxigenului şi bioxidului de carbon în sînge şi celule o anumită concentraţie a ionilor. Aceste mecanisme se asigură printr-o reglare neurohormonală, celulară şi intracelulară.

La bătrîni această homeostazie se realizează mai greu, iar mai tîrziu perturbarea este ireversibilă. Apare o arterioscleroză generalizată, o modificare a substanţei fundamentale a ţesutului conjunctiv, a colagenului, hipotrofie musculară, o scădere ponderală şi în înălţime, o micşorare a capacităţii respiratorii, o osteoporoză generalizată.

Toate funcţiile organismului devin insuficiente, apare o perturbare a proceselor psihice, bătrînii devin anxioşi, agresivi, conflictuali, emotivi şi egoişti. Se observă o scădere a memoriei caracterizată prin inerţie şi reducerea asocierilor cu o incontinenţă psihoemoţională.

Îmbrătinirea aşa zisă primară (programată) situează în centrul atenţiei acizii nucleici şi proteinele componente ale macromoleculelor de acid dezoxiribonucleic de la nivelul cromozomilor. Apar erori în replicarea ADN-ului cu sinteze de proteine false. Se modifică puterea imunologică a organismului prin apariţia de complexe antigen-anticorpi asupra propriilor organe. Se produce o deshidratare progresivă a organismului.

Se consideră că după vîrsta de 40 de ani, vîrsta la care se constată un maxim funcţional, capacitatea funcţională a organismului scade anual cu 0,5-1,5 %. Procesul de îmbătrînire diferă de la individ la individ, fiind legat de zestrea sa genetică. Se ştie că durata de viaţă este inscrisă în cromozomul 7. Există o îmbătrînire fiziologică-normală care se produce în anumite etape: între 45-49 de ani este perioada de tranziţie, între 60-75 de ani perioada omului virstnic, între 75-89 de ani omul bătrîn, iar peste 90 de ani – longevitate.

Există şi o îmbătrînire patologică, similară stării de boală, care presupune o dereglare rapidă, avansată, care imprimă un decalaj între vîrsta calendaristică şi vîrsta biologică. În mod normal începînd după 50 de ani se observă o scădere a vitezei de propagare a influxului nervos în lungul axonilor cu o creştere treptată a perioadei de latenţă.

La nivelul scoarţei cerebrale se observă o încetinire a ritmului Alfa a undelor cerebrale. În sistemul imunitar se pierde capacitatea de recunoaştere a celulelor anormale rezultate din diviziunile celulare (se ştie că la nivelul întregului organism

zilnic se formează miliarde de celule noi). Anumite toxine exogene au de asemenea un rol important, dintre acestea alcoolul şi tutunul sînt pe primul plan, se cunoaşte efectul nociv al tutunului, o singură ţigară scade durata de viaţă cu cinci minute. S-a remarcat că vigoarea organismului atît la femeie cît şi la bărbat sînt strîns corelate de funcţia normală a ovarului şi a testiculului. Cu cît fenomenul de menopauză la femeie şi andropauză la bărbat se produc la o vîrstă timpurie, cu atît fenomenul de îmbătrînire este mai precoce.

Instinctul de perpetuare al speciei nu mai poate fi îndeplinit iar menirea individului în această viaţă se încheie.

MODIFICĂRI ORGANICE ÎN PROCESUL DE ÎMBĂTRÎNIRE

Îmbătrînirea pulmonară

În procesul de îmbătrînire la nivelul plămînilor au loc modificări care angajează deteriorarea progresivă a ţesutului pulmonar şi o creştere a rigidităţii cutiei toracice. Se măreşte sistemul alveolar prin dilatarea alveolelor, se reduce elesticitatea plămînului şi creşte aerul rezidual din alveole. Capacitatea respiratorie se reduce, de asemeni se reduc capilarele pulmonare, care duc la o insuficienţă respiratorie. Scade amplitudinea respiratorie, toracele apare lărgit, globulos, omul respiră mai greu, obosind uşor căci se reduce cantitatea de oxigen pe care plămînul o poate transporta pentru ţesuturi. La toate modificările pulmonare se adaugă şi modificări ale cutiei toracice,

prin apariţia de deformări ale coloanei vertebrale, prin scolioză şi mai ales prin cifoză.

Modificări ale aparatului cardio-vascular

Procesul de îmbătrînire, duce la o arterioscleroză generalizată. Cardiopatia ischemică este forma cea mai frecventă de manifestare a arteriosclerozei şi cauza cea mai frecventă de deces. La acestea se mai adaugă o uşoară hipertensiune arterială prin sclerozarea pereţilor vaselor mari. Modificările cardiace încep să apară după vîrsta de patruzeci de ani şi ele încep în special cu modificări în ventriculul sting, cel care are sarcina cea mai importantă de a trimite în circulaţie la fiecare sistolă, o cantitate de sînge ce trebuie să învingă presiunea ce o fac pereţii vasculari, el se măreşte în volum.

Echilibrul hemodinamic, este menţinut de inimă pînă în jurul vîrstei de 55-60 de ani, după această vîrstă, inima nu se mai adaptează la efort şi nici la mărirea valorilor presiunii arteriale. Starea funcţională a celor două artere coronare care hrănesc muşchiul inimii se modifică foarte mult. Creşte cantitatea de grăsime din jurul vaselor coronare, lumenul lor se îngustează, inima primind mai puţin sînge, ceea ce duce la miocardoscleroză.

Se produc modificări în circuitul influxului nervos specific al cordului, apar blocuri de ramură, extrasistole sau alte modificări de ritm cardiac, apar sufluri cardiace, iar puterea de contracţie a inimii scade. Se produc frecvent crize de angină pectorală, stări de preinfarct şi infarcte miocardice.

Cei mai mare număr de bătrîni mor prin insuficienţă cardiacă.

Procesul de îmbătrînire normală a sistemului nervos

Sistemul nervos uman dispune de circa 10^{11} (zece la puterea a unsprezecea) celule şi fiecare neuron dispune în medie de zece la puterea a patra contacte sinaptice. Fiecare neuron, are circa zece la puterea a opta molecule şi fiecare din aceste molecule se reinnoiesc de circa zece la puterea a patra în cursul unei vieţi. Procesul de îmbătrînire, duce la o acumulare de lipofuscină în neuron, o degradare a neurofibrilelor, se produc modificări în mitocondrii, care îşi reduc numărul.

La nivelul acidului dezoxiribonucleic şi acidului ribonucleic apar legături alterate, cu dereglări în biosinteza proteică.

Se produce o proliferare a ţesutului conjunctiv dintre neuroni, a nevroglici. Vasele cerebrale suferă un proces de arterioscleroză, se produce o scădere a greutăţii creierului, care ajunge la 1/7 din greutatea adultului. Apar instabilităţi în mers, baza de susţinere are tendinţa să se lărgească, mişcările de întoarcere se fac mai greu, apar mişcări involuntare ale mîinilor, tremuraţiuni şi mişcări coreice.

Mirosul este diminuat, de asemenea şi vederea este diminuată, apar atrofii musculare la nivelul mîinilor, scade memoria şi apar modificări de orientare. În timp şi spaţiu, se observă o scădere a nivelului intelectual, o diminuare a atenţiei şi o lentoare în gîndire. Apar stări depresive, instabilităţi emoţionale cu stări agresive, se accentuează egocentrismul.

Toate aceste simptome pot duce la demenţe senile.

Îmbătrînirea aparatului digestiv

După vîrsta de 50 de ani, musculatura pereţilor stomacului începe să se atrofieze, pereţii devin subţiri, corpul gastric devine

aton, se alungeşte căzînd uneori pînă în pelvis, scade aciditatea gastrică. De asemeni şi la nivelul intestinului se produce o evoluţie musculară, intestinul devine aton, creşte meterosimul abdominal şi scade peristaltica, majoritatea bătrînilor suferind de constipaţie, apar tulburări sfincteriene, cu pierdere involuntară a scaunului.

Îmbătrînirea aparatului renal

Modificările sclerozei apar şi la nivelul rinichilor, care îşi micşorează volumul cu 30-50% faţă de adult. Modificările apar atît la nivelul glomerunului renal al tubilor renali şi în ţesutul interstiţial. Apar micţiuni frecvente, mai ales nocturne cu incontinenţe de urină, scade capacitatea de concentraţie a rinichilor. În urină apar proteine şi elemente figurate ale sîngelui (hematii şi leucocite).

La bărbaţi se întîlneşte frecvent adenomul de prostată, care provoacă micţiuni şi mai frecvente şi o greutate în actul micţiunii.

Modificări produse în sînge în cadrul bătrîneţii

O dată cu vîrsta, scade conţinutul hidric al organismului, se pierde atît apă extracelulară cît şi apa intracelulară. Scade concentraţia fosforului şi calciului, scad proteinele din sînge printr-o diminuare a sintezei lor la nivelul ficatului, scade aportul de glucoză spre ţesuturi, dar creşte lent şi progresiv concentraţia lipidelor şi colesterolului, care favorizează producerea arteriosclerozei. Scade concentraţia hemoglobinei, avînd loc o diminuare a hematozei pulmonare şi are loc de asemeni o diminuare a hemotopoezei la nivelul măduvei osoase.

Modificări produse de îmbătrînire la nivelul glandelor endocrine

La virstnici, hipofiza se atrofiază, în special la bărbaţi, procesul de îmbătrînire se corelează cu o scădere a sensibilităţii hipotalamice la semnalele periferice. Menopauza, s-ar explica prin lipsa inhibării, ciclice, programată genetic, a producţiei de gonadotrofine hipofizare. Are loc o scădere a funcţiei glandei tiroide care se manifestă prin aspectul uscat şi zbîrcit al pielei, prin astenie, constipaţie, căderea dinţilor, scleroza vasculară şi hipoacuzie progresivă. În ultimele decade de virstă se remarcă şi o scădere în volum şi greutate a glandelor suprarenale. Are loc o scădere continuă a producţiei de hormoni sexuali. Testiculul prezintă un proces continuu de fibroză. Celulele ce secretă testosteronul se atrofiază şi degenerează. Celulele ce secretă spermatozoizii, îşi reţin 50 % din capacitate, pînă la adînci bătrîneţi. Ovarele la menopauză, suferă un proces *intens* de atrofiere, devin sclerochistice, cantitatea secreţiei de foliculină şi progesteron scade pînă la dispariţie. Sînii îşi pierd din consistenţă, se produce o scleroză a vulvei, o scleroză a vaginului şi o atrofiere a uterului.

Modificări produse prin îmbătrînire asupra organelor şi articulaţiilor

Oasele corpului suferă un proces de osteoporoză, care apare imediat după menopauză la femeie iar la bărbat după andropauză dar ceva mai tirziu. Osteoporoza, dă dureri osoase şi articulare, oasele îşi pierd rezistenţa şi elasticitatea, fracturîndu-se uşor. La nivelul articulaţiilor, apare frecvent artroza, mai frecvent la bărbat înainte de 45 de ani şi apoi mai

predominant la femei după 55 de ani. Ea poate apare pe coloana vertebrală, cervicală, dorsală sau lombară. Adesea se produc şi modificări în discul intervertebral. La genunchi, însoţind artroza, poate apare şi lichid în articulaţie.

După ce am trecut foarte pe scurt, toate modificările organismului uman, în procesul de îmbătrînire, se pune întrebarea firească: de ce îmbătrîneşte omul, de ce trebuie să moară atît de transfigurat faţă de aspectul lui din tinereţe. Ce factori intervin? La aceste întrebări s-au încercat foarte multe explicaţii, una ar fi aceea că copierea noastră, care se face incontinuu schimbînd în totalitate toate celulele corpului o dată la 7 ani, nu se mai face exact, că ADN-ul nu se mai copiază identic, după fiecare replicare necesară diviziunii celulare. Dar ce factor intervine pentru a determina acest proces?

S-a dat şi o ipoteză, că organismul ar fi continuu intoxicat cu produşi toxici, rezultaţi din putrefacţia intestinală şi că aceşti produşi (fenol, scatol, indol) ar acţiona asupra celulelor ficatului, unde se face sinteza proteinelor, precum şi asupra măduvii osoase unde se fabrică globulele roşii şi globulele albe ale sîngelui. De aici, a venit ideea anihilării florei de putrefacţie din intestin, prin consumul regulat de iaurt, pe care îl recomandă Bogomolet... S-a insistat şi asupra rolului pe care îl au cele două glande de reproducere, ovarul şi testiculul, plecînd de la constatarea că o dată cu menopauza şi andropauza, începe un proces ireversibil al îmbătrînirii, cu pierderea vigoarei fizice şi a dorinţei de viaţă. Folosirea procainei (gerovital, aslavital) preconizată de şcoala românească de geriatrie, pare a încetini în oarecare măsură procesul, prin acţiune directă asupra celulelor, probabil prin activitatea unei enzime, numită adenil ciclază, dar în orice caz nu poate evita procesul de îmbătrînire.

Explicaţia cea mai plauzibilă o dă ştiinţa spirituală. Aţi văzut că forţa vitului, forţa care întreţine viaţa, aceea care formează scheletul structural, energetic al organismului este corpul eteric, sau corpul nostru vital. Mai întîi apare acest schelet energetic şi pe el se aşează corpul nostru fizic.

Mi-am pus de multe ori următoarea întrebare: se ştie că dacă printr-un accident sau printr-o intervenţie operatorie, se produce o lipsă de substanţă, să zicem de piele pe un loc oarecare al corpului, organismul îşi reface această piele, dar nu apare la locul respectiv altfel de ţesut, să zicem os sau muşchi, apare tot piele, sau într-o fractură osoasă, organismul îşi crează calus şi apoi os, dar tot os şi nu altfel de ţesut şi aşa mai departe. Cine are inteligenţa această invizibilă să conducă aceste procese? Am amintit la capitolul respectiv că într-o secundă organismul nostru, primeşte peste o sută de milioane de unităţi informaţionale, atît din mediul intern cît şi din cel extern, dar că acestea sînt decodificate, selectate fiecare după importanţa ei şi numai o mică parte devine conştientă.

Aceasta înseamnă că cel care efectuează un lucru conştient, inteligent, trebuie să aibă el la rîndu-i o inteligenţă, şi am spus atunci că acesta este subconştientul nostru. Pentru fiecare stimul, acest organ răspunde corespunzător, acesta este spiritul nostru, el are informaţia cum se poate reacţiona în diverse situaţii, din diverse situaţii trăite în viaţa actuală sau din alte trăiri anterioare. Dar, el pentru a răspunde, are nevoie de materialul necesar lucrării respective, acest material, este corpul nostru de energie, corpul nostru vital, matricea necesară formării diverselor ţesuturi ale corpului. Atunci înseamnă că acesta devine deficitar, de ce devine el deficitar? El se împrospătează prin absorbţie din univers, prin anumite centre invizibile cu ochiul liber, dar vizibile prin vederea spirituală. Sînt cele şapte

"roate", "discuri" sau "rozete" pe care le-am descris. Aceasta înseamnă că ele devin insuficiente, pentru că energia cosmică este în permanenţă şi nu se epuizează niciodată. Aceasta este cauza procesului de îmbătrînire, pierderea treptată a forţei vitale, a corpului de energie pe care îl numim corp vital. El nu se mai împrospătează, dar se consumă mereu pentru întreaga noastră activitate celulară. Aşa, se explică, de ce o ţigară scurtează durata vieţii cu cinci minute, ca alterează cîmpul de energie nu numai la om chiar şi la o plantă care se află în preajma fumului de ţigară, care se ofileşte. Aşa se explică şi faptul că şi viaţa petrecută la ţară în aer curat, sau în staţiune de munte, cu posibilitatea de a se împrospăta mai uşor forţa vitală, duce la o prelungire a duratei noastre de viaţă cu cel puţin 7-10 ani. De altfel, la capitolul magnetism, am descris cum se poate reda vigoarea fizică şi uneori trata anumite boli, prin acest transfer de energie.

MOARTEA

MOARTEA ESTE FENOMENUL care a preocupat mintea omenească, de cînd omul a apărut pe pămînt. Nici un alt eveniment nu l-a pus mai adînc pe gînduri ca această nemişcare şi răceală a corpului omenesc, din momentul morţii.

Sălbaticul cel mai îndobitocit, are şi el un sentiment că s-a petrecut ceva extraordinar cu semenul lui. Acest sentiment s-a întărit şi prin observarea că toate fiinţele pe care le-a cunoscut, la o anumită vreme mor. Nimeni nu scapă morţii. Toţi sîntem supuşi durerii, de a vedea pe cineva iubit din jurul nostru, plecînd în lumea invizibilă ochilor noştri. Acest eveniment aşezat cu desăvîrşită înţelepciune de Dumnezeu, a produs mii şi mii de secole asupra omului, atîtea griji, atîta frică şi atîtea superstiţii, încît toată existenţa lor a stat sub teroarea zilei fatale, că mîine, poimîine sau într-o zi, va muri şi va dispare pentru totdeauna. Totul este o deşertăciune, din pămînt ai fost creat şi în pămînt vei ajunge, aşa cum spune Sfînta Scriptură, fără să iei cu tine nimic din ceea ce ai agonisit. Omenirea nu este lămurită ce se petrece dincolo de mormînt, această trecere dintr-o stare în alta este un element comun la tot ceea ce există în univers. În această lumină, viaţa omului capătă un alt înţeles, iar moartea din oribilă şi respingătoare, devine un element firesc, omul scapă de întunericul vieţii pămînteşti şi trece într-o lume de lumină, dacă s-a străduit să

respecte pe pământ legile divine. Este bine ca omul să aibă cunoştinţe despre actul morţii, căci astfel, agonia va fi prelungită şi în plus spiritul lui ajuns în spaţiu multă vreme nu este lămurit, unde este, ce s-a întîmplat cu el, se zbate în neştiinţă şi abia tîrziu îşi dă seama că se află într-o lume formată din altfel de material şi în alte condiţii decît în viaţa pămînteasc㠂. Pentru materialişti, cei ce pretind că ştiu tot ce este de ştiut în lumea fizică, care nu văd în viaţa plantelor, a animalelor şi a omului decît fenomene fizice şi chimice, biologice şi mecanice, pare că viaţa omului este aceasta pe care o trăieşte pe pământ, totul s-a sfîrşit cu tine, cînd ai ieşit din cadrul vieţii. Deci am putea spune că sînt oameni care nu mai cred în existenţa unei vieţi dincolo de moarte.

O altă categoie înclină a crede în existenţa unei alte vieţi, dar nu îşi închipuie unde şi cum va fi; în fine, o a treia categorie, a celor iniţiaţi, care cunosc perfect evoluţia spiritului uman după moarte. Religia creştină, la început a ştiut să propovăduiască nemurirea sufletelor şi nenumăratele lui reîncarnări, dar cu timpul a pierdut orice cunoştinţă a lumii invizibile, mărginindu-se a susţine numai teoretic şi numai în legătură cu condiţia vieţii pe pământ, soarta spiritului nostru după moarte, ea nemaifiind în măsură să dea o explicaţie, referitor la domeniul şi felul de viaţă al omului după moarte. Se mărgineşte să ne spună despre o viaţă plină de chinuri în iad, pentru cei ce s-au făcut culpabili în lumea pămînteasc㠂, şi de viaţă fericită în Rai, pentru cei ce au ascultat de învăţămintele din Sfînta Scriptură. Altădată, cunoştinţele cu ceea ce se întîmplă cu un om după moarte, erau cunoscute de preoţime şi le transmiteau oral urmaşilor şi discipolilor. Doctrina teozofică, spiritistă, este singura care ne mai dă astăzi ştiri despre rostul sufletului în lumea fizică şi a spaţiilor, de creaţiunile

spiritului divin, de natura şi atributele fiinţei supreme. În general, aceste comunicări nu sînt crezute de cei ignoranţi, le neagă cu încăpăţînare, deşi se pretind savanţi, fără să studieze dacă spiritul divin a dat fiecărula dintre noi judecata de a cerceta lucrurile şi faptele, ca să cunoască adevărul. Este la mintea celui mai simplu om, că dacă asemenea comunicări şi explicaţii de felul cum moare omul, cum se reîncarnează şi cum trăieşte în spaţiu, în stare de spirit liber, se potrivesc la mii şi mii de comunicări făcute unor persoane străine unele de altele, prin ajutorul a diferiţi mediumi şi din ţări depărtate unele de altele şi în diferite timpuri – este nepermis să nu-i dai crezare.

Cunoscînd aceste taine, moartea ne apare ca un incident, o simplă formă de trecere dintr-o stare în altă stare.

Moartea fizică nu schimbă natura omului, nimic din ceea ce a văzut, citit şi auzit în diferitele lui vieţi pămînteşti. După moarte în lumea spaţială, el nu este nici mai mult nici mai puţin, decît gradul lui evolutiv din punct de vedere spiritual. Gradul evolutiv din lumea spiritelor nu corespunde cu funcţia pe care un om a avut-o în lumea fizică. Se poate ca un simplu cioban, cum a fost Petrache Lupu de la Maglavit, care a fost un medium auditiv în lumea fizică, sau un biet plugar neştiutor de carte, dar admirabil ca moralitate, după moarte să fie de o vibraţiune superioară în lumea eterică unui profesor universitar sau unui preşedinte de ţară. Valoarea unui spirit nu se măsoară după rangul lui social pămîntesc, după cunoştinţele din lumea fizică ci după vechimea spiritului lui, după gradul lui de evoluţie morală şi intelectuală.

Moartea fiind un lucru natural, manifestările de a boci, zile, luni sau ani după plecarea în lumea spiritelor a unui părinte, soţ sau frate nu sînt indicate, căci durerea produce unde eterice,

care străbat spaţiile din jurul pămîntului. Ele merg şi se adresează celui plecat şi produc asupra lui o mare suferinţă. De multe ori strigătele de durere în pragul morţii, ai celor din cameră, fac ca spiritul să nu se poată desprinde uşor de corpul lui fizic, în popor uneori de spune: "L-a întors de la moarte". Aceasta, pentru un scurt timp, dar provoacă spiritului o foarte mare suferinţă.

Spiritele din lumea astrală ne vizitează, ne fac cunoscută prezenţa lor, prin mici semne: trosnituri de obiecte, ciocăniturl în oglindă sau geam, spargerea de la sine a unor obiecte, sau o străfulgerare dacă în cameră este întuneric. Dar orice comunicare pe care o fac spiritele, trebuie aprobată de spirite superioare lor. În Bucureşti, înainte de război, îşi ducea viaţa lui liniştită un om, care era un medium auditiv. Pe cînd era la şcoala comercială avusese un coleg cu care s-a înţeles foarte bine, fiind buni prieteni. Acest coleg a murit de tînăr. Într-o seară, aude glasul colegului său mort, care îl avertizează că va avea o mare nemulţumire de acolo de unde nu se aşteaptă. La puţin timp a primit o citaţie, prin care fratele lui îl acţiona în judecată, pretinzînd că ar fi primit o sumă de bani de la mama lor care tocmai murise. Fără probe fratele a pierdut procesul. Comunicarea care i-a făcut-o colegul mort, o făcuse fără aprobarea spiritelor lui superioare. Pentru aceasta a fost condamnat la o nouă reîncarnare.

După aproape un an, omul aude din nou glasul prietenului său, care îi spune că "în spaţiu orice greşeală se plăteşte, eu te-am avertizat că vei avea un necaz fără să am încuviinţarea superiorilor mei şi pentru această faptă am fost pedepsit să mă nasc în sînul unei mămcuţe aici în Bucureşti, după naşterea trupuşorului meu, am mai trăit cîteva luni şi am plecat, lăsînd în lacrimi şi durere pe sărmana mea mamă. Acum sînt

iar spirit liber, şi voi mai veni la tine dar nu îţi voi mai spune nimic fără ştirea celor mari" (relatare redată din cartea "Taina cerului şi a pămîntului" de Scarlat Demetrescu).

ACTUL MORŢII

Senzaţiile care preced şi urmează morţii, sînt variate de la om la om şi depind de înălţimea morală a spiritului care părăseşte pămîntul.

În general separarea spiritului de corp se face gradat, încetul cu încetul. Cu cît legătura fluidică dintre corp şi suflet este mai mare, cu atît agonia va fi mai lungă. În momentul morţii toate evenimentele din viaţa lui sînt amintite. Această retrăire a vieţii pămînteşti se face fulgerător, după care spiritul este cuprins de întuneric. Acum spiritul, cu toate învelişurile sale de corp astral, solar şi cosmic, se strecoară afară prin creştetul capului, ieşind ca un fum de ţigară, sub forma unei ceţe albăstrii, ce se înalţă spre tavanul camerei.

Clarvăzătoarea Eglen Garett din New York, vedea spirale de energie părăsind cadavrele, trei zile după decesul lor. Aceste curbe de energie, erau asemănătoare cu traseul, înregistrat la acelaşi aparat în momentul cînd Nely Mihailova deplasa de la distanţă obiectele.

Serghiev reuşeşte să descopere la oarecare distanţă, circa 4 metri de mort, cîmpuri de forţă electromagnetică. Dr. Dougall, cîntărind omul muribund înainte şi după exitus, constată că greutatea lui scade brusc, cu o valoare a învelişurilor sale astrale.

La spiritele inferioare degajarea sufletului de corp se face prin gură, o dată cu ultimul suspin. Cînd tot perispiritul a ieşit

afară din corp, această masă fluidică, se adună şi îşi ia forma de om identică cu acela care moare, apoi cordonul de legătură se rupe de dublul vital, şi spiritul pleacă spre regiunile eterate ale spaţiilor, plecînd prin tavan şi perete ca şi cînd nu ar exista. Pînă nu s-a rupt acest cordon fluidic de corpul vital, omul care este în agonie, spune că vede în jurul lui, în camera lui, cîteva fluide în care recunoaşte pe mama, tata, vreun frate sau prieten care au murit mai înainte, uneori are loc o conversaţie cu aceştia, cei de faţă se uită, dar nu văd nimic.

Aceste fiinţe invizibile, au venit din iubirea ce o poartă celui ce moare, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l petreacă în noua lui călătorie. Unul dintre ei este călăuza lui în noua viaţă pe care o va avea.

În momentul morţii, cei de faţă sînt cuprinşi de fiori de jale, încep să plîngă, să se jelească, manifestări care nu sînt bune pentru spirit deoarece, acestea pot duce chiar la rechemarea lui în trup pentru cîteva momente şi apoi să fie nevoie de mari sforţări să afectueze destruparea. De aceea este bine să facem tăcere absolută în jurul omului care moare.

Dar ce se întîmplă cu omul care se sinucide? În acest caz nesocotit, nu se dă posibilitatea spiritului de a se purifica, în noua lui reîncarnare, a încălcat legea divină a nedistrugerii. Pentru acest fapt, va suferi şi mai groaznic în vieţile lui carnale viitoare.

Spiritul omului ce şi-a distrus corpul, instrumentul oferit de spiritul divin, va rămîne pe lîngă cadavrul său, pînă în ziua cînd va avea să-l părăsească în mod firesc conform destinului său, în tot acest timp el va repeta actul sinuciderii provocîndu-şi o suferinţă cumplită.

Din relatările spiritului sfîntului Mina, rezultă că în momentul morţii, sosesc trei mesageri destrupători. Cel mai mic în

grad, are rolul de a demagnetiza şi a declectriza corpul, de a nu mai avea puterea de atracţie asupra sufletului, al doilea taie toate firicelele fluidice ce sînt animate de celulele corpului fizic, al treilea absoarbe ca un magnet spiritul, toate particulele eterice ce formează perispiritul acestuia, în acelaşi timp, un spirit foarte evoluat lucrează asupra scînteii din spirit, (a Eului) pentru ca acesta să părăsească primul corpul. După ce spiritul s-a desprins de corp şi a devenit liber – fiind dezbrăcat şi de hainele lui planetare, nemaiputînd sta în preajma pămîntului fără acest înveliş, îmbracă o nouă haină cu care se prezintă în faţa spiritelor superioare.

Haina lui planetară, fiind folosită de alte spirite ajunse la acel grad de dezvoltare, adică la stadiul planetar, pentru o nouă reîncarnare. Tot ce v-am relatat pînă aici despre actul morţii, sînt comunicate oamenilor pămînteni de spiritele morţilor, prin mediumi, în şedinţele de spiritism. Iată o relatare a unui soldat, care a murit de tifos exantematic, în timpul războiului dintre Nord şi Sud, în S.U.A.

Fiind întrebat ce impresie a avut cînd a intrat în lumea spiritelor el a răspuns:

— Mi-a părut ca şi cum mă deşteptam dintr-un somn, nu mă mai simţeam bolnav, lucru de care mă miram grozav, aveam o vagă bănuială că s-a întîmplat cu mine ceva ciudat, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume, vedeam corpul meu întins pe pat şi ziceam: ce ciudat fenomen! Privii în jurul meu şi mirarea îmi fu şi mai mare cînd văzui trei din camarazii mei ucişi în tranşeele din faţa Wickburgului, pe care îi îngropasem eu.

— Ce senzaţii ai mai avut tu apoi?

— Am simţit întocmai ca şi cînd te cuprinde somnul şi cînd gîndurile se pierd încetul, cu încetul, mi-am adus aminte

de toate evenimentele vieţii mele, de tot ce am văzut şi auzit, de tot ce am făcut, spus şi gîndit.

— Povesteşte primele tale impresii de cînd ai sosit în lumea spiritelor.

— Vă spun că bunii mei soldaţi nu m-au părăsit în momentul dezîncarnării mele, pînă în momentul cînd mi-am făcut intrarea în lumea spiritelor, mi se părea că umblu pe pămînt şi deodată văzui o femeie bătrînă care mi se adresa: Jim, iată-te, ai venit la noi? O privii cu atenţie şi strigai: O, mamă, tu eşti? Eu sînt, dragul meu Jim, vino cu mine, şi atunci mă conduse în casa ei.

— Locuinţele de care îmi vorbeşti au aspectul unei case?

— Desigur în lumea spiritelor, cu puterea gîndului poţi să crezi orice doreşti (relatare din cartea "Startling in Modern Spiritualism" de E. Wolfe).

Iată un alt exemplu extras din lucrarea intitulată "The Morrow of Death by Amicus", în care spiritul preotului N. A. Stockwell, comunică prin mediumul numit Ernest H. Pekam următoarele idei, referitoare la actul morţii lui: "Cînd mă găseam în lumea pămînteasc㠄 nu mi-am făcut nici o idee de existenţa omului dincolo de mormînt. În timpul meu nu se cunoştea posibilitatea comunicării cu spiritele morţilor. În lumea spiritelor, mă văzui privit şi ajutat de persoane pe care le-am cunoscut pe pămînt şi care muriseră înaintea mea. Cea mai mare bucurie a mea am avut-o cînd am întîlnit-o pe scumpa mea tovarăşă. Primii paşi în lumea cerească au fost supravegheaţi de ghidul meu. Procesul morţii fizice ca şi cel al renaşterii în lumea spiritelor este interesant. După moarte, se trece într-o nouă existenţă, duhul la început nu-şi dă seama că a murit.

Toate spiritele cînd ies din criza morţii, sînt primite de conducători experimentaţi. Ei vor intra în existenţă, aşa după

cum cer condiţiile morale, intelectuale şi spirituale. Mediul care îi va primi, va fi determinat de gradul lor de spiritualitate. Nu poţi să te duci în alt loc, gravităm pe un plan spiritual, corespunzător meritelor noastre.

Omul merge după moartea sa, în locul pe care şi l-a preparat prin traiul său de pe pământ. Lumea noastră, este a gîndului, tot ceea ce se vede aici, tot ceea ce este utilizat aici, este creaţiunea gîndirii.

Chiar corpul nostru spiritual este o creaţiune a gîndului. Noi sîntem fiinţe construite din gîndire, existînd într-o lume creată prin gîndire. Aceste învăţăminte, constituie unul din numeroasele taine, pe care Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu, nu le-a dezvăluit generaţiei Lui, pentru că aceasta nu era coaptă pentru a le înţelege. Se pune întrebarea de unde ştim noi că cele relatate de spiritul morţilor sînt lucruri reale? Răspunsul vine din faptul, că de multe ori, informaţiile pe care ni le dă spiritul în şedinţele de spiritism despre fapte din lumea pămînteasă, necunoscute de mediumi sau de asistenţi, verificate ulterior se dovedesc a fi exacte. Iată un exemplu: un mare artist de cinema pe numele de Rudolf Valentino, era şi un bun medium scriitor şi văzător. În timpul unui turneu în America, a avut de suferit o intervenţie chirurgicală la New York, în urma căreia, a murit. Soţia sa care locuia în Franţa, în apropiere de Nisa, după decedarea soţului a făcut o şedinţă de spiritism cu mediumul american G. Benjamin Wener, care pe vremuri a fost utilizat şi de teosoafa H. P. Blavatski. În timpul şedinţei de spiritism s-a manifestat spiritul unei bune prietene a familiei, care murise, cu numele Jenny, care comunică, că a stat tot timpul la capătul muribundului Valentino, descriind transportul, operaţia şi înmormîntarea lui. După o săptămînă, soţia lui Valentino, care nu fusese la New York în momentul morţii soţului său, pri-

meşte o scrisoare de la o soră a ei, care a fost tot timpul lîngă Valentino, şi în care îi scrie printre altele că Valentino în ultimele momente ale vieţii, spunea că vede şi se întreţine cu fosta doamnă Jenny, însuşi spiritul lui Valentino care a venit într-o altă şedinţă a confirmat că a fost asistat în ultimele momente ale vieţii pămînteşti, de către spiritul lui Jenny. Cunoaştem de asemeni comunicarea dintre B.P. Haşdeu şi spiritul fiicei sale Iulia Haşdeu, însăşi construcţia castelului de la Cîmpina, s-a făcut sub îndrumările spiritului său.

Concluzii

Sînt zeci de ani de cînd se fac tot felul de observaţii, se experimentează şi se adună materiale. Astăzi cantitatea faptelor spiritiste este aşa de mare încît numai cel ce închide ochii nu vrea să le vadă.

Se poate constata că sînt faze fundamentale, care indiferent de gradul evolutiv al decedaţilor, se reproduc în mod constant şi sînt apoi fenomene secundare care se produc sau nu după înălţimea spirituală a celui care a murit.

Ca puncte fundamentale sînt: sufletul nu crede la început că a murit, se vede un om ca şi mai înainte, îşi aduce aminte de toată activitatea lui din lumea pămînteacă, că a fost primit de rude şi prieteni, că a căzut într-un somn, că lumea în care a ajuns este frumoasă sau întunecată după faptele din viaţa pămînteacă, că lumea spirituală este reală şi analoagă ca aspect cu cea pămînteacă, că spiritele comunică prin gîndire, care este limbajul spiritual, că gîndirea este forţa creatoare de lucruri şi aspecte, că spiritele străbat spaţiul cu gîndul, în sus şi în jos, împrejurul pămîntului, că potrivit condiţiilor lor morale, spiritele gravitează automat, către nivelul spiritual cores-

punzător. Aceste aspecte sînt descrise şi de unele persoane care, fiind în moarte clinică, după ce-şi revin la starea normală a conştientului, povestesc fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic, detaşîndu-se şi privind de pe tavanul camerei unde se află, tot ce se întîmplă cu corpul lor. Ei descriu ce manevre s-au efectuat şi cine anume le-a făcut. Toate acestea el nu le poate vedea decît cu vederea spirituală şi cu auzul spiritual.

Spiritul nu părăseşte dintr-o dată corpul său fizic, în primele zile el stă alături de cadavrul său, cu care ocazie asistă la înmormîntarea lui. După 42 de zile, spiritul se înalţă în lumea astrală, este ceea ce religia creştină sărbătoreşte la Înălţarea Domnului. După ce au ajuns în lumea spiritelor, spiritele inferioare sînt judecate de un grup de spirite evoluate şi sînt retrimise pentru o nouă viaţă, care va fi în raport cu meritele sale din lumea pămîntească. Dacă spiritul este evoluat şi poate singur să-şi dea seama de greşelile şi meritele lui, el singur după un număr de luni sau ani, alcătuieşte planul unei noi vieţi pămînteşti. Această hotărîre a lui este apoi judecată de un spirit superior, care aprobă sau nu, reîncarnarea într-o altă viaţă. A treia formă de judecată, este după un ciclu de 26.000 de ani de existenţă, în atmosfera spirituală a unei planete, pe care o va face spiritul solar, care să coboare în atmosfera fluidică a planetei noastre însoţit de juriul său solar, alcătuit din duhuri angelice solare. Cu alte cuvinte, omul trăieşte prin trei judecăţi, cele din timpul unei reîncarnări, cea după fiecare reîncarnare şi cea de la sfîrşitul şcolii spirituale planetare.

Pînă la 7 ani, duhurile inferioare coboară mereu la suprafaţa pămîntului şi îşi privesc, prin pămîntul de deasupra mormîntului, cadavrul său. Iată legătura între faptul că nu este voie să se deshumeze morţi, timp de 7 ani, aceasta pentru că

între spirit şi corpul său carnal, mai persistă un timp o atracţie magnetică.

După ce un spirit a părăsit corpul fizic, la început mai stă pe lîngă cadavrul său şi numai după 42 de zile pleacă în lumea astrală. La început cade într-un somn adînc, care ţine la unele duhuri cîteva zile, cîteva luni sau chiar cîţiva ani, acest somn fiind necesar pentru a-şi reface forţele pierdute în efortul desprinderii de corpul lor fizic. Unele spirite sînt înconjurate de alte spirite cunoscute şi îl fac să înţeleagă noul lui mod de viaţă. Altele nu pot să realizeze ce s-a întîmplat cu ele nevăzînd pe nimeni în jur. În această situaţie, legătura cu corpul vital nu s-a rupt complet, ele simt nevoia să coboare pe faţa pămîntului şi pe firul legăturilor eterice revine acasă, unde îi vede pe cei lăsaţi, el se crede încă viu printre oamenii de pe pămînt, el se adresează chiar acestora dar nu este auzit, căci vocea lui nu mai este sonoră, este o voce spirituală. Vrea să aşeze unele lucruri prin casă, dar vede că mîna lui trece prin aceste obiecte. Toate acestea sînt realităţi eterice constituite cu puterea gîndului lui şi din materialul eteric care umple universul. În lumea astrală spiritele nu se găsesc într-un anumit loc din spaţiile universului, ci se găsesc în jurul pămîntului pe diferite zone, de vibraţii diferite, după vechimea şi meritul lor. Cu cît spiritul este mai puţin dezvoltat, cu atît se vor afla în apropierea pămîntului, în zona cea mai inferioară, cu eterul cel mai grosolan din jurul pămîntului. Ei vor simţi sete, foame, şi alte dorinţe, dar cum nu mai au corp fizic nu şi le pot îndeplini şi vor suferi foarte mult. Ele vor coborî pe suprafaţa pămîntului şi vor sugestiona oameni, simţind satisfacţie în săvîrşirea unor fapte rele ale acestora. Aceste spirite inferioare reprezintă ceea ce biserica spune diavol sau satana. În această zonă inferioară îşi duc viaţa şi spiritele animalelor.

Orice amintire sau orice discuţie despre un mort, provoacă vibraţii fluidului din jurul său, se propagă în spaţiu şi va ajunge la duhul acestuia. Morţii noştri ştiu tot ce se vorbeşte despre ei şi chiar ceea ce se gîndeşte despre ei, de multe ori ei coboară şi văd pe aceştia dar ei nu pot fi văzuţi, uneori prezenţa lor provoacă o senzaţie de frig sau de cald, pe care o simţim în special în partea dreaptă a corpului. Cînd au mai mult corp vital, cu care vor conviețui mai mult, spiritele pot să-şi condenseze fluidul, şi să-şi realizeze un deget aproape materializat şi cu el să producă ciocănituri în camera unde sînt lăsaţi pe pămînt, ciocănituri în mobilă, în geam, în oglindă, să spargă un geam, un pahar, un bec, să trîntească jos un obiect, în această situaţie în cameră se simte un curent, o mişcare de aer. Se citează cazuri cînd flacăra a pîlpîit printre asistenţi, ori un punct luminos s-a arătat fulgerător. Cu ocazia parastasurilor, preotul pomenind numele lui, el ia cunoştinţă şi ca fulgerul coboară în biserică. Prin rugăciunile celor de jos, el se poate desprinde mai repede de aceste legături ale sale cu corpul vital pe care le mai are şi se poate ridica mai sus pe o altă zonă, un alt plan spiritual.

În spaţiul astral spiritele stau pe diferite planuri sau zone conform vibraţiilor fluidelor lor. Spiritul inferior nu vede niciodată pe cel superior căci nu poate pătrunde în zone superioare. Reîncarnarea spiritelor inferioare este hotărîtă de spiritele superioare pe care ele nu le văd. Numai spiritele superioare de pe ultima pătură a existenţei spaţiale sînt instruite cum să alcătuiască un trup de om, acest lucru am mai spus, că se poate realiza în şedinţele de spiritism cu materializări şi dematerializări de persoane. Cum duhurile creatoare sînt rare se înţelege că şi oamenii cu caracter de mediumi, de materializări, sînt foarte rari.

Din punct de vedere spiritual, orice planetă are în jurul său trei zone, trei planuri în care se găsesc spiritele noastre.

Toate se găsesc în fluidul comun, o materie eterică formată din eterul primordial, din care se hrănesc, deci toate corpurile cereşti înoată într-un ocean de materie fluidică. Fiecare corp ceresc atrage în jurul lui acest fluid, datorită magnetismului pe care îl posedă, acţiune pe care o mai numim gravitate.

Cele trei zone în care se găsesc spiritele noastre, sînt: roşie, cea mai inferioară, cea mai apropiată de pămînt, urmează zona albastră care este la mijloc şi zona albă cu spiritele cele mai evoluate. La spiritele roşii, va predomina fluidul voinţei, la cele albastre fluidul memoriei iar la cele albe fluidul inteligenţei. În spaţiul sideral materia primă este formată din mici particule de voinţă, memorie şi inteligenţă.

Spiritele între ele, se văd şi se aud, prin interceptarea ideilor care prezintă fiinţe vii, sînt forţe electrice. Noţiunea de plan, nu are nimic comun cu noţiunea de spaţiu. Există planuri şi subplanuri precum şi supraplanuri, fiecare dintre acestea îşi au însuşirile şi fenomenele sale deosebite, dar totuşi sînt guvernate de aceleaşi legi comune şi generale.

Dimensiunile planului astral, alcătuiesc dimensiunile timpului, deoarece vibraţiile pot fi detectate prin măsurarea vitezei mişcării, care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului, cu cît gradul de vibraţie este mai mare, cu atît mai mare este şi viteza manifestată de vibraţii.

Sufletului îi este imposibil să treacă pe un plan mai înalt, care nu corespunde dezvoltării lui, deoarece legea vibraţiei nu permite acest lucru, dar fiecare spirit poate călători în planuri inferioare. În planul astral nu există nici o formă de materie în afară de aceea a gîndurilor şi a ideilor, fiecare suflet îşi aduce cu sine mediul din propria imaginaţie.

Sufletele care au aceleași gînduri și aceleași idei, locuiesc în același subplan, ele își vor aduce cu ele același mediu spiritual.

O dată cu actul morții, spiritul se desprinde de corpul fizic și împreună cu corpul eteric, evoluează în lumea spiritelor.

Așa cum am mai descris, spiritul este format dintr-o formă de energie ce are la bază elemente subatomice, probabil neutrino. Aceste elemente își au o structurare deosebită, ele fiind înzestrate cu capacitatea de a avea memorie, inteligență și voință. Această formă de energie ce intră în componența corpului astral este înalt vibratorie, avînd o viteză de zece la puterea a zecea, pînă la douăzeci la puterea douăzeci mai mare decît viteza luminii, așa cum a putut constata W. T. Tiller.

După unii cercetători, elementele subatomice ce intră în alcătuirea spiritului și pe care îi numesc tahioni, se pot deplasa atît înainte în timp, cît și înapoi, ele sînt aceleași ce dau vederea spirituală și auzul spiritual, deci imaginea spirituală și vocea spirituală.

Friederich Jurgenson în Suedia și Konstantin Raudive în Germania, au putut înregistra pe benzi magnetice, vocile unor persoane decedate. Aceleași rezultate le-au obținut în America, Attila von Szalay și Raymond Bayless. S-a putut dovedi că greutatea spiritului este în jur de 20 gr., greutate cu care muribundul scade brusc, în momentul morții, fapt evidențiat de dr. Dougall.

Dr. Baraduc fotografiind pe fiul său Andre în momentul morții, developînd clișeele a constatat prezența unor vîrtejuri deasupra capului cadavrului. Același autor fotografiind-o și pe soția lui în momentul morții sale, a observat prezența unor formațiuni globulare luminoase, plutind deasupra capului muribundei.

În timp ce se desfășoară actul morții, toate fluidele eterice ale corpului, se desfac de acesta și pleacă în lumea astrală, este o nouă naștere, o naștere spirituală. Așa cum în viața pământească este nevoie de o moașă care să asiste pe nou născut și care trebuie să taie legătura cu placenta și prin ea cu corpul mamei, legînd și tăind cordonul ombilical, tot astfel și la nașterea spirituală este nevoie de un spirit moașă, care să supravegheze desprinderea spiritului împreună cu toate învelișurile fluidice ce formează perispiritul.

Acest spirit moașă, trebuie să taie legătura cordonului ombilical ce face legătura dintre corpul fizic și corpul eteric.

În acomodarea spiritului la noua lui viață astrală, acesta este ajutat de spiritele rudelor decedate. În ședințele de spiritism, cînd se aduc spiritele morților, toate comunică unele aspecte fundamentale ale trecerii lor în lumea astrală. Astfel, imediat după moarte, spiritul nu-și dă seama că corpul său fizic a murit, el își vede înfășurat corpul ca și mai înainte pentru o perioadă de timp.

După această primă fază, urmează o etapă cînd spiritul își vede imaginile întregii sale vieți pământești, în mod regresiv, din momentul morții și pînă la naștere. Toate suferințele pe care le-a provocat altora, le trăiește el. După această fază intră într-un somn, care poate dura foarte puțin sau chiar ani de zile.

Existența în noua sa viață, este întunecoasă sau luminoasă în raport cu faptele din viața terestră. Comunicarea dintre spirite se face prin gînduri, gîndirea este forța ce creează lucrări și aspecte. Spiritele se văd ca avînd un corp eteriform.

Imediat după moarte, spiritul este luat de ghidul său și dus în fața a trei șefi ai grupului său care examinîndu-l dau

o hotărâre provizorie, pentru locul unde trebuie să locuiască la început.

Ultima clipă a vieții este cel mai greu de sesizat, nu toate organele mor în același timp. Din punct de vedere spiritual există trei cadavre: cadavrul fizic, cadavrul eteric și astral.

Când se depune ultimul cadavru, cel astral rămâne numai Eul, sau scânteia divină, care va îmbrăca o nouă reîncarnare. Până la depunerea ultimului cadavru, după moarte spiritul împreună cu perispiritul său va retrăi toate momentele vieții sale pământești în mod regresiv până la nașterea sa, este locul purificărilor prin care va trece, suferind toate suferințele provocate altora. După purificare Eul trăiește o stare de conștiență cu totul nouă, iar când Eul revine la reîncarnare el își creează un nou corp astral, eteric și fizic. Omul coboară mereu la reîncarnare, când rodul pe care l-a însușit într-o viață fizică l-a copt, în lumea spiritului.

La reîncarnare, exact în momentul când s-a conceput viitorul embrion, în același moment, un spirit din lumea astrală, cel ce vine la reîncarnare, coboară și înconjoară corpul mamei ca un voal, numai corpul, nu și capul. El este împrejurul corpului mamei, dar nu vine în atingere cu ei, apropiindu-se mai mult în regiunea ombilicului, acesta este spiritul ce urmează mai târziu să se încorporeze, luând la partea superioară forma unui con. El acționează în permanență asupra corpului care se dezvoltă în interior, acest spirit din afară va determina sexul copilului, executând ordinul dat de spiritul angelic. În timpul nașterii, spiritul din exterior al noului născut se îndepărtează de mamă, până la o distanță de 2-3 metri. Acesta se situează spre răsărit și de acolo trimite o rază de fluide spre micul pământ. Din această cauză este obligatoriu ca moașa care asistă copilul la naștere și alte lucruri și persoane de față, să nu

se interpună între raza ce vine din răsărit şi noul născut. Cînd copilul s-a născut, spiritul se strînge ca un fir, venind fulgerător pe raza de legătură cu răsăritul, lovind puternic creştetul copilului după care se întinde şi închide copilul, luînd tot forma de con. Spiritul rămîne în afara corpului copilului pînă la vîrsta de 7 ani, la această dată, spiritul se încorporează în interiorul corpului, localizîndu-se probabil în subconştient, el se încorporează în timpul somnului.

Tot ce există pe pămînt, este destinat pieirii, individ, specii, ansamblul regnului vegetal şi animal.

Chiar şi pentru astro-fizicieni sfîrşitul vieţii este prevăzut atunci cînd soarele se va stinge după epuizarea rezervelor de hidrogen. După moarte, încetează anabolismul care se opune entropiei, dar continuă catabolismul, încep o serie de degradări, proteolitice, determinate de enzime dintre care unele se găsesc în organism (ptomaine, proteaze, fibrinolizina etc.) iar altele provin din exterior. La fiecare generaţie numărul de morţi creşte geometric, într-un secol mor aproximativ 5 miliarde de oameni. Moartea este indispensabilă eternei tinereţi a vieţii şi a evoluţiei sale.

Cimitirele militare, cu alinierea lor de cruci identice, exprimă cel mai bine egalitatea noastră în faţa morţii. Fenomenul morţii comportă trei etape: agonia – momentul de ireversibilitate şi etapa de după moarte. Cele trei simptome principale pe care le simte omul care moare sînt: o senzaţie fizică de apăsare, ca şi cînd pămîntul se scufundă în apă, o senzaţie de frig ca şi cînd corpul ar fi aruncat într-o apă, senzaţie care se transformă treptat în fierbinţeală apa scufundindu-se în foc şi senzaţia de explozie a atomilor corpului aşa cum numesc tibetanii "focul scufundîndu-se în aer". Fiecăruia din aceste trei simptome îi este caracteristică o schimbare exterioară vizi-

bilă a corpului, pierderea controlului muşchilor faciali, pierderea auzului, pierderea vederii, iar respiraţia devine spasmodică înainte de pierderea cunoştinţei. În timpul actului morţii, corpul vital se poate scurge prin cinci ieşiri, dar preferabil este ca el să iasă prin creştetul capului. Din acest motiv nu este nevoie să se atingă muribundul în această regiune, pentru a nu pune obstacol în calea părăsirii corpului vital. A doua regiune preferabilă prin care să plece corpul vital, o reprezintă aceea situată imediat deasupra ombilicului. În fenomenul morţii a intervenit cu ultimele cuceriri medicale, aparaţia reanimării, aici însă intervine un factor pentru care este greu să luăm o hotărâre. Este oare nevoie să menţinem în viaţă cu orice preţ, uneori cu eforturi materiale imense, orice bolnav care este oricum supus pieirii? Cu alte cuvinte pînă unde se întinde reanimarea în faţa unor bolnavi care sînt incurabili, numai cu dorinţa de a-i mai menţine în viaţă cîteva zile, săptămîni sau luni chiar dacă aceştia sînt irecuperabili şi de cele mai multe ori aflaţi într-o stare de obnubilare, adică fără cunoştinţă? La ce este bun să prelungim viaţa unui bătrîn ramolit şi senil cu escare infectate nevindecabile, oare în virtutea apărării vieţii nu se atentează la respectul faţă de persoană? În faţa unui bolnav ce prezintă acest aspect dezolant, oare cei ce-l iubesc sau cei ce l-au iubit, consideră că este normal să-l mai menţină în suferinţă cîteva zile sau săptămîni? La această întrebare este greu de dat un răspuns căci cei din familia bolnavului văd lucrurile diferit, după nivelul lor de cultură şi înţelegere.

Aceleaşi probleme se pun şi bolnavilor cu cancer în stadiul terminal. De multe ori familia pentru a nu se mai ocupa de ei, îi aduc în spital, fiindu-le mai uşor să-i ia de la morga spitalului, decît să-i menţină în sînul familiei, pe care probabil

a iubit-o, şi să moară alături de ei; nu se poate menţine o relaţie afectivă pînă la sfîrşit, de ce oare?

Trei laureaţi ai premiului Nobel, fizicianul britanic George Thomson, chimistul american Linus Pauling şi biologul francez Jacques Monod, au semnat un manifest care se împotrivea terapiilor intensive, abuzive. Ei cereau să se uşureze suferinţa bolnavilor incurabili chiar dacă prin aceasta se scurtează existenţa lor, de asemeni să nu se menţină în viaţă un bolnav împotriva voinţei sale şi din contră dacă el cere, să fie ajutat să moară mai repede. S-a ajuns la formarea unor asociaţii pentru dreptul de a muri cu demnitate care prevede să se folosească remedii capabile să uşureze durerile, chiar dacă acestea ar însemna scurtarea vieţii, să se abţină de la orice încăpăţînare terapeutică iar ca ultimă soluţie cei ce au făcut cerere expresă de a muri de o moarte blîndă să poată fi ajutaţi în acest scop. Acesta este un testament biologic la al cărui ultim punct al Eutanasiei este greu de luat o hotărîre.

Eutanasia, adică uşurarea morţii, poate fi pasivă, atunci cînd i se refuză tratamentul muribundului în mod voluntar, sau activă atunci cînd i se administrează acestuia medicamente care îi grăbesc moartea. Pentru un medic, Eutanasia activă este o problemă foarte greu de rezolvat. Aşa-zisul respect al vieţii, este uneori iluzoriu, căci cum altfel să interpretezi milioanele de oameni pe care îi omori în plină tinereţe trimiţîndu-i în războaie, sau sutele de milioane de avorturi, unde este de fapt respectul pentru viaţă. Voltaire spune că specia umană este singura specie care ştie că trebuie să moară şi aceasta o ştie datorită experienţei trăite prin moartea cuiva.

Animalele au unele presentimente ale morţii, dar numai atunci cînd se află sub ameninţarea ei directă, ele se întinq la pămînt şi aşteaptă moartea cu calm şi demnitate. Prin acest

presentiment nu înseamnă că animalele au o cunoştiinţă despre necesitatea morţii, ele nu înţeleg că moartea este o caracteristică a esenţei vieţii şi a speciei. Această înţelegere o are numai omul.

Din punctul de vedere al lui Scheler moartea apare ca punct limită previzibil după procesul de îmbătrînire. Omul îmbătrînind îşi limitează posibilităţile viitorului, el se simte din ce în ce mai puţin liber, îmbătrînind omul nu pierde numai sentimentul libertăţii, ci libertatea însăşi. Noi cunoaştem moartea, în special ca moarte a celuilalt, la care asistăm sau de care luăm cunoştinţă în mod indirect. Astfel, observăm că moartea nu este legată neapărat de procesul îmbătrînirii, adică nu o putem considera întotdeauna ca naturală, urmînd îmbătrînirea, dar chiar şi în cazul acestei morţi zise naturale, trebuie să intervină un accident, o boală intercurentă, o gripă, un guturai, o inflamaţie undeva, la care organismul nostru nu mai poate reacţiona. În unele cazuri puterea de apărare a organismului este prea slăbită. Omul are nu numai certitudinea că o să moară o dată, dar şi aceea că în fiecare clipă din viaţa lui se află în faţa posibilităţii reale a morţii. Dintre categoriile de fiinţe omeneşti cele care ignoră necesitatea morţii sînt copiii şi oamenii primitivi. Aşa cum arată Levy-Bruhl pentru popoarele primitive, moartea are o cauză exterioară, prezentînd un caracter întîmplător. Dacă moartea nu este decît trecerea spiritului într-un alt individ, este inversul naşterii.

La popoarele antice, teama de mort este mult mai mare decît aceea de moarte, ele se tem de morţii încă necîncarnaţi, ca nişte fiinţe aflate în apropiere ascunse şi ameninţătoare. Văd în ei posibili strigoi, care trebuie satisfăcuţi şi fermecaţi prin ritual, pentru a nu putea să facă rău.

Învăţătura creştină făgăduieşte o naştere spirituală, căreia nu-i mai poate urma nici o altă moarte. Budha promite o moarte căreia nu-i mai poate urma nici o naştere. Creştinismul este afirmarea supremă a vieţii biruitoare. Budismul este negarea vieţii pe temeiul însăşi a realităţii morţii. Pentru noi cei în viaţă experienţa morţii celuilalt are o valoare de neînlocuit. Există nenumărate feluri de a ne presimţi propria moarte. Mulţi sfinţi şi-au prevăzut moartea prin meditaţie. Moartea aproapelui înseamnă pentru noi mult mai mult decît moartea altcuiva. Dacă moartea este o prezenţă absentă, mortul este o absenţă prezentă, corpul viu devine cadavru iar prezenţa persoanei nu mai este posibilă într-un cadavru, deci un cadavru este o absenţă, un lucru părăsit, o rămăşiţă pămîntească. În ochii deschişi ai unui mort, observăm nu numai sfîrşitul vieţii dar mai ales dispariţia persoanei spirituale. Vocea familială nouă, a devenit imposibilă, căci gura mortului nu mai poate vorbi, ochii lui par a fi de sticlă, ei nu ne mai pot privi, comunicarea cu persoana moartă nu se mai poate realiza.

Moartea nu este o durere a defunctului, căci el nu mai simte durerea, aceasta rămîne persoanelor familiale, care rămîn în preajma mortului. Moartea ca sfîrşit absolut, este o idee goală, numai spaima morţii este o reprezentare a ei.

Seneca afirma: De cînd te-ai născut te tot duci, aceasta este o lege generală inevitabilă egală pentru toţi. Moartea nu este un sfîrşit absolut pentru că omul aparţine cosmosului, care n-ar putea să-şi îndeplinească marea lege şi să ajungă la deplinătatea fiinţării sale decît prin moartea indivizilor. Trebuie să învăţăm să putem muri, căci omul înţelept se cunoaşte după felul în care moare şi în care îşi aşteaptă moartea. Cel care moare fără teamă şi spaimă arată că şi-a îndeplinit mi-

slunca umană, conform ordinei divine; viaţa omului fără Dumnezeu, semănînd cu o tragedie.

Isus Hristos aduce credincioşilor, o eliberare de moarte cu totul nouă, omul poate transforma şi transcende condiţia sa de muritor, căci există dincolo de moarte posibilitatea unei alte vieţi. Viaţa pămîntească este o viaţă trecătoare, pieritoare, lumea se degradează în fiecare clipă, clipa moare pe măsură ce se naşte. Clipa este singurul loc şi singura şansă pămîntească a prezenţei, singura şansă a unei existenţe posibile.

Persoana spirituală a defunctului nu dispare, ea capătă o existenţă nouă, într-o lume astrală, o lume a spiritelor.

Tot ce există este născut din iradiaţia sferei Divine. Originea noastră este într-o subdiviziune a planului spiritual etern.

Nu există o ereditate spirituală, copilul nu primeşte spiritul, nici de la tată, nici de la mamă, el primeşte spiritul unui om mort aflat în lumea astrală. Atragerea însă a spiritului la reîncarnare se datorează, tatălui, mamei sau altor persoane care se găsesc în anturajul viitoarei mame. În ceea ce priveşte formarea spiritului unui nou născut el nu se formează nici în momentul fecundaţiei nici în momentul creşterii copilului în viaţa intrauterină, căci el este deja format din alte vieţi. Singura contribuţie a celor doi părinţi în reîncarnarea noului spirit al copilului, constă în legea atracţiei afinităţilor conform căreia spiritul spaţial liber ce vine la reîncarnare este atras în locul ce se aseamănă cel mai mult cu caracterul său, cu gradul de vibraţie al energiei lui. Dar atracţia spiritului poate fi determinată şi de anturajul femeii însărcinate, căci spiritul acestor persoane, poate determina aceeaşi atracţie ca şi a mamei în special.

După Abd-ru-shin, momentul încorporării noului spirit în făt are loc în mijlocul sarcinii, atunci cînd apar primele mişcări ale fătului, o dată cu formarea sîngelui şi bătăile cordului.

După filozofia hinduso-tibetană, această încorporare are loc în momentul naşterii, în timpul expulzării fătului. Considerăm că această filozofie este mai aproape de adevăr pentru că atributele principale ale spiritului sînt: gîndirea, imaginaţia, voinţa şi memoria; ori este greu de crezut că un făt în viaţa intrauterină posedă aceste însuşiri. În dezvoltarea pe mai departe a spiritului, rolul determinant îl are destinul său, care este conform Karmei sale, după felul cum a evoluat în altă viaţă anterioară îşi are hotărît destinul într-o nouă viaţă pămînteasă. Spre deosebire de acest aspect al spiritului, corpul fizic al copilului se dezvoltă conform legilor naturale în care mama are rolul de a hrăni prin circulaţia placentară, embrionul şi apoi fătul, dezvoltarea lui fizică este supusă legilor eredităţii celor doi părinţi.

Din anturajul mamei, tatăl, fraţii şi surorile sau alte rude ale mamei, pot juca un rol în atracţia noului spirit.

În ceea ce priveşte întreruperea voluntară a sarcinii, discuţiile nu sînt încă rezolvate, în a se pronunţa hotărît cînd începe viaţa. Aşa cum am spus, pentru unii spiritul este format de Divinitate, în momentul procreaţiei, pentru alţii în momentul naşterii, iar pentru alţii în mijlocul sarcinii. Admiţînd că spiritul se încarnează în mijlocul sarcinii, întreruperea cursului normal al acesteia, după ce se produc primele mişcări fetale, este calificată drept o crimă. În ţările unde este permis avortul la cerere, acesta se efectuează numai în primele douăsprezece săptămîni ale sarcinii, tocmai pentru a se evita considerentul că s-ar înfăptui o crimă.

MOARTEA PRIN SINUCIDERE

Sinuciderea este considerată, un păcat de moarte de teologia creştină, de orice nuanţă ar fi ea, sinuciderea fiind interzisă de autoritatea Divină. Platon şi platonicienii, aveau o aversiune faţă de sinucidere, aceeaşi poziţie o intîlnim şi la evreii din Vechiul Testament şi la budişti, dar sinuciderea există la toate popoarele şi în toate epocile.

Natura suferinţei umane, face ca să apară şi ispita sinuciderii.

Sinuciderea se manifestă în lume ca un fapt cotidian, se pune întrebarea: cum poate fi considerat cel ce se sinucide, un laş sau un curajos?

În istorie aceste cazuri sînt numeroase, este suficient să ne amintim de Kato, Hanibal, Brutus, Mitridade, Seneca, Lucreţiu şi mulţi alţii.

Pentru popoarele războinice, pentru spartani, romani, japonezi, sinuciderea constituie un act de îndrăzneală şi de datorie. Creştinismul însă, consideră sinuciderea un păcat luciferic, şi nu o laşitate obişnuită. Argumentul că sinuciderea ar fi o slăbiciune a voinţei nu este adevărat, căci există o voinţă de a muri, ca şi o voinţă de a trăi.

În sinucidere intervine acţiunea unor spirite rele, care pun stăpînire pe subconştientul nostru şi îl determină să ia această hotărîre. Prin aceasta se contravine Karmei, destinului nostru, care ne-a trimis la reîncarnare într-o evoluţie spirituală superioară conform legilor divine spirituale. Procedînd la sinucidere, întrerupem evoluţia spiritului şi această nesupunere se pedepseşte de Divinitate. În această situaţie spiritul rămîne pe pămînt, legat de corpul său fizic, atît timp cît era destinat acestuia să trăiască, repetînd de nenumărate ori, actul sinuciderii

şi al suferinţei spirituale ale acestuia, în acest caz spiritul nu poate fi liber în spaţiul astral şi nici nu se poate reîncarna.

Problema morţii libere este una fundamentală în toate marile filozofii morale. Unii o consideră o filozofie a libertăţii, a eliberării.

Epicur credea că moartea nu ne priveşte, căci cînd existăm noi, nu există ea, iar cînd există ea, nu mai existăm noi, aceeaşi filozofie o întîlnim la Seneca şi Tacit.

Înţelepciunea stoică, atribuie persoanei liberul judecător al vieţii sau al morţii. Este de semnalat raţiunea lui Seneca care spune că omul nu trebuie să trăiască sub imperiul necesităţii, căci nimic nu te obligă să trăieşti.

Dar în actul sinuciderii sînt mai multe aspecte care trebuiesc interpretate.

Cum poate fi calificată acţiunea de sinucidere a unui bolnav psihic, care nu are discernămîntul de a hotărî acţiunea prin deplina capacitate a responsabilităţii actului în sine.

Altcori, oamenii se sinucid tocmai pentru a scăpa de un anumit fel de moarte, sute şi mii de oameni s-au sinucis în închisorile Inchiziţiei ca să nu fie arşi de vii, sau în închisorile Revoluţiei Franceze ca să scape de moartea prin ghilotinare sau în închisorile fasciste şi comuniste pentru a evita repetarea chinurilor fizice şi morale la care erau expuşi.

Din acest punct de vedere, martirii creştinismului au suferit tocmai moartea cea mai înspăimîntătoare fără să dorească să-şi ia viaţa înainte, pentru că în sufletul lor biruise credinţa. În actele martiriului Sfîntului Petru găsim un dispreţ faţă de moarte şi de viaţă, întemeiat pe exemplul oferit de Hristos: "Fraţi si fii, nu trebuie să fugiţi de suferinţele întru Hristos, pentru că El însuşi s-a dăruit de bunăvoie morţii, pentru mîntuirea noastră".

Sinuciderea este contrară înclinaţiei naturale a omului, contrară legii naturale şi contrară milei, acelei mile pe care omul trebuie să o manifeste faţă de el însuşi.

Dacă omul este creat de Dumnezeu, însemna că sîntem proprietatea Lui, şi că numai el hotărăşte, în legătură cu viaţa şi moartea noastră.

IERARHIA CEREASCĂ

Spiritul mineral a evoluat pe toate planetele solide din univers, iar cînd a terminat seria completă de minerale din lume, a animat apoi un corp pe plantă. Spiritul de plantă va trăi şi va evolua prin toate plantele, de pe toate gradele de planete din univers purtătoare de plante, şi cînd va termina întreaga serie, de la cele mai solide pînă la cele mai eterice, va deveni spirit de animal. Aceeaşi filieră o va urma şi spiritul animal, evoluînd din planetă în planetă şi din sistem în sistem, pînă la formele cele mai evoluate de animale, cînd va deveni spirit uman. Spiritul uman prin acelaşi fel de evoluţie va ajunge la stadiul de înger planetar, acesta mai departe la stadiul de conducători de îngeri planetari (conducător de înger planetar a fost Moise). Conducătorul de planetă prin evoluţie va deveni înger solar şi acesta la rîndul lui va deveni conducător de sistem solar, aşa cum a fost Isus. Toate sistemele solare din univers au cîte un conducător de sistem solar, consideraţi a fi fiii lui Dumnezeu.

Orice planetă din univers, din oricare sistem solar ar face parte, are trei zone fluidice în jurul ei, în care trăiesc spiritele ce îşi fac şcoala spirituală pe acea planetă. Fiecare spirit din

zona cea mai inferioară trebuie să evolueze şi să urce pe rînd în sus, pentru a ajunge la zona cea mai superioară.

Din punct de vedere al evoluţiei spiritului, cea mai inferioară zonă este zona roşie, situată imediat în jurul pămîntului. Un spirit din zona roşie a planetei pămînt, va trăi pe planeta noastră fie ca spirit liber în spaţiu, fie ca încarnat pe pămînt toată durata evoluţiei necesară globului nostru. La sfîrşit, dacă va reuşi să evolueze continuu, va trece pe o altă planetă a sistemului nostru solar, cea imediat următoare evolutiv, şi va trăi şi evolua pe ea tot ca spirit roşu cît va dura evoluţia pe acea planetă şi astfel va trece tot ca spirit roşu pe fiecare planetă din sistemul nostru solar. Cînd va termina cu bine toată seria de planete ale sistemului solar va reveni la prima planetă, cea mai inferioară a sistemului, dar de data aceasta făcînd parte din zona fluidică, aceea a spiritelor albastre, la fel va evolua şi spiritul acesta albastru, şi dacă totul decurge evolutiv, se va transforma în spirit alb, trăind în a treia zonă fluidică, aceea cu spirite albe. Cînd şi spiritul alb va termina ciclul său evolutiv, pe toate planetele sistemului se va întoarce la cea mai inferioară planetă sub forma de înger planetar.

Sînt douăsprezece grade de sisteme solare, şi deci douăsprezece categorii de planete şi ca atare orice spirit roşu, albastru sau alb de pe pămînt va trebui să treacă cu alte învelişuri astrale, prin toate acestea, pînă cînd va ajunge înger. În afară de universul nostru mai există trei universuri şi pe fiecare în parte spiritul are aceeaşi evoluţie, de la spiritul roşu, la stadiul de înger.

Fluidul eteric universal, este mai concentrat în jurul sorilor şi planetelor dar toate spiritele pentru a trăi au nevoie de acest eter universal, în special corpul eteric este acela care are nevoie de eterul universal, cel care formează dublul vital al tuturor vie-

ităţilor. Fluidul eteric este mai condensat în apropiere de planete şi cu cît ne îndepărtăm de acestea dăm de straturi din ce în ce mai rare, mai fine, pînă dăm de eterul solar.

Fluidul universic este o masă de mici corpuşoare vii, de nişte vietăţi ultramicroscopice, formate din elemente infraatomice şi dotate cu inteligenţă, memorie şi voinţă. Aceste vietăţi ultramicroscopice, sînt într-o continuă mişcare şi prin natura lui fiind electrice, cu alte cuvinte fiecare zonă are caracteristic o anumită vibraţie electrică. Spiritele evoluate ale spaţiilor, angelii solari, spun că eterul universal este format din particule libere, dar pe măsură ce se depărtează către sori, se asociază şi devin sferule din ce în ce mai mari, formînd fluidul solar şi apoi cel planetar. Particulele vii din eterul universal, sînt deci de trei feluri: cu inteligenţă, unele cu memorie şi altele cu voinţă. Dar distribuţia lor este inegală, cele mai numeroase sînt de voinţă, apoi urmează cele de memorie şi după aceea cele de inteligenţă. Raportat la 100 de particule, raportul ar fi de 90 de voinţă, 9 memorie şi 1 de inteligenţă. Dacă în terenul universal aceste fluide sînt libere, în jurul sorilor se adună cîte trei la un loc, formînd un corpuşor sferic care este tot o vietate. Aceste mici corpuşoare sferice se asociază între ele, formînd particule din ce în ce mai mari.

În sfera divină, particulele inteligente sînt mai numeroase, iar cele de voinţă sînt cele mai puţine. În această sferă divină fluidul este de trei categorii: un fluid psihic, din care va lua naştere scînteia spiritului, un al doilea care va forma corpul astral şi planetar numit fizic şi al treilea va fi combinaţia lor, fluidul fizico-psihic. În zonele spirituale ale planetei, aceste glomerule sînt repartizate astfel că în zona roşie predomină cele de voinţă, în zona albastră predomină cele de memorie, iar în zona albă cele cu inteligenţă. De menţionat că în cele trei zone

roşie, albastră şi albă, sînt zone intermediare în care nu se găsesc spirite.

Spiritele nu au sex, dar după felul cum sînt încărcate cu electricitate, sînt masculine sau feminine, respectiv cele masculine, cu electricitate pozitivă iar cele feminine cu electricitate negativă. Spiritul spaţial feminin se hrăneşte numai cu electricitate negativă, iar cele masculine, numai cu electricitate pozitivă.

Scînteia divină este o unitate indivizibilă, ca nu poate suferi subdiviziuni, fiind un tot perfect, dar perfect ca un instrument de evoluţie, aşadar deşi scînteia divină este formată din aceeaşi materie ca şi Tatăl, nu are atributele desăvîrşite ale acestuia. Fiecare zonă de spirite roşie, albastră şi albă, precum şi zona angelică sînt subimpărţite fiecare în cîte trei zone, în total fiind deci douăsprezece, adică exact cîţi Apostoli a avut Isus. Între zona spirituală albă şi zona spirituală Angelică, este o distanţă de 5.000 km, zonă intermediară fără spirite; zona Angelică ţine pînă dincolo de lună pe o distanţă egală cu distanţa de la pămînt la lună. Îngerii la rîndul lor au diferite grade de evoluţie şi anume:

— îngeri cu spirite ale înţelepciunii, ceea ce corespund în esoterismul creştin, cu Domnii sau Kyriotetes;

— îngeri cu spiritele voinţei, în esoterismul creştin corespund cu Tronurile;

— îngerii cu spiritele mişcării, în esoterismul creştin corespund cu Dinamis sau Puterile;

— îngeri cu spiritele formei, în esoterismul creştin corespund cu Stăpînirile sau Exsusiai;

— îngerii cu spiritele personalităţii, în esoterismul creştin corespund cu Începătorii sau Archai;

— îngerii cu spiritele focului, în esoterismul creştin corespund cu Arhanghelii sau Arhangeloii;

— îngerii cu spiritele iubirii, în esoterismul creştin corespund cu Seralimii;

— îngerii fii ai amurgului sau fiii vieţii, corespund în esoterismul creştin la Angeloi.

Ultima categorie de îngeri o formează spiritele armoniilor adică Heruvimii.

REÎNCARNAREA

REÎNCARNAREA ESTE REVENIREA spiritului din lumea astrală, în lumea fizică, într-un nou corp omenesc. Acest fenomen era cunoscut de marii inițiați din veacurile apuse. Este cunoscută și astăzi la piele roșii din America, la Celții din Irlanda, Anglia și Bretania, la locuitorii băștinași ai insulelor Hawai, în India, Indochina, Tibet, China, Mongolia și Japonia. Reincarnarea este o lege fundamentală, care se exercită asupra tuturor corpurilor din univers, fie ele minerale, vegetale, animale sau om. Această idee a reincărnării o găsim, chiar și dacă numai cît un sîmbure, în toate religiile, dar trecută prin mintea diferitelor popoare, a ajuns pînă în ziua de astăzi înconjurată de nenumărate erezii.

Materialiștii socotesc că dogmele religiei contravin datelor științifice. Și totuși, ei constată că în afară de materie, care este supusă legilor ei, mai sînt și substanțe eterice conduse de alte legi decît cele fizice. Se afirmase chiar de către materialiști, că nu există în univers, decît materia și legile care o pun în mișcare, că sufletul nu este decît produsul imaginației, iar religia nu poate fi decît o înșirare de povești și de rugăciuni. În peste 45 de ani de suprimare a gîndirii realiste despre om și despre viață, oamenii s-au îndoctrinat cu idei ateiste, marxist-leniniste, despre viață.

Desigur, după mulți ani, oricine se întreabă dacă există un Dumnezeu care a creat tot universul, căci văzind în jurul lor atîtea nedreptăți își pun întrebarea: dacă există un Dumnezeu, de ce cel slab este prada celui puternic? Dacă Dumnezeu a creat această lume atît de nedreaptă, ce se mai poate aștepta la lumea de dincolo? Dacă toate sufletele noastre se nasc egale, pentru ce viața lor este atît de neegală? De ce unii oameni se îmbolnăvesc și mor în fragedă copilărie? Această ordine este în aparență nedreaptă. Explicația ne este dată tot de spiritele evoluate și are la bază, reevenirea noastră mereu la viața pămînteacă, la reincarnarea noastră repetată, pentru ca sufletul nostru să se purifice. Suferința unor oameni pe pămînt este dată de păcatele spiritului în alte vieți anterioare, el trebuie să sufere pentru a se purifica. Astăzi în urma numeroaselor experiențe spiritiste, putem afirma că nu creierul este sediul înțelegerii, el este numai instrumentul spiritului, iar înțelegerea este rezultatul unei activități, de mii și milioane de secole ale spiritului omenesc, redată lumii exterioare cu ajutorul creierului.

Este adevărat că, ascuțimea inteligenței este dată de felul cum este alcătuită scoarța cerebrală. Cînd moartea distruge instrumentul spiritul nu se mai poate exprima fizicește, dar conștiința persistă mai departe, pentru că ea este o însușire a spiritului, rezultanta unei imense învățături obținută în lunga serie de forme viețuitoare prin care a trecut spiritul. Spiritul și corpul au vîrste, dar nu este un paralelism între trup și spirit în privința vîrstei lor. Sînt două serii de evoluții: evoluția corpului fizic și evoluția spiritului care animă fizicul.

Actul spiritului de a lua în decursul secolelor rînd pe rînd în posesie corpuri noi, se numește reincarnare. Ea se aplică la scara întregului univers; corpurile fizice se distrug pentru ca din ele să se formeze alte corpuri, în care să-și facă școala

vieţii un alt spirit. Se distrug formele materiei, dar se păstrează toate amintirile spiritului.

Reîncarnarea este trecerea unei fiinţe conştiente, nepieritoare într-un alt corp fizic, potrivit stadiului lor de dezvoltare.

Reîncarnarea spiritelor din lumea astrală nu cere ca noi după moarte să ne reîncarnăm imediat, cu toate că se poate întîmpla şi asemenea cazuri. S-au citat cazuri, în care, cînd un om a murit şi a părăsit corpul lui căzut de boală, sau printr-un accident, s-a reîncarnat brusc, în corpul unui copil aflat în agonie, după ce spiritul copilului părăsise corpul lui fraged.

Dar cu cît spiritul este mai evoluat, cu atît perioada de la moarte şi pînă la reîncarnare este mai lungă, perioada medie între două reîncarnări, este de 2.000 de ani, dar dacă un spirit vrea să evolueze mai repede, atunci el hotărăşte să se reîncarneze mai repede. De aceea este greu de a indica chiar şi în medie, perioada dintre două reîncarnări. Marele scop al reîncarnării este evoluţia spiritului. Evoluţia materiei s-a produs lent în timpuri incomensurabile, pentru a transforma eterurile în atomi, atomii în mineral, materia minerală în plante, a plantei în animal şi a animalului în om. S-ar părea că cu ceea ce am afirmat, am susţine teoria materialist evoluţionistă a lui Charles Darwin, dar să nu facem această greşeală, este vorba de evoluţia perispiritului mineral, al plantelor şi al animalelor, nu de evoluţia corpului lor fizic. Nu s-a format nici o specie nouă de a lungul milenilor, sînt tot atîtea specii astăzi, atîtea cîte divinitatea a creat. De altfel dacă tot reproducem pe Charles Linne, acesta a spus: "specia tot sunt diversae qvod diversae formae, ab initio creatum, infinitus est" (sînt atîtea specii pe pămînt cîte au fost create de Dumnezeu). Suferinţa pe care lumea o constituie ca o nenorocire în general, este un excelent ascultător al spiritului nostru, o excelentă antrenare pentru dez-

voltarea facultăţilor lui. Noi vom cunoaşte măreţia vieţii, cînd ne vom aduce aminte de experienţele din trecut, cînd vom vedea legăturile ce le unesc, cînd vom şti sensul profund şi scopul spiritual al evenimentelor din viaţă.

Noi nu ne-am ales părinţii şi locul unde să ne naştem, spiritele superioare decid locul şi părinţii din care să ne naştem. În general locul unde ai să te naşti, e determinat de iubirea sau ura ce ai contractat-o într-o trăire pămînteasc㠹 anterioară. Reîncarnarea poate să se facă în corpuri de sexe diferite, într-o viaţă fiind bărbat, într-o altă viaţă fiind femeie. În general după 6-7 reîncarnări, trecem în corpuri fizice de sex opus: această hotărîre o iau spiritele superioare. Aşa se face că pe plan mondial, este un echilibru, între sexul masculin şi sexul feminin, deci numărul bărbaţilor ucişi în timpul războaielor, de cînd este lumea, este egal cu populaţia actuală a globului. Cum se poate explica altfel, această refacere a echilibrului dintre sexul masculin şi sexul feminin?

Oricine va citi această carte, va pune cîteva întrebări: ce probe sînt în acest sens? De ce sînt mai mulţi locuitori pe pămînt astăzi decît în timpul trecut? Sau de ce un copil care este reîncarnarea unui spirit evoluat într-o trăire anterioară, nu îşi aduce aminte de această viaţă?

Biserica spune că după moarte, sufletul nostru merge în lumea astrală şi acolo stă pentru a aştepta judecata de apoi. Nu ni se spune ce face el acolo în tot acest timp, în ce stare se găseşte acolo, rămîne el cu aceleaşi cunoştinţe ca şi pe pămînt?

Ştiinţa spirituală spune că în lumea spaţiilor, omul face studii de ordin spiritual, dar evoluţia cere studii şi în lumea materiei fizice. Evoluţia este un fenomen universal şi mineralele şi plantele şi animalele evoluează de-a lungul veacurilor,

urcînd treaptă cu treaptă. Spiritul animalului cel mai evoluat revine la încarnare în corpuri omenești, bineînțeles la oamenii sălbatici și astfel numărul nașterilor crește mereu.

Un copil care se naște în sînul unei familii, deși seamănă fizicește cu unul din părinții săi, este foarte diferit ca intelect, sau se poate naște chiar un geniu. Nimic din mediul înconjurător nu a putut dezvolta calitățile lui sufletești, de unde această inteligență, evident din alte trăiri anterioare pe care le aduce spiritul lui, în acea reîncarnare. S-a pus întrebarea: dacă noi am avut și alte trăiri de ce nu ne aducem aminte de acele vieți. Pînă a răspunde la aceste întrebări să spunem că noi nu ne aducem aminte nici de trăirea noastră actuală, dacă ne întrebăm ce am făcut în urmă cu 15-20 de ani, la o anumită dată nu știm nimic, dar să ne mai amintim din trăirile noastre anterioare, și totuși dacă se adoarme un om prin hipnoză, cînd știm că se face desprinderea corpului astral de cel fizic, dacă i se pun aceleași întrebări, răspunde cu precizie, nu numai la ce am făcut noi, dar și cei din anturajul nostru, referitor chiar și la evenimentele social-politice din acea vreme. Cel ce se opune în starea normală pentru ca spiritul să ne spună ceea ce am făcut noi în copilăriile sau în alte vieți, este corpul nostru eteric, care se interpune între spirit și exterior. Dovadă că în hipnoză cînd corpul nostru astral, sufletul sau spiritul nostru este desprins, ieșind în afara corpului vital, ne aducem aminte.

Divergențele dintre oameni au la bază tot reîncarnarea. Unii dintre noi înțelegem mai bine și mai repede unele idei, pentru că am mai avut aceste informații și din alte vieți anterioare. De aceea nu trebuie să ne batem capul cu cei care ne contrazic din principiu, căci ei au un spirit mai puțin evoluat și nu îi putem convinge. În sprijinul teoriei reîncarnării vine și constatarea că geniile în general, nu au dat naștere la copii

cu aceeaşi inteligenţă, chiar mai mult, unii copii, ca urmaşi ai lor, sînt reduşi mintal. Unde este în acest caz informaţia eredităţii genetice? Hermafroditismul, cînd întîlnim caractere masculine la unele femei sau caractere feminine la unii bărbaţi (homosexuali pasivi, voce feminină etc.) se explică foarte bine prin actul reîncarnării. Bărbaţii cu aspect feminin, au fost într-o viaţă anterioară femei, iar femeile cu caracter masculin, au fost într-o viaţă anterioară bărbaţi. Tot aşa se explică, de ce unele persoane au frică de unele elemente ale naturii. Sînt persoane care au o frică nestăpînită, de a pleca cu barca pe un lac sau cu vaporul pe mare, ale persoane au frică de foc, tunete şi fulgere, sau nu vor să rămînă singure într-o pădure etc.

Fiecare dintre aceste persoane au acest sentiment pentru că au trecut într-o altă încarnaţie, printr-unul din aceste evenimente tragice, au murit într-un naufragiu, într-un foc sau în bezna nopţii.

O altă dovadă a reîncarnării noastre, este amintirea unor oameni, care îşi reamintesc perfect de bine de fapte, împrejurări, localităţi, persoane din alte vieţi.

Această reamintire poate fi naturală sau provocată, aşa cum am spus în stare de hipnoză, ei ne povestesc cu lux de amănunte locul unde au trăit, unde au murit, cu cine au fost căsătoriţi, cîţi copii au avut, cum îi chema şi unde sînt dacă mai trăiesc. Relatări care prin observaţii ulterioare s-au dovedit a fi exacte. Reamintirea naturală fără a apela la hipnoză, se face în stare normală, dar de cele mai multe ori este parţială, fragmentată. Majoritatea oamenilor însă, nu-şi reamintesc că ar mai fi trăit o viaţă anterioară, această neştiinţă este o lege pe care Dumnezeu a pus-o în viaţa omului.

Dumnezeu vrea să pună la o nouă încercare spiritul nostru, pentru a vedea dacă se purifică sau nu, acesta este scopul pentru

care spiritele au fost reincarnate. Spiritele umane, în spaţiu, sînt absolut la fel ca aspect nu au nici un fel de sex, sînt nişte sfere luminoase, fiecare cu un nucleu format din spiritul divin, şi un înveliş eteric format din învelişurile de care am amintit: eteric, astral, solar, universic şi cosmic. Acestea formează corpul spiritului sau perispiritul. Deşi identice ca aspect, spiritele din lumea astrală sînt încărcate cu două feluri de electricitate şi anume: cu fluid electric negativ, şi un fluid electric pozitiv. La unele spirite predomină electricitatea pozitivă, iar la altele cea negativă. În lumea astrală spiritele îşi reimprospătează în permanenţă perispiritul său şi electricitatea. Spiritul care va avea în jurul său mai mult fluid pozitiv, va lua pe pămînt corp de bărbat, iar cele în care predomină electricitatea negativă se va reîncarna adesea în femeie.

Unirea celor două sexe se vede peste tot în natură.

În lumea plantelor elementul mascul merge către elementul femel, ele se atrag pentru că au electricitate de sens contrar. Aceasta este explicaţia unirii grăuntelui de polen cu ovulul, în urma căruia se formează oul, începutul viitorului pui de plantă. În lumea animală, spermatoziodul provenit de la mascul, se uneşte cu ovulul, celula germinativă, eliminat de ovarul femeii. Spermatozoidul părăseşte testiculul, înconjurat de o aureolă fluidică, în care sînt fixate toate particularităţile fizice ale tatălui. Ovulul la rîndul său este înconjurat tot de o zonă fluidică, în care sînt imprimate toate caracterele fizice ale femeii. Din unirea lor se naşte oul, ce va da ulterior naştere embrionului uman. Cînd doi îndrăgostiţi se unesc, din corpul lor spiritual, din perispiritul lor, se produce o descărcare electrică, pozitivă de la unul, negativă de la altul. În acest moment, spiritul lor simte o senzaţie de fericire, pe care omul în neştiinţă de cauză, o atribuie corpului carnal. Sînt cazuri cînd fluidele celor doi

soţi, se neutralizează şi în acest caz celulele sexuale lipsite de fluidele lor respective nu se mai pot uni, pentru a avea loc fecundarea.

Copilul din pintecele mamei fură din fluidul mamei în timpul nopţii, iar de la tată fluidele le absoarbe ziua. În cazul cînd copilul va absorbi mai mult fluid de la tată, el va semăna cu tatu, dacă absoarbe mai mult de la mama, va semăna cu ea, cînd absoarbe în egală măsură, copilul va semăna cu amîndoi, cînd nu seamănă cu nici unul, spiritul a absorbit fluide de la o altă persoană rudă cu părinţii şi cu care este legată într-o altă viaţă anterioară.

Marele curent cosmic, după ce a înconjurat soarele nostru, vine să înconjoare şi planeta noastră, direcţia acestui curent, este la început de la răsărit la apus, iar apoi se îndreaptă de la sud spre nord. Curentul trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap. Aceasta este explicaţia obiceiului moştenit din vremuri îndepărtate, că mortul se îngroapă cu faţa la răsărit. Am spus cînd am vorbit de actul morţii, că spiritul nostru ne părăseşte în momentul morţii ieşind tot prin cap.

Cele trei ursitoare ale copilului, cunoscute în popor nu sînt altceva decît cele trei raze fluidice venite de la spiritul divin, cel solar, şi cel planetar. Pînă la 7 ani spiritul copilului este mai mult extensiv atunci la această vîrstă, el pătrunde în interiorul corpului. Asupra corpului o influenţă o au şi planetele, fluidul lor planetar, care acţionează în momentul naşterii sale. Cea mai mare influenţă o are planeta care se află la meridianul locului de naştere, sau vecin cu el în momentul naşterii. Fiecare planetă va imprima copilului un anumit caracter, planeta Marte va imprima copilului un caracter războinic, de om tare, tărît, planeta Venus, va determina un sistem nervos sensibil, ca

înclinaţii către frumos, el însuşi fiind cu un corp armonios şi plăcut, va fi un sentimental.

Voi relata în următoarele rînduri, o experienţă celebră a renumitului hipnotizor francez Alphonse Bouvier, din Lyon, făcută în 1905, care arată în mod evident nemurirea sufletului şi nenumăratele lui încarnări. Mediumul pe care a lucrat era o femeie instruită, născută într-un mic orăşel, de pe apa Isere. În 1876, ea a urmat cursurile universităţii după care s-a măritat cu un militar, fiind mama unei fetiţe de 4 ani.

Iată cum explică el această experienţă: "de cîte ori fac ca mediumul meu să se apropie de vîrsta copilăriei, gesturile sale şi vorba sa, ia timbrul unui copil, către o fază şi mai înapoiată copilul abia poate vorbi, în fine cînd mediumul este adus pînă la faza de mai puţin de un an el face gesturile cu mîinile şi buzele ca şi cum ar suge. Cînd îl fac să revie în faza din pîntecele mamei, el se încovoaie ca un fetus, cu mîinile pe lîngă corp şi cu pumnii în dreptul ochilor. Din luna a treia pînă la concepţie, mediumul cade pe spate. În fine cînd mediumul este dus şi mai departe înapoi, adică în stare de spirit liber şi rătăceşte prin spaţiu, se vede cum la momentul încarnării, face eforturi ca şi cum ar fi voit să se sustragă unei forţe care îl atrage şi îl poartă către viitoarea lui mamă. De cîte ori trece printr-o fază de femeie are timbrul şi gesturile de femeie, de cîte ori se prezintă ca bărbat, are tonul mai gros şi atitudinea caracteristică a bărbatului, în fine cînd e vorba de un bătrîn bolnav, vîrsta şi starea sa suferindă e zugrăvită prin gesturile şi vocea obosită a unui bătrîn". Iată pe scurt experienţa sa, aşa cum o descrie el: "am aşezat mediumul pe un fotoliu comun, i-am făcut pase de adormire, încetul cu încetul mediumului i s-au lăsat pleoapele şi a adormit profund. Cînd am luat cunoştinţă că s-a exteriorizat complet, îl fac să

treacă repede prin toate virstele din înapoia prezentului, adică ca tînără fată, copiliţă, copil, o trec apoi mai departe prin faza celor nouă luni din pîntecele mamei sale şi în fine ca spirit în spaţiu.

Adusă pînă în această fază, ca îmi spune că acum este spirit liber în spaţiu, că se mişcă în jurul pămîntului, vizitînd părinţii şi prietenii, că îşi caută pe logodnicul său Louis, care a plecat de pe pămînt înaintea ei, dar că nu-l găseşte şi mai adaugă că adesea se duce la cimitirul din Briancon unde îşi priveşte corpul pe care l-a purtat în viaţa pămînteasă numită Margareta Duchesne. A murit în anul 1860 în virstă de 26 de ani, fiind bolnavă de piept, readusă şi mai înapoi ca om, ca domnişoa a Duchesne, se vede tînără dar e bolnavă tuşind tot mereu. Îşi duce mîna la piept spunînd că are sentimentul că va mu.i, din cauza acestei boli şi e tare mîhnită pentru că-l iubeşte pe Louis Jules Martin, care îşi face acum stagiul militar la Brianson. Din acest stadiu am trecut-o înapoi prin copilărie, naştere, pînă la starea iarăşi de spirit. În această stare, declară că e nefericit, pentru că suferă chiar în spaţiu. Nu prea ştie ce-l cu el, pentru că se simt greoi ca şi plumbul (acum e bărbat). I-am ordonat atunci să-şi ia corpul acestui bărbat. Se vede bărbat dar tuşeşte mereu şi acum, se ex primă că ar vrea mai bine să moară, căci viaţa este grea, plină de mizerie, preferă să moară pentru că atunci nu va mai suferi. L-am întrebt în ce an trăiţi acum? Şi-mi răspunde că este în 1780 şi are 42 de ani. Spune că la 32 de ani era la Milan, unde era lucrător, la un oarecare Paoli, tăietor şi sculptor în mar mură, dar că nu prea era îndemînatec, cu această ocazie îl descrie patronul ca fiind un beţiv, o brută care l-a bătut de mai multe ori. Dus înapoi la virsta de 25 de ani spune că este slug într-o băcănie, iar la 21 de ani a fost chemat la recrutare, de

a fost respins, fiind prea slab de corp. Cînd avea 19 ani, spune că vindea jurnale, între care ziarul "Durance". Întrebat: dar ce scrie acest ziar? Răspunde că nu ştie, dar se aude că vor veni Austriecii. Şi din nou este întrebat: dar în ce an e acum? Şi el răspunde: 1757. La 18 ani se vede un ucenic la un cismar, meserie pe care o găseşte prea grea, nu i-a plăcut şi a părăsit-o. La 16 ani, se vede acasă la părinţi şi mărturiseşte că vrea să fugă pentru că prea îl pune să facă mereu treabă. Dar unde locuieşti acum? La Saint Pierre, aproape de Braicon, unde tatăl meu e cultivator la o fermă.

La 12 ani, urmează o şcoală dar nu-i place deloc cartea. Ca profesor are pe un preot numit Antoine, cu care învaţă Catehismul. La 10 ani, spune că îi este frig, pentru că nu are haine. Mama mi-a făcut nişte pantaloni dintr-o rochie veche a ei, şi copiii cînd mă văd cu ei, îşi bat joc de mine. Mi s-a spus să fiu cuminte, căci îmi va face nişte haine noi cînd mă voi împărtăşi. Atunci voi avea şi eu pantaloni frumoşi. Şi continuă expunerea: cînd mă răzbeşte frigul, mă duc în grajdul boilor şi vacilor unde e cald...

La 6 ani e întrebat dacă se joacă.

— Aş, de unde să mă joc, mă pune mereu la treabă. Din an în an e adus iar în pînteceia mamei sale – şi din nou ca spirit în spaţiu. I se spune că e spirit şi el rămîne nelămurit, întrebînd: Dar ce e acela spirit? I-am dat explicaţia că spiritul e omul fără corp de carne – explicaţie pe care se pare că tot nu a înţeles-o. Priveşte în jurul său şi întreabă: dar unde sînt, pentru că nu-mi văd prietenii? I-am spus a doua oară: "pentru că acum nu mai ai corp de carne şi ai trecut prin faza numită moarte. Ai tăi, au rămas jos printre pămînteni".

În fine, e readus înapoi, în faza de pămîntean şi e întrebat, ce sex şi e vîrstă are. Răspunde că e femeie de 30 de ani,

că se numeşte Jeny Ludovic, şi e în anul 1702, că are doi copii, unul de 7 ani, Auguste şi altul Jean, pe care l-a născut de curînd, că locuieşte cu soţul ei în localitatea Plouermel, unde soţul ei lucrează la doage pentru butoaie.

La 16 ani se vede la unchiul ei, numit Mariette, fiind orfelină. Unchiul său nu a dat-o la şcoală, dar a învăţat-o să semneze. El face serviciul la un farmacist. Şi aplecîndu-se într-o parte, pare că-i spune o confidenţă: "Cred că unchiul e tatăl meu, dar nu trebuie să o spun. Cînd vorbesc de tatăl meu îi vin lacrimi în ochi. El e foarte drăgăstos cu mine. Cred, însă, că unchiul meu n-a fost cuminte, dar n-am dreptul să-l judec, fiind foarte bun cu mine".

— Numai pentru unchiul tău ai iubire?

— Nu, cunosc şi pe Ludovic, deoarece deşi e văduv, şi are 2 copii de la prima soţie, am o deosebită dragoste şi aşteptăm amîndoi, nerăbdători, să ne căsătorim. E aşa de drăguţ, şi dulce cu mine! Ne-am înţeles ca pe copii să nu-i ţinem noi, ci să-i trimitem la bunica lor, păstrîndu-le totuşi, toată afecţiunea noastră.

E readusă la 12 ani. Se vede tot la Blouermel, pe marginea apei, unde aduna flori de cîmp din care se fac ceaiuri pentru sănătate. Unchiul meu mi-a arătat care sînt acele plante care i le dă farmacistului – Ursului, cum îi zice el, d-lui Ioannes Jvens. Întrebat dacă poate spune cîteva din aceste plante, răspunde că da, şi începe să le înşire: ochiul pisicii, planta cerului, steaua firmamentului, piciorul păianjenului, oglinda sufletului, şi multe altele. La 5 ani, se vede pe genunchii unchiului, care o mîngîie şi o ajută să-şi facă coroniţe din berberiţă.

E magnetizată şi dusă mai departe, la vîrsta de 3 ani. La această vîrstă, orfelina afirmă: "spun unchiului meu «unchiule» cînd e de faţă cineva, dar cînd sîntem numai noi doi amîndoi

îi spun «tată» şi atunci mă mîngîie pe obraji. Pe mama nu o văd". Adusă în momentul naşterii, mediumul spune: văd o femeie pe pat care e grea bolnavă şi pe tatăl meu (unchiul) care plînge.

E dusă îndărăt de această încarnare, adică în faza de spirit. În această etapă, ea spune că suferă grozav de lovitura de lance ce i s-a dat între coaste, pe partea sa dreaptă.

E întrebat: Dar cum se face că ai o durere fizică, cînd tu nu mai ai corp de carne?

— Da, răspunde el, şi totuşi simt mereu durere în partea mea dreaptă, din cauza unei împunsături pe care am primit-o la Marignian. Sîntem în anul 1615 şi am 22 de ani.

— Cum te numeşti?

— Michel Bery şi punîndu-i-se un creion în mîna mediumului, scrie foarte neîndemînatic: Michel Bery, de la curtea regelui.

— Dar nu ai spus contra cui v-aţi luptat?

Şi răspunse că luptă de 3 zile şi 3 nopţi contra Elveţienilor.

— Ce părere ai de regele tău?

— O, François este un brav şi are o inimă bună.

— Cum îl socoteşti tu că e bun, cînd el omoară atîta lume?

— Omoară, fiindcă e necesar.

— Dar dacă tu vei fi omorît, crezi că mai rămîne ceva din tine?

Aş, ce să mai rămînă, totul se sfîrşeşte cu moartea. Ai dus la vîrsta de 20 de ani. Ce faci tu acum?

— Ce să fac, plecăm spre Amiens. Englezii vor să le mai dăm o lecţie.

— În ce an e acum?

— 1513. Nu cred să mai trăiesc mult timp, după visul ce l-am avut. Cred că peste 2 ani nu voi mai trăi. Am visat în primăvara asta, că îmi curge sînge dintre coaste, din partea dreaptă a corpului, pe care cineva mi-o străpunsese cu o lance (ceea ce s-a întîmplat mai tîrziu, era un vis prevestitor).

— Crezi în vise?

— Da, pentru că ceea ce am visat mai totdeauna mi s-a realizat. N-am fost înşelat niciodată.

E dus la vîrsta de 19 ani. În acest moment se vede glumind cu prietena sa, Diane de Concy. E întrebat dacă o iubeşte şi dacă se gîndeşte să întemeieze o familie.

— Aş, de unde. Mi-e dragă, dar nu mă gîndesc să mă însor cu ea.

— Şi ce faci acum?

— Sînt în serviciul regal ca muşchetar, corp creat de Carol VI, fiindu-i frică şi de pielea de pe el.

La 18 ani spune că se duce să se înroleze în garda stăpînului său.

— Mă duc cu plăcere, dar trebuie să părăsesc pe Diana mea, pe micuţa mea, cu bărbia roză şi dinţişorii ei micuţi.

La 16 ani, spune că se fiţîie pe lîngă Charlotte de Montmorency, de la care nu-i fuge gîndul. E întrebat dacă se bucură numai el de favorurile acestei tinere, la care mediumul răspunde:

— O, ştiu bine, că ea cochetează cu François, care e de aceeaşi vîrstă cu mine, dar puţin îmi pasă de asta.

La 12 ani e paj la curtea regelui de doi ani.

— Ia spune micule, ce faci tu acum la curte?

— Ei, ce să fac? Fac lectură, conduc doamnele – şi cu un gest graţios întinde mîna şi, cu surîsul pe buze, imită conducerea unei doamne a curţii. Dau scaunul şi îndrept rochia

doamnelor şi citeodată mă plec şi le sărut picioruşul. A, trebuie să ştii, că nu se permite la toţi pajii să sărute piciorul doamnelor. Mi se spune, că sînt drăguţ pentru că am ochii albaştri şi părul blond. Doamnele mă plac şi eu le voi plăcea cînd voi fi mai mare.

La 9 ani, spune că tatăl său îl va trimite la curte, ca să servească de paj. Întrebat: dar ce ocupaţie are tatăl lui?

— Cum, nu ştii? E paznicul casei de Montmorency. I s-a promis că mă va lua ca paj la curte, dar se teme să nu mă stric acolo.

Din nou e adus pînă la fetus şi mai apoi în stare de spirit. Din acest stadiu i se comunică să treacă în faza de încarnat, în momentul morţii sale. Întrebat ce virstă are, răspunde că are 30 de ani. Se numeşte Mariette Maertin, că face lecturi unei doamne care are un băiat, pe Gaston, care dacă n-ar fi murit, ar fi devenit soţia lui, contra voinţei mamei sale. Sărmanul a fost omorît de calul său.

Dusă la 18 ani, e întrebată: acum ce face? Răspunde că acum e la contesa-de Guise, unde predă lectura nepotului ei. E dusă înapoi pînă la 4 ani. Mama e speriată, căci tata e mereu bolnav, nu mai poate face desene pentru rege.

De care rege e vorba?

Nu ştii? E Filip cel Frumos.

De aici e readusă pînă la faza de spirit. În această stare, nu şi dă seama exact că a murit. I se pare că e tot un om pe pămînt. Starea aceasta nedesluşită se datoreşte numeroaselor sale greşeli făcute pe cînd era încarnată. Într-adevăr, în precedenta viaţă a fost stareţa unei mînăstiri, tiranizînd tinere fete, din ordinul celor mai de sus, ţinîndu-le în carcere, fără soare, şi totuşi punîndu-le să lucreze lucruri migăloase cu acul. Întrebată, dar în ce an trăieşti? Răspunde în 1010.

— Ce rege trăieşte acum?

— Robert al II-lea, Capetul. Nu-mi vine să pronunţ numele lui, căci din cauza lui frumoasa Blanche de Paris e închisă, pentru ca fratele său Robert să-i ia toată averea.

La 60 de ani se vede pregătind tinere fete care voiesc să se călugărească.

— Dar pentru care motiv sînt aduse să se facă călugăriţe?

— Pentru ca fraţii lor să le ia averea.

— Cine ţi-a adus pe Blanche de Paris?

— Nu pot să-ţi spun. Mi-e frică de abatele Chilselles.

— Dar ce eşti tu la mănăstire?

— Sînt superioară de 20 de ani în mănăstirea "Compagne de Jesus" şi am sub ordinele mele 20 de călugăriţe, dar sper să fiu avansată şi mai sus, ca stareţă, cînd voi avea sub mîna mea totul şi toată lumea la picioarele mele.

Trecută în faza de spirit spune că o dor ochii şi îşi duce mîinile peste ochii săi. Întrebată din ce cauză suferă, răspunde că, fiind soldat, a fost prins de Atila, la Chalons sur Marne şi că din ordinul lui i s-au ars ochii. Nu avea la această epocă decît 31 de ani, se numea Carlomee şi era şeful unei unităţi franceze, sub ordinele lui Masoée, iar deasupra tuturor şefilor, avea pe Marovee. Această luptă a avut loc în anul 449. Întrebat dacă cunoaşte pe Dumnezeu, răspunde că da, şi toţi ai timpului său, îi fac sacrificii de oameni, care sînt arşi, căci aşa îi place Lui. (Era păgîn).

La 25 de ani, era plugar. Împreună cu mama sa Li, cu care locuia în ţinutul Albinos, prin care curge apa Tourn, unde lucrează pămîntul. E dusă treptat înapoi în sînul mamei sale şi apoi în stare de spirit. Şi din nou, spune că suferă mult, căci a fost ars de viu de împăratul roman Probus, la vîrsta de 40 de ani. Fusese păzitor al palatului lui şi era originar din

ţinutul numit Romulus, prin anul 279, cînd a purtat numele de Ilsius. Spune că urăşte de moarte pe împărat, pentru că i-a răpit fetiţa sa, pentru a o face metresa lui. Pentru a se apropia de el s-a oferit ca soldat lui Pecius, şeful gărzii palatului, cu gîndul ca la prima ocazie, să-l omoare, răzbunînd astfel pe fiica sa Florina. A fost însă prins asupra încercării sale şi ars de viu împreună cu fiica sa. Printre lacrimi, mediumul spune, că prietenii din gardă i-au jurat că-l vor răzbuna, omorîndu-l pe împărat. Declară că are mîngîierea că copila lui a murit pură. În această stare, îşi descrie starea sa. În viaţa precedentă acesteia, a fost o tînără, numită Irisee. Aduna flori pentru a le da preotului Ali, ca să le ardă la picioarele zeilor, producînd un fum care se ridica pînă la cer, pînă la locuinţa zeilor.

Povesteşte că preotul povăţuieşte pe oameni, să se roage, pentru ca sufletul lor să se ridice pînă la el, în cer.

A trăit în ţara numită Imondo (aproape de Triest).

– Preotul mă ia şi mă face să respir din fumul plantelor arse, care au proprietatea să mă trimită spre zei, cu care să vorbesc şi să-i comunic şi lui. Eu nu văd zeii, dar îi aud şi-i spun lui, ceea ce spun ei (devenise medium de transă). Spune că eu muncesc, şi alţii îi aduc de mîncare, dar nu are voie să fie văzută de nimeni.

– În fiecare zi aduc flori de Irum, pe care preotul le depune la altar, iar seara le arde, al cărui fum respirîndu-l, corpul meu rămîne jos, iar eu mă ridic în sus către zei.

Întrebată, cînd te ridici în sus, cum te vezi tu? Ea răspunde:

– Ca un glob alb. Ali mă iubeşte şi m-a crescut de mică, cerîndu-mă părinţilor mei care m-au dat cu bucurie.

E în anul 100 după Hristos. Descrie că fiind mică de 6 ani a fost luată să fie sacrificată zeilor, dar a fost scăpată de un

tînăr şef războinic, numit Jeus. Cînd s-a făcut mare, spune că l-a iubit şi la rîndul ei l-a scăpat din închisare, în care el fusese pus de un adversar al lui cu numele de Joanime. Cu viaţa aceasta se termină experienţa lui Bouvier, căci de aici înainte spiritul mediumului începe să nu mai vadă clar, în vieţile sale anterioare.

În rezumat, d-na Jeus a făcut cunoscut nouă din vieţile sale anterioare şi anume: într-una a fost Margareta Duchésne. În a doua viaţă, precedentă acesteia, a fost bărbat, un sculptor în piatră. În a treia, a fost un copil orfan, numit Jenny Ludovic. A patra, ca bărbat numit Michel Bery. În a cincea viaţă a fost o institutoare, numită Mariette Marin. În a şasea a fost stareţa unei mînăstiri. În a şaptea, ca ofiţer în armata lui Merovée, care a luptat contra lui Atila. În a opta, ca soldat în timpul împăratului roman Probus. În a noua vestală în templul din ţara Imondo.

Această strălucită experienţă a lui Bouvier, alăturată de cele ale lui Rochas şi a altor mulţi experimentatori, pune în evidenţă existenţa unei individualităţi – spiritul – care îmbracă în decursul veacurilor, diferite corpuri umane, devenind astfel diferite personalităţi, care îşi deapănă viaţa pe scena pămîntului, după cum un actor joacă diferite roluri pe scena unui teatru oarecare.

Experienţe de regresie în timp au fost făcute şi de doctorul Brian Weiss, medic psihiatru american de origine evreică actualmente medic şef psihiatru la un mare spital afiliat universităţii din Miami. Pacienta de care s-a preocupat cel mai mult în domeniul regresiunii în timp, este o bolnavă suferindă de nevroză astenică pe nume Katherine, pe care sub stare de hipnoză, comunicînd cu subconştientul acesteia a regresat-o în mai multe vieţi anterioare, mai toate sfîrşindu-se prin morţi

violente, ceea ce explică de fapt starea anxioasă a vieţii actuale. La fel ca şi la alte experienţe privind reîncarnarea Katherine îşi vede vieţile anterioare ca şi cînd ar fi privite din afară, cu a trăit în alte vieţi, fie sub formă de bărbat, fie sub formă de femeie, iar atunci cînd a trăit într-o altă ţară, cu o altă limbă, ca vorbea în limba respectivă aflîndu-se în stare de hipnoză, cînd retrăia acea viaţă. Cînd se afla regresată în stadiul de spirit liber, ea descrie lumea spiritelor aşa cum fac toate spiritele aflate în acest stadiu. Dr. Brian Weiss a efectuat regresiuni detaliate în vieţile anterioare ale mai multor pacienţi, descoperind aceleaşi caracteristici generale, el a folosit în acest scop 12 bolnavi de diferite formaţii intelectuale, de exemplu: o casnică evreică din Miami Beach şi-a reamintit cum a fost violată de un grup de soldaţi romani în Palestina, la scurt timp după moartea lui Isus, în altă viaţă a condus un bordel în New Orleans, în altă viaţă a trăit, într-o mînăstire în Franţa în Evul Mediu, iar în alta a trăit în Japonia.

În stare intermediară, de spirit liber, atunci cînd erau aduse deci în această stare, Katherine şi această evreică din Miami puteau să-i spună Dr. Brian Weiss, fapte din viaţa lui, petrecute în trecut şi să-i prevestească desfăşurarea anumitor evenimente viitoare cu mare precizie. Ele afirmau că mesajele le primesc de la un anumit spirit, ceilalţi pacienţi îşi amintesc părăsirea corpului fizic şi îndreptarea către o lumină strălucitoare. Experienţele Dr. Weiss efectuate în jurul anului 1980 aduc şi un element care confirmă cele scrise de mine privind comunicarea cu spiritele în şedinţele de spiritism cu ajutorul unui medium, astfel Katherine consultînd un medium pe numele de Irin Saltzman un astrolog vestit care putea prezice vieţile anterioare, acest medium intrînd într-o stare de transă, i-a descris Katherinei toate vieţile ei anterioare întocmai cum fuseseră în-

registrate pe banda magnetică de dr. Weiss şi pe care le descrisese chiar ca în stare de hipnoză. De data aceasta Katherine nu se mai afla în stare de hipnoză, ci mediumul Iris se afla în transă. Experienţe de regresiune în timp au fost efectuate în ultimul timp de foarte numeroşi autori: Dr. Ioseph B. Rhine de la Duche Universiti, Dr. Ian Stevenson de a Universitatea din Virginia, Dr. Gertrude Schmeider de la colegiul oraşului New York, toate confirmînd existenţa noastră în mai multe vieţi anterioare. Referinţele la reîncarnare au existat şi în Vechiul şi Noul Testament, dăr în anul 325 după Hristos, împăratul roman Constantin cel Mare şi mama sa Elena, au scos referirile la reîncarnare din Noul Testament. În anul 553 după Hristos, la al doilea conciliu de la Constantinopole s-a confirmat această acţiune declarîndu-se conceptul de reîncarnare drept erezie, care după opinia lor a slăbit puterea bisericii căci reîncarnarea oferă oamenilor un timp mai îndelungat pentru îndreptarea păcatelor..Primii părinţi ai bisericii acceptaseră ideea de reîncarnare.

În experienţele de regresiune în timp, cînd se pun în evidenţă multiplele reîncarnări, subiectul poate fi în transă hipnotică şi el nu-şi aminteşte în stare conştientă de aceste evocări, sau regresiunea poate fi făcută în starea de veghe cînd toate aceste evocări rămîn conştiente. Dar ceea ce este important în ambele cazuri subiectul ce regresează în timp, vede imagini din acea viaţă, cu alte cuvinte în memoria spiritului toate amintirile sînt reprezentate de imaginea gîndurilor.

Şi în telepatie gîndul se transmite sub formă de imagini, şi chiar memoria în stare de veghe, deci în stare conştientă este păstrată sub formă de imagini. S-au făcut experienţe prin care s-a reuşit să se fotografieze imaginea gîndurilor, de exemplu: te gîndeşti la casa părintească şi acest gînd apare foto-

grafiat arătînd casa întocmai cum arată ea. În regresiunea în timp subiectul se vede pe sine privindu-se din exterior. Tot ceea ce îşi aminteşte este descris la modul prezent ca şi cînd evenimentele s-ar petrece în momentul actual. Vocea cu care sînt evocate aceste trăiri, este cea care corespunde vîrstei descrise în momentul trăirii, dacă este copil are vocea de copil, dacă este bătrîn, vocea este a unui bătrîn, dacă este femeie, vocea este de femeie, sau dacă este bărbat, vocea este de bărbat. Toate datele privind viaţa socială, politică şi istorică descrise, corespund exact cu cele descrise în istorie. Aici intervin două aspecte foarte importante: este posibil ca în viaţa actuală subiectul să nu aibă cunoştinţă despre unele date istorice sau social-politice, fiind necultivat. El totuşi le descrie dacă regresat în timp, în acea viaţă le cunoaştea; precum şi aspectul invers chiar dacă în viaţa actuală are cunoştinţe despre aceste fenomene, nu le descrie dacă este regresat în altă viaţă, dacă la vîrsta respectivă nu le cunoştea. Cu alte cuvinte memoria nu se amestecă într-un conglomerat. Ea se păstrează şi se acumulează pe un fel de fişe separate pe perioade sau poate chiar pe zile şi ore.

Experienţe privind reîncarnarea au fost făcute de A. De Rochas, apoi în 1971 în Anglia au fost făcute de Arnall Bloxham, care foloseşte ca medium, pe Jane Evans, pe care a regresat-o în alte şase vieţi anterioare şi anume: în viaţa actuală născută în 1939, în viaţa imediat înapoi, este călugăriţă în Maryland în S.U.A. pe numele de Graces, aflîndu-se într-o mînăstire catolică. Înainte de a se călugări şi-a petrecut copilăria într-un oraş din statul Iowa, numele ei de familie fiind Ellis. Dusă mai înapoi în altă viaţă a fost croitoreasă la Londra, în timpul reginei Anne în anul 1702 într-un mare atelier de modă şi se numeşte Ann Trasker.

În altă viaţă anterioară este doamnă de companie şi croitoreasă, se numeşte Anna de Castille şi este originară din Madrid. Ea o însoţeşte pe Catherina de Aragon în Anglia, unde aceasta urma să se căsătorească cu prinţul Arthur. Mai înainte într-o altă viaţă este camerista lui Jacques Coeur în 1451, se numeşte Alison şi este foarte tînără. Ea s-a sinucis atunci cînd stăpînul său, a fost acuzat de otrăvirea favoritei regelui, Agnesa Sorel şi închis.

În viaţa imediat următoare este evreică în oraşul York în anul 1190 şi se numeşte Rebeca, fiind soţia unui preot evreu bogat, ca descrie cum evreii sînt obligaţi să poarte un inel galben în dreptul inimii, pentru a se vedea că sînt evrei. Aceasta se întîmpla în timpul lui Henric II Plantagenet. Lui i-a urmat la tron Richard Inimă de Leu, care cînd a pornit la cruciadă, în Anglia a izbucnit o revoltă împotriva evreilor.

Rebeca, soţul, fiica şi fiul s-au ascuns într-o biserică, dar în timp ce soţul şi fiul erau plecaţi după hrană, au fost găsite şi ucise.

În fine în cea de-a şasea viaţă anterioară, era soţie romană în anul 286, soţia unui preceptor numit Titus. Ea dă multe relaţii despre Bretania Romană şi descrie revolta în urma căreia, Anglia a ieşit de sub stăpînirea romană, dar aceasta pentru puţin timp, pentru că ulterior, Anglia revine sub stăpînire romană. Este asasinată împreună cu soţul ei în timpul împăratului Diocleţian.

În 1904 Rochas magnetizează o tînără de 18 ani care se numea Iosefina, aceasta este regresată în timp mai întîi la vîrsta de 7 ani. Apoi în altă viaţă este ţăran şi se numeşte Jean Bourdon şi îşi povesteşte întreaga viaţă din anul 1812 cînd s-a născut pînă la moartea sa, în 1892, regresată mai înapoi este dusă în altă viaţă de femeie, născută în 1702. În alte situaţii,

amintirea unei alte vieţi este în stare naturală fără a fi magnetizată (hipnotizată) iată un exemplu: un copil japonez Kasugoro, care îşi aduce aminte că a mai fost născut într-o altă localitate numită Odocuno, în Japonia şi că mama lui în existenţa precedentă se numise Oscizu San. Kasugoro ţinea minte că se îmbolnăvise de variolă cînd avea doi ani, boală care i-a provocat moartea. Dusă în satul unde spunea că a mai avut o viaţă, aceasta a recunoscut imediat casa şi părinţii care erau acolo.

În general însă, la reîncarnare individul îşi pierde memoria din alte vieţi anterioare. Platon era convins că a mai trăit şi în alte vieţi, de asemenea şi Pitagora. Napoleon, ar fi fost o reîncarnare a lui Hanibal. Hindemburg, a lui Alexandru Macedon, Ion Botezătorul a profetului Ilie, iar Ion evanghelistul, reîncarnarea lui Buda.

Prin reîncarnare se explică capacitatea unor copii care nu sînt încă la şcoală şi pot rezolva probleme foarte grele de matematică, sau copii foarte mici, fără lecţii de muzică, care pot executa partituri muzicale de Mozart, Beethoven, Chopin şi alţii.

Mozart a scris o simfonie la vîrsta de 5 ani.

Mayrbeer dădea concerte, la vîrsta de 6 ani, iar Reisin la vîrsta de 4 ani.

Leonadro da Vinci a învăţat singur pictura, iar Victor Hugo a fost laureat la vîrsta de 13 ani şi astfel de exemple sînt nenumărate.

Diferenţierea dintre oameni, este explicată prin actul reîncarnării. În diferite ţări din lume, există legi care garantează egalitatea juridică şi politică între oameni, iar în alte ţări aceste legi nu există. Se pune întrebarea: dacă toţi oamenii se nasc egali din punct de vedere al vieţii interioare, a capacităţii de adaptare, a modului de a aborda şi rezolva diferite probleme.

Răspunzînd la toate acestea, se poate constata că aceste capacităţi diferă de la individ la individ. Unii copii, din primii ani de viaţă, au o predispoziţie pentru muzică, alţii pentru ştiinţă iar alţii nu manifestă nici o atracţie pentru nimic. Diferenţele dintre modul de viaţă al oamenilor sînt enorme. În afară de acestea, sînt copii care se nasc morţi, sau care mor imediat după naştere la cîteva zile, luni sau ani. De ce aceştia să aibă o existenţă atît de scurtă prin viaţă, faţă de alţii care trăiesc 70-80 de ani. Spiritul acestor copii după moartea lor, unde se duce, în Iad sau în Rai, aşa cum susţine religia? La aceste întrebări răspunsul este unul singur, numai actul reîncarnării este acela care le explică. Oamenii se nasc inegali, căci fiecare copil la naştere, la cu el un spirit mai mult sau mai puţin evoluat, nu de la părinţii săi, căci spiritul copilului nu se moşteneşte de la părinţi, el reprezintă reîncarnarea unui spirit liber aflat în lumea astrală, un spirit al unui om care a murit, şi care trebuie să se reîncarneze pentru o nouă evoluţie spirituală. Din acest punct de vedere un spirit al unui părinte poate să fie reîncarnarea spiritului propriului său fiu din alte vieţi anterioare. Aceasta înseamnă că la naştere copilul nu moşteneşte în nici un caz spiritul părinţilor săi, căci pentru ca acesta să se reîncarneze trebuie să fie liber-dezintrupat. Faptul că unii copii mor la puţin timp după naştere sau că se nasc handicapaţi şi trăiesc în suferinţă şi mizerie, se datoreşte Karmei lor, destinului, care li se programează înainte de naştere în lumea astrală, ei trebuie să treacă prin suferinţă pentru a se putea purifica din punct de vedere spiritual. În afară reîncarnării este imposibil să explicăm această diversitate frapantă între anomaliile aparente de injustiţie revoltătoare în repartiţia bucuriei şi suferinţei, în suferinţă îşi au explicaţia cuvintele lui Hristos "Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor".

Este o mare greşeală a se crede că o viaţă absolut nouă începe o dată cu naşterea. Problema reîncarnării este susţinută astăzi de mai multe religii din Asia: budismul, brahmanismul, jainismul. Dar reîncarnarea este cunoscută şi în antichitate. Iulius Cezar descrie credinţa Galilor în reîncarnare, care credeau că moartea nu este decît o trecere a sufletului într-o altă existenţă.

Descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă, au arătat că comunitatea religioasă a Esenienilor, din timpul imdeiat premergător vieţii lui Hristos, demonstrează clar, că aceştia credeau în numeroase reîncarnări, pe care oamenii le trăiesc în viaţa pămînteasca. Şi primii creştinii credeau în reîncarnare, astfel Origene care a trăit între anii 185-254 în e.n. considerat ca părinte al bisericii creştine, scrie că sufletul este imaterial şi invizibil şi că el trece după moarte într-un alt corp. Abia în anul 553 Conciliul de la Constantinopole, sub presiunea împăratului Justinian, condamnă această credinţă şi o interzice. Această tăcere impusă de dogmele bisericii creştine, privează milioane şi sute de milioane de oameni de cunoştinţele precise în acest domeniu.

Scriitori ca: Paracelsus, Giordano Bruno, Edmond Rostand, Goethe, Schiller, Lamartine, Victor Hugo, Balzac, Flaubert şi mulţi alţii au crezut în necesitatea mai multor vieţi terestre, pentru a ajunge la maturitatea spirituală.

LEGILE REÎNCARNĂRII

Reîncarnarea este supusă la trei legi cosmice:
- Legea atragerii, afinităţii,
- Legea cauzei şi efectului,

— Legea suferinţei.

Spiritul tinde să se reîncarneze în familia, societatea, regiunea şi epoca, care-i oferă condiţiile evoluţiei sale spirituale. După moarte spiritul este atras spre locul corespunzător adevăratei sale personalităţi, care nu mai poate fi disimulată ca pe pământ, prin vicleniie intelectuală.

Sub legea cauzei şi efectului, este supusă felul cum se va desfăşura o nouă reîncarnare, în condiţii mai bune sau mai rele, în raport cu faptele noastre de pe pământ. Felul în care s-a desfăşurat viaţa terestră, îşi are efect în următoarea reîncarnare.

Legea suferinţei este legea supremă, care conduce la evoluţia spiritului. Numai prin suferinţă se poate purifica spiritul. Reîncarnarea nu este metempsihoză, această teorie a metempsihozei susţine posibilitatea transmigraţiei spiritului de la om la animale, plante sau insecte şi invers. Metempsihoza contrazice legile divine ale reîncarnării. Legile naturale confirmate de ştiinţă interzic cu desăvîrşire amestecarea speciilor. Este deci exclus ca un spirit uman, să se reîncarneze într-un corp animal sau invers. O singură dată de-a lungul istoriei umanităţii terestre, are loc evoluţia unui spirit de animal foarte dezvoltat într-un spirit de om primitiv, acesta este un fenomen evolutiv ce se petrece o singură dată.

Viaţa pe pământ este un stagiu în marele ciclu al evoluţiei noastre, ca nu este deci un început ci o continuare.

Spiritul nu se formează în momentul procreaţiei şi nici la naştere, căci el există dinainte de aceste două elemente, la naştere este numai momentul cînd spiritul vine din lumea astrală şi se încorporează în corpul noului născut. Dacă există o ereditate fizică, nu există o ereditate spirituală. Fiecare om

pe pământ îşi are propria sa viaţă, căci fiecare om îşi are propriul său spirit.

Problema întreruperii sarcinii, atît de discutată între religii este aceea care vrea să răspundă la întrebarea: cînd începe viaţa, spiritul copilului, în momentul procreerii sau al naşterii? Răspunsul cert ezită să fie dat, chiar de religie. Pentru cei ce consideră că spiritul se reîncarnează în timpul sarcinii, întreruperea sarcinii, este o crimă premeditată.

Privind lucrurile prin prisma reîncarnării, teoria rasială nu are nici un suport din punct de vedere spiritual, căci spiritul unui negru sau unei alte rase umane, poate fi reîncarnarea celui mai evoluat spirit uman european. Iată deci de ce trebuie combătută această teorie rasială, care subjugă popoarele şi le extermină în virtutea acestei teorii rasiste.

Legat de problema rasială, este şi problema Eugeniei, în baza căreia, multe regimuri fasciste, au purces la aşa-zisa purificare a raselor, prin sterilizarea sau folosirea altor mijloace care interzice procreerea.

Legea divină a Karmei, face ca pe pământ să se nască milioane de handicapaţi.

Numai în Franţa sînt peste 2,5 milioane de handicapaţi. Regimul fascist al lui Hitler îi trimitea pe aceştia automat în camerele de gazare. Dar legea suferinţei fizice, legea Karmei, este o lege divină şi ea explică naşterea acestor handicapaţi, al căror spirit trebuie să sufere pentru a se putea purifica, interzicînd procreerea sau folosind Eutanasia nu facem altceva, decît să contravenim legilor divine, împiedicînd evoluţia spiritului.

SPIRITUL ÎN GÎNDIREA DIFERITELOR CONCEPŢII RELIGIOASE

IUDAISMUL

RELIGIA EVREILOR este una din puţinele religii naţionale ale lumii antice care s-a păstrat pînă astăzi. Iudaismul este numit şi religie mozaică, adică religia lui Moise. O parte foarte importantă a iudaismului a intrat în componenţa creştinismului şi islamului, astfel Biblia, care reprezintă istoria poporului evreu, este un obiect de credinţă şi venerаţie pentru clerul catolic şi ortodox. Ea este considerată a fi fost scrisă după inspiraţia Sfîntului Duh. Biblia înseamnă în greceşte – cărţile, în componenţa ei intră cărţile legii (în ebraică Thora sau aşa-numitul "Pentateuc" al lui Moise).

Aceste mici cărţi sînt:

Facerea, care vorbeşte despre crearea de către Dumnezeu a lumii şi a omului, despre viaţa primilor oameni în rai, despre căderea în păcat şi izgonirea lor din rai, despre potopul lui Noe, despre patriarhii Avraam, Isaac, Iacov, Iosif şi fraţii săi şi despre aşezarea evreilor în Egipt.

Ieşirea, cuprinde viaţa lui Moise şi eliberarea evreilor din Egipt, cu vestitele zece porunci ale lui Dumnezeu.

Leviticul, cuprinde legislaţii religioase.

— Numerii, este istoria evreilor după ieşirea lor din Egipt şi pînă la cucerirea Palestinei (ţara Canaanului).

— Deuteronomul, cuprinde de asemenea un corp de legislaţii religioase.

Al doilea grup de cărţi biblice îl alcătuiesc cărţile istorice: cartea judecătorilor, cartea Rut, cele patru Cărţi ale Regilor, două cărţi de cronici, cărţile lui Ezdra, Neemia, Cartea Esterei, Cartea lui Iov precum şi psalmii (culegere de imnuri religioase atribuite lui David), pildele lui Solomon, Eclesiastul şi Cîntarea Cîntărilor.

În al treilea grup sînt cărţile profeţilor: Isaia, Eremia, Ezechiel, Daniel şi cărţile celor 12 aşa-zişi mici profeţi: Oseia, Loil, Amos, Avdia, Iona, Miheia, Naum, Avacum, Sofonie, Agheri, Zaharia şi Malcah.

Toate aceste cărţi sînt denumite de creştini Vechiul Testament. Originea acestor cărţi nu este bine stabilită pînă la momentul actual dar primele patru cărţi sînt atribuite lui Moise care le-a scris prin revelaţii de la Dumnezeu. Legătura în credinţă a poporului evreu şi Dumnezeu s-a făcut prin actul circumciziei. Avraam a primit poruncă de la Dumnezeu care i-a spus: "iar legămîntul dintre mine şi tine şi urmaşii tăi după tine, din neam în neam pe care trebuie să-l păziţi este acesta toţi cei de parte bărbătească ai voştri, să se taie împrejur. Să vă tăiaţi împrejur şi acesta va fi semnul legămîntului dintre mine şi voi. În neamul vostru tot pruncul de parte bărbătească născut la voi în casă, sau cumpărat cu bani de la alt neam, care nu-i din seminţia voastră, să se taie împrejur în ziua a opta".

Evreii cred cu toţii într-un singur Dumnezeu, cel care a creat lumea şi tot universul şi pe acesta îl numesc Iahve.

Cucerirea Palestinei de către evrei a început în secolele XV-XVI î.e.n. şi s-a prelungit cîteva secole. Această cucerire

este reprezentată în Biblie tot ca o poruncă a lui Dumnezeu: scoală dar (îi spune Dumnezeu lui Ioasu) şi treci Iordanul, tu şi tot poporul acesta în ţara pe care o voi da fiilor lui Israel, tot locul pe care-l vor călca tălpile picioarelor voastre, vi-l voi da vouă, cum am spus lui Moise. Iată îţi poruncesc: fii tare şi curajos, să nu te temi, nici să te spăimîntezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindeni unde vei merge (Iosua 1 2-4, 9). Ierihonul a fost primul oraş canaanean cucerit prin luptă. Uneori Iahve la parte direct la luptă ajutîndu-şi poporul, astfel în bătălia israeliţilor împotriva amoviţilor, Domnul a aruncat asupra lor grindină mare din cer iar cei ce au murit de grindină au fost mai mulţi decît cei ucişi de fiii lui Israel cu sabia.

Este descrisă apoi cucerirea Ierusalimului de către regele Babilonului în anul 586 e.n., captivitatea evreilor în Babilon şi întoarcerea în Palestina în timpul regelui persan Cirus. Aşa cum am mai scris în această carte, toate aceste evenimente au fost prevăzute cu exactitate de mai mulţi profeţi, care nu reprezintă altceva decît nişte mediumi de premoniţie.

Iudaismul a fost şi rămîne o religie legată în întregime de viaţa pămîntească şi nu de viaţa de după moarte. El a dezvoltat ideea că poporul evreu reprezintă poporul ales, dacă evreii suferă, vinovaţi de acest lucru sînt ei înşişi, ei păcătuiesc, ei calcă poruncile Domnului, iar Dumnezeu îi pedepseşte pentru aceasta, cu toate acestea ei rămîn poporul ales căci va veni timpul cînd Iahve va ierta poporul evreu şi-l va înălţa mai sus decît toate popoarele.

Se crede că evreii ar fi trăit pe o altă planetă. În ciclul lor pe această planetă, au fost supuşi unei judecăţi de către Dumnezeu şi acesta găsindu-i vinovaţi, i-a trimis pentru o nouă reîncarnare şi un nou ciclu evolutiv, spiritual, pentru purificarea sufletului lor. Ei au trăit prin veacuri, prin diferite ţări şi în

vremurile existenţei marii civilizaţii egiptene, s-au reincarnat în această ţară, unii dintre ei fiind chiar încarnaţi ca preoţi egipteni, cele mai superioare spirite din atmosfera spirituală a pământului s-au încarnat în sînul poporului egiptean, iar unul dintre ei a fost chiar spiritul guvernator al planetei respective, cunoscut sub numele de Moise, care s-a născut în Egipt.

Cînd spiritele superioare reîncarnate în preoţi egipteni au părăsit planeta, în Egipt s-au încarnat alte spirite inferioare şi o dată cu aceasta încep persecuţia şi robia evreilor din Egipt. Din acel moment evreii au trebuit să se separe de noile spirite care se reîncarnau în poporul egiptean. Datorită acestei persecuţii şi acestei robii a poporului ales, spiritul lui Dumnezeu i se arată lui Moise pe muntele Sinai, care îi spune lui Moise să-şi ia poporul său şi să treacă în ţara Canaanului.

Este de reţinut un aspect neexplicat, în afara unei intervenţii a unei forţe divine: conform etimologiei din exod, termenul mana provine de la cuvintele ebraice man-hu, care însemna "ce e asta?" Biblia arată că timp de 40 de ani cît durează exodul, în fiecare dimineaţă, această mană cădea din cer şi evreii o mîncau zilnic, căci lăsînd-o pentru a doua zi se altera. Sutele de mii de evrei, plecaţi în exod, trebuiau să consume în decurs de 40 de ani cît durează exodul, peste un milion de tone de mană. Mana cădea zilnic din cer în afară de sabat, în schimb vinerea cădea o porţie dublă, care putea fi conservată căci nu se altera. Se pune întrebarea cum şi cine cunoştea zilele? Sabatul fiind zi de odihnă pentru evrei, porţia de mană le cădea de vinerea în raţie dublă şi nu se altera. S-a presupus că aceste hidrocarburi care constituiau mana ar fi căzut din coada unei comete, dar cometa cunoştea zilele săptămînii? De ce mana cădea numai în locurile unde erau triburile de evrei? Preferinţa cometei nu are nici o explicaţie iar pînă acum nu s-a detectat

nici un fel de mană în comete, singura explicaţie este aceea că mana cădea din cer, printr-un proces de materializare pe care îl făceau spiritele superioare poporului evreu. Aşa se explică şi numărul mare de profeţi ai poporului evreu pe care îi face cunoscuţi Biblia, şi aşa ar putea să se explice data de început a evenimentelor cu care începe Biblia, adică acum 6.000 de ani, primii evrei ar fi reîncarnaţi la această dată.

Poate primii oameni care s-au reîncarnat au fost Adam şi Eva, ca prime spirite ale poporului evreu, venit din alt ciclu evolutiv planetar la reîncarnare pentru purificare. Noi ştim că datele arheologice ne arată o vechime mult mai mare a omului pe pământ, date ce intră în contradicţie cu descrierea Biblici, dar fiind vorba de istoria numai a poporului evreu şi presupunînd proveniența lor pe pământ printr-o nouă reîncarnare la data respectivă, adică acum 6.000 de ani, aceasta nu ar mai contrazice documentele arheologice. Aceasta ar explica şi capacitatea intelectuală a poporului evreu, dar nu explică de ce nu au recunoscut cel mai superior spirit reîncarnat în sinul poporului lor, pe Isus Cristos ca fiu al lui Dumnezeu, căci se ştie, condamnarea la moarte şi răstignirea lui a fost cerută cu insistenţă de poporul evreu, atunci cînd Pilat din Pont, ca guvernator al Romei pentru Palestina, a cerut ca poporul evreu să aleagă pentru graţiere între Isus şi tîlharul Baraba, poporul evreu a cerut să fie graţiat Baraba, iar Isus să fie răstignit.

Se cunoaşte de asemenea faptul că poporul evreu îl aşteaptă încă pe trimisul lui Dumnezeu, căci pentru ei încă nu a venit.

Revenind la procesul reîncarnării după moarte, după ce spiritul s-a despărţit de corpul fizic, evoluţia în perioada de purificare în lumea astrală durează aproximativ a treia parte din timpul vieţii, cuprins între naştere şi moarte.

Lungimea timpului dintre moarte şi o nouă naştere este determinată de faptul că, în regula generală, spiritul se reîntoarce în lumea fizică, cînd aceasta între timp s-a modificat în aşa măsură, încît spiritul poate face o experienţă nouă, această modificare este în legătură cu marile modificări din univers, cu schimbările de poziţie ale pămîntului faţă de soare. În general, ciclul evolutiv al spiritului în univers este de 26.000 de ani, perioada cînd sînt nenumărate reîncarnări, acesta îşi găseşte expresie în timpul cît îi trebuie soarelui să parcurgă distanţa pe o mişcare de revoluţie, ce o face cu tot sistemul solar, de la un punct în care răsare soarele la începutul primăverii descriind un circuit complet, bineînţeles că acest punct numit vernal, se deplasează dintr-o regiune cerească în alta.

După cataclismul uriaş, care a pus capăt vieţii de pe continentul Atlantida, evoluţia spirituală a lumii a cuprins cinci etape: epoca Indiei străvechi, a Persiei străvechi, epoca Egipto-Caldeeană, epoca Greco-Latină şi epoca a cincea în care ne găsim astăzi. Această epocă a început treptat în veacul XII-XIII şi XIV după Christos. Epoca anterioară a început prin veacul al optulea (VIII) în era creştină. După consumarea epocii a VII-a pămîntul va fi bîntuit de un cataclism care poate fi comparat cu acela dezlănţuit în perioada Atlanteeană. Noile modificări care se vor stabili după acest cataclism, vor continua să evolueze într-un nou ciclu de şapte epoci, sufletele omeneşti ce se vor întrupa atunci, vor vieţui pe un plan mai înalt în acea comunitate.

Revenind la istoria poporului evreu din Biblie, se ştie că după înăbuşirea în sînge a revoltelor împotriva dominaţiei romane (anii 60-67 respectiv 132, 135 e.n.) după ce a fost distrus în întregime Ierusalimul, are loc emigrarea evreilor în masă, urmează perioada diasporei poporului evreu. În diasporă a apă-

rul organizarea sinagogilor, o adunare ce reprezintă o casă de rugăciuni şi totodată centrul vieţii sociale, un fel de organ al autonomiei comunitare. Sinagogele au apărut nu numai în diaspora, dar şi în Palestina, inclusiv în Ierusalim.

Din scurta istorisire a credinţei poporului evreu, constatăm că iudaismul crede într-o singură divinitate supremă, Dumnezeu, pe care ei o numesc Iahve, crede în existenţa spiritului după moarte şi de asemeni crede în puterea de a comunica cu spiritele morţilor. În Biblie se spune că Saul, regele Israelului a-a dus la En Dor să consulte spiritul unui mort prin intermediul unui medium, care era o femeie şi că a reuşit să evoce spiritul lui Samuel, spirit care i-a comunicat că o să piardă lupta dar şi viaţa în lupta cu filistenii, eveniment ce într-adevăr a avut loc. Deosebirea faţă de alte credinţe religioase şi faţă de ştiinţa spirituală, constă în aceea că ei nu cred în reîncarnare, spiritul aşteptînd judecata de apoi, în urma căruia va fi trimis după faptele sale în iad sau în rai.

BUDISMUL

Budismul este a doua religie mondială monoteistă, care joacă un rol important în istoria popoarelor Asiei, originea ei nu a-a putut încă stabili exact. Budiştii din Sud, îl situează aproximativ spre sfîrşitul secolului VI, înaintea e.n. Bhudda s- a născut probabil în Nepal, anul ipotetic al naşterii sale a fost aproximativ 490 î.e.n. Baza concepţiei budismului o constituie cele patru adevăruri supreme: teoria suferinţei, a cauzelor suferinţei, a urmării suferinţelor şi căile de curmare a suferinţelor. Întreaga viaţă este o suferinţă, iar cauza suferinţei este ataşamentul la viaţă, dorinţa fierbinte de a exista, această dorinţă fier-

binte duce din reincarnare în reincarnare. Calea compusă din cele opt drumuri duce la nimicirea dorinţelor: credinţa dreaptă, hotărîrea dreaptă, cuvîntul drept, fapta dreaptă, modul de viaţă drept, dorinţele drepte, gîndurile drepte, contemplarea dreaptă. Urmînd această cale a celor opt drumuri poţi să ajungi la perfecţiune, adică Nirvana, treapta cea mai evoluată a spiritului, prin reîncarnări succesive (Sansara). El conduce inevitabil orice fiinţă vie de la o renaştere la alta prin nesfîrşite suferinţe. Moartea nu eliberează pe om de suferinţele existente deoarece după ea, urmează o nouă naştere. Nu se mai reîncarnează decît acela care a ajuns la starea de Arhat, de sfînt, care a ajuns la cunoaşterea adevărului. Budismul crede că reîncarnarea se poate face în orice chip, nu numai în om ci şi în animal, în plantă, dar forma superioară a reîncarnării o reprezintă naşterea ca om, deoarece numai în această stare este posibilă trecerea la starea ideală de Nirvana (sfînt). Budismul a cuprins întreaga Asie de sud-est luînd cea mai mare răspîndire în Tibet. În India se dezvoltă yoga, prin care se ajunge la desprinderea corpului astral de trup cu performanţe extraordinare asupra subconştientului.

Am scris deja că yoghiştii avansaţi îşi comandă trupului modificări de temperatură, de presiune arterială, de puls, putînd avea o temperatură pe o parte a corpului şi o altă temperatură pe cealaltă parte a corpului. Îşi pot comanda o stare cataleptică sau chiar o moarte aparentă, cînd sînt îngropaţi, acoperiţi cu pămînt, dar la un anumit timp, pe care aceştia l-au spus înainte de această experienţă, sînt dezgropaţi şi treptat, îşi revin la viaţă. Este cunoscută de asemenea puterea extraordinară a fachirilor de a produce hipnoza prin telepatie în masă. Este relatată o experienţă de telechinezie cînd o pasăre moartă este însufleţită şi poate zbura, atît timp cît fachirul

se concentrează, sau puterea de germinare şi creştere a unui bob de grîu în cîteva minute prin puterea de transmisie a forţei vitale, prin privire şi prin gînd.

Budismul crede într-o singură divinitate supremă, în Dumnezeu ca unic creator al omului şi al universului.

CREŞTINISMUL

Creştinismul este a treia religie mondială, monoteistă, în prezent fiind cea mai răspîndită religie de pe glob. Creştinismul nu este însă unitar, el se împarte într-un întreg şir de curente şi secte.

Creştinismul a fost întemeiat de Dumnezeul om, Isus Cristos, care a trăit pe pămînt în Palestina în timpul domniei împăraţilor romani August şi Tiberiu. Acolo şi-a propovăduit învăţătura şi a fost transmisă omenirii de către discipolii săi, apostolii. Izvoarele utilizate pentru studiul creştinismului sînt cărţile canonice ale Noului Testament care cuprind:

1 – cele patru evanghelii (cuvînt grecesc, care înseamnă bunăvestire) atribuite lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Ele povestesc viaţa lui Isus Christos, predicile pe care le-a ţinut, minunile pe care le-a făcut, răstignirea şi învierea lui;

2 – faptele apostolilor, adică povestiri despre primii propovăduitori ai creştinismului;

3 – epistolele apostolilor către diferite comunităţi creştine;

4 – apocalipsa sau revelaţia sfîntului Ioan Teologul.

Cele patru evanghelii ca şi apocalipsa, biserica creştină le consideră de revelaţie divină, inspirate de Duhul Sfînt, din care cauză fiecare cuvînt este considerat adevăr absolut.

Problema existenţei istorice a lui Isus nu poate fi pusă la îndoială, numai marxiştii au căutat s-o pună la îndoială. Figura lui Isus Christos este complexă. Isus este numele propriu al propovăduitorului, iar Christos un nume comun care în greacă înseamnă "unsul". Naşterea lui a fost prevăzută de foarte mulţi profeţi ca trimis al lui Dumnezeu. Însuşi Isus cînd se referă la Dumnezeu îi spune Tatăl Ceresc. Cunoaştem foarte bine toate calităţile sale de medium, fiind cel mai mare din cîţi s-au născut pe pămînt.

Cît despre existenţa spiritului după moarte, religia creştină crede în el, susţinînd că după moarte el se înalţă la ceruri aşteptînd judecata de apoi. Chiar Isus, atunci cînd este întrebat dacă pe pămînt a avut şase soţii cu care dintre ele se va întîlni în viaţa de apoi, el răspunde că în acea existenţă spiritul nostru nu va avea nici un fel de sex, aşa cum arată şi ştiinţa spirituală, pentru că în acea existenţă există numai gîndurile noastre, imaginile noastre şi ideile noastre.

Toate faptele ce le-a înfăptuit Isus Christos sînt descrise în ştiinţa spirituală, ca fiind efecte ale unui medium foarte dezvoltat. În ceea ce priveşte învierea lui din mormînt, un singur aspect poate fi diferenţiat, nu trupul de carne al lui Isus a revenit la viaţă, acesta a fost dematerializat, iar apariţia lui a fost ca fantomă materializată, ca putere a spiritului de a face materie.

Referitor la acest aspect al materializării şi dematerializării, am să redau mai jos o experienţă spiritistă în acest sens: prin 1929, într-o familie din Bucureşti se ţineau astfel de şedinţe în prezenţa unui medium de dematerializare foarte puternic. După ce s-a făcut întuneric în cameră, după un minut de aşteptare se auzi căzînd ceva, cu un sunet surd, pe masă, de unde se rostogoli jos. Se aprinse lumina şi pe covor se afla o

mandarină. Ghidul şedinţei, prin mediumul aflat în transă, le spuse: rupeţi mandarina şi mîncaţi-o, rupînd coajă şi desfăcînd feliile una după alta. Nu mică le-a fost mirarea cînd în mijlocul ei au găsit un mic sul de hîrtie. Luară hîrtia şi constatară că pe ea se găsea o cruce şi cuvîntul "credeţi". În timp ce examinau bucăţica de hîrtie şi cuvîntul scris, mediumul începu a vorbi: stăpîna casei a cumpărat astăzi 12 mandarine şi le-a pus în bufetul cel mare pe care l-a încuiat, eu am prefăcut una din aceste mandarine în fluid, în acelaşi timp m-am dus în biroul soţului şi am rupt un colţ de hîrtie, dintr-o coală ce era pe birou şi apoi am proiectat pe ea plombagina, creată din fumul ce era în cameră şi cu el am scris cuvîntul, după aceea am luat biletul şi l-am răsucit, şi apoi l-am dematerializat şi pe el, bileţelul fluidizat l-am introdus în mijlocul mandarinei fluidice. După ce am făcut aceste două operaţii, am trecut mandarina din birou prin pereţii biroului şi prin uşile camerelor, pînă la voi, aici am rematerializat mandarina fluidică făcînd-o înfăşi cum a fost ea la început în bufet, plus bileţelul din interiorul ei materializat şi el. După ridicarea şedinţei, mergînd prin sufragerie şi descuind bufetul, s-au găsit numai 11 mandarine, au plecat apoi în birou şi au găsit pe birou a coală de hîrtie din care lipsea un colţişor, punînd colţişorul ce l-au găsit în mandarină pe coală, el se potrivea exact cu ruptura.

De-a lungul istoriei, în sînul credinţei creştine, au apărut foarte multe erezii şi secte religioase, astfel în Egipt, în Alexandria, a apărut Arianismul. Potrivit afirmaţiei lui Arie, Isus Cristos nu a fost născut din Dumnezeu, ci a fost creat de El. Prin urmare El nu este de aceeaşi esenţă cu Dumnezeu tatăl, ci de esenţă asemănătoare cu a lui. Aceste controverse au dus la adevărate lupte de stradă, între partizanii celor două tabere. A trebuit să aibă loc primul conciliu ecumenic al bisericii creş-

tine în anul 325, la Niceea, pentru ca ereziile lui Arie să fie condamnate.

O altă erezie a fost a lui Nestorius (episcop de Constantinopol), care predica că Isus a fost om, că el numai în mod exterior s-a identificat cu cel de-al doilea element al treimii – Dumnezeu-Fiul şi de aceea Fecioara Maria trebuie numită nu născătoare de Dumnezeu, ci născătoare a omului. Această erezie a fost condamnată la al treilea conciliu ecumenic, ţinut la Efes în anul 431.

Treimea creştină este formată din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Sfîntul Duh, care este principiul abstract al gnosticilor. În ştiinţa spirituală, acestă trinitate este prezentată de sinea spirituală (Eul) corpul astral şi corpul eteric.

În ceea ce priveşte existenţa spiritului ca viaţă de apoi, religia creştină propovăduieşte această existenţă a spiritului dar nu dă nici un fel de indicii asupra felului cum evoluează el, mulţumindu-se cu credinţa că el va aştepta acolo judecata de apoi, după care va merge în rai sau în iad.

De menţionat că prigoana împotriva creştinilor a încetat o dată cu Edictul din Milan în anul 313. Un rol decisiv a avut împăratul Constantin cel Mare, care înainte de lupta cu Maxenţiu, de la podul Milvus, a visat pe cer o cruce, sub care scria "prin ea vei învinge", el a pus acest semn al crucii pe steagurile luptătorilor lui, repurtînd victoria respectivă şi după această victorie a declarat creştinismul religie de stat.

Scindarea imperiului roman, din secolele 3-4 e.n., ducînd la apariţia imperiului roman de apus şi imperiului roman de răsărit, a dus şi la scindarea bisericii în una de apus şi alta de răsărit. În apus, din cauza declinului şi apoi a dispariţiei puterii imperiale, aproximativ în anul 476 e.n. a crescut foarte mult autoritatea episcopului de Roma, care a căpătat denumirea

de papă. Ruptura definitivă dintre cele două biserici s-a produs în anul 1054.

Spre deosebire de dogma bisericii de răsărit, care admite proveniența Sfîntului Duh și de la Dumnezeu Fiul, dogma bisericii de apus admite proveniența Duhului Sfînt numai de la Dumnezeu Tatăl; această divergență este ireconciliabilă. Doctrina catolică despre purgatoriu, adoptată la conciliul din Florența din anul 1439, susține că sufletele păcătoșilor se purifică arzînd în flăcări pentru a ajunge ulterior în rai, durata rămînerii sufletului în purgatoriu depinde de rugile bisericii, ea putînd fi scurtată. Doctrina catolică mai susține și infailibilitatea papei în problemele credinței, lucru statornicit în anul 1870.

Au apărut de asemenea între cele două biserici, și deosebiri în particularitățile rituale ale lor: botezul prin stropirea cu apă, în loc de scufundarea în apă ca la ortodocși, ungerea cu sfîntul mir numai a celor majori, nu și a copiilor, împărtășania numai cu pîine (cu pîine și vin numai a membrilor clerului), pîinea nedospită (asma) pentru împărtășanie, semnul crucii făcut cu cele cinci degete și folosirea limbei latine în slujbele religioase și altele.

Particularitățile canonice ale catolicismului sînt următoarele: celibatul întregului cler (la ortodocși numai pentru călugări), interdicție de a ieși din tagma preoțească, instituția cardinalilor, primatul papilor, recunoașterea a 21 de concilii ecumenice în loc de șapte ca la ortodocși, caracterul indisolubil al căsătoriei.

Dar răspund aceste dogme la problema fundamentală a vieții, a morții și a evoluției sufletelor noastre după moarte? Este oare de important că ne închinăm cu trei sau cu cinci degete? Este oare de important că sîntem catolici, ortodocși, protestanți, adventiști, evangheliști, baptiști, penticostali sau atîtea

şi atîtea alte secte religioase, atît timp cît toate susţin exi tenţa unui Dumnezeu Tatăl şi a Fiului său Isus, precum prezenţa spiritului nostru după moarte? Merită să se ucidă o meni pentru că fac parte dintr-o religie creştină sau alta, at timp cît toţi ştim că sîntem creaţi de un singur Dumnezeu Este mai bine să credem că sufletul nostru nu mai are nic şansă de îndreptare?

Reîncarnarea, dovedită şi expusă în capitolul respect ca fiind absolut reală, aşa cum ai citit, este singurul mijl pentru purificarea sufletului nostru şi de aceea mi se pare mu mai drept să crezi în ştiinţa spirituală, care dezvoltă aceas credinţă.

Religia creştină are la bază învierea lui Isus Hristos. A cum am mai scris, nu corpul carnal al lui Isus a fost dus la co deşi mulţi cred că el s-a înălţat la cer în corpul său de carn deoarece acesta nu a fost găsit în mormînt după învierea (Marcu 16 : 5-7). De asemeni după moartea sa, Isus s-a arăt discipolilor săi într-un corp de carne, pentru a le dovedi că este într-adevăr în viaţă. Arătîndu-se o dată cînd de faţă e şi apostolul Toma, cel care nu credea încă în înviere – l spus acestuia să-şi pună mîna pe cicatricea sa dintre coast sale, pentru a se convinge de învierea sa (Ioan 20 : 24-27), d acestea nu sînt dovezi că Isus a înviat în corpul său de car în care a fost dat morţii.

Isus a fost dat la moarte în carne, dar a fost făcut viu spirit (1 Petru 3 : 18). Oamenii formaţi din carne şi oase pot trăi în cer. Vorbind despre învierea pentru viaţa cere Biblia spune: este semănat corp fizic, este sculat corp spiritu carnea şi sîngele nu pot moşteni regatul lui Dumnezeu Corinteni 15 : 44-50) numai spiritele dotate cu corp spiri pot trăi în cer. Dar ce s-a întîmplat cu corpul carnal al

Isus? Apostolii au găsit într-adevăr mormîntul gol, de ce? Deoarece Dumnezeu a făcut să dispară corpul lui Isus conform celor scrise în Biblie (Psalmi 16 : 10; Fapte 2 : 31). Dumnezeu a procedat la fel și cu corpul lui Moise (Deuteronomul 34 : 5-6). Pe de altă parte dacă corpul lui Isus ar fi fost lăsat în mormînt, discipolii săi nu ar fi înțeles că el a înviat din morți, deoarece pe vremea aceea ei nu dețineu încă o înțelegere deplină a lucrurilor spirituale. Isus s-a materializat prin puterea spirituală întocmai ca îngerii din trecut. El a apărut ca un om real care putea să mănînce și să bea asemănător îngerilor cărora Avraam le-a oferit ospitalitate (Geneza 18 : 8; Evrei 13 : 2). Isus s-a materializat și sub forma unui grădinar arătîndu-se astfel Mariei Magdalena. Nu înfățișarea sa exterioară a fost aceea care i-a făcut să-și dea seama că este Isus, ci un cuvînt sau un gest din partea sa (Ioan 20 : 14-16; 21 : 6, 7, Luca 24 : 30, 31). Iată cum descrie Biblia modul în care a plecat Isus în cer: "în timp ce ei priveau el a fost înălțat și un nor l-a ascuns vederii lor" (Fapte 1 : 9); "astfel în timp ce Isus se înălța în cer, un nor i-a ascuns privirii apostolilor făcîndu-l invizibil. Atunci în corpul său spiritual el s-a ridicat la cer" (1 Petru 3 : 18).

În ceea ce privește întrebarea cîți oameni sub forma spirituală vor merge alături de Isus să guverneze pămîntul, în Evanghelia după Matei se spune că nu toate spiritele se vor înălța dintr-o dată la rangul spiritual al lui Isus și că vor trebui mai multe readuceri la viața pe pămînt (Matei 16 : 24, Ioan 5 : 28, 29) chiar și Moise, profetul Ilie și Ioan Botezătorul vor mai trebui readuși la viață pe pămînt pînă cînd vor fi ridicați în guvernarea lui Isus, aceasta a spune însuși Isus. Astfel că cei ce se vor ridica în guvernarea lui Isus, vor fi puțini în raport cu cei ce vor trebui să revină pe pămînt. Biblia precizează că

numai 144.000 spirite evoluate vor fi în guvernarea condusă de Isus (Evrei 12 : 22; Apocalipsa 7 : 4).

Care este importanţa bisericii creştine şi în special cea ortodoxă din punct de vedere al comunicării spiritului nostru cu spiritele sfinţilor?

În biserică, prin puterea de concentraţie şi de gîndire a preotului, prin rugăminţile ce se adresează sub forma diferitelor cîntări ale acestuia, în special la Sfînta Liturghie, se urmăreşte coborîrea puterii spirituale a Divinităţii şi materializarea ei prin coborîrea Duhului Sfînt care va sfinţi pîinea şi vinul, cu care credincioşii vor fi împărtăşiţi fiind astfel binecuvîntaţi de Dumnezeu, stabilindu-se indirect legătura credincioşilor cu Spiritul Divin.

Toată slujba de Liturghie nu este altceva decît un act de magie benefică, prin care se încearcă comunicarea cu Divinitatea cerîndu-i-se acesteia ajutorul, în îndeplinirea diverselor dorinţe. Diferenţa dintre Liturghia Ortodoxă şi cea Catolică este că în Liturghia Ortodoxă, Domnul se face prezent cu trupul şi sîngele său, prin chemarea Duhului Sfînt, pe cînd în cea catolică prin cuvintele: luaţi, mîncaţi, beţi dintru aceasta toţi. În Liturghia Catolică nu se afirmă decît o legătură de amintire a ceea ce s-a făcut la Cina cea de Taină, nu se afirmă deci o lucrare prezentă a Duhului Sfînt. De altfel întregul act al Liturghiei are un ritual magic bine precizat.

Să începem să descriem altarul şi semnificaţia lui: Sfînta Masă, închipuieşte mormîntul lui Hristos dar şi tronul ceresc pe care s-a aşezat El. În acelaşi timp este şi masa Cinei cea de Taină. În timpul Liturghiei toţi credincioşii trăiesc revărsarea puterii lui Hristos, revărsare venită asupra lor prin rugăciunile şi binecuvîntarea preotului. Pe partea dinspre răsărit a Sfintei Mese se află chivotul cu Trupul şi Sîngele lui Hristos

ce stăruie permanent sub chipul pîinei și vinului. Închipuirea Sfintei Mese ca mormînt al lui Hristos o arată și antimisul așezat pe ea, cu chipul punerii lui Hristos în mormînt. În antimis și Sfînta Masă sînt și moaște ale mucenicilor, ca să arate că pilda predării lui Hristos prin moarte Tatălui, a fost urmată de ei. Masa propriu-zisă se lipește de stîlpii ei de piatră, cu ajutorul unui amestec de ceară, saciz, aloe și alte substanțe, care toate închipuiesc îngroparea mîntuitorului (Simeon Tesaloniceanul, op.cit., p.111 cap.104). În același timp, acestea prin puterea lor de lipire închipuiesc dragostea și unirea pe care a avut-o Hristos față de noi pînă la moarte.

Atunci cînd se sfințește biserica, Sfînta Masă se spală cu apă, închipuindu-se taina botezului lui Hristos. După spălarea cu apă și săpun a Sfintei Mese, se spală cu vin și cu apă de trandafiri care închipuie spălarea chipului lui Isus după moarte, cu mir, spre cinstirea lui. Urmează apoi ungerea Sfintei Mese, cu Sfîntul Mir în chipul crucii. Prin aceasta coboară Sfîntul Duh, în unire cu Tatăl și cu Fiul, în urma jertfei aduse de Hristos, pentru noi. Sfîntul Duh rămînea astfel în Sfînta Masă, lucrînd din ea, prin preot în toate Tainele, dar mai ales, sfințind pîinea și vinul. Pe Sfînta Masă se mai află patru bucăți de pînză, pe cele patru colțuri ale Sfintei Mese, cu icoanele celor patru evangheliști. Sfînta Masă este îmbrăcată apoi în cămașă, care înfățișează giulgiul lui Hristos, iar deasupra se pune o pînză albă care reprezintă haina de slavă și de lumină a lui. Peste pînzătura albă se așează Sfîntul Antimis care reprezintă îngroparea lui Hristos, avînd în el moaștele vreunui mucenic. Antimisul se dă fiecărei biserici de arhiereul de care depinde, căci biserica întemeiată de Hristos prin Sfîntul Duh, întîi în Ierusalim, se întinde peste tot de El, prin arhierei, ca urmași ai lui, episcopii fiind urmași ai apostolilor.

Deasupra antimisului se pune Sfînta Evanghelie şi crucea. La sfinţirea bisericii, episcopul clădeşte biserica şi un preot va unge cu Sfîntul Mir toată biserica. Numai după aceasta arhiereul va intra în sfîntul altar, îngenunchează în faţa Sfintei Mese, şi după o altă rugăciune, încheie lucrarea de sfinţire a noului lăcaş cu următoarea rugăciune, în care se arată că sfinţirea noului lăcaş este o adevărată cincizecime sau continuarea acesteia: "Mulţumim Ţie Doamne că darul pe care l-ai vărsat peste apostolii tăi, l-ai vărsat şi peste noi păcătoşii, drept aceea ne rugăm Ţie ca jertfele ce se aduc într-însul să se prefacă în preasfîntul tău trup şi sînge al unuia născut fiului Tău, spre mîntuirea a toată lumea şi a nevredniciei noastre". Cincizecimea şi Euharistia sînt strîns unite, cum este Cincizecimea cu toate tainele (Convorbiri Duhovniceşti: Ioanichie Bălan).

Tot acest ritual magic se bazează pe credinţa în puterea spiritului înalt al lui Hristos şi pe amintirea învierii lui, aşa cum spuneam prin materializarea spiritului lui şi apariţia în carne şi oase după moarte, precum şi puterea pe care El a dat-o apostolilor în ziua Cincizecimii, a cincizecea zi după înviere, cînd duhul sfînt s-a coborît asupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, dîndu-le acestora la rîndul lor puteri pe care pînă atunci nu le cunoşteau, spre a putea propovădui credinţa în Hristos, în toată lumea.

SFERA DIVINĂ CA TRINITATE

Este Dumnezeu o persoană reală? Mulţi cred că Dumnezeu este o persoană reală, căci orice inteligenţă presupune o capacitate de gîndire, capacitate cu care sîntem şi noi dotaţi, în

cînd spunem gîndire presupunem creier, şi aceasta face parte dintr-un corp bine definit. Atunci are Dumnezeu un corp fizic? Nu, corpul său este spiritul. Spiritele au un corp aşa cum spune Biblia: dacă există un corp fizic, există şi unul spiritual (1 Corinteni 15 : 44; Ioan 4 : 24). Unii oameni vor primi drept recompensă viaţa în cer cu Dumnezeu, primind atunci corpuri spirituale, ei îl vor vedea pe Dumnezeu şi vor fi ca el (1 Ioan 3 : 2) asemănarea dintre om şi Dumnezeu nu se referă la aspectul fizic, ci la cele trei corpuri pe care le posedă omul şi anume: scînteie divină, corp astral şi corp eteric, tot astfel şi sfera Divină este formată dintr-o trinitate, în centru sfera centrală formată din miliarde de spirite ajunse la acelaşi grad de evoluţie care funcţionează ca un tot unitar, din care pleacă Scînteia Divină a tuturor vieţuitoarelor, această sferă se numeşte Ungul Divin sau Tatar, urmează a doua sferă mai în exterior numită Toracele sau Respiratorul din care pleacă corpul astral şi învelişurile ce formează perispiritul. Mai la exterior urmează a treia sferă numită Pinteeele sau Laboratorul Divin, din care pleacă corpul eteric. În această zonă se găsesc spiritele de materializare specifice pentru mineral, plante, animal şi om.

ISLAMISMUL

Islamismul a luat naştere în Arabia în secolul VII. Potrivit tradiţiei musulmane, fondatorul islamului a fost Mahomed, un arab din Mecca. Mahomed fiind orfan, a fost crescut de bunicul său şi apoi de către un unchi. Prima lui soţie a fost Khadidja, mai mare cu 15 ani decît el. Mahomed avea 40 de ani cînd a auzit pentru prima oară în deşert vocea îngerului Gabriel. După moartea Khadidjei, a mai avut încă 10 soţii, iar la vîrsta

de 47 de ani, au apărut revelaţiile. Doctrina musulmană spune că prima casă a lui Alah, construită de Adam, a fost distrusă în timpul potopului lui Noe, ea a fost reconstruită la Mecca, de către Abraham şi fiul său Ismail. Ea conţine în zidurile sale o piatră neagră, căzută din cer, trimisă de îngerul Gabriel lui Abraham. De atunci musulmanii se întorc spre Mecca în timpul rugăciunii. Revelaţiile trimise de Dumnezeu lui Mahomed au fost consemnate apoi în cartea sfîntă numită Coranul, care este principala carte sfîntă a musulmanilor, cum este pentru evrei Pentateuhul lui Moise, sau pentru creştini Evanghelia.

Mahomed personal n-a scris nimic, el era după toate probabilităţile neştiutor de carte. Din însemnările lui, a fost alcătuit în anul 650, pe timpul domniei lui Osman, cel de-al treilea urmaş al lui Mahomed, o culegere care a fost intitulată Coranul (citire), iar cartea aceasta a fost declarată sfîntă, ca ar fi fost dictată profetului de către arhanghelul Gabriel (Djebrail). Coranul este împărţit în 114 capitole (sure), în el se fac proslăviri ale măreţiei şi puterii lui Alah, care nu este altul decît Dumnezeu, cel ce a creat lumea şi pămîntul. Islamismul susţine persistenţa spiritului după moarte, cei păcătoşi vor fi trimişi în gheena.

O altă parte a literaturii religioase a musulmanilor este sunna, alcătuită din legende sfinte despre viaţă, minunile şi învăţămintele lui Mahomed. Se poate considera că Mahomed a trăit în jurul anilor 570-632, mai întîi în Mecca şi apoi în Medina.

Elementul fundamental la Mahomed era credinţa de a adora numai pe Allah şi de a da necondiţionat ascultare voinţei lui. Însuşi cuvîntul islam, înseamnă "supunere". În concluzie, doctrina islamică susţine că există un singur Dumnezeu, Mahomed fiind trimisul şi profetul său, că înaintea lui, Dumnezeu

a trimis şi alţi profeţi. Aceştia sînt menţionaţi în Biblie adică: Adam, Noe, Avram, Moise, Isus al creştinilor, dar că dintre toţi, Mahomed este cel mai mare.

Islamul crede de asemeni că există spirit, împărţindu-l în spirit bun (îngeri) şi spirit rău, că în ceea din urmă zi, morţii vor învia şi toţi îşi vor primi pedeapsa după faptele lor, cei drepţi vor merge în rai, iar cei păcătoşi vor arde în focul ghiencei. De asemenea mai susţine că există o predestinare divină, Allah a stabilit fiecăruia dinainte destinul său. Poruncile sale practice şi ritualice sînt: rugăciune obligatorie repetată de cinci ori în fiecare zi la ore stabilite, spălarea obligatorie înainte de rugăciune, un impozit în folosul celor săraci, un post anual în decursul întregii luni a zecea (ramadanul), pelerinajul în oraşul sfînt Mecca, unde musulmanul credincios trebuie să meargă cel puţin o dată în viaţă.

Musulmanii au o serie de obiceiuri comune cu evreii: circumcizia obligatorie la băieţi între 7 şi 10 ani, interdicţia de a mînca carne de porc, interdicţia strictă de a desena, picta sau sculpta chipul lui Allah, precum şi orice imagine de om viu sau animal, interdicţia de a consuma alcool. Prescripţiile religioase musulmane propagă războiul sfînt în numele credinţei: timp de 8 luni pe an, să se poarte război împotriva necredincioşilor, aceştia să fie exterminaţi, iar averea lor să fie luată ca pradă (Coranul 2, 168-190; 2, 212, 3, 5 : 3, 29; 36; 3, 74 etc.).

Islamul s-a răspîndit pe un teritoriu vast din Spania pînă în Asia centrală şi la frontierele Indiei, în nordul Indiei, în nordul Caucazului şi în Siberia occidentală, precum şi în alte teritorii. În concluzie, şi Islamul crede într-o singură divinitate supremă, care a creat viaţa şi universul, crede în spiritele superioare, pe care îi numeşte îngeri şi în spirite inferioare care vor merge în gheena (iad). Consideră profeţii ca

trimişi al lui Dumnezeu, nu crede în reîncarnare, dar cum ar putea fi trimis profeţii lui Dumnezeu, dacă nu printr-o reîncarnare a spiritelor superioare din lumea astrală? cum ar putea altfel să se nască la indicaţia lui Dumnezeu?

Religia mahomedană crede în puterea revelaţiei, ca şi credinţa iudaică, ca şi credinţa creştină, ca formă de manifestare a spiritului, prin apariţia auzului spiritual.

CULTUL MORŢILOR LA POPOARELE DIN ANTICHITATE

I – CULTUL MORŢILOR LA EGIPTENI

Potrivit concepţiei egiptenilor despre natura omului şi nemurirea sufletului, omul era compus din trei părţi: corpul material, sufletul invizibil şi imaterial şi al treilea element denumit de ei Ka, dublul sau principiul vital din om, un fel de fantomă vizibilă, dar impalpabilă, avînd forma exactă a omului. Acest Ka îl însoţeşte pe om toată viaţa, iar după moartea lui, îl supravieţuieşte, ca un geniu protector continuînd să se intereseze, de trupul şi sufletul lui. Dar pentru ca să poată aceasta, Ka are nevoie de două lucruri: de o locuinţă materială, de aceea mormintele aveău aspect de adevărate locuinţe, amenajate cu toate cele necesare vieţii, precum şi de un suport material. Acest suport este corpul distructibil, dar care poate fi îmbălsămat şi astfel conservat. Îmbălsămarea este absolut indispensabilă pentru ca defunctul să-şi poată continua viaţa şi după moarte. Dacă totuşi şi mumia s-ar distruge, atunci pentru continuarea dublului, a lui Ka, se mai anexează în mormînt o statuie a mortului, din piatră, lemn sau teracotă, care va servi drept suport şi care va fi deci o garanţie asupra vieţuirii omului.

Prima grijă trebuie să fie conservarea corpului defunctului, pentru ca sufletul să poată reintra în el.

Pregătirea mumiei începe cu extragerea creierului şi a viscerelor, care impregnante cu parfumuri se păstrau în patru urne (pentru ficat, pentru intestine, pentru plămîni şi pentru inimă). În locul inimii se punea un scarabeu (simbol al reînnoirii) din argilă sau dintr-o piatră dură, avînd pe el gravată o formulă magică, ce-l va ajuta pe defunct în faţa tribunalului, în faţa lui Osiris, apoi corpul era umplut cu răşinoase şi aromatice (smirnă, tămîie şi scorţişoară). După ce era ţinut 70 de zile într-o soluţie de carbonat de sodiu şi apoi înfăşurat în foarte multe fîşii de pînză de in, îmbibate într-un clei aromat, mumia se introducea într-un sicriu de lemn de forma trupului care în exterior era pictat cu portretul defunctului. În acest fel, s-au îmbălsămat sute de mii sau milioane de mumii. Alături de sicriu se puneau diferite obiecte de uz casnic, mîncare şi o serie de figurine de argilă sau de lemn, care reproduceau chipurile celor din casa defunctului (rude, servitori, sclavi, etc.) de compania cărora defunctul avea nevoie în viaţa sa viitoare. Cultul morţilor mai includea şi ofrande, ceremonii, acte de cult diverse. (Ovidiu Drimba – Istoria culturii şi civilizaţiei).

Făcînd analogie între concepţia egiptenilor antici cu cea teosofică asupra corpului uman, vedem foarte mare asemănare în ce priveşte corpul material sau corpul fizic, sufletul invizibil ca expresie a spiritului, şi dublul vital sau Ka adică corpul eteric.

De remarcat că această concepţie despre cultul morţilor nu o găsim la strămoşii Egiptului antic, ceea ce însemna că preoţii egipteni iniţiaţi au apărut aşa cum am mai spus, ca o reîncarnare a unor spirite superioare, în sînul populaţiei egiptene şi care aveau cunoştinţă despre toate acestea.

II – CULTUL MORŢILOR LA BABILONIENI

Şi aici, găsim credinţa într-o viaţă de dincolo de morminţi. Alături de mort, erau îngropate obiectele sale personale.

Se credea că după moarte, spiritul mortului, un fel de umbră desprinsă de trup, tulbură viaţa celor rămaşi în viaţă, rătăcind fără să aibă odihnă dacă n-a fost înmormîntat cu tot ritualul cuvenit, dacă însă i s-au făcut toate onorurile funerare cuvenite, spiritul va cobori în întunecatul regat al morţilor, despre care vorbeşte finalul epopeii lui Ghilgameş: un barcagiu îl va trece peste rîu, ducîndu-l în "ţărmul" din adîncuri, în ţara de unde nu se mai întoarce. Imaginea babilonienilor despre viaţa de dincolo de mormînt era dezolantă. Şansa unei consolări apare mai tîrziu, cînd devine tot mai puternică convingerea că suferinţa este o consecinţă a unei greşeli săvîrşite conştient sau inconştient.

Babilonienii erau convinşi că o suferinţă este o pedeapsă pentru o vină, la ei întîlnim pentru prima dată în istorie ideea că durerea fizică sau suferinţa morală, sînt consecinţe ale păcatului. Religia babilonienilor prescria ce rău să nu faci, dar nu şi ce este bine să faci.

III – CULTUL MORŢILOR LA PERSANI

Judecata din urmă care va încheia ciclul existenţei universale va pedepsi sau va răsplăti pe om după faptele sale. Omului îi cer trei lucruri: cugetări bune, cuvinte bune şi fapte bune. Cele trei virtuţi principale ale omului sînt: pietatea, cinstea şi spiritul de dreptate, atît în cuvinte cît şi în fapte. Omul este

înzestrat de natură cu liberul arbitru, el poate alege între bine şi rău. Datoria lui este să facă din duşman un prieten, din om rău un om drept, din cel ignorant un om instruit.

După moarte sufletul omului mai pluteşte timp de trei zile prin preajma trupului, apoi este purtat de vînt în faţa a trei judecători. După judecată sufletul trebuia să treacă pe "punteaalegerii", cei drepţi reuşeau să o treacă şi să ajungă în "Lăcaşul Cîntărilor", iar cei răi erau aruncaţi în "Lăcaşul Suferinţei", unde vor rămîne pe veci. În schimb, păcătoşii care au săvîrşit pe lîngă fapte rele şi fapte bune, rămîneau într-un fel de purgatoriu timp de 12.000 de ani (jumătate din ciclul evolutiv al spiritului susţinut de concepţia teosofică).

IV – CULTUL MORŢILOR LA CHINEZI

Morţii erau înhumaţi în locuri anumite, a căror alegere era făcută de o categorie specială de magi–ghicitori. În concepţia chinezilor din antichitate, exista un stăpîn suprem, cel care creează, păstrează sau distruge tot ce există, el recompensează sau pedepseşte după cuviinţă.

În privinţa sufletului, vechii chinezi credeau că acesta are un dublu aspect: acela al unui suflet vegetativ care rămîne ataşat de corp şi după moarte şi un suflet aerian, care după moartea omului va merge fie alături de Stăpînitorul Suprem, fie în împărăţia "Fîntînilor galbene". Sufletul vegetativ trebuia să fie alimentat cu ofrande aduse defunctului, în caz contrar acesta se preschimba în strigoi, putînd aduce mult rău celor rămaşi în viaţă.

V – CULTUL MORŢILOR ÎN CIVILIZAŢIA CRETANĂ

Cretanii credeau într-o viaţă de după moarte, dar ei şi-o închipuiau ca o lume plină de frumuseţi şi de bucurii, ei aduceau mortului onoruri funebre, pentru ca aceştia să nu le facă rău mai târziu ca spirite rele. La început morţii erau îngropaţi în interiorul casei, lîngă casă sau în peşteri, mai târziu morţii unui clan erau înmormîntaţi la un loc în morminte colective. Astfel s-au descoperit sute de morminte acoperite cu o falsă cupolă. Creta a cunoscut şi sarcofagul de argilă. Pentru a-şi continua viaţa de dincolo de moarte, morţilor li se puneau la gît sigiliul personal, iar alături de ei se puneau hrană, băuturi, veşminte de in, bijuterii, vase, opaiţ şi statuete care reprezentau pe soţiile lor. Ei erau convinşi că sufletul uman urma să facă un drum lung, peste mări spre soare-apune, pînă în Insula Fericiţilor.

De asemeni în mormînt i se mai punea şi o barcă. La înmormîntare, era bocit de jelitoarele profesioniste, după care urma un prînz funerar, însoţit de libaţiuni şi fum de tămîie.

La cretani erau foarte dezvoltate practicile iniţiatice. Iniţierea avea sensul de renaştere, de începere a unei noi vieţi, pe parcursul şcolii de iniţiere tinerii erau deprinşi cu o viaţă aspră, ei erau iniţiaţi în peşteri întunecate, pentru a cunoaşte secretele ascunse ale lumii.

VI – CULTUL MORȚILOR ÎN GRECIA ANTICĂ

Și grecii antici credeau într-o viață a omului dincolo de moarte, ei credeau că după moarte sufletul mortului este purtat de un luntraș Charon, care îl trece peste rîul morților Styx. De aceea după ce mortul era îmbrăcat în veșminte albe și pe cap i se punea o cunună de flori, în gură i se punea o monedă pentru a-l plăti pe Charon, de asemeni lîngă mort se punea o turtă de miere pentru a-l domoli pe cîinele monstru Cerber, care păzea palatul zeilor infernului, Hades și Persedona. Timp de două zile mortul era jelit de rude și prieteni, care în semn de doliu își tăiau părul, se loveau cu pumnii în piept și își zgîriiau obrajii. Înmormîntarea se făcea noaptea pentru a nu pîngări razele soarelui, erau de asemeni și bocitoare de profesie. Peste mort se turna vin și untdelemn, iar la mormînt se plantau pomi pentru ca sufletul să se poată odihni la umbră. De cultul morților, pe lîngă ceremonii periodice este legată și interdicția de a profana un mort, pentru care exista o lege dată de Solon, care dădea dreptul urmașilor defunctului de a-l da în judecată pe cel care prin defăimare pîngărea memoria mortului. După înmormîntare locuința defunctului era stropită cu apă, adusă dintr-un izvor sacru pentru purificare.

VII – CULTUL MORȚILOR ÎN CIVILIZAȚIA ETRUSCĂ

Ceremonia funebră se desfășura astfel: soția sau mama defunctului îi închidea pleoapele, corpul neînsuflețit era îmbrăcat cu veșmintele cele mai bune, stropit cu arome plăcute, iar

peste mort erau depuse coroane de flori şi crengi verzi. Carul mortuar era însoţit de muzicanţi, bocitoare, rude şi prieteni. Ca şi grecii şi romanii, etruscii practicau atît înhumarea cît şi incinerarea, aceasta în funcţie de dorinţa defunctului sau de obiceiurile familiei. Mormintele erau fie în formă de puţ adînc, de groapă, sau de cameră, cavou, fie săpată în stîncă sau clădită. Cînd defunctul era incinerat, acesta era ars pe rug, împreună cu obiectele preferate în viaţă de acesta. Focul era stins cu apă sau cu vin, iar cenuşa era stinsă într-o urnă şi era depusă în puţul funerar, în groapă sau în cavou. Urnele făcute din lut ars aveau capacul reproducînd cît mai exact capul şi figura mortului. Cînd nu era incinerat, defunctul era înmormîntat sau depus în cavou, pe un pat, pe o bancă sau într-un sicriu. Alături de mort i se puneau diferite obiecte de uz pentru viaţa de dincolo. După ceremonialul înmormîntării, urma ospăţul funerar, care era întotdeauna în apropierea mortului, căci etruscii credeau că la acest ospăţ ia parte şi defunctul. Sarcofagele erau din argilă sau din marmură şi aveau sculptate pe capac figura defuntului, cu corpul în mărime naturală, fie culcat, fie pe jumătate ridicat, sprijinindu-se pe cotul stîng, fie împreună cu soţia sa.

VII – CULTUL MORŢILOR LA ROMANI

Decesul şi înmormîntarea la romani se desfăşurau după un ceremonial care în parte se păstrează şi astăzi. Muribundul era aşezat pe pămînt şi un membru al familiei îl săruta pe gură, cînd îşi dădea ultima suflare, după care cei din casă îi strigau numele. Corpul neînsufleţit era spălat, uns cu mirodenii, iar sub limbă i se punea o monedă, după obiceiul grecesc, spre

a-şi plăti trecerea Styx-ului, apoi era îmbrăcat şi depus pe un pat funebru, în jurul căruia ardeau făclii, după ce focul de vatră (considerat sacru) era stins în semn de doliu. Corpul neînsufleţit, acoperit cu flori şi coroane, era expus 2-3 zile. Oamenii săraci erau însă înmormîntaţi chiar în noaptea următoare. Cortegiul celor avuţi era precedat de cîntăreţi din flaut, corn şi trompetă, purtătorii de făclii şi bocitoarele de profesie urmau grupul de mimi, care dansau şi făceau glume pe seama mortului, la viaţa pe care o dusese.

Urma un alt grup, care purtau măştile strămoşilor decedatului, apoi urma sicriul, mortului, fiind descoperit, şi după el familia.

O parte a morţilor fiind bogaţi, şi cei cu funcţii publice înalte, pînă în epoca imperială, erau incineraţi, o dată cu imperiul s-a generalizat obiceiul înhumării. Săracii şi sclavii erau îngropaţi în gropi comune, iar familiile bogate îşi construiau impunătoare mausolee.

IX – CULTUL MORŢILOR LA DACO-GEŢI

Înhumările celor bogaţi se făceau astfel: mortul se ţinea la vedere timp de trei zile, timp în care îl jeleau, după care urma un prînz funerar. Mortul se incinera sau se îngropa în pămînt, peste mormînt se spărgeau vase folosite de defunct, lîngă mormînt se găseau gropile de ofrandă în care i se puneau pîine şi oasele animalelor sacrificate la prînzul funerar, care erau puse în vase de lut ars.

Incinerarea constituia un ritual purificator de esenţă socialistă, aceasta se făcea în antichitate pe ruguri, în aer liber, iar mai tîrziu în cuptoare speciale. Şi Daco-Geţii credeau într-o

existenţă a omului dincolo de moarte, fapt pentru care alături de rămăşiţele pămînteşti ale defunctului se puneau obiecte necesare vieţii, ca alimente, podoabe, obiecte de uz casnic, monede şi arme.

Din descrierea diferitelor obiceiuri şi credinţe legate de moarte, precum şi de cultul mortului de-a lungul întregii antichităţi, se poate deduce că la toate popoarele întîlnim speranţa unei vieţi de dincolo, bineînţeles fiecare popor cu specificul său. La toate există credinţa, în existenţă, ca parte distinctivă a omului, a sufletului său, care o dată cu actul morţii nu dispare, ci părăseşte corpul lipsit de viaţă, pentru a-şi continua o altă viaţă ulterioară. Dintre toate credinţele legate de mort şi de actul înmormîntării, cel mai interesant pare a fi cultul morţilor în Egiptul Antic.

Cu mii de ani în urmă e.n. egiptenii aveau cunoştinţă de dublu vital, adică de corpul eteric, forţa ce menţine viaţa şi care în lumea viului reprezintă bioplasma, cea care animă fiecare particulă din celulele noastre, cea care dă aura, care acum nu mai este o presupunere ci este o certitudine putînd fi dovedită prin efectul Kirlian, adică prin electronografie. Este de reţinut că aproape la toate popoarele întîlnim obiceiurile de a face mese funerare şi de a pune în mormînt alături de defunct, diverse alimente şi obiecte de uz casnic, în ideea că sufletul, care nu moare, va avea nevoie de ele şi că altfel el va fi în suferinţă. Cînd am descris corpul vital, am spus că o pătură mai fină a acestuia, care vine şi face legătura imediată cu corpul astral, este cea responsabilă de senzaţiile noastre, de plăcere sau de durere, de bucurii sau de necazuri. Ştiinţa teozofică, arată că tocmai această pătură mai fină a corpului eteric sau vital, aşa numitul suflet al senzaţiei, este cu atît mai strîns de corpul astral, cu cît în viaţa pămîntească omul a fost mai

legat de aceste plăceri, şi cu atît mai mult va sta legat de el, timp în care spiritul nostru le va dori, dar nu mai are posibilitatea de a şi le satisface, nemaiavînd organele de simţ fizice pentru aceasta. Cu atît mai mult va suferi spiritul nostru după moarte, cu cît mai mult a fost dominat de aceste plăceri în timpul vieţii pămînteşti. În această idee îşi au explicaţia pomenile şi parastasele din zilele noastre, prin acestea putînd da sufletului satisfacerea lor.

X – CULTUL MORŢILOR LA CREŞTINII ORTODOCŞI

Cultul morţilor este prezent la toate confesiunile creştine. Se acordă o deosebită grijă trupului lipsit de viaţă cel ce a purtat spiritul în viaţa pămînteacsă. Creştinii cred că trupul lipsit de viaţă va reînvia la judecata de apoi, cînd el se va reuni cu spiritul, refăcînd persoana care se va înfăţişa în faţa lui Cristos pentru a fi trimisă în rai sau în iad. Iată cum se desfăşoară pregătirea pentru moarte şi cum decurge în continuare procesiunea. Cînd omul este în pragul morţii, se aduce un preot, spre a-l mărturisi şi a-l împărtăşi cu Trupul şi Sîngele lui Hristos, garanţia vieţii veşnice, apoi i se ţine în mînă o lumînare aprinsă sau se ţine o lumînare aprinsă de cei din anturajul muribundului, pentru ca lumina să alunge întunericul din drumul pe care-l va străbate spiritul său după moarte.

Imediat după moarte, rudele apropiate spală mortul, de obicei bărbaţii spală cadavrul unui bărbat, iar femeile cadavrul unei femei. Apoi se îmbracă mortul cu îmbrăcăminte nouă, încălţăminte şi acoperămînt pentru cap, după care se aşează

întins pe o masă cu picioarele către uşă, semn că va ieşi din casă şi va pleca undeva. Coşciugul se aşterne cu pînza curată, cu panglici lungi de culoare roşie şi albastră, iar sub cap se aşează o pernă. Mortul se aşează în coşciug cu mîinile încrucişate pe piept, se anunţă preotul despre deces şi paraclisierul sau cîntăreţul bisericii, care trage clopotul rar în semn de doliu, clopotul se trage de trei ori pe zi pînă la înmormîntare. La casa mortului se adună lume pentru a-l vedea şi pentru a-l jeli, seara se fac mici slujbe funerare citindu-se din Evanghelie pasajele referitoare la învierea lui Hristos şi la arătările sale după înviere. Mortul este supravegheat tot timpul de către rude şi prieteni. În a treia zi de la deces are loc slujba de înmormîntare. Preotul şi cîntăreţul vin la casa decedatului, slujesc puţin şi apoi cu crucea înainte pe care s-au înscris datele decedatului (nume şi prenume, data naşterii şi data morţii). Astfel se porneşte către biserică unde se oficiază slujba propriu-zisă a înmormîntării. Se citesc rugăciunile de dezlegare şi se ia rămas bun de la răposat, fiecare zicînd: Dumnezeu să-l ierte. Apoi cortegiul porneşte spre cimitir, tot cu crucea înainte unde este pregătită groapa, după o mică slujbă la marginea gropii mortul este învelit tot cu giulgiu după care preotul toarnă în ritual "pausul" (vin amestecat cu untdelemn) peste trupul mortului în formă de cruce şi presară ţărînă, apoi se închide coşciugul şi se lasă în groapă. Preotul pecetluieşte groapa în cele patru laturi cu pămînt luat cu sapa din marginea gropii, iar ceilalţi aruncă pămînt în groapă, după ce se astupă bine groapa cu pămînt, la capăt se pune crucea cu scrisul către apus, orientarea mortului făcîndu-se cu faţa spre răsărit. Urmează masa de pomenire la casa răposatului. Pentru odihna sufletului acestuia, se fac pomeniri la trei zile, la nouă

zile, la trei săptămini, la 40 de zile, la trei luni, la şase luni, la un an şi apoi din an în an pînă la şapte ani.

Din punctul de vedere al credinţei creştine ortodoxe, spovedania şi împărtăşirea în pagul morţii este necesară pentru că mărturisirea păcatelor ar aduce celui pe moarte, iertarea acestor păcate, împăcarea cu Dumnezeu şi cu semenii pe care i-a nedreptăţit sau cu care a fost certat. Împărtăşania ar fi arvuna vieţii veşnice şi chezăşia învierii (Ioan VI-54).

Luminarea aprinsă în mîna celui ce moare prin lumina ei ar călăuzi sufletul, risipind întunericul morţii, pe de altă parte ar reprezenta pe Isus şi Evanghelia Sa, căci el a spus: "Eu sînt lumina lumii, cel ce-mi urmează mie, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieţii (Ioan 8-12).

Clopotele bisericii se trag pentru a vesti celorlalţi membri ai parohiei că unul dintre dînşii i-a părăsit şi pentru a-i îndemna să se roage lui Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor lui.

Corpul mortului se spală urmînd pilda celor dintîi creştini (Fapte IX-37) în semn de curăţire cu apă curată care aduce amintirea apei botezului, arătînd că mortul a trăit creştineşte. În sicriu, mortul se aşează cu capul spre răsărit pentru că de la răsărit a venit Hristos, lumina cea adevărată.

După moarte, a treia zi se face înmormîntarea, credinţa creştină consideră că în a treia zi, sufletul mortului părăseşte pentru totdeauna corpul fizic.

Biserica creştină nu are aceeaşi slujbă a înmormîntării pentru toţi morţii, sînt patru rînduieli deosebite ale slujbei înmormîntării şi anume: una pentru credincioşii laici sau mireni în vîrstă, a doua pentru prunci şi copii pînă la şapte ani, a treia pentru diaconi şi preoţi de mir şi a patra pentru călugări şi arhierei.

Partea cea mai de seamă din slujba înmormîntării credincioşilor este molitva de dezlegare (Dumnezeul duhurilor şi a tot trupului), urmată de rugăciunile de iertare. Preotul roagă pe Dumnezeu să dezlege sufletul celui răposat de orice blestem sau afurisenie, să-i ierte tot păcatul sufletesc şi trupesc, ca sufletul lui să se odihnească împreună cu drepţii, iar trupul să se dea înapoi firii, desfăcîndu-se în cele din care a fost alcătuit.

Prin chemarea preotului: veniţi fraţilor să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, reprezintă pecetea dragostei şi a unirii, ce leagă pe cei vii cu cei morţi, şi totodată semnul iertării şi al împăcării prin care ne luăm rămas bun de la cel ce pleacă dintre noi.

Cîntarea de veşnică pomenire care se cîntă mortului la sfîrşitul slujbei de înmormîntare, la punerea în mormînt şi la parastase, roagă pe Dumnezeu ca El să-şi aducă pururea aminte de cel mort, iar pe de altă parte, noi cei vii să păstrăm o neîntreruptă aducere aminte de dînsul, să nu-l lăsăm în uitare şi să-l pomenim totdeauna, rugîndu-ne pentru el.

Preotul la coborîrea sicriului în groapă aruncă peste el prima lopată de ţărînă în formă de cruce, pentru a ne aduce aminte de cuvîntul Domnului: că "pămînt eşti şi în pămînt te vei întoarce" (Facerea III-19).

Preotul varsă cenuşă din cădelniţă, untdelemn şi vin, peste trupul mortului, cenuşa adevereşte cuvîntul Sf. Scripturi, că pămînt şi cenuşă sîntem (Facere XVIII-27, Iov XXX-19).

Untdelemnul este semnul şi pecetea lui Hristos, ca şi untdelemnul de la botez, vinul este simbolul sîngelui, adică al sevei de viaţă care curge prin mădularele trupului omenesc şi îl însufleţeşte. Turnarea lui este deci preînchipuirea nemuririi sau a învierii pentru viaţa cea veşnică pe care o nădăjduiam.

Coliva, ce se face la înmormîntare şi parastase, închipuieşte însuşi trupul mortului şi este totodată un semn de înviere şi nemurire, deoarece este făcută din boabe de grîu, pe care Domnul le-a înfăţişat ca purtînd în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor, după cum bobul de grîu ca să încolţească şi să aducă roade, trebuie să se îngroape mai întîi în pămînt şi apoi să putrezească, tot aşa şi trupul omenesc mai întîi se îngroapă şi putrezeşte pentru ca apoi să învieze (Ioan XII-24).

MANIFESTĂRI ALE SPIRITULUI ÎN FENOMENUL NUMIT PARANORMAL

ÎN SPATELE CELOR MAI MULTE FENOMENE psihice, produse prin mediumi, stau fiinţele materiale ale spiritului nostru.

CLARVIZIUNEA

În urmă cu mai mult de şaptezeci de ani, doamna Clara Dowdall, într-o şedinţă de spiritism publică, din Cardiff, în sala St. John, oprindu-se în faţa unuia din cei de faţă, îi spuse:

— Vreau să te previn de o mare primejdie, te văd lucrînd la o mare înălţime pe un fel de schelă, care te loveşte şi dumneata cazi, faptul acesta se va întîmpla în cursul săptămînii viitoare; te sfătuiesc să fii atent că altfel îţi vei pierde viaţa.

Acest bărbat asista pentru prima dată la o astfel de şedinţă spiritistă şi se arăta neîncrezător. Cei de faţă l-au sfătuit că mai bine să fie prudent decît să-i pară rău. El lucra la un elevator de cărbuni, din docuri, de un model mai vechi. La insistenţele soţiei lui, acesta nu se duse la lucru în ziua următoare, în locul lui ducîndu-se un alt om. În acea zi, platforma se aple-

că, încheietoarea vagonetului s-a rupt, vagonul s-a răsturnat, lovind omul care, căzînd de la o mare înălţime, a murit.

Ernest Oaten, el însuşi mare medium povesteşte că într-o şedinţă spiritistă ţinută la Bournemouth în timpul războiului cu mediumul clarvăzător Frank Blake, la sfîrşitul şedinţei aceasta se adresă unei doamne dintre asistenţi şi îi descrise un ofiţer în uniformă militară, care murise. Întrebată dacă o cunoaşte pe această persoană, doamna respectivă îi spuse că după descrierea pe care i-a făcut-o acesta este soţul ei, dar că el trăieşte, abia în urmă cu o zi primise o scrisoare de la el, de pe front. Blake îi ceru scrisoarea care era în geantă, se uită la ea şi repetă din nou:

— Doamnă, sfatul meu este să plecaţi imediat acasă şi să fiţi pregătită să aflaţi că soţul dvs nu se mai simte bine.

Întorcîndu-se către Oaten, Blake îi spuse că acest om este mort de 4 zile, iar ea va primi vestea cînd va ajunge acasă. Cîteva zile mai tîrziu, Blake a primit o scrisoare de la acea doamnă, prin care i-a scris că la cîteva ore după ce a ajuns acasă, a primit înştiinţarea ministerului de război, că soţul ei fusese ucis pe front cu 4 zile în urmă.

Chiar Isus Christos, ne spune Evanghelia, a ţinut o şedinţă spiritistă pe muntele Schimbării la Faţă, la care Moise şi Ilie au apărut şi au vorbit. Isus a dezvăluit atunci unei femei pe care a întîlnit-o lîngă fîntînă, propriile ei greutăţi familiale, toate acestea fiind socotite atunci drept minuni.

În vara anului 1912, doamna Wirks ţinea o şedinţă în biserica Spiritualistă din Mexbourough, Yorkshire.

În timp ce doamna Wirks îşi ţinea cuvîntarea, ea se opri şi arătînd către un grup de oameni dintr-un colţ al sălii le zise:

— Acolo unde staţi voi văd ceva ciudat, izbucniri de foc, fum

şi praf, sînt sigură că este o explozie, văd că explozia se va produce şi unul dintre voi va fi ucis.

Opt zile mai tîrziu, o explozie a avut loc în mina din Cadeby, una din cele mai moderne mine din Yorkshire, unde şi-a pierdut viaţa un număr mare de oameni, printre care se afla şi domnul Richard Wimpenny, unul din slujbaşii societăţii Mexbourough, care făcuse parte din micul grup de oameni căruia i se adresase doamna Wirks.

Iată o altă previziune, povestită de Ernest Oaten: "Stăteam liniştit în casă cu soţia mea şi la un moment dat am băgat de seamă că se petrece ceva, am ridicat privirea şi am văzut pe tatăl meu stînd înaintea noastră, el murise încă din 1911, dar cu spiritul său vizita adesea casa. Mi s-a părut că arată puţin neliniştit şi l-am întrebat:

— Ce s-a întîmplat, tată?

— Du-te şi vezi pe maică-ta, răspunse el.

— Voi pleca în cîteva săptămîni şi mă voi opri special s-o văd (mama locuia într-o altă localitate, Waewickshire).

— Nu, replică el, pleacă imediat, dacă vrei s-o mai vezi.

— Dar ce s-a întîmplat? l-am întrebat eu.

— Ea va veni lîngă mine, am pregătit totul şi te asigur că va veni repede.

Într-adevăr mama sa a murit peste o săptămînă.

Un arhiepiscop din Upsala, auzise de un fermecător din Laplanda pe care îl chema Petru Lerdal, el se duse la acesta fiind însoţit de un medic, pentru a se convinge de adevăr. Lerdal şi-a dat seama imediat de scopul acestei vizite şi a consimţit să le dea o dovadă. El a intrat în transă, respirînd aburii unei plante pe care a aprins-o. După o oră de transă, Lerdal a spus medicului că în acest timp a fost acasă la el cu gîndul său şi a găsit-o pe soţia lui în bucătărie şi că aceasta tocmai

pierduse inelul de cununie, pe care spiritul său l-a luat şi l-a ascuns într-un coş de cărbuni. S-a scris pe loc ziua de 28 mai. După un timp soţia i-a confirmat medicului că în acea zi pierduse inelul de cununie şi l-a găsit în coşul de cărbuni.

Un alt medium de premoniţie, de clarvedere a fost Nostradamus. Acesta în anul 1550 a prezis tăierea capului unui rege englez Carol I, revoluţia franceză din 1789, urcarea pe tron a unui împărat născut lîngă Italia (Corsica) adică Napoleon Bonaparte, întemniţarea şi ghilotinarea regelui şi reginei Franţei. El prezice expediţiile militare ale lui Napoleon, războiul de la 1870-1871 pe care îl localizează lîngă pădurea Ardenilor, cu durata de 7 luni, de asemeni a prevăzut incendierea Parisului de către Comuna din Paris. Descrie apoi fazele primului război mondial izbucnit în 1914 şi rezultatele lui.

Dr. Kronstron de la universitatea din Kopenhaga a prezis pentru anul 1925 moartea reginei mame Alexandra a Angliei şi a lui Erbert, preşedintele Germaniei.

MANIFESTAREA SPIRITULUI ÎN TELECHINEZIE ŞI TELEPATIE

În ultimul timp, mulţi ruşi se ocupă de facultatea pe care o posedă spiritul de a mişca, deplasa materia, fără concursul unei forţe exterioare vizibile. Ei vor să dovedească că aceste evenimente numite paranormale, decurg din legi ale spiritului. Unii dintre aceştia sînt: savantul rus Edward Naumov, şi Eftusenko.

Parapsihologia rusă s-a activat, după afacerea submarinului atomic american Nautilus.

În 1953, presa franceză transmitea cu litere mari o informaţie ciudată cu privire la Nautilus: marina americană utilizează percepţia extrasenzorială la bordul unui submarin atomic.

Potrivit ziarelor franceze, legătura telepatică între Nautilus şi continent s-a efectuat corect, chiar în timpul cît submarinul naviga la mare adîncime şi presa franceză a scos un titlu de senzaţie: Militarii americani au pătruns tainele puterii spirituale.

În tot timpul regimului totalitar din URSS doctorul Vasiliev a efectuat cercetări aprofundate asupra percepţiei extrasenzoriale, dar acestea nu au putut fi date publicităţii, datorită caracterului profund ateu al regimului care nu admitea nici un fel de aluzie la spirit.

Doctorul Vasiliev, membru corespondent al academiei medicale a URSS, titular al catedrei de psihologie a universităţii din Leningrad, a declarat că descoperirea energiei constituită din percepţia extrasenzorială va avea aceeaşi importanţă ca şi energia nucleară. El a condus primul laborator de percepţie extrasenzorială din lume subvenţionat de stat. Astăzi în Rusia, sînt peste 20 de centre, care studiază fenomenul numit paranormal.

Biologul Naumov a condus serviciul tehnic de parapsihologie dintr-un laborator special ce depinde de departamentul de fizică din colegiul de stat de inginerie din Moscova. Crearea acestui laborator a fost patronată de oameni de ştiinţă ruşi: Dr. Terledki, titularul unei catedre de fizică din cadrul universităţii din Moscova, Dr. E. Sitscovski, de la academia de ştiinţe sociale, Dr. Pavel Oscepkov, preşedintele institutului de inginerie.

Puţin timp înainte de moartea episcopului James Piko, acesta scria în "Psychis": "studiul exprienţelor senzaţiei extrasenzoriale în faza actuală a lărgit considerabil viziunea mea asupra

puterii omului, am convingerea că un mister pluteşte peste tot în ceea ce se petrece între doi indivizi, dincolo de cuvintele ce se schimbă între ei, dintre acţiunile şi legăturile lor. Unele fenomene amintesc de undele radio, tot restul ţine de o cauză a cărei existenţă o bănuim greu".

Universul conţine mult mai multe linii de forţă decît cele imaginate. Ruşii sînt la curent cu clarvăzătoarea Jeane Dixon din Washington, cu Gerald Croiset, faimosul senzitiv olandez, care a ajutat poliţia în depistarea criminalilor, cît şi cu americanul Red Serios, care este capabil să fixeze pe un film imagina unui imobil situat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic. Şi ruşii au reuşit să facă fotografia gîndurilor.

Fenomenul de manifestare al spiritului, este cercetat şi de mulţi americani printre care doctorul J.B.Rhine, care lucrează la fundaţia pentru cercetări asupra omului, el este cel mai celebru dintre parapsihologii americani.

Ruşii au făcut multe cercetări, cu Nely Mihailova, care a fost un medium dotat pentru psihochinezie, ea avea posibilitatea de a deplasa obiectele prin intermediul forţei sale mintale. Cînd Mihailova avea nevoie de un obiect oarecare, era suficient să-şi fixeze privirea pe el şi obiectul începea să alunece în direcţia sa. Ea făcea să se deplasaze paharele cu vin fără a le atinge, cilindri de aluminiu, mese şi căni de apă.

Se cunosc experienţele de telepatie între Moscova şi Siberia, cu Nikolaev şi Kamenscki. După efectuarea seriei complete de experienţe asupra telepatiei, dr. Kogan s-a gîndit dacă ar putea găsi metode fizice care să fi aplicate în telepatie. Particulele subatomice rămîn invizibile dar pot fi dezvăluite prin urmele lăsate de ele, într-o cameră de ionizare. Telepatia nu este vizibilă ca fenomen dar poate se vor descoperi urme în

momentul în care atinge creierul. Astfel dr. Kogan a pus la punct un echipament encefalografic, pentru a înregistra undele cerebrale şi o nouă metodă matematică pentru a analiza urmele lăsate pe curbele înregistrate.

La experienţele pe telepaţii Nikolaev şi Kamenscki, alături de dr. Kogan au luat parte dr. Lutia Pavlova, electrofiziolog la departamentul de psihologie a muncii, de la universitatea din Leningrad, şi matematicianul Ghenadi Serghiev de la laboratorul A A UTOMSKI, aflat sub controlul armatei. Lui Nikolaev, aşezat într-un scaun, aflat într-o cameră izolată fonic şi electric, i-au fost aplicate pe corp multe fire conectate la diverse aparate şi instrumente de măsură. Se urmărea respiraţia, pulsul, mişcarea ochilor, activitatea musculară şi, cel mai important, activitatea cerebrală. Nikolaev a declarat că trebuie să fie complet destins, dar atent în timpul experienţei telepatice.

În timpul acestei perioade, electroencefalograma înregistrează undele rezultate de tip alfa, caracteristice stării de repaus.

El nu era anunţat asupra momentului cînd Kamenscki începea să-i transmită mesajul telepatic şi nici cînd experienţa s-a terminat. Aparatura a fost pusă în funcţiune şi oamenii de ştiinţă aşteptau. În acest timp la Moscova, închis într-o cameră, Kamenscki a început transmisia telepatică. Trei secunde mai tîrziu în camera de la Leningrad, traseul curbelor cerebrale ale lui Nikolaev s-a modificat. Dr. Serghiev a pus la punct metode statistice şi matematice precise, pentru a analiza curbele trasate de electroencefalograf, ceea ce a permis specialiştilor în parapsihologie să capteze traseele telepatice care ating creierul.

Ce se petrecea în creierul lui Nikolaev în timpul experienţelor telepatice? Dr. Pavlova a rezumat astfel seria înregistrărilor în electroencefalograme. În timpul testelor la distanţă mare,

care au avut loc între Kamenscki şi Nicolaev, închişi fiecare într-o cameră blindată se detectează o sporire a activităţii cerebrale, care apare între 1 şi 5 secunde după începerea transmisiei telepatice.

S-a detectat întotdeauna fenomenul cu 5 secunde mai înainte ca Nikolaev să fie conştient de recepţionarea unui mesaj telepatic. Cînd Nikolaev era pe punctul de a-şi da seama de mesaj, activitatea creierului a devenit repede specifică şi undele s-au propagat repede în regiunea posterioară şi superficială ale creierului. Traseul specific rămînea vizibil pe curba de înregistrare şi un anumit timp după sfîrşitul transmisiei. Telepatia în creier pare să se deplaseze într-o direcţie specifică. Localizarea precisă depinde de natura mesajului transmis, activitatea cerebrală a lui Nikolaev pare să fie localizată în regiunea occipitală, care este în mod normal zona percepţiei vizuale, atunci cînd i se transmite un mesaj vizual, şi în regiunea temporală zona de percepţie auditivă atunci cînd i se transmit telepatic, sunete. Dr. Pavlova a observat că este extrem de important pentru percipient să fie într-o stare de repaus, emoţiile, stările de spirit şe reflectă în activitatea electrică a creierului.

Un creier uman, prin mesaj telepatic poate să-şi impună ritmul său unui creier străin. Oamenii sovietici, care studiază fenomenul paranormal, au observat că prin intermediul proceselor psihice se pot declanşa la un alt individ, în mod telepatic, boli psihice sau chiar organice, acţionînd asupra subconştientului lor, ei au explorat astfel posibilităţile impunerii biologice prin telepatie.

În America, Dr. Thomas Duane, şeful serviciului oftalmologic la Jefferson Medical College din Philadelphia şi colegul său Dr. Thomas Behrendt, au studiat telepatia fizică, ei au arătat că undele Alfa tipice stării de repaus, apărute la unul din

gemeni, poate să provoace de la distanţă, aparţia aceluiaşi traseu electroencefalografic la celălalt geamăn.

În Rusia, există un exemplu celebru de transmitere telepatică a neliniştii psihice şi fizice survenite între copii şi părinţi. Mihail Lomonosov, copilul precoce din secolul XIX, născut într-o familie de ţărani, care a devenit unul dintre savanţii cei mai de seamă ai ţării, cel care a pus baza universităţii din Moscova, într-o noapte l-a visat pe tatăl său care era pescar. El l-a văzut în vis pe tatăl său luptându-se pe mare cu furtuna, valurile îl împingeau cu vasul de pescuit spre o insulă pustie din Arctica, visătorul a văzut naufragiul. La trezire, era convins că tatăl său se găsea în pericol de moarte şi a încercat să comunice cu el. În momentul visului Mihail Lomonosov se întorcea dintr-o călătorie din Germania. La întoarcerea sa la Petersburg, l-a găsit pe fratele său, care i-a comunicat că de 4 zile nu a mai primit nici o veste de la tatăl lor. Lomonosov a dezvăluit visul său pescarilor din satul său natal şi le-a cerut să plece în căutarea insulei pe care o văzuse în vis. El era convins că ajutorul va sosi prea târziu, dar voia ca tatăl său să fie înmormântat potrivit tradiţiei. Pescarii au plecat şi au găsit vasul naufragiat şi au îngropat corpul tatălui lui Lomonosov, aşa cum le ceruse acesta.

Mulţi ani mai târziu, Bernard Kajinski a semnalat o legătură între percepţia telepatică şi simptomele corporale. Astfel, o femeie a simţit dureri violente în stomac la 2.000 km de locul unde se afla fiul ei, care suporta în acel moment o operaţie chirurgicală la stomac, despre care mama sa nu ştia.

În capitolul dedicat magiei, am spus că prin mesaj telepatic se pot transmite subconştientului unui individ boli psihice sau organice, subconştientul interceptând mesajul şi reacţionând într-un mod conform acestuia. Iată un exemplu, cercetat de para-

psihologi ruşi, într-o serie de experienţe între Kamenskhi care de data aceasta era receptor şi Alexandru Monin, care era transmiţător. După cîteva momente, Monin transmite încărcături violente de emoţii, el se concentră pentru a transmite o senzaţie de nelinişte ca şi cînd s-ar sufoca, apoi el imagina un violent atac de astm, şi apoi o criză de inimă. În timpul altor şedinţe el a încercat să transmită impresia că primeşte lovituri puternice în cap.

De fiecare dată, Monin transmitea în 9 reprize acelaşi mesaj telepatic. Kamenscki aflat într-o cameră izolată, recepţiona emoţiile şi toate simptomele transmise într-un procentaj de 80% din numărul experienţelor făcute. Acelaşi lucru l-a remarcat echipa Naumov, Serghiev, Pavlova, care a observat că traseele obţinute prin encefalogramă, erau diferenţiate după mesajul telepatic afectiv ce se transmitea. În situaţia cînd se transmiteau mesaje depresive, acestea modificau traseele normale ale creierului şi provocau o serie de unde cerebrale lente de tip Delta şi Teta, caracteristice stării de oboseală cerebrală. Potrivit celor arătate de ei se resimţeau conştient senzaţiile corporale supărătoare însoţite de migrene violente.

În cazul că se trasmiteau mesaje telepatice agreabile (senzaţie de calm şi optimism) electroencefalograma revine la traseul normal după o pauză de 1/3 minute. Aceeaşi posibilitate de a se transmite prin mesaj telepatic boli psihice sau organice, au constatat-o şi oamenii de ştiinţă americani în frunte cu Berthold Schwartz, neurolog la New Jersey, psihiatru şi scriitor în mai mult de 500 de cazuri.

Oamenii de ştiinţă ruşi şi americani, au ajuns la concluzia că spiritul (gîndirea) influenţează cu adevărat corpul de la distanţă, că există un sistem de comunicare inconştientă între indivizi, că este posibil să influenţăm pe cineva în orice mo-

ment fără ca acesta să fie conştient, precum şi că oricine ne poate influenţa pe noi, fără ştirea noastră.

Dr. Kapita, părintele bombei atomice sovietice, Dr. Naumov, profesorul Mikulin, Dr. Sitkovski, au declarat că facultăţile extrasenzoriale ale mediumului de telechinezie, Nely Mihailova nu au nimic comun cu misticismul. Cînd o persoană gîndeşte, ea iradiază, emană energie, şi această energie pare să fie mai puternică la unele persoane aşa cum este cazul lui Mihailova. Dr. Guliaev şi echipa sa de cercetători au putut detecta şi înregistra aură umană, a animalelor şi a insectelor. Această aură constă dintr-un cîmp electric complex care învăluie corpul ca un fel de "dublură".

Dr. Harol Burr, profesor de anatomie la universitatea din Yale, a stabilit încă din 1935, că materia vie, de la grăunte pînă la om este impregnată şi influenţată de cîmpuri electrodinamice. Învelişul electric care înconjoară corpul uman poate fi considerat ca un mulaj electronic. În măsura în care celulele corpului se reînnoiesc, acest cîmp de forţă veghează ca noile ţesuturi să adopte contururile convenabile.

Dr. Leord Ravitz, neuropsihiatru la universitatea din Yale, a descoperit că spiritul putea să acţioneze asupra acestui cîmp de forţă care înconjoară corpul. Măsurînd intensitatea acestui cîmp electromagnetic la nivelul pielii, dr. Ravitz a reuşit să descopere care era starea de spirit a unui individ aflat în profundă stare de hipnoză. Spiritul poate să influenţeze direct acest înveliş energetic în care pluteşte corpul. Serghiev a pus la punct un dispozitiv care în-registra cîmpul electromagnetic de la distanţă de 1 metru de corpul uman fără a fi în contact direct cu el. El a descoperit astfel că cîmpul de forţă prezintă o intensitate egală cu numai o zecime din cea a cîmpului magnetic terestru, care este de 0,6 gauss. În jurul mediumului de telechi-

nezie al lui Nely Mihailova, intensitatea cîmpului magnetic era mult mai mare. El spune că cea mai mare parte a indivizilor produc în partea posterioară a creierului un curent electric de un voltaj de 3-4 ori superior cîmpului produs în zona frontală. La Nely Mihailova curentul electric din regiunea occipitală era de 50 de ori mai mare decît cel produs în partea frontală. Bineînţeles, această activitate electrică rămîne în toate cazurile atît de slabă încît trebuie amplificată de 4.000.000 de ori pentru a putea fi înregistrată şi observată.

Serghiev a descoperit această conformaţie a creierului la circa 7% din totalul subiecţilor pe care i-a supus măsurătorilor. El deduce că acest voltaj anormal reprezintă un indiciu favorabil pentru a identifica indivizii dotaţi cu facultăţi parapsihologice. Astfel vibraţiile cîmpului de forţă care înconjoară corpul acţionează ca un magnet, acţiunea spiritului asupra materiei devine o realitate, ca şi acţiunea spiritului asupra liniilor de forţă.

Acest cîmp de forţă vibratoric reprezintă mecanismul prin intermediul căruia spiritul uman este capabil să producă fenomenul paranormal. Mediumurile aflate în transă profundă din toată lumea, fără a avea o legătură unele cu altele, au spus că percep nişte vibraţii, ei explicau că corpul uman este compus dintr-un corp energetic, sau cîmp care intră în vibraţie. Dacă frecvenţa vibraţiilor acestui cîmp este accelerată, atunci energia sau informaţia provenită de la o altă dimensiune poate să ne fie relevată.

Dr. Serghiev a reuşit să înregistreze cîmpul de forţă electromagnetică la o distanţă de 4 m de un mort. Curbele înregistrate de detector de la cadavru erau asemănătoare traseului înregistrat de acelaşi aparat, în momentul cînd Mihailova deplasa de la distanţă obiectele. Dr. Rejdak a tras concluzia că prin voinţă se poate dirija energia într-o direcţie sau alta, el a

executat şi un alt test: a umplut un glob de sticlă cu fum de ţigară pe care l-a întors şi l-a pus pe masă înaintea mediumului de telechinezie. De la distanţă, acesta prin învelişul de sticlă, tăie norul de fum, ca şi cum ar fi fost vorba despre o materie solidă care efectua acest lucru. În urma acestei experienţe, Mihailova era foarte extenuată, se mişca greu, era palidă şi trasă, pierduse aproape 2 kg. din greutate în decurs de o jumătate de oră, avea dureri de braţe şi de picioare, îşi pierduse simţul gustului, nu putea să-şi coordoneze mişcările şi avea ameţeli. Mihailova putea să acţioneze şi asupra moleculelor chimice, ea putea să provoace apariţia unei imagini pe hîrtie fotosensibilă, acţionînd asupra nitratului de argint dintr-o emulsie fotografică.

Această energie, pare însă a avea o altă natură nu electromagnetică, ca este dirijată de forţele mintale, de puterea gîndului, a spiritului. Spiritul provoacă vibraţiile cîmpurilor electromagnetice care înconjoară corpul uman.

Un vestit medium de telechinezie a fost Mattew Manning, acesta putea ridica o pernă cu gîndul care pluta prin cameră, putea ridica un pat, pînă la înălţimea de 30 cm, şifonierul se mişcă făcînd paşi ca şi cînd cineva îl ridica cu mîinile, tăblourile ieşeau din cui şi dansau prin aer. Toate acestea le făcea prin concentrarea vederii sale. Cercetări asupra acestui caz au fost făcute de biologul şi matematicianul Dr. George Owen din Cambridge, precum şi de alţi cercetători de la Institutul din Toronto (Canada).

S-a putut constata că sediul acestor fenomene de telechinezie este în zona paleocncefală, deci în zonele subcorticale unde este localizat subconştientul. Aşa cum am descris, subconştientul este sediul spiritului nostru. Prin forţa psihică, se trecază din corpul eteric al organismului, o pîrghie invizibilă,

ce mişcă toate aceste obiecte. S-a constatat că în urma acestor fenomene, corpul mediumului scade în greutate uneori cu cîteva kilograme. Acelaşi fenomen se întîmplă şi cu mediumurile de materializare, cînd se formează fantomele materializate. Mediumul de materializare scade în greutate, cu exact greutatea pe care o cîntăreşte fantoma. Acelaşi fenomen de scădere a greutăţii corpului, o prezintă şi mediumii de levitaţie în experienţele de levitaţie.

TIMPUL, O NOUĂ DIMENSIUNE A SPIRITULUI

TIMPUL, SPUNE NIKOLAI KOZIREV, este o formă de energie, trebuie să studiem proprietăţile timpului dacă vrem să descoperim ce forţă este răspunzătoare de fenomenul vieţii pe pământ. Cum se face că în telepatie o idee poate fi transmisă în mod instantaneu la creierul altei persoane, chiar dacă aceasta din urmă se găseşte la celălalt capăt al lumii? După 17 ani de cercetări, dr. Kozirev consideră că a descoperit această energie, aparatele sale au înregistrat curbele produse de o formă de energie necunoscută. Aflată în paralel cu efectele activităţii chimice şi mecanice deja cunoscute, el numeşte această energie timp. Timpul este elementul cel mai important şi cel mai enigmatic din univers, el nu se propagă precum undele luminoase, el se manifestă peste tot în mod instantaneu. Toate modificările proprietăţilor unui fragment de timp se manifestă uneori instantaneu, chiar dacă timpul este omniprezent. Este timpul care ne leagă de alţii şi care leagă toate lucrurile din univers, el posedă anumite proprietăţi care pot fi studiate în laboratoare. El posedă o densitate mai mare în apropierea destinaţiei unei acţiuni şi mai slabă aproape de autorul acestuia. Timpul este cel care stă la baza fenomenului de telechinezie, ca un proces în care materia acţionează materia, dar mai ales unde spiritul afectează

materia. Gîndul afectează densitatea timpului, telepatia depinde întotdeauna de densitatea timpului, acesta trebuie să fie slab în preajma agentului transmiţător şi mai dens în preajma percipientului. Dr. Kozirev a descoperit că timpul desfăşoară o structură de curent sau de flux. Potrivit părerii lui lumea noastră este orientată spre stînga şi posedă un curent temporal pozitiv, aşa cum este energia universului nostru. Dacă timpul este un curent, el posedă un anumit debit, atunci cînd debitul temporal este modificat în interiorul unui corp, acesta devine mai uşor, ceea ce explică levitaţia şi somnambulismul. Se ştie că somnambulul cu ochii închişi sau deschişi, dar fără a avea o vedere fizică, se urcă pe blocuri oricît de înalte ar fi, alunecînd în sus ca şi cînd ar fi tras de un resort, mergînd pe streaşina casei fără a-şi pierde echilibrul şi fără a cădea. După părerea lui Kozirev, toate facultăţile mediumnităţii provin din timp. Este posibil ca toate reacţiile care au loc în sistemele fizice ce compun universul să constituie de fapt sursele de energie care alimentează curentul temporal, care la rîndul său va acţiona asupra acestor sisteme fizice.

După părerea lui, soarele şi sferele îşi extrag energia din timp, timpul este orientat într-un singur sens, adică din trecut spre viitor. Timpul conţine toată suma de evenimente care nu au fost însă explorate, el uneşte toate forţele naturii intervenind în tot ceea ce se produce în universul nostru.

Americanul Charles Musses scrie în prefaţa la lucrarea lui Jeroma Rothstein, intitulată "Comunicare, organizare şi ştiinţă" că timpul ar fi ultima structură a producerii de energie. Energia produsă de timp se prezintă sub forma unor vibraţii sau oscilaţii. Timpul ar reprezenta a cincea formă de existenţă a materiei, aceea prin care se manifestă puterea spiritului, ar putea fi particule de neutrino, care neavînd nici masă nici sarcină

electrică şi nici sarcină magnetică, nu este nici atrasă nici respinsă, ca poate traversa orice corp material ca prin vid, asupra ei gravitatea neavînd nici o acţiune, ar putea fi o combinaţie între materie şi antimaterie, între pozitroni şi neutroni, în timp ce pozitronii s-ar deplasa înapoi, materia s-ar deplasa în viitor.

Profesorul N. Kobosev ajunge la concluzia că mecanismul gîndirii nu se poate realiza la nivel atomic şi molecular, ci trebuie mers pînă la nivelul particulelor elementare din nucleul atomului. La aceeaşi concluzie a ajuns şi Arthur Koesler precum şi Wolfgan Pauli, care încă din 1930 a prezis existenţa unei particule cu proprietăţi deosebite, numite neutrino. Miliarde de neutrino, venite din soare, stele sau chiar alte galaxii străbat prin craniul şi creierul nostru întocmai ca prin vid.

Cîmpurile de forţă cu care acţionează omul sînt corelate de factori astronomici. Fizicianul Konstantin Kobuizev, de la universitatea din Moscova, a constatat o strînsă legătură între aceste cîmpuri de forţă ale omului şi influenţa periodică a soarelui asupra pămîntului. Acelaşi lucru l-a constatat şi precursorul biologiei cosmice dr. A. L. Chijevski. Există o corelaţie între activităţile solare şi marile epidemii terestre inclusiv invaziile de lăcuste şi rozătoare. Semnificativ este că de asemenea, există o corelaţie între aceste cicluri şi marile migraţii umane, războaie şi revoluţii. Activitatea solară trece prin cicluri de 1, 11, 35 şi 48 de ani, cînd în urma exploziilor solare se produce o erupţie de plasmă fierbinte şi poate şi o altă formă de energie. În timpul anilor cu puternică activitate solară se produc furtuni magnetice care pot întrerupe comunicaţiile electronice sau să crească numărul de sinucideri, psihoze, accidente rutiere şi crize cardiace mortale.

Anii de activitate solară redusă coincid cu altfel de epidemii: difterie şi tuberculoză pulmonară. Aceleaşi fenomene au mai observat profesorul american Cecil Mali care a constatat că ciclul solar de 11,5 ani are o influenţă asupra fenomenelor meteorologice, creşterii vegetalelor şi producţiei industriale.

Leonid Ravith şi cercetătorul francez Michel Gauguelin, au constatat că fazele lunii, poziţia soarelui, radiaţiile cosmice, razele gamma, petele solare, precum şi toate celelalte modificări ale cîmpului magnetic terestru, acţionează asupra cîmpurilor de forţă care înconjoară corpul uman. Toate acestea stau la baza evoluţiei ciclice a bioritmurilor. Se cunoaşte că omul are un maxim de activitate fizică ce apare ciclic la 23 de zile, un maxim de activitate afectivă la 28 de zile şi un maxim de activitate intelectuală la 33 de zile.

Toţi atomii sînt alcătuiţi din trei particule de masă: protoni, neutroni şi electroni şi a patra particulă fără masă numită foton, care reprezintă unitatea de radiaţie electromagnetică. Din toate aceste particule, numai neutronii se dezintegrează spontan, transformîndu-se într-un proton, un electron şi o nouă particulă fără masă, numită neutrino. Acest element este stabil ca şi protonii şi electronii. Există cîte o antimaterie pentru fiecare din aceste particule, cu masă egală cu sarcină opusă. Radiaţia cosmică conţine protoni şi particule de masă a căror origine nu a fost încă elucidată. În drumul său spre pămînt, radiaţia cosmică face un dans al creaţiei şi distrugerii transformîndu-se într-o ploaie de diferite particule şi este treptat absorbită pe măsură ce pătrunde în atmosferă, dansul acesta simbolizează ritmul etern al vieţii şi al morţii şi se desfăşoară în cicluri nesfîrşite aşa cum mistica orientală şi-a imaginat dansul zeului hindus Shiva, acest dans reprezintă dansul materiei subatomice la nivelul întregului cosmos.

VIZIUNEA EXTRARETINIANĂ SAU VIZIUNEA SPIRITUALĂ

ÎN ORAŞUL NIJNI TAGIL din munţii Urali, la începutul anilor 60, trăia o tînără de 22 de ani care se numea Rosa Kuleschova. Într-o zi a remarcat că poate să vadă lumina, să distingă culorile şi imaginile şi să citească fără ajutorul ochilor ci cu ajutorul degetelor. Doctorul său, Iosif Goldemberg, a făcut multe experienţe cu ea: el a legat-o la ochi şi aceasta plimbînd degetele asupra unei coli de hîrtie, a indicat exact culorile verde, roşu, albastru, oranj etc.

După aceea el a aşezat un ziar sub degetele Rosei şi aceasta a citit textul din ziar la fel ca şi cu ochii deschişi.

Cercetări cu Rosa Kuleschova au fost făcute apoi în laboratorul universităţii din Moscova şi la Sverdlovsk de o echipă de cercetători condusă de neurologul dr. Shaeffer.

Aceştia au aşezat-o înapoia unui panou de carton şi i-au acoperit ochii. În ciuda acestor măsuri de precauţie, ea a fost capabilă să deosebească culorile şi să citească ziarul. S-a crezut că ea reuşea să descifreze culorile datorită variaţiilor de temperatură ale acestora ştiind că negrul, albastrul şi culorile spectrului solar absorb sau emit o anumită cantitate de căldură. În acest sens dr. Shaeffer, s-a hotărît să încălzească plăcuţele cu culori numite reci (movul şi albastrul) şi să ră-

cească celelalte piinci cu culori calde (roşu) dar experienţa nu a modificat cu nimic capacitatea vederii spirituale a acesteia.

În perioada anilor 1950 psihologul A. N. Leontiev prin sugestie posthipnotică, hipnotizînd un pacient la spitalul de psihiatrie Polotsk, i-a cerut acestuia să citească ziarul Pravda cu ajutorul mîinilor. Acesta reuşea perfect acest lucru, chiar dacă deasupra ziarului era pusă o coală de hîrtie. În tot acest timp ochii îi erau închişi. Toate aceste experienţe confirmă posibilitatea vederii spirituale de care am vorbit în cuprinsul cărţii, ce are la bază fenomenul desprinderii corpului astral de cel fizic, aşa cum se întîmplă şi cu percipientul din telpatie, care vede obiecte de la mare distanţă, de acolo de unde transmite transmiţătorul, dar pe care acesta nu le vede, ele fiind de nevăzut cu privirea fizică.

RADIESTEZIE

ARTA RADIESTEZIEI sau sensibilitatea radiaţiei este cunoscută cu peste 7.000 de ani în urmă. Această metodă se aplică în cercetarea şi descoperirea anumitor lucruri, de la zăcăminte naturale pînă la comori ascunse. Legendele populare vorbesc despre puterile extraordinare ale vrăjitorilor, care cu ajutorul acestei baghete erau capabili să descopere asasini şi hoţi ascunşi. Ei foloseau în acest scop fie bagheta radiestezică fie nişte cărţi cu antene. Regii din China, cum este cazul lui King Yu (anul 2200 î.e.n.) sînt reprezentaţi ţinînd în mînă o astfel de baghetă. Cu ea se pot descoperi cursuri de ape subterane, depozite minerale, cabluri subterane, canalizări subterane. Experienţe de acest fel au fost făcute de prof. Bogomolev împreună cu dr. Tareev şi dr. Simonov, care s-au convins că radiestezia este reală şi nu are nimic comun cu autosugestia. Forţa ce acţionează asupra baghetei printr-o tracţiune invizibilă, poate atinge între 100 şi 1.000 gr/cm, nici o izolaţie nu se poate opune acestei radiaţii.

Sokevanov a căutat să realizeze o apropiere între magnetism şi radiestezie, el a fixat electrozi pe partea din spate a capului operatorilor şi a constatat că în acest caz numărul de revoluţii ale baghetei nu se reduceau ci dimpotrivă, la o distanţă de circa 20 de metri bagheta se îndrepta brusc în direcţia zonei în cauză. Descoperirile sovietice converg cu cercetările efec-

tuate în Germania şi Ţările de Jos. În cazul în care un radiestezist constată o reacţie a baghetei, înseamnă că întregul său corp reacţionează, se pare că aici intra în acţiune al şaselea simţ. Profesorul J. Walther din Halle a observat o creştere a tensiunii arteriale la căutătorul care se află deasupra unui zăcământ de minereu sau al unui curs de apă subterană. Se ajunge la concluzia că există cîmpuri de forţă a căror natură nu este încă cunoscută.

În perioada anilor 1930, guvernul Columbiei a însărcinat o descoperitoare australiană, Evelin Penrose să localizeze zăcămintele de petrol şi minereuri aflate pe teritoriul Columbiei. Descoperirile sale au coincis exact cu rapoartele experţilor şi geologilor. Cercetările par să indice că descoperitorul face dovada descoperirilor sale la nivelul subconştientului. În Franţa poliţia l-a folosit pe Jean Aymar în descoperirea criminalilor, acesta folosindu-se de o astfel de baghetă. Procurorul din Lyon scrie în raportul său că acesta intrînd în pivniţa unde se săvîrşise crima, s-a manifestat printr-o puternică agitaţie, a început să tremure, pulsul i s-a accelerat, iar bagheta lui s-a îndreptat spre locul unde se aflau cadavrele. Reglînd bagheta, el a început să urmărească evoluţia acesteia, în drumul său el a indicat locurile unde se opriseră hoţii, unde au dormit şi unde au mîncat. Timp de secole, mediumii au afirmat că prin intermediul voinţei este posibil să despartă corpul astral de corpul fizic. În timpul perioadei de transă sau sub efectul unor medicamente halucinogene se ajunge ca corpul astral să se separe de corpul fizic. Dr. Charles Tart de la universitatea din Carolina de Sud a efectuat numeroase experienţe asupra deplasărilor extracorporale ale corpului astral. Acelaşi fenomen l-a studiat Harold Scherman scriitor telepat şi director al fundaţiei de cercetări parapsihologice din Arkansas. El afirmă că în mo-

mentul morţii, corpul astral, energetic se separă de corpul fizic. Mediumii afirmă corpul eteric sau corpul de energie care impregnează corpul fizic, este replică a acestuia din urmă. Murind, nu facem decît să părăsim corpul nostru fizic, pentru a continua existenţa sub forma unui corp de energie.

Încetul cu încetul, în timp ce corpul fizic moare, pot fi observate scîntei şi fulgere, care provin din corpul bioplasmei ieşind în spaţiu, ridicîndu-se în eter apoi dispărînd.

Dr. Bernard Grad de la universitatea Mc. Gill din Montreal a reuşit să arate că dacă o persoană dotată cu capacităţi parapsihologice pune mîinile pe o sticlă cu apă închisă ermetic şi dacă se toarnă această apă peste seminţele de orez plantele rezultate erau mult mai dezvoltate decît acelea care nu au suferit nici un tratament. Dacă un bolnav suferind de depresiune psihică punea mîinile pe sticlă, după care apa era turnată pe plante, creşterea acestora înceta. Corpul vital face legătura între corpul fizic şi spirit. În radiestezie, corpul nostru eteric este influenţat de corpul eteric al zăcămintelor şi cursurilor de ape subterane şi aceste informaţii sînt transmise subconştientului nostru, adică spiritului nostru.

Potrivit concepţiei chineze, corpul uman este străbătut de două tipuri de energie: energia electrică şi energia vitală.

Energia vitală diferă de energia electrică, ea are un pol pozitiv şi unul negativ, această bipolaritate ar putea sta la originea celor două culori fundamentale, roşu şi albastru, care pot fi observate pe electronografiile făcute fiinţelor vii.

Lucrările realizate de laboratorul Delawarr din Oxford, au confirmat existenţa dublului vital al omului, lucrările au fost făcute de George şi Marjorie.

Abatele Paramelle din Saint Jean de Lespinasse a indicat cu exactitate pe o perioadă de 25 de ani, peste 10.000 de locuri precise cu izvoare de apă, cu ajutorul baghetei magice.

Maiorul Pogson a descoperit cu ajutorul baghetei magice în India, în timpul unui an, 76 de izvoare de apă. Unul dintre ei da următoarea explicaţie: se ia o nuia de alun sau de nuc, cu coaja ei, care să aibă la un capăt o bifurcaţie în formă de V. Această nuia se ţine sus puţin îndoită cu palma privind în sus în aer, parcurgînd astfel terenul şi lovind din cînd în cînd cu talpa piciorului pe pămînt, fără însă ca tocul pantofului să părăsească, pămîntul, cînd se găseşte deasupra unui izvor de apă, nuiaua se îndoaie.

În fenomenul de levitaţie mediumii care posedă această mediumnitate, pot pluti în aer ridicîndu-se de la pămînt împotriva gravitaţiei. Aceasta se datoreşte energiei ce intră în alcătuirea spiritului.

Isus Hristos, se cunoaşte din evanghelii, că a mers pe apă.

Alţi mediumi de levitaţie au fost: fachirul Kovindassami, de asemeni Home, Stenton Moses, Eusapia Paladino.

În 1977 în holul hotelului din Seelisberg în Elveţia au fost prezenţi mai mulţi yoghini care au făcut demonstraţii privind levitaţia. Ei s-au ridicat de la pămînt şi au plutit în aer.

Sovieticul Dokoloskov a asistat personal cu ocazia unui seminar internaţional al yoghinilor, ce a avut loc în anul 1968 la Bombay în India, la experienţe de levitaţie cînd yoghinii în poziţie orizontală s-au înălţat la aproximativ 50 cm de sol plutind în aer. Acelaşi fenomen a fost observat de profesorul G. Lazarov pe yoghinul Djad tot la Bombay.

CUVÎNT DE ÎNCHEIERE

MESAJUL ACESTI CĂRŢI este acela de a da o nouă viziune asupra vieţii noastre. Poate fi greu pentru tînăra generaţie care timp de 50 de ani nu a avut posibilitatea să se informeze decît din teoria marxist-dialectică asupra lumii.

După mulţi ani, această carte readuce noţiunea de spirit şi de reincarnare şi de aceea va fi primită poate cu oarecare nedumerire, dar din toate capitolele pe care le-am descris consider că aţi găsit suficiente argumente că existenţa noastră nu poate avea la bază teoria evoluţionistă asupra materiei care nu poate explica toate fenomenele vieţii.

Oricît s-ar strădui diferite teorii materialiste să găsească o explicaţie asupra originii vieţii, ele nu au reuşit să ne convingă: fie ca a biochimistului rus Oparin şi biologului englez J. Haldane, care susţin teza sintezei abiogene, a compuşilor organici, biotici, intr-o atmosferă primitivă reducătoare nici teoria microstructurilor chimice organizate, descoperite de A. Herera, şi numite de acesta sulfobii, sau microsferule proteinoidice obţinute la 175 grade din aminoacizi de către Fox şi echipa sa, sau alte teorii ca aceea a selecţiei naturale la nivel de specie chimică moleculară a lui Eiden, sau teoria apariţiei vieţii la "recif" aparţinînd unor specialişti precum Grand şi Alburn şi multe altele, ele nu au reuşit să obţină materie vie din substanţă moartă. Pînă cînd această relizare nu va fi împlinită, nici o teorie

materialistă nu va fi credibilă. Am arătat în continuare că teoria evoluţionistă care părea că şi-a găsit un mare susţinător în selecţia naturală a lui Charles Darwin, nu poate explica absenţa formelor intermediare ale trecerii dintr-o specie în alta. Absenţa formelor intermediare din fosile, duce la concluzia că apariţia speciilor nu s-a făcut gradat, ci din contră, în salturi, de la o specie se face un salt uriaş la o altă specie, iar formele speciei vechi cu apariţia unor noi organe care s-o facă mai aptă pentru viaţă, lipsesc cu desăvîrşire.

Instinctul păsărilor nu are nimic comun cu selecţia naturală şi nici cu reflexele condiţionate. Noii născuţi din lumea păsărilor poartă undeva înscrise în memoria lor experienţe de viaţă pe care acestea nu le-au avut încă. Unde sînt ele înscrise, prin ce le sînt transmise de îndată ce codul genetic înscris în acidul dezoxiribonucleic nu are nimic de-a face cu aceste instincte. Recunoscînd misterul instinctului la păsări, însuşi Charles Darwin a fost pus în dificultate cu explicaţia sa asupra evoluţiei speciilor, spunînd că totuşi o forţă divină ar fi creat o specie sau mai multe la începutul existenţei şi că din acestea s-ar fi produs ulterior alte specii.

Structura ochiului cu complexitatea lui, nu a putut fi explicată de evoluţionişti, cu atît mai mult structura creierului uman, şi cablajul său, din care noi folosim numai 4% din capacitatea lui. Dar ce să mai vorbim de complexitatea sistemului solar şi al universului în general? David Hume privind felul cum a fost construită lumea, aduce următorul argument în favoarea existenţei lui Dumnezeu: "Priviţi lumea înconjurătoare, contemplaţi-o pe toată şi fiecare parte a ei, vedeţi că nu-i nimic altceva decît o maşinărie grandioasă, cuprinzînd un număr infinit de maşinării mai mici, chiar şi în părţile lor cele mai mărunte toate acestea se potrivesc unele cu altele, cu o precizie

ce provoacă admiraţia tuturor celor care le-au contemplat vreodată.

Stranie adaptare a mijloacelor din toată natura la scopuri, seamănă exact cu creaţia ingeniozităţii omeneşti, a ţelurilor omeneşti, a gîndirii, a învăţăturii şi inteligenţei umane, deşi le depăşeşte cu mult. Întrucît efectele se aseamănă între ele va trebui să deducem cu ajutorul tuturor regulilor analogiei, că şi cauzele sînt asemănătoare şi că autorul naturii este întrucîtva asemănător intelectului uman deşi posedă aptitudini mult mai mari, corespunzător măreţiei creaţiei înfăptuite", iar William Paley afirma: "Nu poate exista plan fără planificator inventator, ordine fără criterii, aranjament fără ceva capabil să-l întroneze, utilitate şi subordonare faţă de un scop, fără cineva care să conceapă scopul, mijloacele adecvate unei finalităţi, care să joace rolul şi să atingă scopul urmărit fără ca acesta din urmă să fi fost întrezărit vreodată sau fără ca mijloacele să fie bine alese. Stabilirea şi rînduirea etapelor, subordonarea mijloacelor faţă de scop, alegerea instrumentelor pentru acţiune, toate acestea implică existenţa inteligenţei şi a conştiinţei.

Toate aceste aspecte vin să susţină existenţa unui spirit divin, ca forţă creatoare unică, aflată în centrul universului care a creat lumea şi pămîntul".

Din capitolul privind existenţa omului, a naşterii şi a existenţei lui, am descris că în afara corpului nostru chimic, fizic sau carnal, care după moarte intră sub influenţa legilor termodinamice şi se transformă în substanţele chimice din care este compus, se mai află şi alte corpuri, cel eteric care formează matricea pe care creşte corpul fizic şi care dintr-o supoziţie cu mii de ani în urmă a devenit o realitate, el putînd fi pus în evidenţă astăzi prin electronografie, metodă prin care se poate fotografia existenţa "aurei" noastre. Aceasta reprezintă energie,

forţa care se opune entropiei, energia pe care se sprijină viaţa. El este cel ce animă mişcarea vibratorie, mişcarea Browniană din interiorul tuturor celulelor noastre, care dă energia necesară funcţionării tuturor organismelor celulare. Am spus că această forţă vitală este cea care menţine metabolismul celular şi care asigură reproducerea prin diviziune celulară. Datorită lui avem sentimente, durere, plăcere, simpatie sau antipatie. Dar dacă ar exista numai corp fizic şi corp eteric, viaţa noastră ar fi vegetativă, la fel ca la o plantă, am fi într-o stare de continuu somn, ne-ar lipsi starea de veghe şi conştiinţa noastră. Acestea le dau a treia componentă a corpului nostru şi anume corpul astral. Datorită lui, avem gînduri, memorie, imaginaţie şi voinţă, iar în mijlocul acestuia există "EUL" nostru, sinea noastră spirituală, ca o mică părticică din spiritul divin prin care avem cunoştinţă de adevărul absolut. Că spiritul nostru este cel ce poartă cu el memoria şi gîndurile noastre şi că el este nemuritor, nu moare o dată cu moartea noastră fizică, cred că v-am convins atunci cînd am vorbit despre fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic.

Că există o vedere spirituală şi un auz spiritual pentru care nu este nevoie de organele de simţ fizice, v-aţi putut convinge cînd aţi citit că un om în hipnoză, cu ochii închişi şi acoperiţi poate citi un ziar, chiar dacă acesta are deasupra lui un corp opac, sau dacă i se pune la ceafa lui el îl poate citi...

Subconştientul ar fi locul unde acţionează spiritul nostru. Dintre formaţiunile nervoase subcorticale, substanţa reticulară şi hipotalamusul, par a avea un rol determinant.

Persistenţa spiritului nostru după moarte o confirmă posibilitatea de a intra în legătură cu spiritul morţilor, prin intermediul unor oameni, numiţi mediumi. Că sînt într-adevăr spiritele lor, care ne dau diverse relaţii, este confirmat prin faptul

că informaţiile pe care aceştia ni le dau şi sînt complet necunoscute de mediumi sau de asistenţii din şedinţele de spiritism, verificate ulterior se dovedesc a fi riguros exacte. Admiţînd că spiritul, energia, a fost elementul primordial, cel care a făcut materia, această posibilitate a fost realizată prin fenomenul de materializare şi dematerializare. Aţi putut citi, cum prin intermediul unui medium de materializare s-a putut crea fantoma materializată în carne şi oase cu care se poate vorbi, pe care o putem palpa, pe care o putem fotografia, dar care întotdeauna ne spune că reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viaţă pămîntească, cu numele şi prenumele acestuia, cu adresa, cu părinţii şi alte date referitoare la perioada respectivă. Este fenomenul cel mai convingător că energia a creat materia.

Toate aspectele descrise ca fenomen paranormal, studiate de savanţi din toată lumea, vin să confirme existenţa spiritului, fie că este vorba de telepatie, telechinezie, profeţie, levitaţie, vedere extraretiniană, clarviziune, radiestezie etc.

Posibilitatea reîncanării, am mai spus-o într-un capitol separat, demonstrează clar că omul este supus nenumăratelor reîncarnări, fie ca bărbat, fie ca femeie.

După moarte, corpul astral mai rămîne unit cu corpul eteric o perioadă de timp, în acest timp există o amintire ce se stinge treptat despre viaţa pămîntească care a trecut, acest timp diferă de la om la om, el depinde de puterea cu care se leagă la un om corpul astral de corpul eteric, de influenţa primului asupra celui din urmă, este o stare care se aseamănă cu aceea în care omul ar vrea să doarmă, dar puterea sa lăuntrică îl menţine treaz. Cîtă vreme se poate menţine treaz, atîta timp durează după moarte amintirea vieţii ce s-a scurs, adică legătura cu corpul eteric. După moarte cînd corpul eteric se desface de

om, din el se mai păstrează ceva pentru întreaga evoluţie viitoare a omului pe care îl putem numi un "extract" sau o esenţă a acestuia. Acest "extract" conţine roadele vieţii ce a trecut, el este totodată şi purtătorul a toate din timpul evoluţiei spirituale a omului între moarte şi o nouă naştere, cel ce se dezvoltă ca germene al viitoarei vieţi.

Lungimea timpului dintre moarte şi o nouă naştere este determinată de faptul că în regulă generală, "EUL" se reîntoarce în lumea fizică, cînd acesta între timp s-a modificat în aşa măsură încît "EUL" poate face o experienţă nouă. În timpul în care "EUL" se găseşte în domeniile spirituale, condiţiile de viaţă de pe pămînt se modifică.

Această modificare, dintr-un punct de vedere stă în legătură cu marile modificări din univers, cu schimbările de poziţie ale pămîntului faţă de soare etc.

Acestea implică o evoluţie ciclică a unor anumite situaţii. Ele îşi găsesc expresia în faptul că, de pildă, punctul vernal de pe bolta cerească, adică punctul în care răsare soarele la începutul primăverii, se deplasează descriind în circa 26.000 de ani un circuit complet. Urmarea este că acest punct vernal se deplasează în cursul timpului dintr-o regiune cerească în alta. În a douăsprezecea parte din acest timp, adică aproximativ 2100 de ani, pe pămînt condiţiile de viaţă se modifică atît de mult, încît sufletul omenesc poate vieţui lucruri noi faţă de întruparea sa trecută, şi cum experienţele omului sînt diferite după cum se întrupează ca femei sau bărbat în regula generală, în perioada de timp caracterizată mai sus, au loc două reîncarnări, una ca bărbat şi alta ca femeie, dar reîncarnarea mai depinde de natura forţelor pe care le ia cu sine omul din experienţa pămînteacă, de aceea perioada reîncarnării diferă mult de la om la om.

În ceea ce priveşte cursul vieţii omeneşti, naşterea fizică reprezintă o detaşare a omului de învelişul fizic matern.

Anumite forţe pe care înainte de naştere, copilul le avea comune cu trupul mamei, după naştere rămîn foarte independente în el. Corpul său eteric, pînă la vîrsta de 6-7 ani, adică pînă la a doua dentiţie, este înconjurat de un înveliş eteric al mamei. La această vîrstă, învelişul eteric al mamei cade şi are loc naşterea corpului eteric propriu. Dar copilul mai rămîne încă înconjurat de un înveliş astral care cade în perioada dintre 12 şi 14 ani, adică cînd se instalează pubertatea. Atunci are loc "naşterea corpului astral" şi ceva mai tîrziu se naşte "EUL" propriu zis. În timpul vieţii, de la un timp, corpul astral începe să consume din corpul eteric, iar mai tîrziu şi corpul eteric începe să consume din corpul fizic. Cu alte cuvinte viaţa omului, cuprinde trei perioade: una în care se dezvoltă corpul fizic şi eteric, alta în care se dezvoltă corpul astral şi "EUL" şi în sfîrşit perioada în care corpul fizic şi cel eteric parcurg o evoluţie regresivă. Corpul astral participă la toate etapele vieţii. După moarte, perioada de purificare a corpului astral este a treia parte din timpul vieţii dintre naştere şi moarte.

Toate credinţele religioase, în special cele monoteiste: iudaismul, creştinismul, islamismul sau budismul, admit un Dumnezeu ca spirit divin, cel care a creat lumea şi universul. Toate admit şi existenţa spiritului, care nu dispare o dată cu moartea noastră. Deosebirea dintre religii se manifestă atunci cînd este vorba de purificarea spiritului prin reîncarnări.

Se poate spune că tot ce a fost creat în univers, are ceva comun:

— Materia începînd de la atom şi pînă la galaxie, are aceeaşi configuraţie, un nucleu format din protoni şi neutroni,

ce gravitează în jurul axei sale şi electroni, care se rotesc pe orbite precise în jurul lui, cu viteza luminii. Această structură a atomului, o găsim atît la minerale cît şi la plante, animale şi om, atomii fiind formaţi din fluidul cosmic primordial, rezultat din formidabila energie a exploziei iniţiale (Big-Bang) care a avut loc la începutul universului acum 15-20 miliarde de ani.

— Există un cod genetic comun la tot ceea ce este viu, fie plante, insecte, animale sau om. Toată evoluţia viului se află codificată în acidul dezoxiribonucleic, numai felul diferit al succesiunii bazelor purimice şi pirimidice, care formează codul genetic şi datorită cărula ribozomii sintetizează una sau alta dintre proteine este diferit, conform fiecărei specii. Tot datorită ADN-ului are loc şi diviziunea celulară ce stă la baza creşterii şi dezvoltării organismului care se face prin procesul de replicare al ADN-ului, cu posibilitatea de refacere spontană a lui. În genele ce intră în alcătuirea cromozomilor, sînt incluse şi succesiunea în care să intervină una sau alta din componentele ei, pentru a forma la timpul precis determinat diferitele organe în dezvoltarea embrionului.

— În tot ceea ce este viu, există o forţă care se opune entropiei, o forţă care menţine calitatea substanţei vii, anume aceea de metabolism, de autoconservare, precum şi de înmulţire, de creştere şi dezvoltare. Această forţă o dă corpul vital, parte a fluidului cosmic, care printr-o distribuţie biostructurală îi conferă acesteia, proprietăţile substanţei vii, ea ar reprezenta a patra formă de existenţă a materiei numită bioplasma.

— Tot ce este viu în natură este dotat cu o gîndire, un spirit, mai mult sau mai puţin evoluat, începînd de la plante şi animale pînă la om. Acest spirit are diferite învelişuri spaţiale, de corp astral, solar, universic sau cosmic. În cazul omului

acesta este cel mai evident, dar el există și la animale mai mult sub formă de instinct și este prezent și la plante mai rudimentar.

Faptul că atît planta, animalul și omul, prin telepatie, deci prin mesaj mental, prin gîndire, interceptează acest gînd și îl înțeleg, îl decodifică, înseamnă că există și un cod universal spiritual. De aici, înțelegem că spiritul divin, spiritul creator a făcut tot ceea ce există în univers din același aluat, din energia primordială și că tot ceea ce există în univers este creat, diferind numai cantitata sau felul cum s-au combinat diferite componente ale acestei energii.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ABD-RU-SHIN, **Dans la Lumiere de la verite**, Editons Française du Graal, Strasbourg 1987 vol. 1, 2, 3
2. ARTUR E. POWELL, **Dubiul eteric şi fenomenele conexe**, Ed. Recif Bucureşti 1992
3. APOSTOLESCU SANDA, traducere, **Manual de acupunctură chineză**, Ed. Medicală 1982
4. ASIMOV I., **Civilizaţii extraterestre**, Ed. Politică 1983
5. ALECU UNGUREANU MARIA, **Viaţa sexuală şi căsătoria**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1968
6. ALLEAU RENE, **Parapsychologie et divination**, Enciclopedie de la Divination Ed. Tchou
7. BRIAN WEISS, **O mărturie a reincarnării**, Ed. Lotus Bucureşti 1992
8. BADIU C. TEODORESCU-EXARCU, **Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos**, Ed. Medicală 1978
9. BRUNTON PAUL, **India secretă**, Ed. Forum, Trad. Henriette Yvonne Stahl
10. BĂLĂCEANUC.STOLNICI,**Anatomiştii în căutarea sufletului**, Ed. Albatros Bucureşti 1981
11. BRANDLER KARL, **Magnetismul, procedura dezvoltării mogaitelor puteri spirituale în om**, traducere Herbert Egon
12. BĂLAN IOANIDIE, **Convorbiri duhovniceşti** Ed. Episcopia Romanilor şi Huşilor, Arta Grafică, Bucureşti 1992 (91)
13. CABUTA AL. HORIA, **Cartea tibetană a morţilor**, traducere din limba fr., Ed. Arca, Arad 1992
14. CELAN EUGEN, **Viaţa după pragul morţii**, Ed. Teora, Bucureşti 1991
15. CONSTANTIN DUMITRU, **Inteligenţa materiei**, Ed. Militară, Bucureşti 1986.
16. DANIEL CONSTANTIN, **Civilizaţia Asiro-Babiloniană**, Ed. Sport Turism, Bucureşti 1981

17. DANIEL CONSTANTIN, Civilizaţia feniciană, Ed. Sport Turism 1979
18. DANIEL CONSTANTIN, Civilizaţia Egiptului Antic, Ed. Sport Turism, Bucureşti 1976
19. DRĂGHICI ION, Esenţa vieţii, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1972
20. DRIMBA OVIDIU, Istoria culturii şi civilizaţiilor, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1990
21. DUMITRU MIRCEA, Gerontrie, Ed. Medicală, Bucureşti 1992
22. DEMETRESCU SCARLAT, Din tainele vieţii şi ale universului, Ed. Particulară, Bucureşti 1939
23. DRIMER DOLPHI şi AURA MATEI SĂVULESCU, Speranţa pentru vârsta a treia, Ed. Tehnică, Bucureşti 1991
24. ELIADE MIRCEA, YOGA, Ed. Mariane, Craiova 1991
25. ERNEST RENAN, Viaţa lui Isus, Ed. Cruter, Bucureşti 1990
26. FARCAŞ DAN, De ce tac civilizaţiile extraterestre, Ed. Albatros, Bucureşti 1983
27. GHEORGHIU V. A., Hipnoza, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică 1979
28. GHIŢESCU T., Chirurgul, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1970
29. GHEORGHIŢĂ A. FLORIN, Enigme în galaxii, Ed. Junimea, Iaşi 1988
30. GIOVANI PAPINI, Viaţa lui Isus, Ed. Ago-Temporis Chişinău
31. HASDEU B.P., Sic Cogito, Ed. Evenimentul 1990
32. HUXLEY A., Şi restul e tăcere, Ed. Univers Bucureşti 1977
33. ILIESCU ELENA, Mărturii despre nemurire, Ed. Presa Naţională, Bucureşti 1992
34. ION ŢUGUI, Vise, vizfuni, profeţii, premoniţii, Ed. Roza Vînturilor 1992
35. IOSIF TON, Credinţa adevărată, Societatea Misionară Română, Bucureşti 1991
36. JEAN PALOU, Vrăjitoria, Ed. de Vest, Colecţia Iniţieri, Timişoara 1992
37. LOBSANG RAMPA, Les secrets de l'aura,Editions J'ai Lu, Paris 1965
38. MEHMED ALI EKREM, Civilizaţia turcă, Ed. Sport Turism, Bucureşti 1991
39. MILCU ST. şi MADELEINE MAICANESCU, Andrologie clinică, Ed. Academiei, Bucureşti 1970
40. MACOVSKI EUGEN, Natura şi structura materiei vii, Ed. Academiei, Bucureşti 1972

41. MORARU I. şi ANTOHI ST., **Introducere în genetica moleculară**, Ed. Medicală, Bucureşti 1975
42. NEGUREANU CRISTIAN, **Lumi paralele**, Ed. Siti, Bucureşti 1991
43. NICOLAE CONSTANTIN, **Cult practic de ştiinţe oculte**, Ed. Biroul de studii psihice, Birlad 1929
44. KANT IMMANUEL, **Religia şi limitele raţiunii**, Ed. Agora, Iaşi 1992
45. KRASIMIRA STOIANOVA, **Vanga**, Ed. Star-Trafic, Craiova 1992
46. OPARIN A. I., **Originea vieţii pe pământ**, Ed. Ştiinţifică Bucureşti 1960
47. OATEN W. ERNEST, **Amintirile unui medium**, Ed. Cugetarea, Bucureşti 1945
48. POPOVICI L., **Visul** , Ed. Dacia Cluj 1978
49. POPRA E.A., **Am întîlnit animale cu obiceiuri curioase**, Ed. Dacia 1978
50. PIAGET JEAN, **Biologie şi cunoaştere**, Ed. Dacia 1971
51. PRENTICE MULFORD, **În zarea nemuririi**, Ed. Lotus Bucureşti 1992
52. PAUL LUDWIC LANDSBERG, **Eseu despre experienţa morţii**, Ed. Humanitas, Bucureşti 1992
53. PALAZZOLI M., **L'impuissance sexuelle chez l'homme**, Ed. Masson, Paris 1938
54. ROMACHAVAKA YOG, **Viaţa dincolo de moarte**, Colecţia Lotus, Bucureşti 1991
55. RAICU P. şi colab., **Celula**, Ed. Academiei 1972
56. REPCIUC E. IAGNOV Z. RUSU G., **Anatomia omului, viscere**, Ed. Medicală, Bucureşti 1958
57. STEINER RUDOLF, **Ştiinţa spiritualii, evoluţia vieţii şi a lumii**, Ed. Rustanla, Timişoara
58. SIMU OCTAVIAN, **Civilizaţia japoneză tradiţională**, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1984
59. SAGER O. şi colab., **Formaţiunea reticulară**, Ed. Academici, Bucureşti 1965
60. SĂHLEANU V. – MACAVEI I., **Vita sexualis**, Ed. Enciclopedică română, Bucureşti 1972
61. SĂHLEANU V., **Concepţii despre om în medicina contemporană**, Ed. Dacia, Cluj Napoca 1976
62. SĂHLEANU V., **Ştiinţa şi filozofia informaţiei**, Ed. Politică, Bucureşti 1972
63. STOICA T., **Sexologie**, Ed. Medicală, Bucureşti 1972
64. SAGAN CARL, **Creierul lui Broca**, Ed. Politică, Bucureşti

65. SELYE H., **Ştiinţa şi viaţa**, Ed. Politică, Bucureşti 1984
66. SCHROADER LYNN – OSTRANDER SHEILA, **Cercetări de parapsihologie**, Ed. Robert Laffont, Paris 1973
67. ŞERBAN MIHAI, **Semenii între raţiune**, Ed. Dacia, Cluj 1982
68. SCHRODINGER ERWIN, **Ce este viaţa? Spirit şi materie**, Ed. Politică, Bucureşti 1980
69. ŞTEFĂNESCU AL. N., **Adevărul şi ştiinţe secrete**, Ed. Cartea Românească, Bucureşti 1928
70. STEINPACH RICHARD, **Des rapports cachés conditionnent notre vie terrestre**
71. STEINPACH RICHARD, **Comment se fait-il que nous vivions après la mort et quel sens a la vie?**, Editions Françaises du Graal, Strasbourg 1987
72. STAN ALEXANDRU şi RUS REMUS, **Istoria religiilor**, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti 1991
73. STEINER RUDOLF, **Treptele iniţierii**, Ed. Princeps, Iaşi 1992
74. SCHMIT ERNEST, **Special Reincarnation**, Editions Francaises du Graal, Strasbourg 1991
75. STEINER RUDOLF, **Înnoirea artei pedagogico-didactice prin ştiinţa spirituală**, traducere din limba germană, Bucureşti 1981
76. SOULIER JEAN PIERRE, **Enigma vieţii**, Ed. Medicală, Bucureşti 1982
77. TOKAREV S.A., **Religia în istoria popoarelor**, Ed. Politică, Bucureşti 1973
78. TOFFLER A., **Şocul viitorului**, Ed. Politică, Bucureşti 1973
79. TODORAN I. şi ŢĂRANU E., **În căutarea vieţii pe alte planete**, Ed. Dacia, Cluj 1983
80. WELKER DAEL, **Cristalul acestă fiinţă vie**, traducere, Bucureşti 1991
81. WATSON D. JAMES, **Biologia moleculară a genei**, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1986
82. WATCH TOWER BIBLE AND SOCIETY NEW YORK, **Cum a apărut viaţa, prin evoluţie sau prin creaţie?**, New York 1987